

பாஸ்தியில்லா

பயணம்

தமிழ், மலையாள, ஆங்கிலம், இந்திய

சுருதி

19

பாதையில்லாப் பயணம்
ஆன்மீக, மறைமுகஞானப் படைப்புகள்

பிரமிள்

தொகுப்பாசிரியர்
கால சுப்ரமணியம்

பாதையில்லாப் பயணம்

(ஆன்மீக, மறைமுக ஞானப் படைப்புகள்)
பிரமிள்

தொகுப்பாசிரியர் : கால சுப்ரமணியம்

பதிப்புரிமை : கால சுப்ரமணியம்

முதல் பதிப்பு : டிசம்பர் 2007

வெளியீடு : வம்சி புக்ஸ்,

எண் 19, டி.எம். சாரோன்,

திருவண்ணாமலை 606 601.

செல் : 944322997/9444867023

விலை: ரூ. 150/-

PATHAYILAP PAYANAM

(Writings on Metaphysics, Mystics and Esoteric & Occultism)

PRAMIL

Edited by **Kala Subramaniam**

Copyright : Kala Subramaniam

First Edition : December 2007

Drawings & Collage by Pramil

Published by **VAMSI BOOKS**

No.19, D.M. Saron

Thiruvannamalai 606 601.

Moble : 9443222997/9444867023

Pages : 336

Book size : Demey

Price : Rs. 150/-

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form or by any electronic or mechanical means including information storage and retrieval systems without the prior written permission of the Copyright Holder.

பாதையில்லாப் பயணம் :

பொருளடக்கம்

முதல் பாகம் : மெய்மைத் தேடல் 15-170

I. ஆன்ம ஞானிகள் 16-53

1. யோகி ராம்குருமார் 17
2. பீச் ஸ்டேஷனில் அவ்வையார் 20
3. மிலிட்டரிச் சித்தர் கமாண்டர் பேடா 22
4. Sai Lives 25
5. No Time To Lose : Letters To Dr. Ramachandran 32
6. The Impossible Friends:
Letters To Yogi Ram Surat Kumar 46

II. விஞ்ஞானமும் ஆன்மீகமும் 54-84

1. விஞ்ஞானம்-ஞானம்-விபுதிப்பட்டை 55
2. விஞ்ஞானப்பார்வையும் காலாதீதமும் 66

III. ஆன்மீகமும் மறைமுகஞானமும் 85-120

1. நாஸ்திகம் என்றால் என்ன? 86
2. Steiner, Maccoby, Good and Evil 88
3. விமலாதாகர் 90
4. விமலாதாகரின் ஆன்மீக மாரீசம் 94
5. சநாதனமும் புரட்சியும் 98
6. Faith 104
7. நம்பிக்கை 105
8. அற்புதமும் கண்கட்டு வித்தையும் 107
9. நம்பிக்கையும் அற்புதமும் 109
10. சூஃபி இயக்கம் 112
11. Sufism 117

VI. OCCULTISM 121-144

1. The Moon Shot and Numerology 122
2. The Sri Lankan Problem - An Occult Approach 125

3. பெயர் மாற்றம் குறித்து
விடுதலை இயக்கத்தினருக்கு இரு கடிதங்கள் 130
4. Tarot : Project in Brief 136
5. Self Fusion Society : Objects 137
6. Letter To Ms. Pupil Jayaker 138
7. Letter To Rajiv Gandhi 141

V . மெய் நலம் 145-170

1. திவ்யப் பயிற்சிகள் 146
2. சமையல் 152
3. ஒளி மருத்துவம் 155
4. திருவள்ளுவரின் மருந்து 157
5. Thiruvalluvar's Self-Healing 163
6. The Caucausian Tea-Wine 168

இரண்டாம் பாகம் :

ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் பாதையில்லாப் பயணம் 171-336

I. பாதை: கவிதைகள் 172-215

1. முன்னுரை: கிருஷ்ணமூர்த்தியின் சரிதம் 173
பாதை (வசன கவிதை) 179
2. வாழ்வுப் பாடல் (கவிதை) 197
3. ஆநந்த போதை (,,) 207
4. நானும் நீயும் (,,) 208
5. அவன் (,,) 209
6. முழுமை (வசன கவிதை) 212
7. கடவுள் நம்மை மறக்காவிட்டால் (,,) 213
8. பொம்மைகள் (,,) 214

II. பாதையற்ற உண்மை: உரைகள் 216-286

1. அமைதியும் போரும் 217
2. உண்மையைக் கொணர்பவன் யார்? 219
3. விளக்கமே நியதி 222

4. ஸ்டார் அமைப்பின் கலைப்பு 224
5. பாதையற்ற உண்மை 233
6. பரிணாமம், இயக்கம், சாதனை 235
7. கேள்வி பதில் 237
8. முரண்பாடு 243
9. ஊற்று 248
10. உண்மையான கல்வி 251
11. தியானம் 260
12. அவதானிப்பின் ஜுவாலை 269
13. யதார்த்தம், மெய்மை, சத்யம் 281
14. வன்முறை பற்றி 284
15. கடவுள் பற்றி 285
16. சரியான செயல் 286

III. பாதையில்லாப் பயணம் 287-333

1. ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி 288
2. ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியின்
பாதையில்லாப் பயணம் 292
3. சென்னையில் ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி 297
4. ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் மறைவு 300
5. பிரமிள் பேட்டியிலிருந்து சில பகுதிகள் 301
6. மகாநிதாயம் 306
7. ஓராயிரம் பெளர்ணமிகளும் ஒரு நாளும் 312
8. Three Voices / மூன்று குரல்கள் 316
9. J. Krishnamurti - An Encounter 318
10. Jiddu Krishnamurthi 320
11. J. Krishnamurthi on Authority 323
12. Letters to Ms. Mary Lutyens 327

தொகுப்புரை

பாரதி, புதுமைப்பித்தனுக்குப் பிறகு இலக்கிய மேதமை கொண்டு விளங்கியவர் பிரமிள் (1939-1997). நவீனத் தமிழின் முதல்தரக் கவியாகவும் முதன்மையான விமர்சகராகவும் போற்றப்பட்டவர். சிறுகதையாசிரியர், ஓவியர், நாடகாசிரியர், மொழிபெயர்ப்பாளர்; எல்லாவற்றையும் விட, சிறந்த ஆன்மீகவாதி.

இலக்கியச் செயல்பாடுகளைவிட, ஆன்மீக ஈடுபாடுகளே பிரமிளின் வாழ்வில் முதன்மையான இடத்தை வகித்தன. ஆன்மதரிசிகளுடன் தொடர்பும் ஆன்மவியல் சிந்தனையும், நியூமராலஜி, ஜோதிடம் முதலிய மறைமுக ஞானங்களின் மீதான ஈடுபாடும் அவரிடம் இடையறாமல் தொடர்ந்து வந்திருக்கின்றன. அவரிடம் நேரிடையாகப் பழகியவர்களுக்கு மட்டுமே தெரிய வந்தவை இவை; அதிகம் வெளிப்படுத்தப்படாதவை. ஒவ்வொரு கணத்தையும் விழிப்புடன் வாழவும் அவதானிக்கவும் செய்தவர் அவர். இலக்கியம் சாராத நண்பர்களின் தொடர்புகள் அவருக்கு மிகுதியாக இருந்தன. இலக்கியவாதியான அவருடைய ஒருபுறத்தை விலக்கிவிட்டு, ஆன்மீகவாதியான மறுபுறத்தையே அவர்கள் கண்டனர். ஒரு ஞானியாக, சித்தராக இவர்களுக்கு அவர் புலப்பட்டிருக்கிறார் என்பதுகூட மிகையல்ல. இலக்கியப் போலிகளால், அரைகுறைகளால், கௌரவவாதிகளால் நெருங்கமுடியாத, உறவு கொள்ள முடியாத, சண்டைக்காரராக, சகிக்கமுடியாதவராகத் தெரிய வந்த பிரமிள், இப்புறத்தில் ஒருகுழந்தையாக, எளிதில் பழகக்கூடியவராக, சகஜமானவராக, வழிகாட்டியாக, உதவுபவராக இருந்திருக்கிறார்.

எந்த ஒரு தத்துவ, இலக்கிய, மதப்பார்வைகளிலிருந்தும் தனித்ததான, தேர்ந்ததான, சுயமானதாகத் தெரியும் சிந்தனை வீச்சை அவர் கொண்டிருந்தார். உலகளவிலான பெரும் சிந்தனையாளர்களைப் படித்தும் அறியமுடியாத நுணுக்கங்கள் அவரது பேச்சில் மின் தெறிப்பாகப் பிறந்து ஆச்சரியப்பட வைக்கும். எந்த ஒன்றையும் முற்றிலும் சுயமான பார்வையுடன் அதிசயப்படத்தக்க கோணத்திலிருந்து, திடீர்த்தனத்துடன் முன் வைப்பார். எனவே, ஒவ்வொரு பார்வையைச் சார்ந்தோருக்கும் அவர் சாதகமானவராகவும் இருந்தார்; பாதகமானவராகவும் இருந்தார். எதிலும் பிடிபடாமல், விலகி, தனித்து நிற்கும் அவரது போக்கு, பலருக்கும் விசித்திரமாகத் தெரியும்; சிலரது ஒதுக்கலையும் குழப்பத்தையும் சிலரது ஆர்வத்தையும் பிரமிப்பையும் அது தூண்டியது.

தனக்கு ஈடுபாடான விஷயங்களில், அதன் எல்லைவரை செல்லக் கூடிய துணிச்சலும் முயற்சியும் உடையவர் அவர். இலக்கியம் சார்ந்த பலருக்கு அவர், நெருங்கினால் கடும் விலகினால் குளிரும் நெருப்பின் தன்மையினராகவே இருந்திருக்கிறார்.

மிக இளம் வயதிலேயே பிரமினுக்கு ஆன்மீக ஈடுபாடு பிறந்துவிட்டது. பள்ளிப்பருவத்திலேயே சாது அப்பாத்துரையுடன் அவருக்குத் தொடர்பு ஏற்பட்டது. அது, அவருடைய வாழ்வை நெறிப்படுத்திய ஒன்றாகக் கருத வேண்டும். 'சத்தியத்தை நீ அறிய முடியாமல் போகலாம்; ஆனால், சத்தியத்தை அறிந்தவர்களை நீ அறிந்து கொள்வாய்,' என்ற அப்பாத்துரையின் வாக்கு, அவரைத் தொடர்ந்து வழி நடத்தியது எனலாம். 'இம்பாஸிபிள் பிரண்ட்ஸ்' என்று, சாது அப்பாத்துரையின் தியானதாரா என்ற அவரது ஆன்மீக நூலின் காணிக்கை உரையில் அவர் குறிப்பிட்டுள்ள - சாது அப்பாத்துரை, யோகர் சுவாமி, தங்கப்பொன்னு, ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி, மாயம்மா, நயினார் சுவாமி, யோகி ராம் சுரத்குமார், மாதாஜி கிருஷ்ணாபாய் - இறுதியாக, பேடா போன்ற ஞானிகளே அவர் அறிந்துகொண்ட அந்த சத்யதரிசிகள். கடைசிகாலத்தில் சீரடி சாயிபாபா மேல் அளவிறந்த ஈடுபாடு வைத்திருந்தார் பிரமின்.

1979 லிருந்து எனக்கு, இலக்கியம் தொடர்பாகப் பிரமினுடன் நெருங்கிய உறவு ஏற்பட்டது. அது, இறுதிவரை நீடித்து நிலைத்தது. அவரது படைப்புகள் வெளிவரவேண்டும் என்ற பிரதான நோக்கத்திற்காகவே லயம் என்ற சிறுபத்திரிக்கையை நடத்தினேன்; அவரது புத்தகங்களை வெளியிட்டேன். அப்படி வெளிவந்ததுதான் தியான தாரா (1989). அது பெரிய அளவில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது.

பிரமினின் மறைவுக்குப் பிறகு, அவரது எழுத்துக்கள் அனைத்தையும் தொகுத்து வெளியிடும் நோக்கத்தில், அவரது ஆன்மீகம் தொடர்பான இப்படைப்புகளின் தொகுதி வெளியிடப்படுகிறது. இதில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளவை பற்றிய விபரங்களை இனிக் காண்போம்.

திருக்கோணமலையில் பள்ளி இறுதி நாட்களில், யாழ் என்ற கையெழுத்துப் பத்திரிக்கையில் அவர் எழுதிய, 'நாத்திகம் என்றால் என்ன?' என்ற கட்டுரை, அந்தச் சமயத்தில் பள்ளிக்கு விஜயம் செய்திருந்த குன்றக்குடி அடிகளாரைக்கூட கவனிக்க வைத்த பெருமை பெற்றது. இன்றும் அது புதுமை மாறாமல் இருப்பதை அறியலாம். பத்தொன்பது வயதிலேயே, எழுத்து என்ற, சாதனைகள் படைத்த முன்னோடிச் சிறுபத்திரிக்கையில், 1960 லிருந்து எழுதத் தொடங்கி, பின்பு தமிழகத்துக்கே குடிபெயர்ந்து, தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளராகவே நிலைகொண்டு விட்டார் பிரமின். நவீனத் தமிழ் இலக்கியத்தில்,

படிமக் கவிஞர், மெட்டபிஸிக்கல் கவிஞர் என்ற பாராட்டுதல்களுடன் கவியாகவும் விமர்சகராகவும் வளர்ச்சி பெற்றார். தீவிர இலக்கிய உலகில் ஒரு 'இன்ஃபாந்த் டெரிபிள்' ஆக விளங்கினார். இளமையிலிருந்தே ஜோதிடம், நியூமராலஜி போன்ற மறைமுகஞான விஷயங்களில் வலுவான ஈடுபாடு பிறந்துவிட்டது; அவற்றில் ஆழ்ந்த ஆய்வை மேற்கொண்டு கரைகண்டார். தமது பெயரை விதவிதமாக மாற்றியமைத்துக்கொண்டேயிருப்பது சிறுவயதிலிருந்தே தோன்றி, பின்பு தீவிரம் கொண்ட பழக்கம். எழுத்துவில் இளமையிலேயே முதிர்ச்சியுடன் எழுதிய, 'பொறி விளக்கு' (ஆகஸ்ட் 1963) என்ற, இந்திய ஆன்மீகம் பற்றி வெங்கட் சாமிநாதனுக்கு மறுப்பாக எழுதிய கட்டுரை, இலக்கிய, விமர்சனக் கட்டுரைகளின் தரத்தை மீறியதாக, அவரது தளத்தை உணர்த்துவதாக அமைந்தது. எழுத்து காலத்துக்குப் பின்பு, அவரது இரண்டாம் காலகட்டத்தில், கொல்லிப்பாவையில் பிரசுரமான 'பிரதிருப சம்வாதம்' (1977), ஆன்மீக, மறைமுகஞான விஷயங்களைப் பற்றி விவாதித்தது. (இந்நூலில், மேற்கூறிய இரு கட்டுரைகளும் தியானதாராவும் சேர்க்கப்படவில்லை. இந்நூலுடன் இவற்றையும் சேர்த்து வாசகர்கள் படிப்பது அவசியம்.)

நிலவில் கால் வைத்த சமயத்தில் எழுதிக் கையெழுத்துப் பிரதியாகவே கிடந்த எண்கணிதக் கட்டுரை, இத்தொகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஹிட்லரைப் பற்றி ஜார்ஜ் ஸ்டைனர் எழுதிய நாடகம் குறித்து, என்கௌண்டர் பத்திரிகையில் நடந்த விவாதத்தின்போது எழுதி அனுப்பிப் பிரசுரம் ஆகாத கடிதக் கட்டுரை, உலகளாவிய மெய்ஞான விஷயங்களை அலசி ஆராய்ந்துள்ளது. இலங்கைப் பிரச்னை தீவிரம் பெற்றிருந்த என்பதுகளில், சமூக அரசியல் பிரச்சனையான அதற்கு, எண்கணிதத் தீர்வு பற்றி ஆராய்ந்து காட்டுகிறது, பெங்களூர் பி.வி.ராமனின் ஜோதிடப் பத்திரிக்கையில் பிரசுரிக்கப்பட்ட கட்டுரை. என்பதுகளின் பிற்பகுதியில், விடுதலை இயக்கத்துக்காகப் பல அரசியல் தத்துவ நூல்களை மொழிபெயர்த்துக் கொடுத்துள்ளார் பிரமிள். பெயர் மாற்றம் குறித்து, விடுதலை இயக்கத்தினருக்கும் இலங்கைப் பிரதமர் ஜெயவர்த்தனேவுக்கும் நேராகக் கடிதங்கள் வழியாக தெரியப்படுத்தியதோடு, புபுல் ஜெயகர் வழியாக இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்திக்கும் அவர் வழியாக ஜெயவர்த்தனேவுக்கும் செய்தியைத் தெரியப்படுத்த முயன்றிருக்கிறார் பிரமிள். இக்கடிதங்கள், இந்நூலில் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. (ஒரே மாதிரி விஷயம் என்பதால், இவற்றுள் ஒரு கடிதம் தவிர்க்கப் பட்டுள்ளது.)

பிரமிளின் ஆன்மீக நோக்கைச் சநாதனம், மதம் ஆகியவற்றுடன் குழப்பிக் கொண்டு கோ.ராஜாராம், ஆ. மாக்ஸ் போன்றவர்கள் எழுதியவைகளுக்குப் பதில் அளிக்கும் நோக்கத்தில் எழுதியது 'சநாதனமும் புரட்சியும்' என்ற கட்டுரை.

புகமை இதழில் 'ராசிபலன்' கூட, சுமார் பத்து மாதங்கள் எழுதினார். அவற்றிலும்கூட அவரது எழுதாற்றலை அறியமுடியும். அவ்வெழுத்துக்களின் தந்தாலிகத் தன்மை கருதி அவை இங்கு பிரசுரிக்கப்படவில்லை.

நண்பர்களுக்குக் கடிங்கள் எழுதுவது என்பது பிரமிளின் அசர வைக்கும் தன்மை. சரமாரியாகத் தினந்தோறும் அவர் எனக்கு எழுதிய கடிதங்கள், ஆயிரக்கணக்கணக்கில் இருக்கும். அவற்றில், ஆன்மீக விஷயங்களைப் பற்றி ஏராளமான தகவல்கள் உள்ளன. என்றாலும், அவரது கடிதங்களின் தொகுப்பைத் தனியாகக் கொண்டுவரும் நோக்கம் இருப்பதால், அவை இங்கே இடம் பெறவில்லை. திருக்கோண மலையின் சிறுவயதிலிருந்து நெருங்கிய நண்பராக விளங்கிய, வைத்தியத் தொழில் புரியும் ராமச்சந்திரனுக்கு எழுதிய சில முக்கியமான கடிதங்களும், அதேபோல யோகிக்கு தினந்தோறும் எழுதியவற்றிலிருந்து சில கடிதங்களும், இங்கே தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. அவரது ஆன்மீக அநுபவங்களைப் பற்றியும் பேடாவையும் பற்றியும் இவற்றிலிருந்து அறியலாம். (தொண்ணூறுகளின் இறுதியில் மறைந்த பேடாவின் சமாதி, மதுரை கோரிபாளையத்தில் உள்ள தர்க்கா ஒன்றில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.) இயற்பியல்-குறிப்பாக வானியல் போன்ற விஞ்ஞானத்துறைகளிலும் மீவிஞ்ஞானங்களிலும் விஞ்ஞானப் புனைகதைகளிலும் அவருக்குள்ள படிப்பும் ஈடுபாடும் அளவிறந்தது. சில விஞ்ஞானக் கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். இங்கே, விஞ்ஞானத்திற்கும் ஆன்மீகத்திற்குமான தொடர்புகளைப்பற்றி அவர் எழுதிய நீண்ட இரு கட்டுரைகள் தரப்பட்டுள்ளன. (முதல் கட்டுரை, ஞானியின் நிகழ் சிறுபத்திரிக்கையில் வெளிவந்தபோது, அதற்குப் 'படிகள்' சிவராமன் மறுத்து எழுதியிருந்தார். அதற்கு பதிலாக எழுதப்பட்டதே அடுத்த கட்டுரை.)

அவரது கடைசிகாலத்தில் சீரடி சாயிபாபா மீது மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். அதைப் பற்றிய கட்டுரையொன்றும் இதில், புதிதாகப் பிரசுரம் பெறுகிறது.

பள்ளிப்பருவத்திலிருந்தே ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் மேல் கவனம். கொண்ட பிரமிள், அவரைச் சந்திப்பதற்காகவே தமிழகத்திற்கு முதல்முறையாக வந்து சென்றார். இந்தியாவுக்கே வாழ வந்துவிட்ட

1969க்குப் பிறகு, ஜே.கே.யின் இந்தியச் சுற்றுப் பயணக் காலத்தில், டிசம்பர்-ஜனவரி மாதங்களில், ஆண்டுதோறும் அவரது சொற்பொழிவுகளைக் கேட்டுவந்திருக்கிறார். எண்பதுகளில், சென்னையிலேயே நிரந்தரமாக வசிக்கத் தொடங்கிய பிறகு, ஜே.கே. பவுண்டேஷன் வசந்த விஹாரில் சனிக்கிழமைதோறும் நடக்கும் வீடியோ சொற்பொழிவுகளுக்குத் தவறாமல் சென்று வந்துள்ளார். 1979 லிருந்து ஆண்டு தோறும் டிசம்பர் கூட்டங்களுக்கு நானும் அவருடன் சேர்ந்து போய் வந்திருக்கிறேன். ஜே.கே.யின் பிரவசனங்களிலும் சரிதையிலும் விரிந்த கவனமும் ஆழ்ந்த ஞானமும் பெற்றவர் பிரமிள். தமிழின் சீரிய, இலக்கிய வட்டத்துக்கு, ஜே.கே.வை அறிமுகப்படுத்தி, அவரைப் பற்றித் தொடர்ந்து அக்கறை கொள்ளச்செய்தவர் பிரமிள்தான். ஜே.கே. பற்றிச் சில கட்டுரைகளையும் எழுதினார். அவர் மறைவுக்குப் பின்பு, அவரது முக்கியமான உரைகளை மொழிபெயர்த்துத் தரும் எண்ணத்தில் சிலவற்றை மொழிபெயர்த்தார். அப்பணி முழுமையாக நிறைவடையவில்லை. அந்த உரைகள் தொடர்ச்சியாக லயத்தில் பிரசுரமாயின. ஜே.கே. தமிழில் பேசியிருந்தால் எப்படியிருக்குமோ அதுபோன்ற உரைமொழிபெயர்ப்புக்கள் அவை. இத் தொகுப்பில், ஜே. கே. ஆரம்பத்தில் எழுதிய சில கவிதைகள், முக்கியமான சில உரைகள் போன்றவற்றின் மொழிபெயர்ப்புகள், அவரைப் பற்றி எழுதிய சில கட்டுரைகள், ஜே.கே.யின் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதிய மேரி லுட்யனுடன் ஜே.கே. தொடர்பாகப் பிரமிள் பரிமாறிக்கொண்ட சில கடிதங்கள் ஆகிய அனைத்தும் ஒருசேரத் தொகுத்தளிக்கப் படுகின்றன.

மறைமுகஞானத்தின் வேதமாக விளங்கும் டாரட் பற்றிய ஆய்வுகள் மிக விரிந்தவை; அதுபற்றி, ஏராளமான விளக்கவுரை விரிவுரை நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. டாரட் பற்றிய பிரமிளின் ஆய்வு ஆழமானது; இந்திய-தமிழிய விளக்கக் கண்டுபிடிப்புகளைக் கொண்டது. டாரட்டில் இதுவரை விளக்கப்படாத பல பகுதிகளுக்கான தமிழ் மூலங்களை அவர் கண்டறிந்தார். இது ஒரு வாழ்நாள் சாதனை. இதையெல்லாம் விவரித்து ஆங்கிலத்தில் எழுதியிருந்தால், உலகஅளவில் பேசப்பட்டிருக்கும். பணமும் கிடைத்திருக்கும். டாரட், நியூமராலஜி, ஜோதிடம் ஆகியவற்றை இணைத்து, ராசிகளும் எண்களும் ஒன்றிணைந்த சார்ட் ஒன்றை அவர் நீண்டகால ஆய்வுக்குப் பின்னர் தயாரித்துள்ளார். (விளக்கத்தோடு அதை வெளியிட்டால்தான் அது பயன்படும் என்பதால், .அந்த சார்ட்டை இந்நூலில் பிரசுரிக்கவில்லை.) இவை பொதுப்படையாகப் பகிரங்கத்தில் வெளியிடப்பட்டால் ஜனங்களின் மூடத்தனங்களுக்குத்தான் வழிவகுக்கும் என்ற எண்ணத்துடன் அவர், தேர்ந்தெடுத்த

சிலருக்குமட்டும் இந்த மறைமுகஞான விஷயங்களை போதிக்க முனைந்தார். அது நிறைவேறாத கனவாக ஆகிவிட்டது. இந்த மறைமுகஞான, ஆன்மீக, இலக்கிய விஷயங்களை ஆராயவும், கூடி விவாதிக்கவும் ஒரு களமாகத்தான் 'செல்ஃப் ஃபியூஷன் பவுண்டேஷன்' தொடங்கப்பட்டது. முறைப்படி பதிவுசெய்து, திருவான்மியூர் கடலோரத்தில் ஒரு கட்டடமும் வாடகைக்கு எடுக்கப்பட்டது; ஆனால், எதிர்பார்த்தபடி திட்டம் நிறைவேறவில்லை. அவரை நோய் ஆட்கொண்டது. சிலமாத வாடகையைப் பிறகு நான்தான் தீர்த்து, அங்கிருந்து வெளியேறவேண்டியாயிற்று. அந்தப் பவுண்டேஷனின் லட்சியங்கள்தான், பதிவுப் பத்திரத்திலிருந்து எடுத்து இந்நூலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. டாரட் பற்றி விரிவான ஆய்வை, உலகம் முழுதும் சென்ற தகவல் திரட்டி, நம்பகமான ஓர் ஆய்வை மேற்கொள்ள நினைத்து, பல்கலைக்கழகம் ஒன்றிற்கும் புரவலர் ஒருத்தருக்கும் சமர்ப்பித்த திட்ட வரையையும் இத்தொகுப்பில் காணலாம்.

ஜே.கே. மறைவுக்குப் பின்பு, உடனே எழுதப்பட்ட கட்டுரை விமலாதாகர் பற்றியது. ஆனால், அது அவர் எழுதியது என்று வெளித்தெரியக் கூடாது என்ற அவர் கருதியதால், வேறு பெயரில் பிரசுரம் பெற்றது. பிறகு, விமலாவை நேரில் சந்தித்துவிட்டு வந்து, முன் பார்வைகளை விலக்கி, வேறுவிதத்தில் அவர் வெளிப்படுத்தினார். இவ்விரு கட்டுரைகளுமே இத்தொகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

யோகி ராம்குரங்குமார் பரவலாகத் தெரியவராத காலத்தில் தினமணி கதிரில் அவரை அறிமுகப்படுத்தும் நோக்கில் எழுதினார். நக்கீரன் பத்திரிக்கையினர் உதயம் என்ற இன்னொரு ஜனரஞ்சகப் பத்திரிக்கையை ஆரம்பித்தபோது, அதில் மறைமுகமாக இருந்துவரும் ஞானார்த்திகளைப் பற்றித் தொடர்ந்து எழுத முனைந்து வெளிவந்தவையே பீச் ஸ்டேஷன் அவ்வையார், மிலிட்டரிச் சித்தர் ஆகிய கட்டுரைகள்.

யோகியுடன் அவருக்குத் தொடர்பு தொண்ணூறுகளில் ஏற்பட்டது. அவருக்குத் தொடர்ச்சியாகத் தினந்தோறும் கடிதங்கள் - பதில் பெறாத கடிதங்கள் - எழுதுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார் பிரமிள். இரண்டு மூன்றுமுறை அவருடன் யோகியை நானுழ் சென்று சந்தித்திருக்கிறேன். சாது அப்பாத்துரையின் வாக்குகளைச் சிறுவயதிலேயே குறித்து வைத்திருந்தார் பிரமிள். அவற்றைத் தானிருக்கும்போது வெளிப்படுத்தக்கூடாது என்று அப்பாத்துரை தடுத்து வைத்திருந்தார். யோகியார்தான் அவற்றை வெளியிடத் துண்டினார். எனவே, லயம் வெளியீடாகத் தியானதாரா நூலைப்

பிரசுரித்தேன். அது பரவலான வாசகர் கவனத்தை எட்டியது. நான்கு பதிப்புகளைக் கண்டுவிட்ட நூல் அது.

மனம் ஆரேக்கியமாக இருந்தால்தான் உடல் ஆரேக்கியமாக இருக்கும்; உடல் ஆரேக்கியமாக இருந்தால்தான் மனம் ஆரேக்கியமாக இருக்கும். தனித்து வாழ்ந்து, தானே சமைத்து உண்டு வந்த பிரமிளின் உணவுப் பழக்கவழக்கங்கள் வித்தியாசமானவை; தேர்ந்தவை. காகாசியன் டி பற்றித் தெரிந்து, அதைத் தானும் தயாரித்து அருந்தி, பல நண்பர்களுக்கும் அறிமுகப்படுத்தினார். கடைசி காலங்களில் இயற்கை உணவுப் பழக்க வழக்க முறைகளில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். இயற்கை மருத்துவப் பயிற்சி முகாமொன்றில் பயின்று சான்றிதழ்கூட பெற்றார். அப்போது அதன் மருத்துவருக்காக எழுதித் தந்த கட்டுரையே திருவள்ளுவரின் மருந்து. அது அம்மருத்துவர் பெயரில் எதிலோ அச்சாகியும் உள்ளது. எனவே, மனம் பற்றிய படைப்புகள் கொண்ட இத்தொகுப்பில், மெய்நலமாம் உடல் நலத்தக்கான அவரது கட்டுரைகளுக்கும் இடம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

கடிதங்களைப் படியெடுப்பதில் உதவிய கோவை நண்பர்கள் திருநா, ராஜசேகர், கோபி ஆகியோருக்கு இச்சமயத்தில் நன்றி கூறவேண்டும். பிரமிள் மறைந்த பத்தாவது ஆண்டில், இதை ஆர்வத்துடனும் அக்கறையுடனும் வெளியிடும் பவாசெல்லதுரைக்கு நன்றி.

155, கிழக்கு வீதி, நேரு நகர்,
சத்தியமங்கலம் 638 402.
செல்: 9442680619.

கால சுப்ரமணியம்

முதல் பாகம்
மெய்மைத் தேடல்

I

ஆன்ம ஞானிகள்

யோகி ராம் சரத்ஞானர்

1. யோகி ராம்குரத்குமார்

திருவண்ணாமலை கிழக்குக் கோபுரத்தருகில் உள்ள சிறிய தெருவின் முதலாவது வீட்டில் வாழ்கிறார், யோகி ராம்குரத்குமார். எப்பொழுதும் கையில் ஒரு விசிறி - இது இவருக்கு விசிறிச் சாமியார் என்கிற ஜனரஞ்சக நாமத்தைத் தந்து விட்டது. திருவண்ணாமலையில் ரமணமகரிஷியின் ஆன்மீகச் சிம்மாசனத்தில் இப்போது வீற்றிருப்பவர் யோகி ராம்குரத்குமார் என்றால், அவரைத் தரிசித்தவர்களுக்கு அது மிகையாகப்படாது.

தலைப்பாகை, குர்த்தா, பஞ்சகச்ச வேஷ்டிக் கட்டு - இந்த ஆடையும் உடலும் தண்ணீரைக் கண்டு வருஷக்கணக்கு ஆகிறது. ஆனால், யோகியின் முகத்தினுள் கனல்கிற ஒரு இடையறாத நெருப்பும் அவரது சமீபத்தில் இருக்கும்போது பிரவஹிக்கும் மௌனமும், ஒரு அந்தரங்கத் தூய்மையாகப் பரவிக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த அகத்தூய்மைதான் பிரதானமானது என்பதைத்தான், உடல் - ஆடை ஆகியவற்றிற்குத் தூய்மை பாராட்டாத அவரது பழக்கத்தின் மூலம், சொல்லாமல் சொல்கிறாரோ? இத்துடன், இவரது இடைவிடாமல் புகைபிடிக்கும் பழக்கம், அநுஷ்டானாதிகளை மீறிய ஆன்மீக நாட்டம்தான் முக்தியம் என்பதை, மறைமுகமாக உணர்த்தக் கூடும்.

ஆனால், இந்தப் பழக்கங்கள் இந்த ஒரு மனிதரை அளவிட உதவாத அல்ப விஷயங்கள் என்று, அவரது பிரசன்ன சக்தி உணர்த்திவிடுகிறது. எந்த ஒரு சிறிய சாதாரணமான நகைச்சுவையும், பூரித்து ஆழ்ந்த அர்த்தம் பொதிந்த ஒன்றாகி, அவரையும் நம்மையும் சிரிக்க வைக்கும்படி, அதற்கு ஒரு சாயலை இவர் தந்து விடுகிறார் - வார்த்தைகள் மூலமோ வியாக்கியானத்தின் மூலமோ அல்ல; குழந்தைமை பொங்கும் குதூகலச் சிரிப்பின் மூலம்தான். நம்முடன் பழகும் இந்த பாவத்தின்மூலம், கடினமான உள்ளங்களை உருக்குகிற ஒரு ரஸவாதத்தையே நிகழ்த்தி விடுகிறார், யோகி ராம்குரத்குமார்.

'விளக்கினில் திரி நன்கு சமைந்து,' எனப் பாரதி குறிப்பிட்ட பக்குவநிலை பெற்ற அதிர்ஷ்டசாலிகளுக்கு, யோகி ராம்குரத்குமார் தத்துவப் பிரவசனங்கள் மூலம் இதயச்சுடரை ஏற்றிவிடுவதில்லை. ரமணரைப் போலவே, வார்த்தைகளைத் தாண்டிய ஒரு பரிமாணத்தில்தான் இவரது தத்துவ இயக்கம் நிகழ்கிறது. ஆனால், வார்த்தைகளின் அவசியம் உள்ளவர்களும் இருக்கிறார்களே - இவர்களை, இவர்களது மனோநிலைக்கு ஏற்ற பிறதர்சிகளின் வழிமுறைகளை நோக்கி, இவர் திருப்பி விடுகிறார். ஒருவகையினருக்கு வழிபாட்டு மார்க்கம் போதுமானது என்று பட்டால், அதையே ஒரு

உகந்த கர்மமாக உணர்த்தி விடுகிறார். ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி போன்ற ஒரு ஆழ்ந்த தரிசியின் பார்வையுடன் பழகியவர்கள், வழிபாட்டு முறைக்குத் திரும்ப முயற்சித்தால், அதைத் தடுத்து நிறுத்திவிடுகிறார். கிருஷ்ணமூர்த்தி வலியுறுத்துகிற மனோவிசாரணைதான் அத்தகையவருக்கு முக்கியம் என்று கூறிவிடுகிறார். இது முரண்பாடுதானா என்பது பற்றி அவர் அலட்டிக் கொள்வதில்லை.

மகாத்மா காந்தி, ஸ்ரீஅரவிந்தர், ரமணர், சுவாமி ராம்தாஸ், கன்யாகுமாரி மாயி போன்றோருடன் ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியையும் காஞ்சி சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதியையும், ஒரே தத்துவத் திருஷ்டியின் மூலம் காண்கிறார் யோகி ராமசுரத்குமார். மேலுள்ளவர்களது மார்க்கங்களை அறிவுபூர்வமாக மட்டும் தெரிந்து வைத்திருப்பவர்களுக்குத்தான், அவர்களிடையே முரண்பாடு தெரியும் என உணர்த்துகிறது இவரது திருஷ்டி.

ஒரு தடவை யோகியுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, ரஸ்புடனைப் பற்றிய பேச்சு வந்தது. முதல் உலக யுத்தத்தின் ஆரம்பம்வரை, யுத்தத்தில் ரஷ்யாவை இறங்கவிடாமல் ரஷ்ய அரசு குடும்பத்தைக் கட்டுப்படுத்திய அபூர்வ சக்திமான் இந்த ரஸ்புடன். யுத்தத்தை அநுசரித்த ராணுவ வர்க்கத்தினரால் ரஸ்புடன் கொல்லப்பட்டார்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி, தமது கைத்தீண்டுதல் மூலமும் தூர உணர்தல் மூலமும், நோய்களைத் தீர்க்க வல்லவர் என்பதிலிருந்து பிறந்த விஷயம் இது. ரஸ்புடனும் இதைச் செய்திருக்கிறார் - ரஷ்ய அரசுகுமாரன் விஷயத்தில். ஒரு அணுஅளவுகூட சுயநல உணர்வு இல்லாதவர்களுக்கே சிந்திக்கக்கூடிய சக்தி இது. 'ரஸ்புடனைப் பற்றிய மேற்கத்திய சித்தரிப்பு, இதற்கு ஒத்து வரவில்லையே,' என்கிறோம்.

'ரஸ்புடன் ஒரு மகாத்மா. அவனைக் கொன்று விட்டார்கள். அவனைக் கொன்றதும், ரஷ்யாவும் உலக நிலையும் மாற்ற மடைந்துவிட்டது,' என்கிறார் யோகி.

'அப்படியானால், அவனது குடிப்பழக்கம் முதலிய ஒழுக்கக்கேடுகள் பற்றி என்ன சொல்கிறீர்கள்? இரண்டு கொலைகாரர்கள் அவனைத் தாக்கியபோது, இருவரையும் கழுத்தைப் பிடித்துத் தூக்கி, இருவர் தலைகளையும் மோதி இருக்கிறான். ஒருவன் அதே இடத்தில் குளோஸ். இது, ரஸ்புடனை கொலையாளி ஆகவும் ஆக்குகிறதே? இதில் சுயநலம் இருக்கிறதே.'

'ஏழைகளுக்கு அவன் நிறைய உதவியிருக்கிறான். போரைத் தடுத்து நிறுத்தி இருக்கிறான். தனது சேவை நீடிக்க வேண்டும் என்பதுதான் ரஸ்புடனின் நோக்கம். இதில் சுயநலமில்லை. எந்தப் பழக்கத்தினாலும்

உண்மையை மாகபடுத்தமுடியாது. இது மேல்நாட்டு மரபில் உணரப்படவில்லை. இதன் விளைவாக, ஐரோப்பாவில் எத்தனையோ மகாபுருஷர்களை, ஐரோப்பிய அரசுகளும் மத நிறுவனங்களும் கொலை செய்திருக்கின்றன. ஒரு மகானையும் அவர்கள் விட்டுவைக்கவில்லை. உலக அறிவும் பிஸினஸும்தான் நமக்குத் தேவை. இந்த ஞானவான்களின் விஷயங்கள் ஒரே குழப்பமாக இருக்கின்றன என்ற மனோபாவத்தின் விளைவு இது. ரஸ்புடினைப் பற்றி ஒருவித சந்தேகமும் கொள்ளாதே. அவன் மகாபுருஷன்.' இது, யோகி ராம்சுரத்குமாரின் தீவிரமான வார்த்தைகள்.

1-12-1927 இல், காசியில் பிறந்தவர் ராம்சுரத்குமார். ரமணரைச் சந்தித்து, பின்பு சுவாமி ராம்தாஸிடம் சென்றபோது, அவர் இவரிடம் ராம நாம மந்திரத்தைத் தந்து, 'போ, இதை ஒவ்வொரு நாளும், இருபத்தினாலு மணிநேரமும் சொல்,' என்றிருக்கிறார். இதைக் கடைபிடித்த இதே யோகியார், மந்திரங்களை நிராகரிக்கும் ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியையும் சந்தித்திருக்கிறார். இது சென்னையில் நடந்தது.

இது பற்றி, யோகி ராம்சுரத்குமாரின் வார்த்தைகள்: 'அன்று, கிருஷ்ணமூர்த்தி பேசும் நாள். எனவே, சந்திக்க வாய்ப்பில்லை என்றார்கள். நான் அப்போது (1961-62 என ஞாபகம்), கிருஷ்ணமூர்த்தி கூட்டங்களை ஏற்பாடு செய்த மாதவாச்சாரி என்பவருடன் நின்று கொண்டிருந்தேன். மாடியிலிருந்து அதிவேகமாக இறங்கி வந்தார் கிருஷ்ணமூர்த்தி. வந்தவர், எதிர்பாராதபடி என் கை ஒன்றைக் குலுக்கும் பாவனையில் பிடித்துக் கொண்டார். அவருடைய அடுத்த கை, எனது கழுத்தின் பின்புறத்தில் பற்றியது. அந்தக் கணம், நான் என்ற உணர்வு மறைந்து விட்டது. சென்னையில் அவர் பேசிய பின்பு, ரிஷிவெலி, பம்பாய் ஆகிய இடங்களுக்கும் தொடர்ந்து சென்றேன். இதில் வேடிக்கை என்ன வென்றால், ரிஷிவெலி, பம்பாய் ஆகிய இடங்களில் நடந்த சிறு கேள்வி பதில் கூட்டங்களில், எல்லாரும் கிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பார்ப்பதை விட்டுவிட்டு, இந்த பிச்சைக்காரனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்; ஏனென்று புரியவில்லை.'

ராமநாம ஜபயோகிக்கும் கிருஷ்ணமூர்த்திக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்று, தலையைக் குழப்பிக் கொள்கிறவர்கள் குழப்பிக் கொள்ளட்டும். 'உங்களைப் பற்றி எங்காவது எழுதினால், இந்த முரண்பாட்டை என்ன பண்ணுவது' என்று கேட்டால், ஆனந்தமாகச் சிரிக்கிறார் யோகி ராம்சுரத்குமார்.

தினமணி கதிர், 29.9.1985.

பசுமை, மே 1988.

2. பீச் ஸ்டேசனில் அவ்வையார்

இரண்டு கைகளிலும் தினுசு தினுசான சீப் வளையல்கள். கழுத்திலும் ஏராளமான மணிமாலைகள், டாலர் பதக்கங்கள். குள்ளமான கருத்த உடல். குழந்தைத் தன்மை தவழும் பொக்கை வாய்ச்சிரிப்பு. இவர்தான் பாருதி. பர்மாபஜார் - பீச் ஸ்டேசன் பகுதியில், ஒரு பஸ் குடையின் கீழ் இவரைக் காணலாம். பிளாட்டிபாரத்தைப் பெருக்கும் வேலை. மற்றபடி, அன்புடன் தரப்படுதலைப் பெற்றுக் கொள்ளுதல். பெறுவது முழுவதையும், பிற ஏழைமக்களுடன் பூரணமாகப் பகிர்ந்து கொள்கிறார். இதனால், இவரிடம் பிச்சை எடுத்துப் பிழைக்கும் ஒரு சிறுகூட்டம் கூட ஏற்பட்டு விட்டது.

இதில் எதுவும் வியப்புக்குரியதாக இல்லைதான். ஆனால், ஒரு கேள்வி: இராப்பகல், மழை வெயில் எல்லாவற்றிலும் பாதிக்கப்படக்கூடிய இடம் ஒன்றில் பாருதி வாழ்கிறார். பிச்சைக் காரர்கள்கூட, வசதியை நாடி ஒதுங்குவது வழக்கம். ஆனால், இவர் அப்படிக்கூட ஒதுங்குவதில்லை. கடந்த பத்தாண்டுகளுக்கும் மேலாக, மேற்படி இடத்திலேயே வாழ்கிறார். குளிப்பு முதலியவை இல்லை. இருந்தும், இவரிடம் இதன் விளைவான துர்நாற்றம் கிடையாது. இவரைப்போல இப்படி ஒரு சில நாட்கள்கூட நாம் வாழ்வது அசாத்யம்; வியாதிகளுக்கு இலக்காகி விடுவோம். இருந்தும், இரும்பின் உறுதியுடன் பாருதி அதே இடத்தில் வசிக்கிறார். இது எப்படி? தொடர்ந்து பாருதியைக் கவனிப்பவர்களுக்கு எழும் வியப்பு, முதன்மையாக இதுதான்.

உடலைச் சார்ந்த மனோநிலையைப் பாருதி கடந்துவிட்டார் என்பது, சில அன்பர்களின் விளக்கம். யார் இவர்? இதற்கு எளிதில் பதில் கிடைப்பதில்லை.

சுமார் பத்து வருஷங்களுக்கு முன்னால், தமிழ்நாட்டுப் பூக்காரிகள் சிலர் கல்கத்தாவில் பூ விற்றுக் கொண்டிருந்தபோது, அவர்களுடன் பாருதி பழகி இருக்கிறார். 'மெட்ராஸ் போகிறோம் நீயும் வர்றியா?' என்று அதுகள் கேட்டபோது, 'சரி,' என்று அவர்களுடன் கிளம்பி வந்துவிட்டார். வந்தவர், மேற்படி இடத்தில் தெருக் கூட்டியாக வாழ ஆரம்பித்தார்.

மூன்று தெருக்கள் தாண்டி, லிங்கிச் செட்டித் தெருவில் தெருவாசியாக இருந்த ஒரு பெயரற்ற ஞானியின் மூலம்தான்,

பாருதியை சில அன்பர்கள் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அருள்வெளிச் சித்தர் என்று அழைக்கப்பட்ட இந்த ஞானி, "டேய், பீச் ஸ்டேசனில் அவ்வையார் வந்திருக்காங்கடா," என்று சிலரிடம் கூறினாராம்.

தமிழ்ப்பாட்டி அவ்வையின் பெயரால் லிங்கிச் செட்டிச்சாமி இவரைக் குறிப்பிட்டாலும், பொக்கைவாய் மழலையாகப் பாருதி பேசுவது ஹிந்திதான். இருந்தும், தமிழ் மற்றும் ஆங்கிலம் இவருக்குப் புரியும் என அறிகுறிகள் காட்டுகின்றன. ஆங்கிலத்தில், 'நீங்கள் வங்காளியா?' என்று கேட்டபோது, ஹை கிளாஸ் ஸ்டைலில், ஒரு நீளமான 'நோ' போட்டாரே பார்க்கலாம். இதே போன்ற வேறு சந்தர்ப்பங்களும், இவருக்கு நன்றாகவே ஆங்கிலம் தெரியும் என்று காட்டிக் கொடுக்கின்றன.

இவர் ஒரிஸாவைச் சேர்ந்தவர் என்கின்றனர் சில பூக்காரப் பெண்கள். பர்மா பஜார் கடைக்காரர் ஒருவர், இவரைக் குஜராத்தி என்கிறார். இது சம்பந்தமான கேள்விகள் எதற்கும் பதில் தராவிட்டாலும், 'உங்கள் பெயர் என்ன?' என்று ஹிந்தியில் கேட்டபோது, 'பாருதி,' என்று அவர் பதில் தருகிறார். பார்வதி என்ற பெயரின் வங்காளி வடிவம், பாருதி.

பகலில் தாங்கமுடியாத ஜனசந்தடி உள்ள நடைபாதையாகவும் இரவில் மனித நடமாட்டம் இல்லாத ஆபத்தான சூழ்நிலையாகவும் மாறிமாறி வருகிற இடத்தில் வாழும் பாருதிக்கு, அன்றாடச் சிக்கல்களும் சோதனைகளும் வந்தபடியே இருக்கின்றன. ஒரு சமயம், பர்மா பஜாரின் வஸ்தாதுவாக இருந்த ஒரு ஹார்பர் ரௌடி இவரைத் துன்புறுத்தியதாகவும், இதன் பின்பு அவன் ஒட்டிச் சென்ற மோட்டார் பைக்கிலிருந்து வீசப்பட்டான் என்றும், பிறகு இதனால் ஏற்பட்ட கோமாவிலிருந்து அவன் மீளவில்லை என்றும் ஒரு கதை உலவுகிறது.

இருந்தும், இளவட்டங்கள் அவ்வப்போது பாருதியைச் சீண்டுவதும், உடனடியாக அவரிடமிருந்து வாங்கிக் கட்டிக் கொள்வதும் ஒரு வாடிக்கை.

பர்மா பஜார் அன்பர்களின் அன்புதவி பாருதிக்கு இருந்து கொண்டிருந்தாலும், தன்னைத் தானே பாதுகாப்பில்லாத ஒரு நிலையில்தான் பாருதி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

இத்தகையவர்களை லகுவில் ஆழம்காணவோ, இவர்களைப் பற்றி முடிவு கட்டிவிடவோ முடியாது.

உதயம் 3.7.1991.

3. மிலிட்டரிச் சித்தர் சுமாண்டர் பேடா

சுருள் சுருளான செஞ்சடை தோளில் புரளுகிறது. நரையோடிய தாடி, மீசை; உடை - பாண்ட், ஷர்ட், ஷூ. குளிப்புக் கிடையாது. அசைவ உணவுடன் புகைப் பழக்கம். உக்ரமான செந்தோல். புடைத்த நெற்றியிலும் திமிறி எழும் மூக்கிலும், மகா மூளை வன்மை குறிகாட்டுகிறது. பெரிய கண்களோ, ஒரு கவிஞனைக் காட்டுகின்றன. மீசைக்குள் பதுங்கியிருக்கும் உதடுகளில், ஒரு வாண்டுப்பையனின் விஷமச் சிரிப்பு. இவர்தான், இப்போது சென்னையில் தங்கியிருக்கும் காத்திரி யூனாஸ் அப்துல்லா பேடா.

1944 - இல், குஜராத்தின் போர்பந்தருக்கு அருகே உள்ள ராணாவாவ் (ராஜாக் கிணறு) என்ற சிற்றூரில், துணிக்குச் சாயமிடும் ஒரு ஏழைக் குடும்பத்தில் பிறந்து, கடுமையான ஏழ்மையில் வளர்ந்தவர் பேடா. திருமணமாகி மதுரைக்கு வந்து, ஒரு ஜவுளிக் கடையில் கணக்கராக இருந்தார். தமிழின் ராஜ வைத்திய நூல்களுடன் பரிச்சயமான விபரம் தெரியவருகிறது (இவை, பரிபாஷையில் எழுதப்பட்டவை). மதுரையில் இந்தச் சமயத்தில் இவரது நண்பர்களாயிருந்த, ஒரு யுனானி டாக்டருடனும் இப்போது தர்காவில் இருந்து மூலிகை வைத்தியம் பார்ப்பவருடனும், ஆன்மீகத் தேட்டத்தில் இறங்கினார். 'யூனாஸ், வெகு தீவிர வளர்ச்சியடைவது அப்போதே தெரிந்திருக்கிறது,' என்கிறார் யுனானி டாக்டர். மூன்று குழந்தைகள் - கர்ப்பத்தில் இன்னொன்று என்ற நிலையில், வீட்டையும் வேலையையும்விட்டு வெளியேறினார் பேடா; இது சுமார் 1980 அளவில். அன்றிலிருந்து, தெருக்களில் ஒரு பித்தரைப்போல் வாழலானார்.

முதலில் கொடைக்கானல்; மசூலிப்பட்டினத்தில் நீண்ட காலம் தங்கியிருந்திருக்கிறார். சென்னை தி.நகரில், ரோஹிணி இன்டர் நேஷனல் அருகே, ஜி.என். தெரு நடைபாதையில்தான் இவர் வெளிப்பட்டார் எனலாம்.

திட்டவட்டமாக இது பைத்தியம்தான் என்றுதான், எல்லோரும் இவரைக் கணித்தனர். ஆனால், பிரசன்ன சக்தியை உணரக்கூடியவர்கள் ஏமாறுவதில்லை. இடைவிடாமல் அருவி போல், அர்த்தமற்று ஏதோ வயர்லெஸ்ஸில் பேசுவதுபோல், பரிபாஷையில் பேசிக்கொண்டிருப்பார். வெகுசிலருக்கே உள்ளர்த்தம் புரிகிறது.

பேடாவின் அருகே, பயபக்தி வேஷம் போடக்கூடாது. கும்புடு போட்டால், 'இது சாக்கடை. கோவில் அங்கே இருக்கு,' என்பார்.

ஆஷாடபூதிகள் அவரிடம் பக்தி பண்ணப்போய், உதைபட்டதும் உண்டு.

பேடாவின் பேச்சில் பெரும்பாலும், யந்திரங்கள் - மிலிட்டரி அமைப்புகள்தான், பரிபாஷையை உருவாக்குகின்றன. இந்தப் பேச்சும் நடையுடையும், இவருக்குக் கமாண்டர் - மிலிட்டரி சித்தர் - என்ற பெயர்களைத் தந்துவிட்டன. யாரோ ஒரு தடவை, திருவண்ணாமலை யோகி ராம்சுரத்குமார் பற்றிக் கேட்டபோது, 'அவர் புரபஸ். அவர் புரபஸ் (நம்பிக்கை விளக்கம்) செய்கிறார். நாங்க, சாக்கடை சுத்தம் பண்ணோம்,' என்றார். இவ்வளவுக்கும், இருவரும் சந்தித்ததில்லை. யோகி ஒரு புரபஸராக இருந்த விஷயமும், பரவலாகத் தெரியாது. இந்தச் சாக்கடைச் சுத்திகரிப்பு வேலை மர்மமாகவே உள்ளது. மக்களின் பொது மனதைக் குறிக்கிறாரோ?

எந்தவிதமான சமயக் குறிகளையோ, தியான மரபுகளையோ அநுசரித்து, ஒரு வார்த்தையும் பேசமாட்டார் பேடா. ஆனால், தன் பாட்டுக்குப் பைத்தியம்போல அவர் பேசிக்கொண்டு போகும்போது, அந்தப் பேச்சின் பரிபாஷைத் தளத்தில், நமது பிரச்னைகளும் ஆழ்ந்த ஆன்மீகத் தீர்வுகளும் பிரதிபலிக்கும்.

லண்டனில் இருந்த வந்த ஒரு 'ஷோ' பேர்வழி (இலங்கைத் தமிழர்), வீடியோ கேமிராவில் படம்பிடிக்கக் கேட்டார். மின்னடிப்பாக வந்தது பதில்: 'உன்னால், இந்த நகத்திலே விழுகிற சூரிய வெளிச்சத்தைத்தான் படம்பிடிக்க முடியும். அது சூரியனைப் பிடித்ததாகுமா?'

சென்னையிலிருந்து 1990 செப்டம்பர் மாதம், ஒரு பழைய நண்பரின் விருந்தாளியாக ஹைதராபாத் போயிருந்த பேடா, இப்போது சிந்தாதரிப்பேட்டை நைனியப்பநாயக்கன் தெருவாசியான ஒரு புது நண்பரின் இல்லத்தில் தங்கியிருக்கிறார். இதுவும் வெகுநாளைக்கு அல்ல. சீக்கிரமே மண்ணடிக்கும் ஹார்பருக்கும் இடையில், இவர் மீண்டும் நடைபாதைவாசியாகி விடுவார் என்று இவரது பேச்சு, குறி காட்டுகிறது.

உதயம், 10.07.1991.

GULT

4. SAI LIVES

It was the picture of an old man, seated upon a stone with the right leg upon the knee of the left. Perhaps I had seen the same picture before elsewhere. But this one gave me a shock; unlike the ones I saw earlier, this one depicted the old man surrounded by an all-male pride of lions.

I was about twenty-four at that time. The year was 1963, the place, a rich landowner's home in Trincomalee, Ceylon (Sri Lanka). The landowner was far more than rich, for he was a householder saint, his saintliness hidden by the facade of his worldly dealings. He was elder to me by half a century. Still he treated me, a poor lower middle class being, as his 'friend'. Known as Appadurai Chettiar, (Chettiar means Trader and denotes a caste among the Tamils) he preferred to be known as Sadhu Appadurai among his 'friends'.

I had gone to Sadhu Appadurai with agitations; other young people might not generally be 'blessed' with. I was already a published critic, a theoretician of the Tamil New Poetry movement and a pioneer poet in the same movement. But these precocious achievements were of little value to my agitated mind which was seeking, even in my aesthetic explorations, the solution to the riddle that was 'I'.

Sadhu Appadurai had permitted me to put questions to him. The answers he gave have been collected into a booklet published nearly twenty-five years afterwards, under the title 'Dhyana Dhara' (Tamil). Even in this booklet I had not mentioned, Sadhu Appadurai showing me the picture of the old man with lions. As I looked at the picture, I also noticed, Sadhu Appadurai smiling enigmatically at me.

Sadhu Appadurai had sown a seed in me, without giving it a name. For, if he had named it, my skepticism would have revolted and the seed disturbed. The name of the seed is, of course, devotion. There has got to be an object for devotion. Whether from my mother or from Sadhu Appadurai himself I could not learn devotion to an object, whether it is deity or guru. Whenever my mother urged me to prostrate at temples I said no. And I liked to see Appadurai as often as possible only because he gave my skeptical nature enough room. He made me laugh with his brilliant sense of comedy. Sometimes even playing the fool to lighten my heart.

In the course of my search, there has been a string of saints each with an intensely distinct personality. Although I was already familiar with Appadurai, I learned of his greatness only from Yogar Swamy, of jaffna, a saint with the unspeakable presence Ramana Maharishi was well known for. The resolution of the problem of the 'I' led me to the biographies of saints as much as it did to living saints. This being the case, I took the old man with the lions as but one star in a constellation of many. Predominantly an intellectual, even at the time of many contact with Sadhu Appadurai, I was drawn to the books of J. Krishnamurti. With my mystical experiences alternating with spells of agitation, I met J.K. in 1972. Since then I never missed his talks in Madras.

The old man in the picture was Sai Baba. The lions that surrounded his symbolised his power, wild and regal, free and fierce. I was not conscious that a seed had fallen into the recesses of my heart when Sadhu Appadurai showed me this picture. Perhaps I had met some fifteen saints before Sai took over. Perhaps these saints were pushing me on towards Sai and yet without outwardly recommending him to me. For if any of them had gone it, I would have but developed a resistance to Sai. I might have seen Sai unattractive to my intellectual nature.

Two instances with two different types of saints stand out in this process. One was when I met Yogi Ram surathkumar of Tiruv-annamalai in 1979.

He was at that time bringing up a dog, named Sai Baba. He was treating it as some one more important than himself. When milk was brought, I had accidentally spilled a good portion of it on the cemented floor. I invited Ramji's pet to have it. He hesitated, Ramji suggested to me to drink my milk. As I was doing, it the pet walked up and licked up the milk I had spilled on the floor. At this, Ramji said, "Ah, at last Sai Baba has taken it". The statement sounded though it was loaded with significance. I even thought, 'What have I got to do with Sai Baba?'.

The second instance was when I hosted the overtly in some saint, Bheda. He never allowed anyone to show him any kind of respect, generally shown to saints. So it came as a sock to me when Bheda sang something in Urdu with the refrain, "Sai Ram, Sai Ram". This was some time in May 1991. Apart from having sung this song, singing which made his hair uncannily stand on end ob his hairy arms, Bheda said nothing in reference to Sai Baba.

Soon afterwards, in July, I felt severely ill with Jaundice. In a vision during the illness, I saw myself as a dead body in green lungi lying on the beach. I also felt all my seeking, reading and contacts, with so many saints had not been of help. I resolved to wait only for death. At one, I felt better.

The definite turning began on 2.2.1992. I had once or twice visited the Mylapore Sai Baba mandir. And then forgot all about it until the above date. I was near that temple on that date in a Kalyana Mandapam for a marriage. Here I met a Jewish gentleman who spoke highly about the peaceful way of life in Tamilnadu. Which he had not come across anywhere else in his globe trotting, "There is no tension in your streets. What is the secret?" Ultimately, I had to give him an English rendering of Thirukkural saying, "This is the only way I can answer your question". But before this, looking for a book that could answer the Jewish gentleman, I walked in to the New Century Book house on the Mount road (Madras). There I found snug between Marx and Lenin, *Sai Baba the Master*. Since the establishment was devoted to the materialist cause, I expressed surprise to the sales-persons and across their embarrassment, bought the book.

I had already read the account of Sai's life by Arthur Osborne in his book *The Incredible Sai Baba*. But the present one, written by E. Bharadwaja was charged with emotion. It was in this book that I saw Sai Baba as an awakener, of the heart. It is to reach the heart that the pierces the intellect by what the intellect can never blunt. And the weapon Sai Baba uses for such piercing of the intellect is his miraculous power (Note I use the present tense here). For an Intellectual, miracles are generally explicable only as humbug. This makes the general run of modern intellectuals, when faced with the inexplicable, to become humbugs instead of becoming humble. Real or valid intellectuality lies in being open to all kinds of possibilities. To seek without rushing into conclusions should be its basic tenet. In my case, my intellect reeled as though under a shower of mythical and godly missiles when I read about Sai's Love-laden miracles. For, his miracles belong not to barren showmanship but are arrows coated with amruta. They kill self-assurance while awakening the heart.

Visiting the Sai Baba Mandir at Mylapore was now an adventure for me. The place was so vibrant that I suspected there the presence of a

living saint and fixed its source on one person or another. It turned out that the source was not the persons I thought it to be. It is the whole atmosphere, in Sai's statue in the Main Hall, in his picture in the Dhuni Room and in the Dhuni.

Learning about the Saibaba Mandir in West Shenoy Nagar, and about its founder Kesavaiah Ji, I visited that temple also. It was in this Mandir that Sai took me over entirely. I was struck by the strange similarities between the basic characteristics of Kesavaiah Ji and myself when I read about him in the book by Bharadwaja-The western mode of intellectuality smothering a latent mystical mind. In temples, I cared only for their sculptures and architecture. Kesavaiah Ji was also similarly inclined until he went to Palani (Tamil Nadu) where he was an unearthly light.

What waited for me in the Sai Baba Mandir founded by Kesavaiah Ji was beyond all my suspicions. In the photograph of Kesavajah Ji, I saw one of the lions seem some twenty-five years ago in the Sai Baba picture shown me by Sadhu Appadurai. This lion was the image of humility itself.

The meditation room, in which Kesavaiah Ji's physical remains are enshrined, tingled with a presence. I came out of there and stood before the Sai Sanctuary. I, who had never prostrated to man or statue in my life, now fell full length before Sai. Then it happened. Something snapped in me and made me shake with sobs; with no sorrow or shame, I shed tears.

During this period, two instances of Sai's continued existence took place. One was the result of an experiment I made. While going to sleep I placed a magnetic sticker with Sai's portrait in red next to my heart. During sleep, I saw Sai going around me with folded hands as though I was a temple. And he was in white, waking up I found the sticker had traveled around me within my vest. I could not have even dreamed of Sai doing such a humble thing to me. That he did this during my sleep could not have been the contribution of my mental activity at any level. It goes to say that he was teaching me absolute humility while revealing to me his presence as a humble image beyond my imagination. He was teaching me humility in the same way a swimming-teacher teaches by his act of swimming. A true guru teaches humility by being humble, a state of affairs not to be found in the modern guru-disciple business.

Knox e_Library

Click Here

Join Now

The second instance took place when I had an imminent liver failure. I had just some seven month ago suffered from jaundice and typhoid. Now due to heavy drugging while having a decayed tooth filled, my liver went to sleep. But I was unaware of this. I had lost my appetite and was increasingly tired when in my sleep I saw a dark deathly mass. There was a sense of evil death. Sai was beating this dark mass with a stick as if fighting for his own life. I woke up with the realization the dark mass was my liver. At once, I took the necessary steps to repair the condition.

It seemed that Sai, while beating the dark mass was shouting me, "Live! Live! Live!".

(May 1992)

II

Madras - 600 090,
26.5.1992.

To

Shri D. Shankara Ayya,
8.3.1113/2, Keshara Nagar, Sri Nagar Colony,
Hyderabad - 500 873.

Om Namo Bhavathe Sayeenathaya
Om Sayee, Sri Sayee, Jaya Sayeenatha.

Regarding the material 'Sai Lives' written here for you, there are details I have not given in it. The reason is guilty journalistic. That is, I did not want the article to get cluttered up with details.

For instance, I had been planning to go to Shirdi. But, Shirdi came to me. The spot where I made my life's prostration was just in front of the Pada-Peetha at the Shenoy Sai Mandir. And I saw, coming late on this 21st, there the Padukas upon the same peetha.

Also, I had been all through my life late to rise. This was not helpful. Within the past month, something strange made the vicious habit vanish. The owners of my place bought chicks but they were dying due to carelessness. I took over the task of rearing them, with a small chimne lamp daily cleaning much more efficiently than alarm clock. I am a

natural lover of all creatures. Recently it has taken on serious depths, such as the above style of absolute devotion. I took the chicks to be none but Sai. They were just three little pests by normal (?) standards. But to me they were the three-headed Sai.

My devotion to these chicks changed my habits. This is no regimentation but love that transforms. They woke me up early.

If you think these details important, please add these to the pages already given you.

I have sent a few lines about the Triyaham to Yogi Ram suratkumar through a friend, with your name mentioned. Do write to the Yogi (No 90, Sannathi St, Tiruvannamalai 606 601.)

He will not reply. But will... (?)

Love in Sai,
Pramil.

புறவிபாளையம் கோடி சாமி

5. NO TIME TO LOSS

LETTERS TO Dr. RAMACHANDRAN

1

Tringomalle,

7th November 1989.

(Preceding pages personal) In early October, I was with the film-unit of a friend (Vishnu Nagarajan), who has been making a movie for an Agro Chemical plant. An Ad for their product with a story line. The location was in the Erode District near my 'birth' place (Kala Subramaniam's native place – Nagalur). Watching the whole process, I was surprised by the utter ease of making a movie. I could churn out a movie a month! It is that simple! Nakkeeran editor Vidhyashankar (Durai), who had worked as assistant director in G.V. Iyer's Sanskrit movie 'Sankaracharya', agreed. (By the way, the 'மிருகாங்கதன்' of my 'கிசு கிசு' சிறுகதை, (திசைநான்கு), is molded on this friend's character and experiences. The irony is he says, "Yes, it is me. But yet it is not me." Being a brilliant-chap, he understands this is the way 'reality' comes of in 'Art').

I think, I wrote to you soon after my visit to the yogi and from Tiruvannamalai itself. I went alone. Did I tell you this? He used to ask me, "Where is Krishnaji now? The real Krishnaji". This he had asked me at several of my visits soon after K's death. This time he waved his hand to include him and me saying, "Krishnaji is here, with us." Do you remember that, when you were there, he was pushing me speak about K? I spoke. And said, "That is all Swamiji." Then when the recalcitrant foreigner came, I began to talk again about K. And the Swamiji said, "Krishnaji is here!" I was frightened by the implication. There was K in me! And I explained to the foreigner, that I was speaking about K before he came and that the subject is renewed now. Actually, I was giving this explanation more to myself than to him. Then again, when I spoke angrily to the foreigner, the Yogi was laughing and he said, "Why! K does not get angry?" I was wondering what he meant by this! Certainly, the Yogi did not expect me to imitate K in his patience! (And, when was K. patient? Never!)

Then, when I came back, I had a very strange experience. (This needs a prefacing: I enter a realm between sleep and waking while I am asleep.) In my 'sleep', I was with a different face. Old, leathery, with large and mellowed eyes. I was surprised by the slant of the eyes only. For my eyes do not have that slant. When I woke up, I forget this experience. It was only after a day or two something made me remember it – The slant was that of J. Krishnamurti! Actually, this made me angry with myself. I still feel that this was a trick of my inner mind playing with itself and the trick was geared by the Yogi's suggestion. *Even before* this experience, I had written to the Yogi a severe letter, as I was the head master and he the bad boy. In this letter, I said something like this: (Not the exact words) "I have been pursued by subtle delusions all my life. I don't want to add to them." And I referred clearly to the Yogi's suggestion. Then, "All I would do is to work out my delusions". It was after this that I had the face of K. What am I expected to do? Run around thumping my chest, "I am K. I am K." It would certainly make me nothing but a wild insane gorilla! Something much lesser than my self!

I must tell you another thing. Several times the Yogi had made certain statements to imply that I could impart grace to others. To a friend who would be with me he would pay that my grace would be enough for him. I used to hold my breath with a sort of disapproval. I feel the K trick is the ultimate in this line.

Then again, who am I to decide this way or that about things such as these? Does Krishnaji live in some subtle order and is ever seeking to re-enter our world with his work? What I am to do so that he may be operative again? I DON'T KNOW. This makes me shed tears.

Yesterday, I skipped a meal and 'slept' through the day. In my 'sleep', as I was lying on my back, the Yogi appeared at my foot and 'woke' me up (but I was still 'asleep'), touching my soles with his toes. Then he was at my head, pushing down my arms above my head. (The அரோகரா position? The crucifixion?) And I could not breathe. This resulted not in suffocation but ecstasy! Actually, I have been going around in an ecstasy the day before. The night before the Yogi's appearance, there was a flow of terrible ecstasy in my 'sleep'. Now this!

I spoke about the yogi's appearance to Kanto (Kandasamy, Tringomalle), just a few hours ago at a hotel in Mount road. He was asking me, "What work are you doing now?" Well, I was busy being

ecstatic! Could say that? So I had to give a small picture and told him about the Yogi's visit. Thank God, Kanto could see that there is a gap between sleep and waking. Funny! An outright காவாலி - from my school days could see this! Had said this to C.S. Chellappa, Venkat Swaminathan or Sundara Ramaswamy, they would have done something close to crucifying me -with words! And these are our intellectuals with the hypertension of religious understanding running through their veins!

I also told Kanto something from the days preceding K's last departure from Madras. This was something I have told only to the Yogi and to Subramaniam.

In 1984-85 (winter), I rejected K and didn't go to the Talks. And was looking for a girl to marry. That year (1985), I was in great inner misery. Also, two fellows assaulted me in my Royapetah room. Later when I went to the Yogi (I always write to him about what happens to me etc.,) he said, "Why didn't you go to Krishnaji's talks. Don't you know he loves you?" This shocked and grieved me.

Later, after K.'s death, when I viewed the First of the 1984-85 talks, I almost wept. K looked at the regular place to his side where I used to sit and evinced a great disappointment - He hung his head as if in sadness. You know, Ram? It was this sadness I caused him that must have caused my being assaulted! Anyway, at the time I was being assaulted, I took it humbly, knowing this was some necessary punishment!

When the Yogi suggested that K loved me, I had no reason not to go to K's talks. So, 1985-86 came. K's last visit. This time he evinced utter surprise to see me! Actually his mouth opened with surprise. This was on an evening before the Talks as he got out for his walk. Another day, he called four fellows including me, to sit by his side. Same sort of occasion before starting out for his walk. We were three men and a girl who was a former Rishi Valley student. K held her hand but he was looking at me intently with a lover's anger! His eyes spoke volumes. They said, I had hurt him! And this was the man who says, he is not a guru etc., etc. Appadurai says, 'Love is the Guru'. And K is a great lover. Work out the equation, Please!

All these are preliminaries I did not go into with Kanto, except a little bit.

Just before his departure, things began to happen in my 'sleep'. Once I saw a round and unknown creature on the back of my palm. There was another nearby warning me. And, there was a clear and terrible idea that this creature was the most dangerous thing in the universe. This meant that the creature could do anything more than kill me, far far more than that! All I could do was not to make the least movement. If I made the least movement, the creature would destroy me! Then slowly it moved outwards along my fingers and it was out. But a magnetic force, like a thread, could never be severed by any power in the universe, was connecting the creature and a worm like creature, which it had left in my palm. The large round creature had to come back to its place on the back of my palm. At once, the worm-creature went around the large creature in a total embrace and became one with it.

Yes, I remember that I had written this to you. Sorry for the repetition. Now I see something new in this and what I see now has unfolded as I was writing about the experience: K was telling me that he would not, could not leave me. That I have no choice but to become one with him. Possibly, he had established contact to say this, or even implanted an ultra psychic suggestion to evoke this, while he was looking at me with that lover's anger of his!

Defeats all the fantastic fiction I have read in my myopic days!

But again, my above interpretation could be another layer of my delusion. Or may be I don't know!

Though not in this detail, I had told Kanto about the creature and K.

Nowadays, he seems rather inclined to listen to things about K.

After my suggestion, he has an idea of putting Getzi in K's school at Adyar. Now Preez also wants to join. (Getzi-6th standard; Preez-10th or 9th. The school is up to Plus Two - two years after SSLC).

Kanto was in my 'sleep' yesterday and this was why I told him about these intimate things. The Yogi was playing the clown. Kanto was there. I was laughing and laughing without any stop. Later the Yogi opened a basket full of shining silver coins and was pouring them out... This part followed the first part; I mentioned earlier - the Yogi's visit.

There was another experience within the same week. Here there was a friend of my LTTE days. The same round creature was on my palm

but with full-grown, four legs and a trunk-like extension, which came towards my forehead. The friend warned, "It's going for your brain". I was terrified. I tried everything possible to shake the creature off my hands but the creature was too fast for me and would not let go. Here there was again its magnetic character in action. Also, all this was going on at an immense site where great work was being done. A work of tearing down and re-building. There was a representation of this in terms of machines at work in a building-site of tremendous vastness. Perhaps, some sort of work within me. Well, what am I doing now?

Affectionately,

Pramil.

2

Morning 8th November 1989.

My dear San Dir Ra,

I had good mind to destroy the pages 3-6 in the foregoing letter. Then again, what is written is written. I have the idea that I have written to you (or was it to Bala?) things about what happened in my 'sleep' in 1985-86, while K was here for the last time. I think it was to Bala I wrote the thing. May be I must go into details.

I have been having this 'sleep' experiences since the days of Appadurai in Trincomalee. That is, since 1963. But they increased or went deeper in India with me, attending to K every season. Note that I send the numbers in our Astro-Numerology in a *backward* motion. '1' in Capricorn, '2' in Sagittarius etc. I could do this by relying on an intermittent experience I used to have since 1963. Either the back of my head (where our priests have the குடுமி) would break or 'I' would be flowing in a backward motion into endlessness. Or, I would be flowing or flying backwards. A scenery is sometimes involved. Also, I remember this very clearly. This was from Trincomalle days before I met K. In my sleep, I was a Vaishnava Priest with குடுமி, shaven temples and 'Gopi' (நெற்றியில் மேல்கீழாக ஒரு சிவப்புக்கோடு. இது நாமம் அல்ல). And I was dashing through a thorny land, dark with no water. The thorns tearing me but feeling nothing except a terrible (at this point

of writing the Postman called with Bala's letter) thirst. And I was not searching for water. I was crying out, "Krishna, Krishna," as a dashed through the thorny growths. *I never told this to anyone*, except may be I wrote this to the Yogi once. Perhaps the *backward* flow took an elaborate dimension and revealed a significant detail from my *Past*?

Perhaps, Appadurai started it all when I had an experience while he was living. That of an intelligence million of times greater than mine descending upon me. It was a luminous space and yet it was as heavy as the universe (this experience was the inspiration for my *மேல்நோக்கிய பயணம்* - *காவியம்*, where I was trying to put it into words), I was a worm wriggling under its weight. Yet it was absolute nothingness!

One day in 1975-76, in Madras, (not when K was in Madras) a luminous disc seemed to drop or enter through the top of my head. It was an intelligent disc looking for something within my body, searching. And it found what it was looking for - my phallus. The disc went to it like a circular saw and I felt a tremendous pain as the saw cut into the root - my phallus. At once, everything vanished and I woke up with a very storing erection! (I have used this experience also in *மேல்நோக்கிய பயணம்*).

In 1979, I tried to return to Sri Lanka. But all that happened was that I saw Mayi at Kanyakumari, Naina Swamy near that, and Yogi Ram at Thiruvannamalai. I was back in Madras. In 1983-October, by a chance, I could be in Rishi Valley while K was there. I stayed in Madanapalle. For two or three nights, I could sleep in the valley itself. Here something unimaginable happened.

I 'woke' up in my 'sleep'. I was lying down where I was. I saw the dark valley and someone or something was looking for me like a beacon from a lighthouse. And I could see clearly this beacon came from where K lived. The search was done very quickly and the beacon found me. At that moment, I saw that the light came from something like a broken piece of mirror flashing a light and this was wielded by a boy about twelve in a very mischievous mood. He was wearing shirt and shorts. Once he found me, the light went out. Now he seemed to be pulling something, which had its end in my head. It was an invisible wire of force. He was in front of me. Then he jumped over my head in free-frog-leap, the wire still in tension. Now he was behind me and at one tug on his wire the back of my head broke and there was the backward

flow. I thought the 'boy' was created by my inner mind. On one of the subsequent evenings, there was a music recital in the valley. I was sitting to the right of K. Suddenly I felt something and turned to K. K's head did not move as it was facing the singer. But his enormous eye to my side was on me taking a complete 90 degrees turn, a physical impossibility if not for his extraordinary ocular endowment. And he was smiling mischievously at me. I knew in a flash who the 'boy' was!

If you are keeping track of the dates, this was in 1983-84. I turned away from K in 1984-85, back to him in 1985-86, his last visit.

At this time in early 1986, I saw the creature on the back of my hand. (This was when I stayed at the Kodambakkam Hotel where you and Kanto came to see me.) There is something stranger than the wildest imagination to be recorded here. I see this creature. Then, in the same sleep, I hear K saying clearly, "come". I go that evening (the 'sleep' being in the afternoon) to Vasant Vihar to greet him as he got out for the walk. There, a peculiar spider from the tree descends and goes all over the back of my right palm, as if it was home. I try to shoo it away, but it won't leave me. That is, what has already happened in my sleep as a terrifying experience of a different kind of intensity sinks down to a minute scale at a level of reality which we call 'the only reality'. This aspect had its similar reflection in the following too.

Prior to or after the appearance of the creature, I saw the same boy again. This time I saw it was me. But it was K, too. That is, K seemed to have used my part stored in the brain and was projecting himself through it. There is no record of K in shirt and shorts in his boyhood period. And the shirt hanging out sloppily was my image; Also, I used to have fun flashing sunlight of a broken glass. As for the wire of force, it is beyond me.

Now, in 1986, the boy was far from mischief. He was terribly serious. Actually, I did not see him at first. What I felt was a very sharp pain made by an invisible point going around my temple. It made a circle from left to right starting at the back of my head. The pain increased and I saw the circle was luminous. When he completed at the back of the head, an up-down line was drawn like in the Indus priest statuette. The downward stroke dug into the top of my spine and the pain was incredible. I was pinned at my head but the body was thrown about in shock waves of pain. It was then that I saw the boy who had wielded the

point. He was standing by in immense seriousness. He had something in his hand.

Soon afterwards, I sank into sleep. This was a sort of deaden state I had experienced before. I was awake. But nothing could be moved. Not even my eyelids. The body had no contact with 'me'. K. spoke clearly, "come, I will give you halwa" (what sweet friendship! Torture followed by halwa!) I was opening my mouth in my 'sleep' and two blades came out on my tongue, one black and the other silver. Then I know what was in the boy's hand. One blade for the circle. The other for the stroke?

That evening, after seeing K, a friend treated me to halwa! Also note this, the same day or night I was about to eat something in my room and two blades, one black and the other silver fell into my plate by accident, from the table. I was struck by this incident as if by a bolt of lightening. I saw at once that what we live a 'reality', none other than a reflection is thrown from elsewhere.

I hope this much is enough. But, I am still the same old chap.

Perhaps this letter will make up for the ones you have asked me to send through Kanto - the old ones - very sorry Ram. I have lost them with my Ceylon passport and things in 1975-76. It was my worst period here. Hunger everyday. Let us not recall all that.

Actually, I wrote down all the foregoing things partly to give you something in the place of the lost letters. You must be satisfied that in place of the செல்லாக் காசு that is lost, you have pure gold.

Another reason why I am telling you all this is, the scientific interest involved parapsychology and so on.

Did you attempt to recreate the 'Postmortem'?

You took from me THE LAST TEMPTATION OF CHRIST long ago. Do you have it still? Can I have it? I could circulate it among friends.

Please reply.

Try to get from Bala the version I wrote to him concerning my above experiences. Actually I wrote only briefly to him.

Love to Raji, Ragu, Vaidegi and Hari.

Affectionately,
Pramil.

P.S.:

Kanto gave me 3 post-dated cheques for my rent, each Rs.250/- Nov, Dec, Jan. Great relief.

DHYANA DHARA : Give a copy to Bala (C. Bala Subramanaian, 160, Kandy road, Chundikkuli, Jaffina). Be careful to whom the book goes.

3

Sunday 12, Nov. 1989.

My Dear San Dir Ra,

On Oct.11th, I saw a good Homeopathy Doctor in T' Nagar and his treatment has entered the second phase this month. The skin has improved as though by magic. Irritation lessened to zero. Thank you for the confidence you inspired in the system: You helped me to decide while I was unsure.

* * *

Something of a miracle happened on this Friday the 10th. I discovered a saint in a busy part of Madras. He lives on the pavement like a wild man. And he pretends insanity in the way he talks incoherently and unintelligibly: Languages: Tamil and English, although he is not from this part of India. I have written to Yogi Ram suratkumar about this man and the details of my meeting with him.

Friday began chaotically for me. I had to go to Kanto's at nine, but the buses were deceptive and so on. After completing this work helter-skelter, I went to Parry's to draw some money from the bank. Here, among others, I knew one Ramaujam through David Chandrasekhar. Ramanujam is interested in K and visits Mayi and Yogi Ram. He used to keep away from me due to some misunderstanding that he, for no good reason got about. But I never gave up talking to him: For he had been giving me money when David was alive. Now, after reading

DHYANA DHARA he has changed his attitude towards me. Discussing the four Mahavakyas of Chellapa, (given by to Yogar), he lapsed into talking about his latest visit to Yogi Ram and how the Yogi spurned him. After discussing this, he suddenly said, "There is a man on G.N.Chetti Rd, T.Ngar." I told him that I had seen him, from a distance and from his back, arrested as though by a mysterious feeling. My thought at the time was, "May be he is a saint or an aristocrat gone to seed through drugs." I did not want to know any more saints at that time. This was several months ago. So, I moved away.

Ramanujam told me the following:

"He speaks unintelligibly, but there is strangeness about him. He is not unnoticed. The street -peddlers nearby say, that people in cars visit him, offering money or sponsorship. But the man turns them away, telling them not to waste their money. All that could be done was to ask the peddlers to keep an eye on the man's well being.

"I (Ramanujam) was sitting by his side and the man was uttering some nonsense. I said, 'You are pretending. You are hiding your greatness.' The man turned furiously to me and retorted, 'What hiding? Your mind is that, my mind in this and every thing is burning.' Lot of chattering about the traffic followed. When I asked him for his name, he said T.S. or V.T. BEDA (North-West Indian name). I could not catch him clearly in this. Later when I said, உங்களை இன்னொருக்கா பாக்கணும்போல ஆசையாயிருக்கு, the retort was, 'ஆசையா இறிக்கி? சினிமாக்கி போ' ('I have a desire to see you again' - 'Desire? Go to the movies!') This was Ramanujam's report. At once in a shop in Kashi Chetty St., I wrote down Ramanujam's report to be sent to Yogi Ram. It was already afternoon. I had to either have lunch or hurry to T' Nagar. So that, I could see this man and add to the above report to Yogi Ram. I skipped lunch and hurried to T' Nagar. (Actually, these many weeks I have been running about ...)

Near the spot, two bus stops away, M.S. Anand, a young cricketer has his home. He is also a reader and listener to K. Without giving him details, I asked him to take me on his mopet to friend nearby. He obliged. "He lives on the pavement," I said and gave him a little more detail. We spotted the man and alighted. Anand who is preparing to go to America to learn to be a pilot was my equal in this adventure.

Since I had to have first-hand evidence as to the man's saintliness, I pulled out a five-rupee note as I approached the man, made a circle by the right and removing my chapals, sat on the pavement on his right side. I removed my sandals for the impact of the man's presence was unmistakably sacred. Still I had my now worthless fiver in the hand. His very face seemed to be on fire. There was also a protective and forbidding power around him. I sensed it like a deer sensing the presence of a lion. But I broke through this forbidding circle. At once, my heart woke up. I felt immense love for this wild unknown man on the pavement. All these things happened very fast. Like a stone dropping into a deep well.

Even as I alighted and approached him, he moved to a better position, from his prone one. His movements were agile. I sat close to his right side, and at once, I crossed my legs. He eyed me from head to foot as I remove my sandals and once I sat down, he broke out saying: "பைத்தியக்காரன் மாதிரி சாப்பாடு இல்லாம வெய்யில்ல ... (Without food in the sun like a mad man....)" This was immediately followed by an incoherent babble which had the semblance of a military or police radio chatter. Because of this chatter, I could not understand at once that he was scolding me for running about and for not having had my lunch right then. (This understanding came on me only the next day).

I tried to offer the money but he did not seem to notice or need it. By this time, Anand had joined me.

The man was bearded and had matted hair. The skin was fair, almost that of K. When he looked at you, the eyes took all of you, in and were clear without anything to hide. His nose was aquiline, eyes and brows somewhat like those of K, although K had larger eyes. Beneath the wild beard, the lips were full and fresh with a trace of secret mirth. You know what? He was like a small boy doing his part in a play-acting game. The problem with his 'acting' was that he was a bad actor. I was inwardly laughing at the bad performance of insanity he was playing out and my heart welled and welled with love for him. This was a unique situation for me.

He was dressed in what looked like a battered military dress with an insulated wire for a belt. His things were stacked behind him to the tree very neatly, canvasses, things in leather, shoes out of commission and so on.

I broke through his chatter asking him, "What is your name?" His reply was forceful, "Commander Ulli Beda. Of the T'Nager barracks (and an address followed, then the same old radio-chatter)".

"Beda? B.E.D.A?" I asked. "B.E.D.A." He spelt it out. (That means 12. As for 'Ulli' I am not quite sure. Any way Ulli = 13 + Beda 12 = 25).

All the while whenever some one passed by, he looked up, but there was no alienation in this look, that is, he was not looking at strangers as the adult human-being does. He looks at people like a small boy, ready for friendship. His eyes were always darting, here, there, to me, to the incessant traffic and his radio-chatter flowed: "You know 1965 when there was double-bus, two decks, the fare was cheap. I was conductor and had gone for petrol. You know the smell. The smell of petrol. the traffic the scooter the military threaduigurvigire... (These are my poor efforts at recreating his 'nonsense' words)" The point is the strength and immense confidence with which he utters all this blah, blah! It was as though his speaking activities were a deflector of the external world, without allowing it entry into the sanctity of his inner silence. For, once his eyes fell on you, there was an imparting of silence although his chatter kept flowing ("What eyes!" Anand kept muttering later!).

I broke through all this and asked him, "Where are you from?" He turned to me with a flash of anger, "Why the place? Cunt! The sun is burning, where is the place? (Both Q and A were in Tamil). But the violence of his words only made me smile with the delight of intimacy and his tone mellowed through this delivery. I told him to accept my money. He addressed both me and Anand now, "இது என்ன நீங்க அச்சடிச்சதா? நீங்க சம்பாதிச்சதுதானே? போயி குப்பத் தொட்டில போடு. எடுத்துக்கறேன். நான் ஒரு மார்க் சிஸ்ட் (Is this money something, you have printed? It is your earning? Isn't it? Throw it into the trash-bin. I'll take it. I am Marxist!)."

The irony of all this is the utter unfriendliness of his words while there was a great stirring of my heart.

A strange 'insane' man this was. For, even as I got his name, he asked me what work I was doing. I told him I was a poet and that I wrote criticism too. He listened to this without looking at me but I could see he was giving deep attention to this bit of information. This was his only 'sane' moments, the moment when he forgot his play-acting. (One reason why I put him down as a 'bad' actor.)

I said, "Now I must go." To this, his reaction was uncanny. He said with great urgency and a sort of anger, as if I was his worst enemy, "Yes better you go at once now." At once, I knew what this meant. I did not get up. He looked into my eyes as he was looking at a tiny thing, intently and acutely. His finger pointed to some place on my forehead or to my eyes. And he moved the finger horizontally to my left in two or three strokes, as though removing a persistent speck. I sat spell bound, knowing that he was doing something to me.

When I stood up and put on my slippers he reached behind him, took a polythene bag and a matchbox. There was a dull smell of tobacco or Ganja. (Anand says he did not smell Ganja). And the hand, that held the matchbox, gestured to me to stay, as the commander tuned his eyes to the road. His radio began chattering again. I leaned to listen for a while and left him.

Yesterday and today, heavy rains in Madras. I am worried about the Commander. But my mind is clearer than ever. Something deep has happened to me. Something I am yet to understand.

I have enclosed the xerox for Bala. I suggest you to xerox the preceding pages of this letter also (1 to 10) for Bala while getting either the original or xeroxs of the letter he has. Better, have more copies in different places. Please xerox these pages from 11 to 15 and send them to Bala with DHYANA DHARA. I have written to him to send me what I wrote to him about my experiences with K.

I think Kanto need not know these things. He is not likely to be receptive. But I leave into your hands whatever right you may assume in sharing this with him.

Commander Ulli Beda is my 9th friend. The circle has closed. No time to lose.

Pramil.

4

15.11.1989.

My Dear San Dir Ra,

There is one detail I missed when recording what Ramanujam told me: He told the commander, "There is a saint called Yogi Ram surathkumar in Tiruvannamalai" But the commander shook his head in disapproval and said, "I have been to Tiruvannamalai carrying a light on my head." Both Ramanujam and I fell the Commander implied by the 'light', due respects or watchfulness.

Two things at any rate click when Ramanujam heard from me that the commander asked about my profession he was surprised. This part intrigued me too, for it showed that the commander wanted to *place* me. To see whether I was O.K. He need not have asked for my work, although work does play a part in the direction, which a man takes. (When I met Krishnamurti in 1970-71, -or was it 71-72? - He asked not only about my work but also about that of my father. My father was a free-lance businessman; I was free-lance writer, both *without routine*).

In the case of the commander's question, I suspect that he had waiting for me. And to know me, one of the identification was my peculiar way of livelihood. My name? My name changes. Therefore, you cannot place me by my name. And here comes Yogi Ramji's comment about my changes of name. These clues plus what the commander told Ramanujam about his visit to T'malai make me suspect that the Yogi and the Commander have plotted together to deal with me. (I have written to the Yogi my suspicion). After meeting Commander Ulli Beda, I have become very much 'pointed' regarding the Inner Task. It has been raining for the last four days, since I saw him in the open and was worried at first for him. The worry gave place to an inner resolve to be true to such a man as this who exposes himself to the elements. Strangely, I feel involved with him due to travail of his.

Sunday in my 'sleep' there was someone whose identity was not revealed. He massaged my breasts and laid his head on my knee. In a sweet friendliness that was full of humility. I had a strong feeling this was the Commander. Last time I slept, there were sensuous images, then the Commander's voice. Four terrible beings visited me. One of them revealed to me the root cause of a particular obsession of mine...

Affectionately,

Pramil.

6. THE IMPOSSIBLE FRIENDS

LETTERS TO YOGI RAMSURAT KUMAR,
TIRUVANNAMALAI.

1

16.11.1989.

My Dear Swamiji,

To day, I went to see Beda again. Actually, I went there with some reluctance. He was not at his place. Someone led where he was, in the next street. He did not seem to be the same man. I began to doubt my earlier assessment. Perhaps he is a man from a respectable background gone to seed.

At any rate, what he said seemed to be relevant: உன்னுடைய பைலைத்தான் நான் குளோஸ் பண்ணிட்டேனேடா. அப்புறம் என்னடா. இது சாக்கடைடா ... இவன் கையில இருக்கிற சாக்கடையை நான் நக்கணுமா. வேலையை சீக்கிரம் முடிடா. These were sentence I picked out of his otherwise irrelevant babble. Perhaps even the relevance I see here is illusory. (Translation: "Haven't I closed your file! Now What? This is nothing but gutter! Should I lick the gutter in his hands? Finish the work soon.")

I had an apple in my hand. I began eating the apple right there and finished it as I walked away.

Pranams and Love,
Pramil.

2

50B, T.V.A.K. St,
Madras 600 041.
17.11.1989.

My Dear Swamiji,

Yesterday I wrote to you soon after seeing Bēda for the second time. He was squatting under a tree in the street next to the one where I met him for the first time. I could not recognize him now. He wore a turban in the Zoroastrian style, assuming I got it right, going around the head to form a sort of circle. He was talking to himself and laughing to himself. Perhaps it was the bad weather; His vigorous and fresh look was gone. He looked nothing but a mad man to my eyes now. There was no sense of Presence or the like. If he was play-acting still, he had done it much better this time. But I did not come to the to any conclusion. Going near him I took out an apple from my shoulder-bag and put my left hand on his tree with the apple in my right. (I took two apples for him but now I did not know what to do.) This was the background of everything that he said. Also must be mentioned a stream of gutter water in front of him. He was into office-work-stuff today as he babbled his incoherencies. He was sharp and waved at me brutally to go away but I did not (Was he brutal to me, to put away the other onlookers...?). In my 'sleep' after this and after what he told me in strong terms (if it was for me), I saw him laughing and waving his hands to imply, "Nothing has gone wrong. Everything O.K." Today I saw something very clearly. That the mind moves between two points, and when it is at 'A' it wants to be at 'B' and vice versa. This realization has given my mental activity a freedom I never knew before.

Love & Pranams,
Pramil.

3

Sunday Night, Dec. 3, 1989.

My Dear Swamiji,

Happy Birth Day for this 1st December. Sorry for this delay of three days.

Almost a week back, I gave a copy of *Dhyana Dhara* to Srimati Radha Burnier at her office. Exchanging no words, I left her with the book. Two or three days later I saw her in my 'sleep' -she was sitting on a stone bench in the Theosophical Society Garden, identifiable as the bench in front of the Garden of Remembrances, or Suryashrama. Her

eyes were fixed on me intently. I took this as a sign of her admiration for *Dhyana Dhara* and that she was looking at me with a new image.

This Friday, on your Birth Day, I was returning from the beach behind the T.S. and as I was passing by the Banyan Tree, Radhaji was standing near a car with two others, one of them Rohit Mehta. Radhaji seemed conscious of my passing and evidently, she was telling R.M. something and pointing me out. I exchanged Namaskars with her, and R.M. was looking at me with intent interest, making me leave the spot speedily. The Banyan Tree at this point spans the road. At last, Appadurai and Thagapponnu have come to the Theosophical Society. Thanks to you!

Today, through efforts, struggles and their utter failure, I saw something very clearly. That the crux of my problem is PRIDE. All my passions seem to stem from pride, even my passion for literature. In my 'sleep' that revealed this, I saw four people again (I wrote to you earlier about their visit soon after I met Commander Beda. Then they were wild beings, their chief a Red Indian. Today they were four North-Indians) They were travelers with me in a bus in the upper deck, sitting behind me. The youngest of them, a boy, did something to my spine, making my nerves tingle. I was angry with him. He ran away. Later, I saw a waste bin of excreta burning. The movements in the spine and of the fire were downward. I was afraid for the house near-by and 'woke' up.

Pramil.

(Notes not included in the above letter: 1) Radhaji (Radha Burnier - President of Theosophical Society) was evidently telling R.M. something to indicate me. 2) The revelation about my pride involved my inability to watch my sensuality. I saw that my pride was at the bottom of my watchfulness and this pride actually made my watchfulness an act of effort or ego. I saw clearly, what Appadurai meant in his sayings related to the issue. The result was humility. 3) The boy in the bus seems to have done something to me after this. He ran a sharp point down my spine and ran away to some white-clad beings other than his companions. I was complaining to his companions. 4) The waste-bin of excreta caught fire from a sheet of newspaper that was spread upon it under the lid. The fire was downward.)

7.3.1990.

My Dear Swamiji,

Something extraordinary between 12th midnight and morning 6.3.90. I thought I had solved the problem with the Mandala when 'something' came. It was at the window. And for the first time in such 'experience'. I *knew*, "Here it is now!" Then there was a deep movement where I was awake in a keen intellectual comprehension of the working of my own mind. This was meditation at a very subtle deep level. Formerly I was but *reacting* to what was happening. Now there was meditation only a sort of self-knowing meditation, instead of recording, reaction etc.

Then the place of the number 95 was revealed followed by the place of 96 rather vaguely. Though vague, 96 was revealed to show the direction of the numbers.

Usually I never took such 'revelation' seriously. But this time, when I used it in the Mandala, I saw I had made an error before. Still I could not accept the new solution, for I could not see its logic. Again, as before, the Hanged Man of the Tarot for number 12, came to the rescue. I saw the logic was in the movement of his free leg!

I had written to you earlier that the solution had been arrived at without relevance to any inner revelation, as Sadhu Appadurai said should be. I thought S.A. had slipped in this detail. But no! He has been correct in his prophesy to the last grain of his words. I remain mystified! With love and Pranams. And the suspicion whether you have any hand in this.

Pramil.

9.3.1990.

My Dear Swamiji,

This is to say again that, as far as my search for the Astro-Number Mandala is over. Cross checking it makes this definite.

The meditation at a deep level I mentioned earlier had a clear bearing on the issue of 'good and evil' But I could not recall the exact

'intellectual' aspect of it. Perhaps their was due to its non-verbal quality.

To clarify what happened at the end of this process, I must say this: I used to be very fond of cats. But in recent months, I lost my enchantment for them when I saw the neighboring ones hunting down the wall-lizards in my room. For I like these creatures also. Now I cannot look at a cat, especially the neighboring ones, as none other than devourers of wall-lizards.

Now, to come back to my meditation-as the above mentioned non verbal issue on good and evil was on, it was projected as an image too. I saw the neighboring cat, the smaller one, coming for a garden lizard behind me, seemingly under my protection. There was a subtle reaction to this on my part. And the meditative process was gone.

Am on my way to see Commander Beda.

Pranams and Love,
Pramil.

6

17 August 1990.

My dear Swamiji,

This letter is written at Bangalore. Am here with Dr. K. Subramanian, my friend and publisher.

Yesterday, I wrote a card in which there is a little bit about our visit to Kodisamy.

Kodisamy has been known to be what he is for some 40 years. He was seen standing in the sand near the Railway station of Danushkodi. A policeman serving (at the railway police?) saw him this way everyday as he passed by in the train. One day he walked up to Kodisamy. Kodisamy said, "I've been waiting for you," and snatching the policeman's cap put it on his own head. The policeman took him home to Trichy. Then on Kodisamy began to be patronized and seemed to have traveled a great deal.

What I heard from others as his blessing is, நல்லாயிருக்கணும் (Be well-to-do). But at his place, with the visitors clamoring for his blessing, what I heard him say was, நல்லாயிருக்கணும், உலகம் பூரா நல்லாயிருக்கணும் (Be well to do. Let the entire world be well to do).

No one knows his name. The name 'Kodisamy' is derived from what he used to utter in his blessing - "Kodi, Kodi" (Crore, Crore). If someone asks, "I want to make a movie. Will I have a profit? He would say in pun: "Yes, you'll have Kodi Kodi", makes it unclear as to whether it would be profit or debts. Earlier he was also known as 'Ponmudisamy', due to his golden hair, which is now grey. I saw his skin and features to be that of a tanned westerner. His eyes are also strange, the left one obviously blind, closed, shriveled and withdrawn. But the right eye is ferocious. The pupil, gold yellow. Slurred with the faltering of age, his accent also seems to make him out as a Westerner. As for me I am quite sure he is from the west, most probably, Britain. Does any other person knows this or even suspects this? - I don't know. Possibly this was known but suppressed.

Though he seems to be helpless in the hands of the blessing-seekers, he is actually, in absolute control of the situation.

"No photographs" means, "No photographs". Even his blessing is double-edged, as I mentioned above. His voice, though shaky, not only has decisiveness but also is deep. When he was young, his voice must have boomed like cannon.

At once, I trembled at the hoorayed greed with which my companions, to the exception of Dr. Subramanian, infested Kodisamy. We were eleven people, including the T.A.C. officer who arranged a jeep, its driver, Dr. Subramanian and eight people from Madras. Only ten of us went inside, for the Commander Beda refused to come, saying, "The service-area is different", peculiarly a military style of not interfering with the range of another commander!

It should be noted here that back in Madras, Commanders Kathri Yunus Abdullah Beda had told some one, "I am going to Puravippalayam to meet my father". Still he did not come inside. "I will speak to him from outside", he added to his refusal. Already he had said when we got down from the train that he had talked to Kodisamy that night (in the train).

Actually, sleeping on the top berth, with Gunasekhar below me and the Commander below him, my sleep was strange. Once I felt the hand of Kodisamy (or may be it was my mental image of him) caressing the top of my head which opened into emptiness. Then a voice said referring

to me, "He has no attention". Was this the Commander speaking to Kodisamy in my hearing? I refuse to give absolute credence to such things.

Before entering the place of Kodisamy, every one of the ten visitors was given toffees and a small apple as gifts to be given to Kodisamy. We could go in only as parties of five. But the T.A.C. official and Gunasekhar put their selves against that of the gatekeeper that all ten of us be allowed to go in a single party.

A small boy was playing on the steps, not knowing all the big things going around his, still, at times taking part in the game of the gate keeper, telling the visitors this or that. He was a lovely child of about six.

Once inside, Dr. Subramanian and I were cut out of the circle of others who crowded around Kodisamy. This was the beginning of the chaos I saw there. Some how the crowd parted way and I saw Kodisamy sitting on a wide bench like seat, with his legs stretched in front of him. I found myself at his right side near his feet. Everyone was talking at once. Gunasekhar introducing himself. One Mr. Chandra Mouli, an officer at the I.O.B. sat down on the floor, gone almost in same shouting, "Kanchi Kamakshi, Kanchi Kamakshi". Fruits and toffees were popped into Kodisamy mouth, which seemed ready for this ritual. It never swallowed any of these gifts but gave them back upon the hands of the givers by a leverage of the tongue. The giver turned receiver and swallowed the sanctified edible. Of course, this brings money, money, money!

What I saw in Kodisamy was a man harassed by the pestering of these visitors. "They are torturing him". I told myself quite aloud. Still I saw him to be firm in his refused to be photographed.

I for one, did not want to torture him with the above ritual. So I kept the 'gifts' in my hands without popping them into his mouth. Instead, I was very curious about him. There was the impact of a great sorrow at that place. The sorrow unburdened by the visitors? I was near his feet now studying his face. His good eye stared at me opening wide and in ferocity. I was looking at his mouth which opened, closed and opened. Certainly, I was not going to put any thing into it for whatever reason. Then my eyes met his eyes.

I gave my gifts to the small boy on the steps and he took them with joyous surprise. That was all.

I did not want to take part in the rat race of that ritual inside. All these years I have been deceiving my self. By 'asking' under the cloak of 'not-asking'. What I saw at Kodisamy's place was just this aspect of my self in the projection of other people's greed.

All this was meticulously arranged and the one headed the operation was Commander Beda. After, the completion of the mission, I broke away from even him. I want nothing. To want any little bit that should be gained by asking, involves me but in the chaos, I saw at Kodisamy's.

Dr. Subramanian put his gifts on Kodisamy's bench and walked out with me.

Later I caught the commander looking at me with a smile. But if I looked at him, he would not notice me. Dr. Subramanian also tells me that the Commander smiled at me when I looked away.

I broke away from the group soon after.

Love,
Pramil.

II

விஞ்ஞானமும்
ஆன்மீகமும்

1. விஞ்ஞானம்-ஞானம்-விபுதிப்பட்டை

ஒருவர் இன்னொருவருக்குப் பரிசோதனை வடிவத்தில் நிரூபிக்கக்கூடியதை மட்டுமே ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும் - இதுதான் விஞ்ஞான மனோபாவம். இருவருமே பரிசோதனையினை ஏற்றுக்கொள்கிற மனஒழுக்கம் உள்ளவர்களாக இருந்தாக வேண்டும் என்பது வெளிப்படை. விஞ்ஞான மனோபாவம் இந்த மனவொழுக்கத்தையே சார்ந்தது; கல்வியையோ படித்துப் பெற்ற பட்டத்தையோ அல்ல. விஞ்ஞானக் கல்வி பெறாத சிலரிடம் இந்த மன ஒழுக்கத்தைச் சந்திப்பது போலவே, விஞ்ஞானக் கல்வி பெற்ற பட்டதாரிகளிடம் இந்த மனவொழுக்கம் இல்லாத நிலையை நாம் அவ்வப்போது காணலாம். ஒரு விஞ்ஞானப் பார்வையிலிருந்து என்ற நூல் - இதில் மன ஒழுக்கம் இல்லாத ஒரு விஞ்ஞானக் கல்விப் பட்டதாரியை நமக்குக் காட்டுகிறது. (ஒரு விஞ்ஞானப் பார்வையிலிருந்து. ஆசிரியர்: சுஜாதா. தொடர் வெளியீடு: ஞானபூமி, நூல் வெளியீடு : நர்மதா).

இந்த நூல், நவீன பௌதீக இயலுக்கும் சநாதன கருத்துக்களுக்கும் முடிச்சுப்போடும் முயற்சி. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, 'கிருஷ்ண பரமாத்மாவின் அவதாரமே காரல் மார்க்ஸ்' என்றார் ஜெயகாந்தன். இந்தக் கூற்று, கிருஷ்ண பரமாத்மாவைத் தனது கலாச்சாரப் பிரதிமையாகக் கொண்டிருக்கும் சமூகத்தின் பிரக்ஞையினுள், காரல் மார்க்ஸ் என்ற சமதருமக் கருத்தாளியை வாங்கிக் கொள்வதற்கு வழி செய்திருக்கக்கூடியது. கிருஷ்ணன், கீதையில் பறைசாற்றுகிற அவனது யுகதர்மம், மார்க்ஸின் மூலம் இன்று வெளிப்படுவதாக, ஜெயகாந்தனின் கருத்து விரிவு பெறும். இக்கருத்தினை, 'தங்களுக்குள்' - எழுத்தில் அல்ல - நையாண்டி செய்து கொண்டிருந்த 'அறிவிஜீவிகள்', இதன் தாற்பரியத்தையோ, இன்றைய கலாச்சார வேரற்ற அறிவில்லாத அரசியல் கூச்சலுக்கு இது எவ்விதமான பரிகாரம் என்பதையோ உணரவில்லை. ஆனால், எவ்விதத்திலும் நியாயப்படுத்த முடியாத, விஞ்ஞானப் பார்வையிலிருந்து நூலின் ஆசிரியரான சுஜாதாவை, இடதுசாரிகளுள் ஒரு சாரார் விழுந்து கும்பிடும் அளவிற்குப் பெரிய நாமத்தை அவர்களது அறிவின் மீதே சாத்தியிருக்கிறார் சுஜாதா.

இந்நூல், இந்து மதத்தினை நியாயப்படுத்தும் முயற்சி. இது, இந்து மதத்தில், விஞ்ஞானத்திற்கும் சமூக தர்மத்திற்கும் விரோதமாக உள்ள எதையும் ஆராய்கிற நூலோ, அவை தவிர்க்கப்படுவது உடனடியாக நாம் ஒவ்வொருவரும் செய்யவேண்டிய கடமை என்று

கூறும் நூலோ அல்ல. இந்த நூலுக்கு முன் மாதிரிகள், ஏற்கெனவே ஆங்கிலத்தில் வெளியாகி உள்ளன. இவற்றுள் முக்கியமானது ஃபிரித் ஜாஃப் காப்ராவின் தாஓ ஆஃப் ஃபிஸிக்ஸ் (Tao of Physics by Frithjof Capra)

'தாஓ' என்பதற்கு, 'மார்க்கம்' அல்லது 'முதல் முடிவு இல்லாத பாதை' எனப் பொருள் காணலாம். ஃபிரித் ஜாஃப் காப்ராவின் நூல், முக்கியச் சீன ஆன்மீக மரபான தாஓ மற்றும் இதர ஆசிய ஆன்மீக மரபுகளின் மெட்டஃபிஸிக்ஸையும், நவீன விஞ்ஞானத்தின் பௌதீகத்தையும் முடிச்சுப்போட முயற்சிக்கிறது. விஞ்ஞான அடிப்படைகளை அறிந்த ஆன்மவியலாளர்களுக்கு ஒருபுறமும், விஞ்ஞானிகளுக்கு மறுபுறமும் அருவருப்பைத் தரக்கூடியது இது.

முதலாவதாக, புலன்கள் மூலமும் புலன்களைச் சார்ந்த அறிவின் மூலமும், பிரபஞ்சத்தை ஆராய்வதே விஞ்ஞானம். இந்த முறை, பிரபஞ்ச ரகசியத்தை அறிய உதவாது என்று உணர்பவனே ஆன்மவியலாளன். இன்றைய பௌதீகத்திற்கும் அதன் அடிப்படையான கணிதக் கோட்பாடுகளுக்கும் தந்தையான ஐசக் நியூட்டனிடத்தில், ஒரு கட்டம் ஆன்மீகத் தேடலாகவும் இருந்திருக்கிறது. இந்த இரண்டுமே ஒரே உண்மையைத் தான் பேசுகின்றனவா என்று நியூட்டன் கவலைப்பட்டதே இல்லை. ஏன் கவலைப்படவில்லை? - இந்தக் கேள்வியை எழுப்பினால்தான் அங்குள்ள காப்ராக்களும் இங்குள்ள சுஜாதாக்களும், உண்மையில் விஞ்ஞானத் தேடல்காரர்களும் அல்ல என்று உணரமுடியும். இவர்கள் நவீன விஞ்ஞானத்தின் விளைவான வசதிகளையும், விஞ்ஞானத்தை அநுசரித்துப் பேசுவதன் மோஸ்தரையும் கௌரவிப்பவர்கள். அதே சமயத்தில், தங்கள் பூர்வீக மரபுகளை விட்டுக்கொடுக்க விரும்பாதவர்கள். உண்மையான விஞ்ஞானப் பார்வையிலும் சரி, ஆன்மீகப் பார்வையிலும் சரி, மோஸ்தர்களுக்கோ, பிடிவாதமான மரபுகளுக்கோ இட மில்லை. உண்மையற்றதை உண்மையற்றது என, விருப்பு வெறுப்பற்றுப் பரிபூர்ணமாக ஒப்புக்கொள்வதில், விஞ்ஞானத்திற்கும் ஆன்மீகத்திற்கும் ஒற்றுமை உண்டு. இப்படி உண்மையை ஒப்புக்கொள்கிற மனப்பான்மையே புத்தரின் மூலச் செய்தியாகும். இதனால், உயர்தர விஞ்ஞானிகள் பலர், புத்தரின் அணுகுமுறையைத் தவிர இதர மதங்களின் அணுகு முறைகளை அவ்வளவாக கௌரவிப்பதில்லை. உண்மையற்றதை உண்மையற்றது எனப் பரிபூரணமாக ஒப்புக்கொள்வதே விஞ்ஞான அணுகுமுறை என்றும், இந்த அணுகுமுறையுடனேயே ஒருவன் தன்னைத் தானே விசாரிக்கவேண்டும் என்றும் கூறுகிறார், நவீன ஆன்மவியலாளரான ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி.

எனவே, அணுகுமுறையளவில் ஒற்றுமையுள்ளவை இவ்விரு முறைகள். ஆனால், கைக்கொள்ளும் உபகரணங்களைப் பொறுத்து, இவை அப்பட்டமாக முரண்படுகின்றன. விஞ்ஞானத்தின் கருவி, புலன்களைச் சார்ந்து, ஒருவரினால் இன்னொருவருக்குப் புகட்டப்படக் கூடிய அறிவு. ஆன்மீகத்தின் கருவி, புலன்களைத் தாண்டியது. ஒருவரினால் இன்னொருவருக்குப் புகட்டமுடியாத சுயதரிசனம் அது.

விஞ்ஞானத்துக்கும் ஆன்மீகத்துக்கும் இடையில், இந்த வேறுபாடுதான் முக்கியமானது என உணர்ந்தவர் நியூட்டன். எனவேதான் விஞ்ஞானத் தேடலைத் துறக்கும்போது, அதன் கருவியான புலன்வழி அறிவியலையே நியூட்டன் சாடினார். 'என்னால் பிரபஞ்ச ரகசியத்தை அறிந்துவிட முடியுமென மனிதன் கொள்ளும் மமதையின் விளைவே விஞ்ஞானம்,' என்றார் அவர். நியூட்டனின் இந்தத் தாக்குதல், புலன் வழியிலான விஞ்ஞானவியல் உள்ளவரை அதிரடி தந்துகொண்டே இருக்கும்.

ஆன்மவியல், பரிபூரணமான மன அடக்கத்தினை அஸ்திவாரமாகக் கொண்டது. விஞ்ஞானமோ, ஏற்கெனவே அறிந்து கொண்டவற்றைப் பேணியபடி, மேலும் மேலும் அறிவைச் சேகரிக்கிறது. ஆன்மதரிசனம், 'அறியாமல் அறியும்' நிலை யாகும். அறிவின் கருவிகள், இயக்கம் யாவும் ஓய்வடையும் போது, மனித அறிவையும் தாண்டிப் பிறப்பது அது. அந்நிலையை அடைந்த ஒருவரிடம் போய், பிரபஞ்சத்தில் மிக வேகமாகப் போகக்கூடியது எது என்று கேட்டால், அவர் ஒன்று, 'இதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாத விஷயம்,' என்பார்; அல்லது, 'எது அசைவற்றதோ அதுவே வேகமாக அசைவது,' என்று உள் முரணாகக் கூறுவார். இவற்றுள், இந்தப் பிந்திய வகைக் கூற்றுகளைச் சிலர் புத்தகம் பண்ணி, இது இன்ன மதம் என்று பெயர் சூட்டி, கட்சி கட்டி, மற்றவர்களுடன் குஸ்தி போடுவார்கள். இதுவே மதவாதம். இந்த மதவாத குஸ்தி பயில்வான்கள், ஆன்மதரிசியினது கூற்றை ஒரு அறிவுவாதக் கூற்றாகக் கொள்வதுதான் இதன் காரணம். உண்மையில், தரிசிகளின் கூற்றுகள் அறிவு என்ற சிறையுள் அகப்பட்டபடி, அந்த அறிவையே போற்றும் பிறரை விழிப்படைய வைக்கவென்று மட்டுமே வெளிப்படுகின்றன. இப்படிப் பிறரை விழிப்படைய வைப்பதுக்காக, அறிவியலையே சிலவேளை அவர்கள் பயன்படுத்தக்கூடத் தயங்கமாட்டார்கள். இதன் விளைவாகப் பிரபஞ்ச ரகசியத்தின் அம்சங்கள், அவர்களது கூற்றுகளில் கவித்துவமாக வெளிப் படுவதும் உண்டு. ஆனால், பிரபஞ்ச ரகசியத்தை, 'அ, ஆ' விலிருந்து துவங்கிப் பட்டியல் போட்டு வைக்கிற நோக்கம் இதில் இராது.

'இந்த திடப்பொருளான மேஜை, உண்மையில் வெற்று வெளி,' என்றார், திருக்கோணமலையில் வாழ்ந்த தரிசியான சாது அப்பாத்துரை. கண்ணைத் திறந்தபடி தரிசன நிலையுள் ஆழ்ந்து, இதை அவர் கண்டிருக்கக்கூடும். அவரது இந்தக் கூற்று, ஜன்ஸ்டினையும் ருத்தர்போர்டையும் அறியாதவர்களுக்கு, சிதம்பர ரகசியமாகத் தோன்றும். ஜன்ஸ்டினின் சித்தாந்தமும் ருத்தர்போர்டின் ஆய்வும், திடப் பொருளின் மூலரூபமான அணு, பெருமளவுக்கு வெற்றுவெளி என்றே கூறுகின்றன. அணுவைத் தொகுக்கும் புரோட்டன், எலக்ட்ரானைச் சக்தியின் அலைகளாக மட்டுமே கண்டால், திடப் பொருள் பூராவுமே வெற்று வெளியாகிவிடும். இந்த அபூர்வமான நவீன விஞ்ஞான அறிவினை அறியாமலே, அலட்சியமாக அதை வெளியிட்ட அப்பாத்துரைக்கு, ஜன்ஸ்டின் என்ற பெயர்கூட அறிமுகம் இல்லை என்பது ஒருபுறம்; இன்னொரு புறம், அவரது வானவியல் அறிவு விஞ்ஞானத்துடன் பொருந்தி வராதது. அதாவது, ஜடத்தை வெளியாகக் கண்ட அவரது தரிசனம், விஞ்ஞானத்திற்கு அப்பாற்பட்டது.

இதை இங்கே விவரிப்பதற்குக் காரணமுண்டு. மத மரபுகளில் விஞ்ஞானத்தைத் தோண்டி எடுப்பவர்கள், உண்மையில் விஞ்ஞானத்துக்குப் புறம்பானவைகளே மரபுகளில் பெருமளவில் இருக்கின்றன என்ற உண்மையை மழுப்புகிறார்கள். மிகவும் ஆழ்ந்த சில இடங்களில் மட்டும் விஞ்ஞானியும் ஆன்ம தரிசியும், அதுவும் எதிரும் புதிருமாகச் சந்தித்து, உடனே பிரிகின்றனர். இது இருவரையுமே ஒரே பாதையில் ஒரே உண்மையினால் அள்ளுண்டு செல்வதாக்கி விடாது. விஞ்ஞானி, அறிவைக் கௌரவித்துப் பேணி, வளர்த்து, சேகரித்து, உறுதிப் படுத்துகிறவன். ஆன்மதரிசி, அறிவை மௌனமாக்கி, மீறிவிடுகிறவன். வானின் நட்சத்திரங்களை விஞ்ஞானி கணக்கிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது, ஆன்மதரிசியின் இதயத்தினுள் எல்லா நட்சத்திரங்களும் ஸ்புரித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இரு வருடைய உண்மைகளும் ஒரே உண்மை அல்ல. விஞ்ஞானம், மனிதனது உச்சக் கட்ட முயற்சியின் விளைவு. ஆன்மீகம், மனித முயற்சிகளைத் துறந்த ஆழமான செயலின்மையின் விளைவு.

மறுபுறம், மரபுவாதிகளின் கவனம் ஆன்மீகமும் மல்ல - விஞ்ஞானமும் மல்ல. மரபின் வழியில் தங்களுக்குக் கிடைக்கிற உரிமைகளைப் பாதுகாக்க வேண்டிய அவசியம், அவர்களுக்கு இன்றைய ஜனநாயக சோஷலிஸச் சூழலில் ஏற்பட்டு விட்டது. எனவே, இன்று கௌரவிக்கப்படும் விஞ்ஞானமும் ஆன்மதரிசிகளின் அபூர்வமான கூற்றுக்களும் ஒன்றே என்று அடித்தளமிட்டு, அதன் மீது விஞ்ஞானத்துக்கோ ஆன்மீகத்துக்கோ பொருந்தா சமூக வக்கிரம்

நிரம்பிய மரபுகளை மறைமுகமாக உறுதிப்படுத்துவதே, இவர்களது உள் நோக்கம். மதமரபுகளில் உள்ள குருட்டுநம்பிக்கைகளையும் சமூக வக்கிரங்களையும், இவர்கள் சர்ச்சிப்பதில்லை என்பதைக் கவனித்தால் இது புரியும்.

மத மரபுவாதம் என்பதன் ஆதாரமும் நோக்கமும், அதிகாரம். ஆன்மீகமோ, அதிகாரங்களை நிராகரிக்கும் தேடலை அடிப்படையாகக் கொண்டது. வெளியுலக உண்மைகளைத் தேடும் விஞ்ஞானமுகூட, மதவாத மரபுகளை முற்றாக நிராகரிப்பதுதான். மேனாட்டின் மதமரபுகள், விஞ்ஞானத் தேடலினது வளர்ச்சிக்குப் பெருத்த தடைகளை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இந்தியாவில்கூட, வேதங்களிலேயே சிதறலாகத் தென்படும் விஞ்ஞான ரீதியான விஷயங்கள், இந்து மதப் பிடிவாதங்களினால் முடக்கப்பட்டும் உள்ளன. இவ்விதம் பழைய விஷயங்களில் முடங்கிக் கிடக்கிற அபூர்வ விஞ்ஞான விபரங்களை நாம் இனம் காணவேண்டுமானால், முதல் வேலையாக மத மரபின் அதிகாரங்களை விஷமாகக் கருதி விலக்கவேண்டும்; விஞ்ஞானப் பார்வையைத் தழுவவேண்டும். சுஜாதாவும் சரி, ஃபிரித் ஜாஃப் காப்ராவும் சரி, இதைச் செய்யவில்லை. எனவே இவர்கள், மத அதிகாரத்திற்கு ஆதாரம் தேடியே நவீன விஞ்ஞானத்திடம் போவதாகத் தென்படுகிறது. குறிப்பாக, சுஜாதா விடம் இது வெளிப்படை.

இவ்விடத்தில், இந்தப் பிரச்னையை வேறு ஒரு கோணத் திலிருந்தும் பார்க்க வேண்டும். அதாவது காப்ராவின் நூல், விஞ்ஞான வட்டாரங்களில் எப்படிப் பார்க்கப்பட்டது என்பதை. இது உண்மையில் பரவலாகத் தெரியாமலேயே போய்விடுகிறது. நம் நாட்டு சுஜாதாக்கள் விஞ்ஞானப் பார்வையாளர்களாவது, இது போன்ற மாற்று விஷயங்களுக்கு இங்கே லேசில் பிரபலம் கிடைக்காமதான் காரணம். சயன்ஸ் டைஜஸ்ட் பத்திரிகையில், காப்ராவின் நூல் மதிப்புரை இடம்பெற்றுள்ளது. இதில், காப்ரா முக்கியமாக எடுத்துக்கொள்கிற குவாண்டம் என்கிற அணுவின் சக்திச் சித்தாந்தம், விஞ்ஞான ரீதியாக விளக்கப் பட்டுள்ளது.

அணுமையத்திலுள்ள புரோட்டானைச் சுற்றி ஓடும் எலக்ட்ரான், இன்ன சமயத்தில் இன்ன இடத்தில் இருக்கும் என்பதை முன் கூட்டியே சொல்லமுடியாது என்பதே இங்குப் பிரச்னை. விஞ்ஞானத்தில் ஒரு விஷயம் அறுதியிடப்பட்டு விட்டது என்றால், அந்த விஷயத்தை (1) நாம் எவருக்கும் திரும்பத் திரும்பப் பரிசோதித்துக் காட்டக்கூடியதாக இருக்கவேண்டும் (2) அந்த விஷயத்திலே, இந்தச் சமயத்தில் இன்னது நடக்கும் என்பது

முன்கூட்டியே திட்டவட்டமாகக் கூறக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும். அதாவது, 'ரிப்பீட்டிபிலிட்டி' என்ற 'திரும்ப நிகழும் நிலை', 'பிரடிக்கூட்டிபிலிட்டி' என்ற 'முன்கூட்டியே கூறக்கூடிய தன்மை' ஆகிய இரண்டுள் ஒன்று இல்லாவிட்டாலும், குறிப்பிட்ட விஷயம் விஞ்ஞான பூர்வமான தல்ல என்றுதான் ஆகும். 'இது சம்பந்தமான பிரச்சனைதான், எலக்ட்ரானிக் பிரடிக்கூட்டிபிலிட்டி விஷயத்தில் எழுந்தது. இதன் பரிசோதனை குணத்தின் கடின நிலையை உணராத காப்பாக்களும் சுஜாதாக்களும், தங்கள் வீட்டு நாய்க் குட்டியான எலக்ட்ரான், விஞ்ஞானிகளைத் 'திகைக்க வைத்து' விட்டதாகவும் கும்மாளம் போடுகிறார்கள்.

நடந்தது எளிதில் விளக்கக்கூடிய ஒரு விஷயமாகும். புகைவடிவமாகத் தெரிகிற அளவு, அபார வேகத்துடன் ஒரு எலக்ட்ரான் சுற்றுகிறது. அதற்கு, அணுவின் பிரபல ஒவியங்களில் காட்டப்படுவதுபோல், ஒரே கோட்டுப் பாதை கிடையாது. ஒரு எலக்ட்ரான், தனது புரோட்டானைச் சூழ்ந்து பிடித்த புகை போன்ற கோளமான வடிவத்தைத் தந்தபடியேதான் உண்மையில் சுழல்கிறது. ஒரு வினாடியை மிகப் பல மடங்கு பிரித்த, இன்ன கணத்தில் அது எந்த இடத்தில் இருக்கிறது என அறிவதற்காக, விஞ்ஞானிகள் எலக்ட்ரானைத் தீண்டினார்கள். இப்படித் தீண்டுவதற்கு அவர்கள் அணுவை நோக்கி அசாத்தியமான வேகத்தில் பறக்கவிட்டது, இந்த எலக்ட்ரானைப் போன்ற இன்னொரு அணுத்துகளைத்தான். இந்த அணுத்துகளுக்கும், எலக்ட்ரானைப் போன்ற சமஅளவு குணாம்சங்களே உள்ளன. எனவேதான், அதனால் தீண்டப்பட்ட எலக்ட்ரானின் சுழற்சி, தீண்டப்பட்ட கணத்துக்குப் பின்பு வேறுவடிவினதாக மாறுகிறது. கோள வடிவப் புகை மாறி, உடுக்கை வடிவப் புகையாகிறது. இப்போது அது, இன்ன கணத்தில் இங்கேதான் இருக்கிறது என்பதை அறுதியிட முடியாமல் போகிறது. இதையே நிலையாமைச் சித்தாந்தம், 'அன்ஸெர்டனிடி பிரின்ஸிபிள்' என்கிறது குவாண்டம் பெளதீகம். இதற்கும், ஆன்மவியலின் நிலையாமைச் சித்தாந்தத்திற்கோ வேறு எதற்குமோ தொடர்பு கிடையாது. இருட்டுள் ஒடுகிற ஒரு கார், இன்ன நேரத்தில் எங்கே இருக்கிறது என்று கண்டுபிடிக்க, இன்னொரு காரை மோதவிடுகிறோம். அப்போது, முதலாவது காரின் இடம், வேகம் முதலிய தகவல்கள் நமக்குக் கிடைக்கும். ஆனால், இன்னொரு கார் மோதியதின் விளைவாக, முதல் காரின் திசை மாறிவிடும். மோதலின் மூலம் பெற்ற தகவல்களைக் கொண்டு, இனி அந்தக் காரைப் பற்றிய எதிர்கால விபரத்தை நாம் அறியமுடியாத நிலைக்கு, மோதல் அதனை உள்ளாக்கிவிடும். தீண்டப்பட்ட எலக்ட்ரானுக்கு நடப்பது இவ்வளவுதான். காரைப்பற்றிய விபரத்தை அறிய நாம், இன்னொரு

காரை மோதவிட வேண்டியதில்லை. ஆனால், எலக்ட்ரானைப் பற்றிய விபரத்தை அறிய, அதன் மீது இன்னொரு அணுத்துகளை மோத விடாமல் வேறு ஏதும் செய்யக்கூடிய நிலை இன்றுவரை கிடையாது. இவ்வளவுக்கு எளிமையான விஷயம் இது என்று விளக்கியுள்ள சயன்ஸ் டைஜஸ்ட், இதைப்போய் ஆன்ம தரிசனத்தின் விளைவான பிரபஞ்சக் கொள்கைகளுடன் ஒப்பிடும் காப்ரா பற்றி அருவருப்புத் தெரிவிக்கிறது. இதன் காரணம், தீவிரமான விஞ்ஞானிகள் ஆன்ம தரிசனத்தின் மீது அருவருப்பு காட்டுகிறார்கள் என்பதல்ல. விஞ்ஞானத்தை ஒரு மோஸ்தராக்கி, அதற்கு ஏற்றபடிதான் ஆன்ம தரிசனத்தின் பெறுபேறுகளையும் விளக்கவேண்டும் என்ற மனோபாவம்தான் அருவருப்புக்குரியது. தீவிர ஆன்மீகவாதிகளிடம் இந்த மனோபாவம் இல்லை. ஆன்மீகத்தைத் தங்கள் மரபுகளுக்கு அஸ்திவாரமாக்குகிறவர்களின் தாழ்வு மனப்பான்மைகளிலும் தந்திரங்களிலும் அறியாமைகளிலும் இருந்துதான், இந்த அருவருப்புக்குரிய பார்வைகள் பிறக்கின்றன.

விஞ்ஞானத்தேடல், இன்று ஒரு தன்னடக்கத்தைத்தான் அநுசரிக்கிறது. சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியில் இருந்த அளவிலான விஞ்ஞானத்தின்படி, பௌதிகத்திலும் வானவியலிலும் தீர்க்க வேண்டிய பிரச்சனை, ஒரு சொற்பமாகவே விஞ்ஞானிகளுக்குத் தென்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், ஒளியைப் பற்றிய ஆய்வும் அதன் விளைவாக ஐன்ஸ்டீன் உருவாக்கிய பௌதிக - வானவியல் சித்தாந்தங்களும், அந்த நிச்சயநிலையைக் கண்டதுண்டமாக வெட்டியெறிந்துவிட்டன. நியூட்டன், எந்த மனித மமதையைச் சொற்களின் மூலம் சாடினாரோ அதே மமதையை, இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திய பௌதிகம், விஞ்ஞானப் பூர்வமாகவே சாடிவிட்டது. இதை நேரடியாக உணர்ந்தவர் ஆல்பர்ட் ஐன்ஸ்டீன். 'பிரபஞ்சத்தின் ரகசியத்தை என்னால் அறிந்து கொள்ள முடியும்,' என்ற முன்கூட்டிய தீர்மானம், விஞ்ஞானிகளிடையே தளர்ந்துவிட்டது. ஸர். பிரெட் ஹாயில் என்ற அண்டவியலாளர், 'பிரபஞ்ச ரகசியத்தை அறிந்து கொள்ளவே முடியாது' என்றும், 'விஞ்ஞானத் தேடல் என்பது அறிவின் எல்லையை விஸ்தரிப்பது மட்டுமே' என்றும், திட்டவட்டமாகக் கூறியுள்ளார். இத்தகைய பார்வை இன்று விஞ்ஞான வட்டாரங்களில் பரவவும் செய்கிறது.

இவ்விடத்தில்தான், விஞ்ஞான மனோபாவம் என்ற தலைப்பில், 'உரத்த சிந்தனை' வெளியிட்டுள்ள கட்டுரைத் தொகுப்பு நூல் கவனத்துக்கு உரியது. இந்திய விஞ்ஞானக் குழு ஒன்றின் அறிக்கையும், வங்காளத்து அரசியல் தத்துவ சிந்தனையாளரான அஷிஸ் நந்தி போன்றோர் இதை மறுத்து எழுதியவையும், டாக்டர் பௌதாயன்

சட்டோபாபாத்யாய் போன்ற விஞ்ஞானவியலாளர்கள், அறிக்கையை ஆதரித்து எழுதியவையும் இதில் அடங்கியுள்ளன. புத்தகத்தை வெளியிட்டவர்கள், 'மனித நேயமுள்ள விஞ்ஞானமே இன்று தேவை' என்ற தோரணையில், இது பற்றிப் பின்னட்டையில் கூறுகின்றனர். பார்க்கப்போனால், மனிதனது மிகத் தீவிர முயற்சியான விஞ்ஞானத்தின் முன்னணி, மனித விரோதமானதாக இருக்காது. விஞ்ஞானம் மட்டுமல்ல, ஆன்மீகமும் இதில் அடங்கும். எப்போதுமே எந்தத் துறையிலுமே அதன் அரைவேக்காட்டில் தான் கோளாறு பிறக்கிறது. ஆன்மதரிசனத்தின் முன்னணியில், கருணை மிக முக்கியமானது. ஆனால், ஆன்ம தரிசனத்தின் அரைவேக்காடான மதவாதம், கருணையற்ற ரண களங்களைச் சரித்திரத்தில் ஏற்படுத்தியுள்ளது.

விஞ்ஞானம் என்பதற்கும் அதன் விளைவான தொழில் நுட்பம் என்பதற்கும், இடையில் உள்ள வித்தியாசம் முக்கியமானது (இங்கு முன்னணி விஞ்ஞானமும் அதன் விளைவான தொழில்நுட்பமும், ஆபிஸ் விஞ்ஞானமும் அதை நிர்ணயிக்கும் தொழில் நுட்பமும் மதிப்பீடும் பிரித்துணரப்படவேண்டும்). விஞ்ஞானம் என்பது, அறிவின் எல்லையை விஸ்தரிக்கச் செய்கிற முயற்சி. தொழில்நுட்பம், அந்த அறிவினைச் செயல்படுத்தும் முறையாகும். ஐன்ஸ்டீன், ஜடத்தின் திணிப்புநிலை சக்திநிலையாக மாற்றத்தக்கது என்பதனைக் கண்டுபிடித்தார். இது விஞ்ஞானம். இந்த மாற்றத்தை நாம் தொழில்நுட்பமாக்கும் போது, அதைச் சுபிட்சத்துக்கும் பிரயோகிக்கலாம் - பேரழிவிற்கும் உபயோகித்துக் கொள்ளலாம். இந்த இரண்டுள் எதற்கு நாம் ஐன்ஸ்டீனின் கண்டுபிடிப்பைப் பெருமளவிற்கு உபயோகிக்கிறோம் என்பதனை நிர்ணயித்தவர் - ஐன்ஸ்டீனு மல்ல, விஞ்ஞானமும்ல்ல. மனித நேயத்தையே சித்தாந்தமாக்குகிற அரசியல் சட்டங்களில் நிறுவப்பட்ட 'இடதுசாரி' அரசுகள்கூட, ஜடசக்தி மாற்றத்தை ஆயுத உற்பத்திக்குதான் உபயோகிக்கின்றன. 'மனிதன் மீது எனக்கே மனித நேயம் இருக்கிறது. நீ மனித விரோதி, உன்னை ஒழித்துக் கட்டினால்தான் மனிதன் வாழ்வான்' என்ற குரல்களே, இன்றைய உலகக் கெடுபிடிகளை உருவாக்குகின்றன. இன்று, இந்தப் பூமியைப் போன்ற பதினைந்து பூமிகளை நிர்மூலமாக்கக்கூடிய அளவு ஆயுதங்களை, ஒட்டுமொத்தமாக மனித நேயர்கள் உட்பட்ட எல்லா நாடுகளும் இருப்பில் வைத்திருக்கின்றன.

இதற்குக் காரணம், மனிதன் தன்னை இன்னொரு மனிதனது வேறுபட்ட வாழ்க்கைக் கொள்கையிலிருந்து தற்காத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்ற அலாதியான மடமைதானே அன்றி, விஞ்ஞானம் அல்ல. உண்மையில் விஞ்ஞான பூர்வமான

அணுகுமுறைகளை ஏற்கத்தக்க சமூக மனோபாவம் உள்ள சூழலில், முதலாளிக்கும் தொழிலாளிக்கும் இடையே கூட, 'வர்க்கப் போராட்டம்' வருவதற்கு இடமில்லை. இதற்குச் சரித்திரப் பூர்வமான உதாரணமே உண்டு. இதை, பக்மின்ஸ்டர் ஃபுல்லர், தமது கிரிடிக்கல் பாத் நூலில் விவரிக்கிறார்.

அமெரிக்காவின் மாபெரும் மோட்டார் உற்பத்தியாளர்களான ஜெனரல் மோட்டார்ஸ், கம்ப்யூட்டர்களை உபயோகிக்க ஏற்பாடு செய்த சமயம் அது. கம்ப்யூட்டர் பொறுப்பை ஏற்றிருந்தவர், ஜெனரல் மோட்டார்ஸ் தொழிலாள யூனியன் தலைவர். அந்தச் சமயத்திய தொழிலாளர் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றுவது ஜெனரல் மோட்டார்ஸிற்கு லாபகரமாகுமோ, நஷ்டமாகுமோ என்பதனை அறிய, அவர் கம்ப்யூட்டர்களை உபயோகித்தார். ஊதிய உயர்வு, மருத்துவச் செலவு, லீவு முதலியவை சம்பந்தப்பட்ட கோரிக்கைகள் அவை. இக்கோரிக்கைகளை நிறுவனத்தால் நிராகரிக்கப்பட்டவை. இவற்றை நிறைவேற்றுவது நிறுவனத்துக்கு லாபத்தைத் தரும் எனக் கூறிற்று கம்ப்யூட்டர். இதை முதலில் நிறுவன டைரக்டர்கள் நம்ப மறுத்து, அவர்களே பரிசோதித்தபோது, விசித்திரநிலை உருவாகிறது.

உண்மையில், மனிதன் சந்திரனுக்குப் போய்த் திரும்பியதைவிட முக்கியத்துவம் வாய்ந்த திருப்புமுனை அது. மனிதனுக்கும் மனிதனுக்கும் இடையே உள்ள வர்க்கபேதத்தின் விளைவான குருட்டுத்தனங்கள் யாவும், பழைய காட்டுமிராண்டி குருட்டுத்தனங்களைப் போன்றவையே என்பது நிதர்சனமாகிய வேளை அது. அந்த வேளையில், டைரக்டர்கள் கம்ப்யூட்டர்களை வேறு எதற்கும் கூட நம்பாத நிலையாகிவிடும். கம்ப்யூட்டரை ஏற்றுக்கொள்வதோ உண்மையில் லாபகரமானது. எனவே, டைரக்டர்கள் தொழிலாளர்களின் கோரிக்கைகளுக்கு இணங்கினார்கள். விளைவாக, தொழிலாளர்களின் ஊக்கச் சக்தியும் அதன் விளைவாக உற்பத்திப் பெருக்கமும் ஏற்பட்டு லாபம் அதிகரித்தது என்பது சரித்திரம். பக்மின்ஸ்டர் ஃபுல்லர், விஞ்ஞானத்தின் வழியிலேயே சர்வ தேசியப் பிரச்சனைகளைக் கூடத் தீர்க்கலாம் என்பவர். இதற்குப் பலவித வாதங்களைத் தமது வாழ்நாள் முழுவதும் தந்த ஒருவர். அரசியல் சித்தாந்தங்களோ, மதப் பிடிவாதங்களாகிப் புதுரகச் சிலுவை யுத்தங்களையே நடத்துகின்றன.

இந்தியாவின் பல்வேறு நம்பிக்கைப் பிரிவினைகளும் கூறுபட்ட சமூகக் கட்டமைப்பும், பலவிதங்களில் விஞ்ஞானப் பார்வைக்கு எதிரானவை. இந்திய சாதீயக் கட்டமைப்பு, இதில் மிக முக்கியமானது. இந்தியாவின் பலவீனம், அதன் குரூரமான சாதீயப் பிரிவும் தீண்டாமைக் கொள்கையும் என்பதை உணர்ந்து, தீண்டாமையை ஒழிக்கச் செய்த காந்தியின் முயற்சி விஞ்ஞானப் பூர்வமானது. உலகின்

உன்னதமான சமூக விஞ்ஞானிகளுள் ஒருவராக அவரை இந்தத் தரிசனம் உயர்த்துகிறது. அதாவது, இத்தகைய தீட்சண்யத்துடன் பிரச்னையின் மையத்தை அணுகுவதுதான் விஞ்ஞான மனோபாவம். காந்தி என்ன விஞ்ஞானியா, அவர் ஆன்மீகவாதியோ அரசியல்வாதியோ ஆயிற்றே என்று கேட்கிறவர்கள்முன், நாம் ஜெனரல் மோட்டார்ஸின் கம்ப்யூட்டரைக் கொண்டுவரலாம். இவை, அந்தக் குறிப்பிட்ட சமயத்தில், அரசியல்வாதிகளாகவும் பொருளாதார நிபுணர்களாகவும் இயங்கி இருக்கின்றன. அதாவது, இவற்றின் இயக்கம் துறை மாறிச் செயல்பட்டிருக்கிறது. இதேபோல், ஒரு அரசியல்வாதி மிகச் சரியான ஒரு முடிவுக்கு வந்து, குருட்டு நம்பிக்கைகளுக்கோ சூழ இருப்பவர்களின் இழுப்புகளுக்கோ இடம் கொடாமல் நடந்துகொண்டால், அவனது இயக்கம் விஞ்ஞானப் பூர்வமானது. இதை நாம் அறுதியிடுவோமேயானால், விஞ்ஞான மனோபாவம் நூலிலுள்ள விஞ்ஞானிகளின் அறிக்கையும் சரி, அதற்கு மறுப்புத் தெரிவித்தவர்களின் அறிக்கையும் சரி, முரண்பட இடமில்லாமல் போகிறது.

ஐன்ஸ்டீனின் சார்புநிலைத் தத்துவமும் குவாண்டம் என்கிற அணு இயக்கத்தின் தத்துவமும் முரண்படுகின்றன. இந்த இரண்டையும் ஒன்றிணைக்கக்கூடிய ஒருமைத் தத்துவத்தை, இன்று விஞ்ஞானிகள் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதை மிக எளிமைப்படுத்திப் புரிந்துகொள்ள முயற்சிப்பது தவறு. எனினும், நம்முடைய நிலையில் வேறு வழியில்லை. எனவே, இதைக் கொஞ்சம் பார்த்துவிட்டு மேலே செல்லலாம்.

ஐன்ஸ்டீனின் தத்துவம் ஒளியின் வேகத்தினைக் கொண்டு பிரபஞ்ச ஸ்திதியை அவதானிக்கிறது. ஒளி, ஒரு வினாடியில் 300000 (மூன்று லட்சம்) கிலோமீட்டர்களைக் கடக்கும். நியூட்டனின் காலத்தில் ஒளிக்கு இப்படி ஒரு காலவரையறைக்குட்பட்ட வேகம் இருப்பது தெரியவில்லை. தெரிந்த பிறகு, சில காலம் என்ற குணாம்சத்தைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டுதான் அண்டவெளியின் நட்சத்திரத் தூரம் - அதாவது அது இருக்கும் இடம் - கணிக்கப்பட வேண்டியதாயிற்று. காலமும் இடமும் ஒன்றாகி, காலவெளி (Space Time) என்ற பரிமாணம் பிறந்தது இவ்விதம்தான். இதன் விளைவாக, அண்டத்தின் வெவ்வேறு இடத்தில் இருந்து அவதானிப்பவருக்கு, வெவ்வேறான வகையில் அண்டம் தோற்றம் மாறுபடும். இதுவே ஐன்ஸ்டீனிடம் பிறந்த சார்புநிலைத் தத்துவம்.

குவாண்டம் மெக்கானிக்ஸ் என்கிற அணு இயக்கம். எலக்ட்ரான் போன்ற ஒரு அதி நுண் அணுப்பகுதியின் இயக்கத்தை அவதானிக்கும் முறை. இது அவதானிக்கப்படும் விதம் என்ன என்பதை ஏற்கெனவே

இந்தக் கட்டுறையில் கூறி இருக்கிறேன். அதாவது, ஒரு குறிப்பிட்ட சமயத்தில் (காலம்), ஒரு எலக்ட்ரான் இந்த இடத்தில் (இடம்) இருக்குமென்பதைத் திட்டவட்டமாகக் கூறமுடியாத நிலையினை, இந்த அவதானங்கள் முன்வைக்கின்றன.

ஒரே கணத்தில் இரண்டு வெவ்வேறு இடங்களில் ஒரே எலக்ட்ரான் அவதானிக்கப்படுகிறது என்ற கருத்தையும், இங்கே நினைவு கொள்ளுங்கள். இதன் விளைவாக, காலமும் வெளியும் ஒன்றாக நிலவுகிற சார்புநிலைத் தத்துவத்துடன், குவாண்டம் மெக்கானிக்ஸ் முரண்படுகிறது. காலம் (இந்தக் கணம்) என்ற நிலையை மீறி எலக்ட்ரான், ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட இடங்களில் செயல்படும்போது, காலம் வேறு இடம் வேறாகப் பின்னம் அடைகிறது. அதாவது கணித விதிகளுக்குள் அடங்கிவிட முடியாத ஒரு பிரபஞ்ச ஸ்திதியை முன்வைக்கிறது, குவாண்டம் மெக்கானிக்ஸ். இருந்தும், இது சார்புநிலைக் கொள்கையை மறுத்துவிடவில்லை. அண்டவெளியைப் பொறுத்தவரை சார்புநிலைத் தத்துவமும், நுண் அணுக்களைப் பொறுத்தவரை குவாண்டம் மெக்கானிசமும், சரி. ஆனால், இரண்டுமே ஒரே பிரபஞ்சத்துக்கான ஒரே அடிப்படைதானா என்றால், இல்லை. இந்நிலையில், அவதானிக்கப்படுகிற எலக்ட்ரான், அவதானிப்பவரின் பிரக்ஞை நிலையினால் பாதிக்கப்படுகிறது என்ற நிரூபிக்கப்படாத ஒரு கருத்து, விஞ்ஞானிகளிடையில் நிலவுகிறது. இந்தக் கட்டுரையின் பிரச்சனை இதுதான். இதைப் பிடித்துக் கொள்கிறவர்கள்தாம், நமது உள்ளூர் விபூதிப் பட்டைகள் என்கிறேன்.

என்னுடைய கேள்வி மிகவும் சிம்பிள் ஆனது. அவதானிப்பவரின் பிரக்ஞை எலக்ட்ரானைப் பாதிக்கிறது. ஆனால், காலம் காலமாக எழுந்த ஆன்மீகவாதிகளின் பார்வைகளும், அவர்களாலாகாததை ஆக்குவிக்கச் சிந்தனையாளர்கள் செய்த முயற்சிகளும், பழமைவாதிகளின் மனித விரோதக் கட்டுமானங்களைப் பாதித்த லட்சணம் என்ன? இதுதான் என் கேள்வி. இதுதான் இக்கட்டுரைக்கு இலக்காக்கப்படுகிறவர்கள் செயல்படுகிற களமும்கூட.

அதாவது, ஒருவரின் பிரக்ஞை நிலைக்கும் இன்னொருவரின் பிரக்ஞை நிலைக்கும் இடையே ஏற்பட வேண்டிய பாதிப்பைப் பற்றிய விசாரணையை விட்டுவிட்டு, பிரக்ஞை நிலையினால் எலக்ட்ரான் பாதிக்கப்படுவது பற்றிய கூப்பாடு விஞ்ஞானமும்ல்ல, ஆன்மீகமும் அல்ல என்கிறேன். அது மிகப் பழமையான, எந்தப் பிரக்ஞாபூர்வமான விழிப்புநிலையினாலும் பாதிப்பு அடையாத பூசாரியம்.

திகழ், டிசம்பர் 1990.

2. விஞ்ஞானப் பார்வையும் காலாதீதமும்

இன்றைய வாழ்நிலை மட்டுமல்ல, நேற்றைய வாழ்நிலை பற்றிய ஆய்வுக்குக் கூட, விஞ்ஞானரீதியான பார்வைதான் தீர்வாக முடியும். பழமைவாதிகள் இதை உணராமல் மடிகிறவர்களென்றால், அவர்களுடன் சேர்ந்து தங்களையும் புதைக்கிற சாதனையைத்தான் - அவர்களுக்குத் தாங்களே புதைகுழி பறிப்பவர்கள் என்று நம்பும் - முற்போக்குவாதிகள் செய்கிறார்கள். ஆனால், மதிப்பீடுகளின் வரலாறு தன்முனைப்பானது. பிரசாரமும் அதிகார கெடுபிடியும், அறியாமை-அச்சம் ஆகியவற்றைத்தான், புதிய மதிப்பீடுகளுக்குத் தடைகளாக நிறுத்துகின்றன. இருந்தும், அதிகாரக் கெடுபிடியின் தற்பாதுகாப்புக்குக்கூட, அந்தக் கெடுபிடியினால் தடுக்கப்படும் புதுமையிலிருந்து விளைகிற யுத்த சாதனங்கள் உதவமுடியும் என்பதும், அந்தச் சாதனங்களுக்கான கல்விப் பயிற்சிக்காகப் புது மதிப்பீடுகளின் தன்முனைப்புக்கு, அதிகாரிகள் இடம் விட்டாக வேண்டும் என்பதும், சரித்திரத்தின் மூலம் நிரூபணமாகியுள்ளன. இது, வாழ்வின் பொதுமுகம் நோக்கி, மதிப்பீடுகளை உறுதி செய்து வந்துள்ளது.

இதைத் தெளிவாக, கடந்த ஒரு 400 அல்லது 500 வருஷ காலத்திய ஐரோப்பிய சரித்திரம் உணர்த்துகிறது. விஞ்ஞான ரீதியான வானவியல் கண்டுபிடிப்புகளிலிருந்து, புவியீர்ப்பு, மானுடனது இயற்கை சார்ந்த பரிணாமவியல் தோற்றம் வரையிலான விஞ்ஞானப் பார்வை, புளோரன்ஸிலிருந்து இங்கிலாந்துவரை கிறித்துவ சமூகமாக உறைந்து கிடந்த ஒரு வாழ்வு முறையின் சகலமதிப்பீடுகளையும் மாற்றியது. மனிதனுக்கும் கடவுளுக்கும் இருந்த தொப்புள்கொடியையே அறுத்தெறிந்து, கடவுளுக்குப் பதிலாகக் கிறித்துவ சாம்ராஜ்யத்தின் ஆபீஸ் கொள்கைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட, ஒரு காலாதீதமான அண்ட வெளியுடன் மனிதனை உறவுபடுத்தியுள்ள, விஞ்ஞானத்தின் மதிப்பீடு அது. கடவுளை இன்று யாரேனும் நம்பினால், அந்த நம்பிக்கையின் பிரபஞ்ச விகாசப்பார்வைக்கு, ஒரு வானவியல் நூல், வேத விவிலிய நூல்களைவிட உயர்தரத் தீனியாகும். புளோரன்ஸில் 1600களில் ஆரம்பித்த, புரட்சிகரப் பார்வையின் விளைவு இது.

மதிப்பீடு என்பது, உணர்வு பூர்வமான கிளர்ச்சிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதை நாம் ஒப்புக் கொள்வோமானால், இன்று இந்த உணர்வுக் கிளர்ச்சியை அடையக்கூடிய மனச் செழுமையும் பசுமையும் உள்ள ஒருவனுக்கு, விஞ்ஞான பார்வையின் மூலம் தென்படும் பிரபஞ்சம்தான், மதிப்பீடுகளுக்கு ஊற்றாக முடியும். விஞ்ஞான பார்வையின் மூலம் தென்படும் உலகம் யந்திரத்தனமானது

என்றோ, அதில் இதயப்பூர்வமான தாட்சண்யங்கள் முதலிய இல்லை என்றோ முடிவு கொள்வது, விஞ்ஞான பார்வையுமல்ல மனச் செழுமையுமல்ல. ஏனெனில், விஞ்ஞானம் காட்டும் வாழ்வு, ஒவ்வொரு ஜீவதாதுக்கும் ஒரு பிரத்யேக அக்கறையைத் தந்து, அதன் பிராந்தியத்தை அதற்கு ஒரு சவாலாகவும் அமைக்கிறது. இந்தப் பரிவும் சவாலும், தாய் குழந்தைக்கு அளிக்கும் பராமரிப்பு வரை, அதாவது உயிர்வாழ்வின் மிக நுண்ணிய உணர்வுத் தொடர்பு வரை 'நீடித்து, இதையும் தாண்டி, அபூர்வ கவிகளின் தரிசனப் புதுமைகளையும் கூட மலர்விக்கிறது. அதாவது, வெறும் ஜடம் என்று கொள்ளப்படக்கூடிய வஸ்து நிலையிலிருந்து, மானுடனது உந்நத மனோநிகழ்ச்சி வரை, தொட்டு ஓடிவரும் ஒரே பரிமாணச் சங்கிலிப் பிணைப்பையே, விஞ்ஞான பார்வையின் மூலமாகத் தென்படும் வாழ்வாக இங்கே கொள்கிறோம். மதிப்பீடுகளுக்கு, இதையன்றி எதை ஆதாரப் படுத்துவது நியாயமாகும்?

'சாமி கண்ணைக் குத்தும்,' என்று குழந்தைகளுக்குக் காட்டும் பூச்சாண்டி, இன்றைய பார்வையில், மனித மதிப்பீடுகளுக்குத் தளமாக முடியாது. இன்று நாம் அங்கீகரித்தாக வேண்டியது, வாழ்வின் பல்வேறு வகையான நெகிழ்ச்சிகளைத்தான். அதாவது, ஒருவனது பசியை அகற்றுவது, பரலோக சாம்ராஜ்யத்துக்குப் பாஸ்போர்ட் கிடைக்கும் என்பதற்காக அல்ல. ஏனெனில், உள்ளது வாழ்வுதான் - அதன் நிகழ்கணம்தான் - உயிரோ உணர்வோ அற்ற கணமல்ல. உணர்வின் நெகிழ்வாக உள்ளபோது மட்டும்தான், 'நிகழ்கணம்' என்ற பிரக்ஞா பூர்வமான நெகிழ்ச்சியிலிருந்து கிளரும் செயல், இயற்கை தன்னையே பேணும் செயலாகும். தன்னுணர்வின் சிகரத்தை, இயற்கை மனிதனிடத்தில் அடைகிறபோது, தனது பல்வேறு வடிவங்கள்மூலம், அவனுடே உணர்வுபூர்வமாக உறவு கொள்கிறது. இதுவே, மதத்தை நிராகரித்துவிடப் போதுமான மதிப்பீட்டுக் கேந்திரமாக முடியும்.

ஆனால் இந்தப் பார்வை, இயற்கையை வெறும் யந்திரமாகக் காண்பதன் மூலம் சித்திக்க மாட்டாது. இன்றைய விஞ்ஞான பார்வையை உணராமல் இயற்கை வெறும் யந்திரம் என்பது, யந்திரங்களைத் தாண்டி, சிந்தனையோ அறிவு நுட்பத்தையோ செலுத்தாத முடக்கமாகும். 1600களில், பிரான்சிஸ் பேக்கனிடம் பிறந்தது இந்தப் பார்வை. இது, யந்திரங்களைப் புதிதாக அறிந்த காலத்திய மனோபாவத்திலிருந்தே பிறந்துள்ளது. நுட்பமும் சீரமைப்பும், முன்கூட்டியே கணிக்கப்படக்கூடிய இயக்கச் சக்தியும், யந்திர லட்சணங்கள். அன்று, இதையே இயற்கையிலும் கண்டார் பிரான்சிஸ் பேக்கன். ஆனால் இது, இன்றைய விஞ்ஞான பார்வையில் அடிபட்டுப் போய்விட்டது. இன்று இயற்கைக்கும் யந்திரத்திற்

குமிடையே, நுட்பத்தைத் தவிர வேறு எந்த ஒற்றுமையும் கிடையாது. மனிதன், தானே அறியாத காரணங்கள் மூலம், மனச்சோர்வோ உற்சாகமோ கொண்டு, இந்த உள்நிலைக்கு உலகின் கதியை ஆட்படுத்தத்தக்கவன் என்பதும், இதனை ஒரு யந்திரத்தால் காண முடியாது என்பதும் உதாரணம். மனம் சம்பந்தப்படாத வெறும் ஜடநிலையில் கூட, அணுத் தொகுப்பின் நிகழ்ச்சி, யந்திர லட்சணங்களை மீறிவிடுகிறது. ஒரே எலக்ட்ரான், ஒரே கூணத்தில், இரண்டு துவாரங்களினூடே செல்கிறது. இது, வேகத்தின் விளைவல்ல. ஒரே எலக்ட்ரான், தனித்தனிக் காலவெளிகளில் செயல்பட்டதன் விளைவு. இதில், யந்திர லட்சணம் கிடையாது. எனவே, இயற்கையை யந்திரார்த்தமாக கணிக்கிற அடிப்படைகளில் தங்கி நிற்கிற தத்துவங்களுக்கு, விஞ்ஞான அடிப்படை கிடையாது.

இந்தப் பார்வையிலிருந்து கணிக்கப்படும் பழமை, போற்றுதலுக்கோ இழிவுக்கோ, இலக்காக இடமில்லை. அதாவது, அன்றைய இனக்குழு மனோபாவங்கள், அவற்றின் காலதேச அழுத்தங்களினது பின்னணியில் நியாயம் பெறக்கூடும். இது, விஞ்ஞானரீதியான பார்வைதான். பாதுகாப்புக்காகவும் ஒழுக்கத் துக்காகவும் உருவாக்கிய, தற்பிரபாவங்களையும் கடவுளரையும், அன்றைய இருண்ட நாட்களின் எல்லையினுள் நிறுத்தி விசாரிப்பதை விட்டு, தன்னைவிடத் திறனும் தரிசன சக்தியும் உள்ளவர்களைவிடத் தான் 'உயர்வு' எனக் காட்டுவதற்காக, அந்தப் பழைய இருண்ட இரவினுள் ஒடி ஒளிந்து நின்று கூக்குரலிடுபவன், இன்றைய பழமைவாதி. மதிப்பீடுகளின் முன்னோக்கிய பயணப்பாதையைப் பின்னிழுத்து, பழமையில் தனக்குச் சவுகரியமான ஒரு காலத்திய முனையிலேயே, சரித்திரம் கட்டப்பட்டு நின்றாக வேண்டும் என்பது இவனது அபிலாஷை. இந்த மனோபாவத்தை இவன் வெளியிடும் போதுதான், இவனும் இவனது பழமையும் விமர்சனத்துக்கு இலக்காகின்றன.

தங்களை, உள்வட்டம் என்று கோடு கீறிக்கொள்வதும் சரி, வெளிவட்டம் என்று கோடு கீறிக் கொள்வதும் சரி, ஜேகப் பிரானோவ்ஸ்கி (மேஜிக், சயின்ஸ் அண்டு சிவில்சைஷன்) போன்ற இன்றைய விஞ்ஞான தத்துவவாதிகளால், மனித வர்க்கத்தின் இருண்ட காலத்திய மாய மாந்திரீக மதிப்பீடுகளாகவே, இனம்காட்டப் படுகின்றன. விஞ்ஞான பார்வையில், இந்த எலைட்டிசம் நிற்காது. ஏனெனில், இன்று, அறிவுத்துறை பகிரங்கமானது. ரகசியச் சடங்குகளும் பரம்பரை ரகசியங்களும், விஞ்ஞான அறிவியக்கத்தில் இல்லை. தமிழில், வெறும் திரைக்கவிகளைத் தாண்டிய மெய்க்கவிகளை உணர, இன்று அறிவியக்கப் பரிவர்த்தனை உண்டு.

ஏதோ ஆச்சாரியாரின் ஆசிரமத்திலல்ல, சிறு பத்திரிகை இயக்கத்து ழிமர்சனங்களே, பல ரகசியங்களைப் பட்டவர்த்தனமாகக் கூறுகின்றன. அன்றைய சமூகத்தில், இத்தகைய பரிவர்த்தனையைப் பெறவேண்டுமானால், ஏதோ குறிப்பிட்ட பரம்பரையில் பிறந்து, தகுந்த சிபாரிசுகளுடன், ஆபத்துக்கள் மலிந்த பிராந்தியங்களினூடே, எங்கோ ஒரு ஆசிரமத்தில் போய்த்தான், இவற்றைச் செவிமடுக்க முடியும். அன்றைய அறிவியல் பரிவர்த்தனைக்கும் இன்றையதுக்குமிடையே உள்ள வேறுபாடுகள்தான், இன்று உள்வட்டத்தைச் சாத்தியப்படுத்தி, அன்று அசாத்தியப்படுத்துகிறது. எந்த இழிநிலையில் பிறந்து வாழ்பவனும், நேற்றைய வேதங்கள், உபநிஷத்துகள், திரிபிடகங்கள் - இவற்றில் எதற்கும் குறைவுபடாத, ஒரொரு வகையில் இவற்றைவிட உயர்ந்த - கிருஷ்ணமூர்த்தியின் பிரவசனங்களைக் கேட்க முடியும். இவ்வளவும் சாத்தியமாக்கியது, விஞ்ஞானப் புரட்சியால்தான் - அதன் தன்முனைப்பான மதிப்பீட்டு விளைச்சலால்தான். (கிருஷ்ணமூர்த்தி, பெரும்பான்மையினர் புரிந்து கொள்ளத்தக்க மொழியிலேயே தமது செய்தியை வெளியிடுகிறார். புத்தர் பிரானும், தம் காலத்திய உள்வட்டக்காரர்களின் சமஸ்கிருதத்தில் தமது செய்தியைப் பரப்ப மறுத்து, அன்றைய மகத மக்களின் பேச்சுமொழியிலான பானியிலேயே பேசினார். யேசுவும் தமது பிராந்திய மொழியான Aramaic உபதேசித்தார். இவை, உள்வட்ட elitismகளுடன் சம்மந்தமற்ற ஒன்று என்றே காட்டுவன. இவர்களுடைய இதே இயக்கத்தின் நீட்சியே, கருவி வாயிலாகவும் செயல்படுகிறது. இப்படிப் பரவுகிற சாத்தியக் கூறு, ரகசிய சடங்குகளின் சகல மாந்தரீக சமூக அடிப்படைகளையும் சிதறடித்துள்ளது. இதைக் காண மறுப்பது, மடமையின் சிகரமாகத்தான் இருக்க முடியும். இந்த அடிப்படை ஞானம்கூட இல்லாதவர்கள், தங்களது தனிப்பட்ட திறனின்மைகளை மறைப்பதுக்காகக் கும்பல்களை ஸ்தாபிக்கும், உள்வட்ட மாய மாந்தரீக மனோபாவத்தையே வெளியிடுகின்றனர். தங்களை உள்வட்டம் என்று கூறுகிறவர்கள், பழமைவாதத்தைப் புதியபுட்டியில் ஊற்றி விற்றால், வெளி வட்டங்கள், ஜீவவாழ்வின் நியாயத்தையே இழிவுபடுத்துகின்றன. விஞ்ஞானப்பூர்வமான பார்வையிலோ, பரிணாம ரீதியாக ஜடத்திலிருந்து மனிதன் வரை எழும்புகிற இயற்கை, மனிதர்களினுள் உந்நதமானவர்கள் மூலமே பரிபூர்ணமடைகிற நிலையை உள்ளுணர்த்துகிறது. வெறும் யந்திரார்த்தனமான இயற்கையில், ஜீவனுக்கே இடமில்லை. ஜடம், தனது ஆதிபூர்வ நிலையிலேயே உணர்வற்றுக் கிடக்கும். உந்நத மதிப்பீடுகளை இடையறாமல் அழிக்க முயற்சிக்கும் வெளிவட்டங்களின் நிலை, இந்த ஆதிபூர்வ நிலையின் மூர்க்கத்தைத்தான் பிரதிபலிக்கிறது. ஆனால், இயற்கை ஓய்ந்து விடாது. அது, உணர்வு நுட்பமுள்ளவர்கள் மூலம், இவர்களை ஆதிபூர்வ

நிலையிலிருந்து மதிப்பீட்டுப் படித்தரங்களில் மேலேறத் தூண்டியபடி இருக்கும். இங்கே மானுட அறிவியக்கம், இயற்கையின் நுண்ணிய இயக்க மாகவே செயல்படக் காண்கிறோம்.

வெளிவட்டங்களின் காரணகாரிய சித்தாந்தமும், உள் வட்டங்களின் அதே மாய மாந்திரீகக் கோலாகலத்தையே வெளியிடுகிறது. இவர்களிருவருமே, செய்கைக்கு (காரணத்துக்கு) புறம்பான பலாபலன்களை உத்தேசிப்பவர்கள்தாம். அதாவது, அன்றைய மாயமாந்திரீகம், இயற்கையையே காரண காரியத்திற்கு அப்பாற்பட்டு 'இயங்கும்படி' வசப்படுத்தலாம் என்ற அடிப்படையில் நிறுவப்பட்ட ஒன்றுதான். அடக்குமுறைக் கெடுபிடிகள் மூலமும், ஒரு பரிபூர்ண சமூகத்தை நிறுவலாம் என்ற வெளிவட்டக் கொள்கையாளர்களின் தத்துவப் பின் னணியும், அதே மாய மாந்திரீகம்தான். விஞ்ஞானப் பார்வையிலோ, காரணமே காரியமாக விளைவு பெறுகிறது. விஞ்ஞானத்தின் தேடலைத் தாண்டிய சில பிராந்தியங்களில், காரியங்கள் மட்டுமே தெரிகின்றன. எனினும் அங்கேகூட, அந்தந்த காரியங்களின் லட்சணமே, அவற்றின் காரணத்தைப் பற்றிய சித்தாந்தங்களை நிர்ணயிக்கின்றன. இந்நிலையில், 'உபாயம் எப்படி இருந்தாலும், அதன் மூலம் நாம் பெறும் பலன் உபாயத்தை நியாயமானதாக்கும்' என்ற மார்க்சிய தாந்திரீகம், விஞ்ஞானத்துக்கு ஒவ்வாது. பொய் பொய்யே, கொலை கொலைதான் என்று பார்வை மட்டுமே, விஞ்ஞானப் பூர்வமானதாகும். இது, இன்றைய விஞ்ஞான தத்துவவியலில் ஒரு அரிச்சுவடி விஷயம். மொத்தத்தில், தங்களைத் தாங்களே பிறரது ரட்சகர்களாகப் பிரகடனம் பண்ணுகிற மார்க்சிய வெளிவட்டத்தனம், தங்களைப் பிறரது அறியாத்தனத்தின் மூலம் உயர்வாக்கிக் கொள்கிற பழைய உள்வட்டம்தான்.

இவ்வளவும், விஞ்ஞானப் பார்வையை முற்றுமுடிபான ஒரு பார்வையாக்குவதல்ல. மானுடன் என்ற அதிநுண்ணிய மனோவடிவப் பிராணியின் ஜீவித வீச்சுகள் உள்ள தத்துவத்தின் திசையில் மேலேற, விஞ்ஞானம்தான் இன்று சுதந்திரம் தருகிறது என்பதே இந்த விவாதத்தின் நோக்கம். ஏனெனில், விஞ்ஞானம் தனது தொகுப்பு மயமான விவரணைகள் மூலம், இயற்கையின் ரகசியங்களை அறிந்து விடமுடியாது என்று திட்டவட்டமாகவே பிரோனோவ்ஸ்கி கூறுகிறார். இயற்கையுடன் மனிதன் பூணும் உறவு, இயற்கையின் அமைப்புகளை முடிந்த அளவு தனக்குச் சாதகமாக்கும் சாதுர்யம் ஆகியவற்றை நிறைவேற்றுகிற, குறியீட்டுத் தொகுதிகளடங்கிய செயல்வடிவப் பாஷை (Strategic Language) தான் விஞ்ஞானம் என்கிறார் பிரோனோவ்ஸ்கி. இந்தச் செயல்வடிவப் பாஷை, 'சத்யம்' அல்ல என்பது, இன்று அவரும் கார்ல் பொப்பர் (Karl Popper) என்ற

விஞ்ஞானத் தத்துவவாதியும் கொண்டுள்ள பார்வை. இது, மனிதனது தேடலை முடக்குகிற சகலவிதமான அக-புற எதேச்சதிகாரங்களிலிருந்தும், அவனை விடுவிக்கிறது.

சற்றே விளக்கினால்: இயற்கையின் ஒரு குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சி பற்றிய காரண காரிய விபரம் இது என்று பிரத்தியட்சமாகப் புரிந்து கொள்கிறபோது, அதனைக் காட்டும் பரிசோதனை முறையே, செயல்வடிவப் பாஷையாகும். ஆனால், அது சத்யம் ஆகாது. ஒரு கண்டுபிடிப்பினை, ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லையினுள் செயல்படுத்தத் தக்கதாக மட்டுமே இது இருக்கும். செயல்படுத்துவது வேறு; 'சத்யம்' வேறு. விஞ்ஞானம் சம்பந்தமான இந்தத் தத்துவார்த்த முடிவுக்குக் காரணம், நியூட்டனின் அசைவு நிலைக் கொள்கை (Newtonian Law of Motion) ஆகும். இது, குறுகிய புவியியல் பரிமாணத்தில் செயல் முறைக்கு உட்பட்டாலும், அண்டவெளிப் பரிணாமத்தின் செயல்முறைக்கு உதவாது. அண்டவியலில், ஐன்ஸ்டீனின் சார்புநிலைக் கொள்கையை ஏற்க வேண்டியிருக்கிறது. எனவே, விஞ்ஞானம் செயல்வடிவப் பாஷையேயன்றிச் சத்தியங்களின் தொகுப்பு அல்ல என்று கூறுவதுடன், இயற்கையின் ரகசியங்களை விஞ்ஞானம் அளவிட்டுத் தீர்த்துவிடுமென்ற 'ஆபத்து'கூடக் கிடையாது என்கின்றனர் விஞ்ஞானத் தத்துவவாதிகள்.

இதிலிருந்து கிளர்கிற முடிவு, மனிதனது தேடலுக்குக் கிடைக்கிற பரிபூர்ண சுதந்திரமாகும். அவனையும் இயற்கையையும் பிணைக்க முயற்சிக்கிற, சகல எதேச்சாதிகாரக் கெடுபிடிகளின் ஆணி வேர்களையும் அறுத்தெறிகிற பார்வை இது. இந்தப் பார்வையை நிராகரிக்கிற ஒவ்வொரு சித்தாந்தமும், மாய மந்திரவாதங்களின் கதியைத்தான் அடையும்.

2

தன்னை அவதானிக்கும் அகவிஞ்ஞானத்தில் - இது நல்லது, இது தீயது முதலிய சகல மனோரூபங்களின் மதிப்பீட்டுக் கொடுங்கோல்களையும் மீறிய - முன் முடிவுகளற்ற விழிப்பு நிலைதான், தேடலின் உபகரணமாகிறது. டெக்கார்த்திய விஞ்ஞானத் தத்துவ மரபு, இந்தத் திசையில் தலைவைத்துக்கூட படுப்பதில்லை. அத்தகைய அரைக்குருட்டு விஞ்ஞானத் தத்துவத்தை விமர்சிக்கும் பார்வைகளை, ஷுமர்கரின் (E.F. Schumacher : Guide for the Perplexed) நூலில் வாசகர் விபரமாகக் கண்டுணரலாம். இதே பிரச்சனையின் வேறு

பரிமாணங்களை எழுப்பிச் சர்ச்சிக்கிற, சிலியா கிரீனின் (Celia Green: Human Evasan) நூல்கூட, போலித்தனமான இன்றைய முன் முடிபுகளை விளக்கும். இத்துடன், எட்வர்ட் ரஸ்ஸல் எழுதிய (Design for Destiney) நூல், இன்றைய முன்னணி விஞ்ஞானப் பார்வையில், அகவாழ்வுக்கு ஆதாரம் காட்டுகிறது.

அகப்பண்புகளை முன்வைக்கிற தேடல்களின் செயல் முறையுலகத்து சாட்சாத்தாரங்களுள் முக்கியமானது, விமர்சனப் பூர்வமான விழிப்பும் அதன் மூலம் மனிதார்த்தம் பெறும் உந்த தழுமாதும். இதன் விளைவான சூழலில், மனிதர்கள் தாமே சிந்தித்து உணர்ந்து பக்குவமடைவதுடன், புற அழுத்தங்களின் நிர்ப்பந்தத் தினாலன்றிக் கருணையின் வாயிலாகவே சகமனிதர்களுடன் ஈடுபடும் அடிப்படை கிடைக்கிறது. இதன் விளைவாக - சட்டத்திட்டங்கள், பொருளாதாரம், அரசியல், கலை - யாவுமே மனித முகம் கொள்கின்றன. அகவாழ்வு என்பது, ஏதோ புற உலகத்தைப் பொறுத்தவரை கையாலாகத ஆகாச முகில் வாழ்வு என்று கருதுவது, தவறாகிறது.

இவ்வாறான நுட்பங்களை இனத்தெரியாமல் மழுப்பிக் குழப்பியடிக்கும் இந்திய மார்க்சிஸ்டுகளுக்கு, விஷயத்தை ரொம்ப சுளுவாக்க இந்திய நிலத்தில் கிடைத்தது, சாதியம். இந்தச் சாதியத்தைக் கடைப்பிடிப்பவர்கள், தங்களை ஆன்மீகவாதிகள் என்றும் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். உண்மையில், இது தங்களை மனிதாபிமானிகள் என்று கூறும் கட்சிக்காரர்களின் அதேவகை விஷயம்தான். ஆனால், சாதியம் இன்று எவன் கைக்கும் பிடிபடிக்கூடிய கழுதை. ஆகவே, அதன் முதுகில் ஆன்மவியல், பிரம்மம், சங்கரர், பிளேட்டோ - எல்லாவற்றையும் ஏற்றி, கழுதைக்கு உதை கொடுத்து விரட்டி யிருக்கிறார்கள் நம் மார்க்ஸியர்கள். அன்று ஒரு கட்டத்தில், சோவியத்-அமெரிக்க மோதலும் யுத்தமும் ஒரு தவிர்க்க முடியாமை என உணர்ந்து, அதிலிருந்து தப்புவதற்காக, 'பேசாமல் உலகு முழுவதும் கம்யூனிஸ்டுகளாகி விடலாம்,' என்றார் பெட்ரண்டு ரஸ்ஸல். இத்தகைய வக்கிரபீதிகளின் மூலம் மனித வர்க்கம் தன்னைத்தானே ரட்சிக்க முடியாது என்று உணர்ந்தவர்கள், உலகு முழுவதும் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியில் சேர்ந்தால்கூட, நாசநிலை தவிர்க்கப்பட இடமில்லை என்று சுட்டிக் காட்டினார்கள். ஆயுதங்கள் மூலம் கம்யூனிச நாடுகளே ஒருவரை ஒருவர் மிரட்டுகிறார்கள் என்ற நிலைமையே, அவர்களது பார்வையின் சுட்டுதல். உலகு முழுவதும் கம்யூனிஸ்டானாலும், 'உன்னைவிட நான் சுத்த சைதன்யமான பரப்பிரும்ம கம்யூனிஸ்டாக்கும்,' என்ற பிரிவினை மேற்படி நாச

வேலையினை நீடிக்கவே செய்யும் என்பது, ரஸ்ஸலுக்கு அவர்கள் தந்த பதில்.

அப்படியானால், உலகின் பொருளாதாரப் பிரச்னைக்கு உம்முடைய தீர்வு தான் என்னவோ என்று கேட்கக்கூடியவர்களுக்கு எனது பதில், 'எல்லாவிதமான தேசிய, மத, சித்தாந்தப் பொய்களையும், உலகின் மக்கள் தங்களது உணர்வுகளிலிருந்து நீக்கவேண்டும்,' என்பதுதான். இது, எனது ஒரிஜனல் பதில் அல்ல என்றும் பல்வேறு பார்வைகளை ஆய்வு செய்து, சரித்திரத்துடன் பொருத்திப்பார்ப்பதின் விளைவு என்றும் குறிப்பிட வேண்டும். முதலாவதாக, சரித்திரத்தில் எங்குமே பிரிவினைச் சக்திகள் சுபீட்சத்தைச் சாதித்ததில்லை. சுபீட்சம் இயற்கையாகச் சம்பவித்த தருணங்களில்கூட, அதை நிர்மூலமாக்கிய பிரிவினைகள் நிலவியுள்ளன. மதரீதியான கட்டுக் கோப்புக்களைப் பூர்வீக சமூகங்கள் மேற்கொண்டபோது, அந்தச் சமூகங்களின் பிரிவினையற்ற கூட்டியக்கம்தான் சுபீட்சத்தைச் சாதித்துள்ளது. விஞ்ஞானப் பூர்வமான முறைகளாக உணவுற்பத்தி பிறந்த, ஆரம்ப காலங்களின் சாதனை அது. மக்களைப் பிணித்து ஒரு கூட்டியக்கத்தைச் சாதிக்க ஒரு சமயம் உதவிய அதே நம்பிக்கை, தனது உபரியான நிலையைவிட முக்கியத்துவம் பெற்றுவிடும்போது, அது உடனடியாகப் பேரபாயத்திற்கும் அழிவுக்கும் வழிவகுத்துள்ளது. இது சரித்திரம்.

இன்றைய முதிர்ந்த அறிவுலகப் பின்னணியில், நம்பிக்கைகள் அல்ல, சுயாதீனமான நாகரிகப் பண்புகளே கூட்டியக்கத்துக்குப் போதுமான பொதுப் பிணைப்பைச் சாதிக்கமுடியும். இதற்கு, விஞ்ஞான அடிப்படையில் மனித வர்க்கத்தைப் பொதுமைப்படுத்திப் பிணைக்கும் அற்புதமான மறுக்க முடியாத அடிப்படைகள் உள்ளன என்பதுடன், பிரபஞ்சத்தின் அகண்டத்தில் மனிதன் என்ற தன்னுணர்வுள்ள ஜீவ சம்பவம் ஒரு அபூர்வ அற்புதம் என்ற அளவில், ஒவ்வொருவரும் பிறரைப் பாதுகாக்க வேண்டிய கடமைக்குக்கூட, விஞ்ஞான அடிப்படை உண்டு. இந்தப் பிரக்ஞை பரவுமளவுக்கு, கொலைக் கருவித் தயாரிப்புகள் தவிர்க்கப்பட முடியும்.

மேற்கொண்டு, விஞ்ஞானத்தின் வழியிலேயே உலகளாவிய சுபீட்சத்தை ஒரு தலைமுறைக்குள் கொண்டு வரமுடியும் என்றும், இதற்குத் தடையாகத் தேசிய, மத, அரசியல் சித்தாந்த ரீதியான பாகுபாடுகள் - அந்தப் பாகுபாடுகளை வைத்துச் சுயலாபம் தேடும் குருட்டுத்தனங்கள் - தடையிடுகின்றன என்று ஆர். பக்மின்டஸ்டர் ஃபுல்லர் (R.Buckminster Fuller) போன்றோர் நிரூபித்துள்ளனர். தங்களுடைய எதிர்காலத்தின் பாதுகாப்புக்காகப் பிறரைச் சுரண்டுகிற பாகுபாடுகளைக் கடைப்பிடிக்கும் தனியார்களும் அரசுகளும்,

உண்மையில் பொது வாழ்வை நாசநிலைக்கு உட்படுத்தி, உலகுடன் சேர்த்துத் தம்மையும் அழிக்கிற காரியத்தையே செய்கிறார்கள். இந்நிலையில், நாம் உண்மையான பாதுகாப்புக்குப் பாகுபாடுகள்தான் முதல் பட்ச ஆபத்துக்கள் என்பதை, இறுதிமூச்சு வரை பிறருக்கு உணர்த்துவது முதல் பட்சக் கடமை ஆகும். இந்தக் கடமைக்கு அடிப்படையாக, 'உயிரின் சம்பவமே ஓர் ஆழ்ந்த அர்த்தமுள்ளது,' என்ற உணர்வு வேண்டும். இந்த அர்த்தத்தை, மனிதர்களிடையே பிரிவினை ஏற்படுத்தும் மதங்கள் அல்ல - நவீன முன்னணி விஞ்ஞானமே தரும்.

கடவுளை நிராகிக்கிற நாஸ்திக பிராண்ட் எக்ஸிஸ்டென்ஷலிஸ்டான ஜான் பால் சார்த்தர், தம்முடைய மரணத்துக்கு முன்பாக 1980 வசந்தத்தில், புதிய தீவிர இடதுசாரிப் பார்வையாளன் (Ultra Gaulhiste Nouvelle Observateur) என்ற பத்திரிகையில் வெளியான உரையாடல் பேட்டியில், கடவுளை ஏற்கிற மனோபாவத்தை வெளியிட்டுள்ளார். அன்றைய தேதிவரை அவர் தெரிவித்து வந்த கருத்து, இன்றைய புதிய விஞ்ஞானத் தத்துவ வியலின் பார்வையில், காலாவதியாகி விட்ட வைதீக மார்க்சியக் கருத்தாகும். அதாவது, ஜீவன் என்ற ஸ்திதியே வெற்று ஜடத்தின் குழப்பமான (Chaotic) நிலையில் தற்செயல் விபத்தாகப் பிறந்தது தானேயன்றி, அது ஜடத்தை மீறியதல்ல என்ற பார்வை அது. எனவே, ஜடத்துக்கு அப்பால் ஒரு பிரக்ஞை வடிவு உண்டு என்பது இதன் பிரகாரம் தவறாகும். ஆனால், நவீன விஞ்ஞானம் இந்த முடிவை மறுப்பதைத் தமது அந்திமக் காலத்தில் கண்டுணர்ந்த சார்த்தர், தமது முழு தத்துவ வாழ்வையுமே தயக்கமின்றித் துறந்தார். இது, இன்றுவரை நமது உள்நூர் எக்ஸிஸ்டென்ஷலிஸ்டுகளை எட்டாத நிலை.

ஜடம், தன்னை மட்டும் நிஜம் என்றும் தனக்கு அப்பால் ஒரு பிரக்ஞையும் கிடையாது என்றும், தீர்த்துக்கட்டுகிற நிலை இது. 'ஜடமல்ல, மனிதன்தான் இப்படித் தீர்த்துக்கட்டுகிறான்' என்கிறீர்களே, அது எப்படி என்றால் - மனிதப் பிரக்ஞையே, ஜடத்தின் குழப்பமான நிலையில் பிறந்த தற்செயல்தானே; 'விபத்து' தானே? அவ்விதமானால் - பிரக்ஞை என்பது ஜட பிரதேசத்தினுள்ளேயே அடங்குவதால் - அதுவும் ஜடமாகி விடுகிறதல்லவா? அதனால், 'ஜடமேதான் தனக்குப் புறம்பாக ஒன்றுமில்லை என்று கூறுவதாக,' மேலே எழுதியிருக்கிறேன்.

முன்னணி விஞ்ஞானிகளுக்கும் வேறு ஆசாமிகளுக்கும், இதில் சந்தோசம்தான். காரணம், மிக மிக வெளிப்படையான ஒரு விஷயம். அதாவது, எந்த ஜீவனுக்கும் (முதன்மையான, மனிதனையோ

உதாரணமாக எடுத்தால்) மனிதனுக்கும், உடலின் ஜீவதாதுக்கள் யாவுமே, ஆறு மாதங்களில் மாற்றமடைகின்றன. ஆறு மாதங்களுக்கு முந்திய சந்திப்புக்குப் பிறகு இன்று ஒருவனைச் சந்தித்தால், அவனது உடலின் சகல தாதுக்களும், புதிய தாதுக்கள். இது, அவனது உடலின் அடையாளத்தையே மாற்றியிருக்கவேண்டும். ஆனால், வயோதிகம் தவிர அடையாளமாற்றம் என்ற அளவில், அவனது தழும்புகள் கூட மாறுவதில்லை. ஆகவே, உடலின் ஜட வடிவை அதன் ஒவ்வொரு தாதுவின் இடத்திலும், அப்படியே இடம் மாறாமல் நிர்ணயிக்கிற உள்ளமைப்பு ஒன்று இருக்கவேண்டும். இதை, ஜடப் பிராந்தியத்துக்குள்ளேயே தேடிய சகல தேட்டங்களும் தோல்வியடைந்தன. மூளையின் சகல தாதுக்களும், நாலு நாட்களில் புதுப்பிக்கப் பட்டுவிடும். ஆனால், மூளையின் பழைய தாதுக்கள் போனாலும் ஞாபகம் போய்விடுவதில்லை. இதற்கும், பழைய விஞ்ஞான முறையில் விளக்கமில்லை.

கால்வனி (Calvani) மின்சாரத்தைக் கண்டுபிடித்த பிறகு, மின்னோட்டம் (Current-Electricity), மின்தரிப்பு (Static Electricity) என்ற மின்சார யதார்த்தங்கள், விஞ்ஞான பார்வைக்கும் இதன் விளைவாக இன்றைய அன்றாட அறிவுக்கும் கிடைத்தன. இவற்றுள் மின்னோட்டம், தன்னை ஒரு இடத்திலிருந்து இன்னொரு இடத்துக்கு எலக்ட்ரான்களினூடே கடத்துவது. மின்தரிப்பு, மூளையிலும் இதயத்திலும் தென்படுவது. எனினும், இது Alternate Current தான். இதையும் தாண்டிய ஒரு Direct Current Potential ஆன மின்தரிப்பு, ஜீவ வடிவினது ஜடத் தோற்றத்தினை நிர்ணயிக்கிற உள்ளமைப்பு என்பதை; Volt Meter என்ற மின்னளவைக் கருவி மூலம், சுமார் 35 வருஷங்களாக ஆய்வு செய்து நிரூபித்துள்ளது, ஹெரால்டு ஸாக்ஸ்டன் பர் (Harald Saxton Burr) என்ற தாவரவியல் விஞ்ஞானியின் தலைமையிலடங்கிய விஞ்ஞானக்குழு. இது, அரவிந்தரைப் போன்றோரும் பியர் டெய்ஹார்ட் டி சார்டின் (Pierre Teilhard de Chartin எழுதிய Phenomenon of Man என்ற நூலைப் பார்க்கவும்) என்ற தியாலாஜிக்கல் சித்தாந்தச் சிந்தனையாளரும் கடைப்பிடித்த, ஒரு கொள்கைக்குச் சார்பானது. இவர்களது கொள்கைகளின் அடிப்படையில், பிரக்ஞை என்பது தற்செயல் விபத்தல்ல. அது, பிரபஞ்ச வெளியின் லட்சியப் பாதையில் பிறந்த ஒரு இடைநிலை. இந்நிலையிலிருந்து மனித பிரக்ஞை மேலும் உந்தம் பெறவேண்டும் என்பது, டி சார்டினின் பார்வை. இதை நோக்கி, மின்னளவைக் கருவி மூலம் கிடைக்கிற பரிசோதனைச்சாலை முடிவுகளும் வருகின்றன. இந்தப் பரிசோதனையின் இந்த எல்லைக்கும், விஞ்ஞானப் புரட்சியே காரணமாகும். அதாவது,

மின்தரிப்பை அளவிடுவதற்குப் பழைய மின்னளவைக் கருவிகளினால் சரிவர முடியாமையால், விஞ்ஞானப் பூர்வமாக அன்று கொண்ட முடிவுகள், அன்றைய கருவிகளின் சாத்தியக் குறுகல்களினாலேயே நிர்ணயிக்கப்பட்டன. ஆனால், எச்.எஸ். பர் ஒரு விசேஷக்கருவியை உபயோகிக்க ஆரம்பித்தார். இந்த அளவையில், காற்றுப்புகாத வெற்றுக் குழாய் (Vacuum Tube) ஒன்று இருப்பதனால், D.C. மின் தரிப்பின் சகல நுட்பங்களையும் கருவி பதிவு செய்கிறது. ஆகவே, கருவிகளின் புறவடிவுகளாக மலர்கிற ஒரு அறிவியக்கம், அகவடிவையே ஆய்வு செய்கிற சாதனமாகியுள்ளது. இது, விஞ்ஞானத்தின் மூலம் நிகழ்ந்துள்ள அபூர்வப் புரட்சி.

இந்தக் கருவி மூலம், மனிதனிலிருந்து நீர்பாசி ஈறாக, ஒவ்வொரு ஜீவனது ஜடவடிவுக்கும் ஆதாரமாக, மின்சார மயமாக ஒரு வடிவம் (electric pattern) உண்டு என்பதும் இதன் உள்வடிவமே, புற ஜடவடிவின் ஆறு மாத காலத்திய தாது மாற்றங்களைத் தனது உள்ளமைப்புக்கு ஏற்றபடி நிர்ணயிக்கிறது என்பதும், நிரூபணமாகியுள்ளன. இது மட்டுமல்ல, ஜடத்தின் புறத் தோற்றத்தை நிர்ணயிக்கிற இந்த மின்வடிவு, ஜடத்தைத் தாண்டியது. ஜடத்தின் மாற்றங்களால் மாறாமல், ஜட வடிவ உடல் அடையாளத்தையே பேணிக் காப்பாற்றுவது. இருந்தும், இது வெறும் மின்தரிப்பு (Static Electricity)தான். இது, தானாகவே தோன்றமுடியாத ஒன்று: ஆனால், ஜடத்திலிருந்தும் இது தோன்றவில்லை என்பதுடன், உடலின் ஜட வடிவையே இதுதான் ஆள்கிறது. ஆகவே, இந்த மின்தரிப்பின் காரணமூலம் எது என்ற கேள்வி பிறக்கிறது. நிலைமை, இத்துடன் நின்று விடவில்லை.

ஜீவ வடிவங்களின் இந்த மின்வடிவத்துக்கும் பிரபஞ்ச வெளிக்கும் ஒரு அறுக்க முடியாத பந்தம் இருப்பதையும் கூட, அதே ஆய்வு நிரூபித்துள்ளது. அதாவது, இந்த மின்வடிவில், பிரபஞ்ச வெளியின் சூரிய சந்திரர்கள் ஏற்படுத்தும் ஒவ்வொரு மாற்றமும் பிரதிபலிக்கிறது (இதற்கும் சோதிடத்திற்கும் சம்பந்தமில்லை - அதாவது, இந்த ஆய்வைப் பொறுத்தவரை). இது, ஜீவவாழ்வைப் பற்றிய பழைய டெக்கார்த்திய விஞ்ஞான தத்துவவியலின் அஸ்திவாரங்களையே குலைத்துள்ள கண்டுபிடிப்பாகும். இதன்படி, பிரபஞ்ச வெளியின் இயக்கத்துக்கும், ஜீவ வாழ்வைப் பிரபஞ்சத்தின் பிரதிபலனமாக்கி, அதற்கு விஞ்ஞானப்பூர்வமாக ஒரு அற்புத ஆழத்தைத் தருகிறது; இதில், கடவுள், உயிர் பற்றிய முடிவு ஏதும் வந்துவிடவில்லை எனினும் கூட (Blue Print for Immortality by H.S. Burr) ஜடத்தைத் தாண்டிய நிதர்சனங்களைப் பற்றிய சித்தாந்தங்களுக்கு இது வலுவளித்துள்ளது. (பார்க்க: Design for Desteny by E Russell) இது, மனிதனது

Knox e_Library

Click Here

Join Now

சம்பவத்துக்குத் தரும் அர்த்தம் ஆழமானது. நேற்றைய டெக்கார்த்தியத்தினால், உயிர் வாழ்வுக்குத் தரமுடியாதிருந்த அர்த்தம் இது. எவ்வளவு தூரம் உலகு இதை உணர்கிறதோ, அவ்வளவுக்கு எதிர்காலங்கள் இன்றைய நாசவேலைகளை மீறி ஜீவிக்க இடமுண்டு.

சமாச்சாரம் இப்படி இருக்கிற சமயத்தில்தான், 1980ல் சார்த்தரின் பேட்டியும் அதில் அவர் தம்மை ஒரு விபத்தாகக் காணாமல் ஒரு காரணத்துக்காகத்தாம் 'சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்' என்று கூறியதும் வெளியாயிற்று. சிருஷ்டிக்கப்பட்டமையில் சிருஷ்டிப் பவனும் உள்ளார்த்தம் பெறுவதைக்கூட, சார்த்தர் பேட்டியில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இது, அன்றுவரை தாம் சொன்னதிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டு, தமது முழுவாழ் நாளையுமே ஒருவர் பயமற்று மறுத்த தீவிரக் கருத்து. ஆனால், சார்த்தர் மறைந்த பிறகுதான், இதைச் சார்த்தரிய நாஸ்திக எக்ஸிஸ்டென்ஷியலிஸ்டுகளுள் ஒருவரான சிமோன் டி ப்யுவா மறுத்துள்ளார். அவர் குறிப்பிட்ட காரணம், சார்த்தரது கிழட்டுத்தனம்தான் அவரது புது அபிப்பிராயத்தை விளைவித்துள்ளது என்பதாகும். ஸெனிலிட்டியில், ஒருவர் தாம் சொன்னதையே ஒட்டை ரிக்கார்டு போல மறுப்புக்களைக்கூட கண்டுகொள்ளாமல் சொல்லிக் கொண்டிருப்பாரே தவிர, தமது முழு வாழ்வினையும் தமது பிரதிமைக்கு ஆதாரமான முழுச்சாதனையையும் மறுக்கமாட்டார். அத்தகைய மறுப்பு, உணர்வுத் திராணியும் அறவியக்க விரியமும் உள்ள ஒருவரிடத்திலிருந்துதான் பிறக்கும்.

இங்கே, நம்மூர் எக்ஸிஸ்டென்ஷலிஸ்டுகள், ஸ்டிரக்சரலிஸ்டுகள் கதை வேறு. 'பிறர் ஈடுபடாத' ஒரு துறையைப் பற்றி எழுதி, வாதப் பிரதிவாதங்களில் மாட்டிக் கொள்ளாமல், 'உயர்வு' பெறும் தந்திரத்தின் விளைவு நம்மூர் இஸங்கள். நம்மூர் மார்க்ஸிஸ்டுகளுக்கு உள்ள புனிதமான மனிதாபிமான பூணூலுடன், மேலதிகமாக அவர்களுக்குக் கிடைத்த பட்டையும் கொட்டையும் இந்த எக்ஸிஸ்டென்ஷலிஸமும் ஸ்டிரக்சரலிசமும். இவற்றைப் பற்றிய தமிழ் அறிமுகங்கள் சரிவர நிகழ்வதுக்குள்ளேயே, விஞ்ஞான அடிப்படையில் இவற்றின் ஜீவித நியாயம் கேள்விக்குரியதாகிவிடும்.

மொத்தத்தில், ஜீவன் ஒரு விபத்து என்பதும் சரி, பிரபஞ்சம் லட்சியமற்ற வெற்றுயந்திரம் என்பதும் சரி - இத்தகைய முடிவுகளிலிருந்து பிறக்கும் இஸங்களும் சரி - Reductionism ஆகிவிடுகின்றன. தேய்வுவாதங்கள் தரிக்க இடமில்லை. அதாவது தேய்வுவாதம், அகல விசாலிக்கக்கூடிய தேடலின் வீச்சைக் குறுக்குகிற வகையானது. மார்க்ஸியத்துக்கு இன்று இத்தகைய தேய்வுவாதங்களையே ஆதாரமாக்க வேண்டிய இக்கட்டு ஏற்படுமளவுக்கு, அன்று

மார்க்ஸியத்துக்கு ஆதாரமாக இருந்த டெக்கார்த்தியத்தை உதறி நழுவ விட்டுவிட்டது, விஞ்ஞான சிந்தனை.

விசேஷமாகப் பார்த்தால், இந்தியாவில் மார்க்ஸியம் பேசும் எவருக்கும், மனிதார்த்தத்தினைப் பற்றிய பார்வை ஏதும் கிடையாது. எல்லோருக்கும் வேலை - ஊதியம் என்பதையும் மீறி இவர்களால் வாழ்வையே கணிக்க முடியாத அளவிற்கு வறண்டது, இவர்கள் பேசும் தத்துவம். இதில், 'தத்துவம் எது?' என்றால் - 'எல்லோருக்கும் வேலை, ஊதியம் கிடைக்கக் கம்யூனிஸ ஆட்சி வரவேண்டும்,' என்பதே தத்துவமாகும். இந்த விசித்திர நிலையை இந்தியாவில் சந்தித்த வி.எஸ். நைப்பால் (India: The Wounded Civilization by V.S. Naipaul) இந்தியக் கம்யூனிஸ்டுகளிடம் கேட்டார்:

'சரி, கம்யூனிஸம் வந்தால், வேலை - ஊதியம் கிடைக்கிறது. அதற்கு அப்புறம் உங்கள் திட்டம் என்ன?' பதில் வருகிறது: 'Folk Activities, மக்கள் இயக்கம்,' என்று. இதற்கு என்ன அர்த்தம் என்று, எவருக்கும் தெரியாது. நைப்பால் குறிப்பிடாவிட்டாலும், அவர் உள்ளர்த்தப்படுத்துவது, இந்தியக் கம்யூனிஸ இயக்கம், மக்களிடையே அறிவு விகாசத்தைப் பெருக்குகிற திட்டத்தையோ தர்சனத்தையோ அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒன்றல்ல என்பதுதான். அவர் குறிப்பிடுவது, அந்நிய மார்க்ஸிஸ்டுகளிடம் மட்டுமின்றி, இதர இந்திய அரசியல் சித்தாந்தி ஒவ்வொருவரிடமும் உள்ள அடிப்படைக் கோளாறைத்தான். இதுவே, இந்தியக் கம்யூனிஸ 'மக்கள் இயக்கத்திலும் வெளியாகிறது. அவரது பார்வையில், காந்தி, வினோபா பாவே, ஜெயப்ரகாஷ் நாராயண் ஆகியோரது 'ராம ராஜ்யத்துக்கும் இந்திய கம்யூனிஸ 'மக்கள் இயக்கத்துக்கும் வேறுபாடு கிடையாது. அவர் கேள்விப்பட்டிருந்தால், திராவிட இயக்கத்தின் 'சமதர்மப் பூங்கா'வையும் வேத காலத்துக்குத் திரும்புகிற ஆர்.எஸ்.எஸ். இயக்கத்தையும், இதே வரிசையில் அடக்கியிருப்பார். (சமீபத்தில், A Turn in the South என்ற புதிய புத்தகத்தை நைப்பால் வெளியிட்டுள்ளார். இது பற்றிய பேட்டி ஒன்றில் (Time - 10.7.1989) Tamil Radicalகளைச் சந்தித்துப் பேசியது பற்றிக் கூறியுள்ளார்: They were criminals with nothing to say, no patterned narrative, just fanatical belief.'

இந்திய ஜனசமூகத்தின் ருசிகளிலுள்ள மலினம், அதன் ஜாதீயக் கட்டமைப்பிலுள்ள குரூரம், விஞ்ஞானப்புறம்பான நாளாந்த நடத்தைகள் - யாவற்றையும் களைவதற்குச் செய்யவேண்டிய அறிவியக்கப் பணிகள் எதற்கும், கம்யூனிஸ்டுகள் உட்பட எவரிடமும் இந்தியாவில் எதுவிதத் திட்டமும் இல்லை. ஏன்? மேற்படி கோளாறு

களைப் பற்றிய பேச்சை எடுத்தாலே, மிகப் பிரமாண்டமாக 'மக்கள்' தரும் எதிர்ப்புகளுக்கு அந்த இயக்கம் ஆட்படும் என்பதே காரணம். தமிழ் இலக்கியச் சிந்தனைத் துறையிலும் இதே அச்சம்தான், எழுத்தாளர்களின் உற்சுகளையும் கதை - கவிதை - கட்டுரைகளையும்கூட நிர்ணயிக்கின்றன. குறைபாடுகளைப் பற்றிய விசாரணைகளை, ஒன்று இந்தச் 'சிந்தனையாளர்கள்' உதாசீனம் செய்கிறார்கள்; அல்லது வசைபாடுகிறார்கள். இது, தன்னைத்தானே விசாரிக்காத சமூகத்தின் இயற்கை: தன்னைத்தானே விசாரித்தறியாத இனக்குழு அடிப்படை, 'பின்பற்றும்' மந்தைகளின் மரபைச் சார்ந்த ஒன்றாகும். ஆனால், ஆழமான அகவடிவப் பிராந்தியங்களுக்குச் செல்லாத உள்ளத்திற்குக்கூட, குறைபாடுகளைக் காட்டி, மனோவளர்ச்சிக்கும் உபகரணமாகிறது - தன்னறிவு. ஸோக்ரட்டீஸும் பிளோட்டோவும் புத்தர்பிரானும், தன்னறிவின் வழியில், இந்தச் சுய மனோவடிவ விகாஸத்தை விருத்தி செய்ய வழிவகுத்தவர்களாவர்.

முன்னணி விஞ்ஞானம், இன்று சநாதனம், முற்போக்கு ஆகிய இந்த இருள் பரம்பரைக்கு இருந்து வந்த, சகலவிதமான அத்திவாரங்களையும், இந்தப் பரம்பரையின் கேந்திரங்களிலிருந்தே நிர்மூலமாக்கி வருகிறது.

இன்று, விஞ்ஞானபூர்வமான மனோபாவத்துடன் இயங்கும் சமஸ்கிருதப் பண்டிதர்கள், வைதீகவாதிகளின் பொய்க் குமிழிகளைப் பொத்து விடுகிறார்கள் (Surendra Kumar Sharma, 'Science in the Vedas', Caravan -1.4.1982). விமானங்கள் பறக்க ஆரம்பித்த காலத்தில், 'வேதங்களிலே விமான சாஸ்திரம் உண்டு. அதைத்தான் மேனாட்டுக்காரன் காப்பியடித்தான்,' என்ற பொய்ப்பிரசாரம் இங்கே கிளம்பியிருக்கிறது. இதைக் குடைந்தால், போயும் போயும் 1904-1908 காலகட்டத்திலே, பங்களூரில் பண்டிட் சுப்பராய சாஸ்திரி சொல்ல வெங்கடாசல சர்மா எழுதி, அவர்களே அதைப் புதைத்து அவர்களே அதைக் கண்டுபிடித்த சங்கதி தெரிய வருகிறது. (இதன் விபரங்களுக்கு: (Scientific Opinion, May-June:1974, Free Thought : June 1979) இதனைவிட முக்கியமானது, இந்த விமானத்தின் எந்த ஒரு பகுதியையும் பண்ணிப் பறக்கவிட முடியாது என்ற அற்புதமாகும்!

வேதங்களிலே, Calculas என்ற கணிதமுறையை அன்றே கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள் என்ற விவகாரம், இன்னொருவகைக் கதை. வேதங்கள் எழுதப்பட்ட காலத்தில் பிறந்த இந்தக் கணிதப் பிரிவு பற்றி, அன்று வேதங்களைச் சார்ந்தவர்கள் புறக்கணித்ததுடன், தொடர்ந்து விஞ்ஞானப் பூர்வமான தொடர்புகளாக இதை மலரவிடாமல், இதைத் தொடர்ந்து எழுந்த விஞ்ஞானப் பார்வைகள்

நசுக்கவும்பட்டுள்ளன. வேறு விஞ்ஞானப் பார்வைகளும், வேத மரபினால் முடக்கப்பட்டிருக்கலாம். உலகின் வடிவம் தட்டை அல்ல, கோளம் என்பது தமக்குத் தெரியும் என்று கூறியவர் வராஹமிகிரர். பூமியின் நிழல் சந்திரகிரணத்துக்கும், சந்திரன் சூரியனை மறைப்பது சூரிய கிரணத்துக்கும் காரணமாகின்றன என்றும் கூறியவர் - பிருஹத்ஸம்கிதையில். ஆனால், வைதீகவாதிகளைத் திருப்தி செய்ய, 'ராகுவின் இயல்புக்கும் சந்திர சூரிய கிரகணங்களுக்கும் எவ்விதத் தொடர்புமில்லை என்றாலும் - ராகு, பிரம்மதேவனிடம் பெற்ற வரம் மூலம் கிரகணம் நேரும் இடத்திற்கு அருகில் இருந்துகொண்டு, அக்கிரகண காலத்தில் பிராமணர்கள் அக்னியில் ஹோமம் செய்வதில் கிடைக்க வேண்டிய பங்குக்காகத் தேடுவான் என்பதால், அந்நேரத்தில் அவனை நினைவு கூர்வார்கள் - எனவே, கிரகணத்திற்கும் ராகுவுக்கும் சம்பந்தம் உள்ளதாக மக்கள் நினைத்துக் கொள்வார்கள்,' என்று சமாதானம் கூற வேண்டியிருக்கிறது, வராஹமிகிரருக்கு. ஆனால், பிரம்மகுப்தர் (பிரம்ம சித்தாந்தம்) போன்றோர் இதற்காக, வராஹமிகிரரைப் பரிகசித்தனர்.

பிரம்மகுப்தர், ஒரு உயர்தர வானசாஸ்திரி. ஜோதிடத்திற்கு அத்தியாவசியமான தயாரிப்புகளுடன் நிற்கிற வானசாஸ்திரம், அவருடையது. என்பது கவனத்துக்குரியது. 'விஞ்ஞானப் பூர்வமான கணிப்புகளை அடிப்படையாகக்கொண்டே கிரகசஞ்சாரங்கள் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன என்பதை அறிந்தால்தான் இது புரியும்.

இன்றும், பங்களுர் வெங்கட்ராமன் போன்ற ஒருவரை, இத்தகையவராக இனம் காட்டலாம். வானவியலின் கணித நுட்ப விஷயத்துக்காக, பி.வி. ராமன் இங்கிலாந்தின் வான் கணிதவியல் சங்கத்தில் கவுரவிக்கப்பட்டாலும், பி.வி. ராமன், ஒரு சநாதன மதிப்பீட்டுப் பெட்டகமாகவே மிளிர்கிறார். அன்று இருந்த பிரம்மகுப்தரும், இவரைப் போன்ற ஒருவர்தாம். தங்களுடைய சநாதன பார்வைகளுக்கு உறுதிதராத விஞ்ஞான விஷயங்களை, இவர்கள் இரண்டு விதமாகப் பார்ப்பது உண்டு. வராஹமிகிரர் போன்றோரின் கூற்றுக்கள், வேதம், மனுஸ்மிருதி ஆகியவற்றுக்கு முரணாகின்றன என்று கண்டால், அத்தகைய கூற்றுகளை இவர்கள் பழிப்பார்கள். ஒரு அறிவியல்க்கத் தொடர்ச்சியாக அவை வளரவிடாதபடி, பல்வேறு தடைகளை ஏற்படுத்துவார்கள். வேத-மனு ஸ்மிருதிகளுடன் சம்பந்தமற்ற, மேற்படி Calculas போன்ற கணிதவியல் சமாச்சாரங்களைப் பற்றியென்றால், பாராமுகமாக இருந்துவிடுவார்கள். அதற்காக, அவற்றை வளரவிட்டார்களா என்றால், அப்படி ஏதும் செய்த தடயம் இல்லை. இதனால், ஏதோ ஒரு மூலையில் நடந்த தீவிரமான

கணிதவியல் இயக்கத்தின் பெறுபேறான இந்தச் சாம்யங்கள், வேதங்களினுள் யாருடையவோ செல்வாக்கின் மூலம் இணைக்கப்பட்டுவிட்டன என்றே பார்க்க வேண்டியுள்ளது. அதாவது, ஏதோ ஒரு வகைச் செல்வாக்குதான், இது இன்று வரை ஜீவிக்கும்படி வேதங்களில் தொகுக்கப்பட்டதன் காரணமேயன்றி, வேதமரபில் விஞ்ஞானம் பேணி வளர்க்கப்பட்டதன் விளைவு அல்ல இது.

மேலும், கணிதவியல் இயக்கமாக இது தொடர்வதற்கு, உபரியான வேறு வகை விஞ்ஞானவியல் எதுவும் போஷிக்கப்பட்ட தடயமும்கூட இல்லை. பூமி தட்டை என்பது போன்ற கொள்கைகளையே பேணி வளர்த்த ஒரு மரபிற்கும், இந்த Calculus சாம்யங்களுக்கும் சமாந்திரம் இல்லை. இதன் காரணம், வேத-மனுஸ்மிருதிகளினது ஆதிக்கக் கெடுபிடிதான்.

ரிக் வேதத்திலும் அதர்வண வேதத்திலும், 16 சூத்திரங்களில் 120 சொற்களில் வெளியிடப்பட்டுள்ள இந்தச் சாம்யங்களை, எவரும் சமீப நாட்கள் வரை பரீட்சித்த அடையாளம்கூட கிடையாது. இருந்தும், நவீன உலகுக்கு இதனை அளித்த பெருமை, பூரி சங்கரமடத் தலைவராக இருந்த பாரதி கிருஷ்ணதீர்த்தர் (1884-1960) என்பவரையே சாரும். இதை அச்சிட்டு வெளியிட்டதுக்குமேல், இவர் இதை நியாயப்படுத்தும் பயிற்சித்தகுதி எதையும் காட்டவில்லை. சங்கர மடத்திலிருந்து வந்த சரக்காகையால், பம்பாயின் Tata Institute of Fundamental Research மற்றும் இந்தியாவின் Science Today பத்திரிகை ஆகியன, இவற்றைப் புறக்கணித்தன. விஞ்ஞானத்தைப் புறக்கணித்த வேதமரபின் மீது இவர்கள் கொண்டிருந்த 'சம்சயம்', இதற்கு ஆதாரமாகலாம். இருந்தும், மேற்படி சாம்யங்களைப் பரீட்சித்துப் பார்க்காமலே இவர்கள் புறக்கணித்தமை, இவர்களைக் குற்றவாளிகளாக்குகிறது. மேல்நாட்டினரான A.B. Nicholas, Kem Wooams, Dr. J. Griffiths ஆகியோர் பரீட்சார்த்தமாகச் சாம்யங்களைப் பார்த்த போது கேந்திரகணிதம் (Geometry), கோளகணிதம் (Geodesy), நிறுவை கணிதம் (Applied Maths) ஆகியற்றின் பல்வேறு பிரச்சனைகளுக்கும், தீர்வு தரத்தக்க அடிப்படை சாம்யங்கள் இவை என்று தெரிந்தது. இன்றைய கம்ப்யூட்டரின், Micro Processingகிற்கும் கூட இவை பொருந்தும்.

இதில், விஞ்ஞானமரபை அன்று நிராகரித்த வேதங்களின் அடியொற்றிகள் குறிப்பிடுவது ஒரு அதிசயம். இந்தச் சாம்யங்கள்மீது உரிமை கொண்டாட வேண்டுமானால், வேத-மனுஸ்மிருதிகளிலுள்ள சமூக விஞ்ஞான அபத்தங்களை முதலில் அபத்தங்களாக்க வேண்டும். இவ்விடத்தில், இதேபோன்ற ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் ஐன்ஸ்டீன் எழுதிய

வரிகள்தாம், நினைவுக்கு வருகின்றன: 'உன்னுடைய சக்திகள் மூலம் தன் சக்திகளை வெளியிட்டிராத அன்றைய திறனாளி ஒருவனைப் பற்றி, நீ பெருமை கொள்ள ஏதுமில்லை. ஆனால், அவனுக்கு நீ கொடுத்த அவதூறு எத்தகையது என்பதைத்தான், நீ இன்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.' (The Human side of Einstein)

பிறந்த மரபைக் குறை சொல்வோன் தனது பழமையை ஆரோக்கியமான மனோபாவத்துடன் பார்க்கவேண்டும். ஆனால் இங்கே, எவரிடமும் இந்த ஆரோக்கியத்தை - சில விதிவிலக்குள் தவிர்த்து - நான் காணவில்லை. 'அப்படியானால், உனக்கு மரபே கிடையாதோ,' என்ற எவரும் கேட்கலாம். ஒரு கலைஞனின் மரபு, மனிதத்துவத்தின் மரபாகும் என்பதே என் பதில். எனக்குப் பாபிலோனும் எகிப்தும் கிரீஸும் சீனமும் எவ்வளவுக்கு வியப்பளிக்கும் பழமைகளை வெளியிடுகின்றனவோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு சிந்து வெளியும் வேதமரபும் பெளத்தமும் ஜைனமும் சங்கத் தமிழியக்கமும் வியப்பளிக்கின்றன. ஏனெனில், இவையாவுமே, இயற்கையின் கொந்தளிப்பிலிருந்து தன்னுணர்வாக மலர்கிற மனிதஇயக்கம் என்ற பேராச்சரியத்தின் சிகரங்கள். இந்த மரபின் குறைபாடுகள் எவை என்று பார்த்தால், தனது மலர்ச்சியையே முடக்கும் பிடிவாதங்களும் பிறரது மரபுகளை அழிக்கும் முயற்சிகளுமாகவே, அவை தென்படக் காணலாம். எனவே, மனிதார்த்தத் தொகைமரபாக இவற்றைக் காண்பவன், தொகையுணர்வுக்கு முரணான இந்தக் குறைகளையும் பிரக்ஞை கொண்டிருக்க வேண்டும். அனுபவம், லட்சியம் அகியவற்றுக்குப் பொருந்தாதவற்றைத் தவிர்த்தால், அடிப்படை மிளிர் இடமுண்டு. அது, ஆன்ம நேயமும் அதன் பிரதி பலனான மனிதார்த்தமுமாகவே இருக்கும். இன்று, இனி, ஆன்ம நேயத்தை அடிப்படையாகக்கொண்ட பொது வாழ்வுக்குத்தான் இடமே இருக்கிறது.

ஆன்மீக மரபான வேத மரபுக்கும் விஞ்ஞானத்திற்கும் இருந்த உறவு அப்படியென்றால், லோகாயத மரபான சோவியத் மரபில், சோவியத் விவகாரத்தில், அதிகாரிகளுக்கும் ஆய்வாளர்களுக்கும் இடையே இருந்த உறவுகள் அபத்தமானவை. ஆரம்பத்தில், ஐன்ஸ்டீன் கொள்கையைக் கோட்டா பண்ணியவரே லெனின்தான். இன்று, சோவியத் அணு ஆயுதப் பரிசீலனைகளும் யுத்த தளவாடமும், அதே ஐன்ஸ்டீனின் அதே கொள்கையின் அடிப்படையில் பிறப்பவை என்பது சலித்துப்போன பழைய ஜோக். சோவியத் ரஷ்யா, ஜடத்துக்கு அப்பாற்பட்ட மனோசக்திகளைப் பற்றிய ஆய்வில் முன்னேறியிருப்பது இன்னொரு வேடிக்கை (Psychic Discoveries behind the Iron Curtain)

by Sheila Ostrander and Lynn Schroeder).

இதைவிட அலாதியான ஜோக்குகளும் உண்டு. யுனிவர்ஸிட்டி ஆப் லெனின்கிராடில் 1921இல் ஒரு உடற்கூற்றுப் பேராசிரியர், ஜடத்திற்கும் மனதிற்கும் இடையே உள்ள தொடர்பை ஆய்வு செய்ய, சகல உதவிகளையும் அளித்தது ஸ்டாலினின் சோவியத் அரசு. மனம் என்பது மூளை என்ற ஜட அமைப்பினை அடிப்படையாகக்கொண்ட ஜடபாவம் (The Mind is property of the material brain) என்பது, மார்க்ஸியத்தின் பொருள் முதல்வாத அத்திவார தரிசனங்களுள் ஒன்று. ஆனால், இதை நிரூபிக்க மேற்படி பேராசிரியர் செய்த ஆயிரக்கணக்கான பரிசோதனைகள், இதை முற்றாக நிராகரித்தன. இதுதான், மனோசக்தி பற்றிய ஆராய்ச்சியில் சோவியத் ரஷ்யா முன்னேறிய வேடிக்கை.

ஜடசக்தியே மனோசக்தி என்ற கொள்கைப்பிரகாரம், ஜடத்தின் மிக நுண்ணிய அலை வடிவம் - மின்காந்தம் (Electro-Magnetism). மனோவசியமும் தொலைவிலுணர்தலும், இந்த மின்காந்தத்தினாலே கடத்தப்பட இடமுண்டு. நவீன விஞ்ஞான வசதிகள் மூலம், இந்த மின்காந்த அலையை, ஈயம் - பாதரசம் ஆகியவற்றின் மூலம் தடுக்கலாம். இந்தத் தடுப்பைப் பேராசிரியர் பரிபூரணமாக நிறைவேற்றினார். பாதரசமும் ஈயமும் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட வேறு வேறு அறைகளினுள், மனோவசிய நிபுணரையும் அவரது தொடர்பாளரையும் இருத்தி, பல்வேறு நிலைகளில் - இருவரும் வேறு வகைத் தொடர்புகளற்ற சூழலில் - பரிசோதனைகள் செய்யப்பட்டன. தரையில் புதைக்கப்பட்டு, ஆயிரக்கணக்கான மைல் இடைவெளி தரப்பட்டம்கூட, மனோவசிய நிபுணரின் எண்ண அலை அவரைக் கிரகிப்பவரிடம் செல்வதினின்றும், ஜடத் தடுப்புகளால் தடுக்கப்பட முடியவில்லை. இந்தப் பரிசோதனையின் முழு முடிவும், ஜடத்தின் அலைகளை மீறிய வேறு ஒரு சக்தியின் அலையே மனோவடிவம் என்று ஆகியுள்ளது. இந்நிலையில், சோவியத் அரசு 1930களின் இறுதியில், இந்த ஆய்வை வெளியிடப்படாமல் முடக்கிவிட்டது. ஆனால், 1959ல் ஒரு பிரஞ்சுப் பத்திரிகை, அமெரிக்கக் கடற்படையினர் செய்த மனோவியல் பரிசோதனை பற்றிய தகவலை வெளியிட்டதும், கிளம்பியது சோவியத்தின் குரல்: 'இதை நாங்கள் எப்போதோ பண்ணிவிட்டோம்.' அத்துடன் நிற்கவில்லை. பேராசிரியரின் ஆய்வையும் வெளியிட்டுத் தொலைத்திருக்கிறது (Experomenn in Mental Suggestion by L.L. Vasiloev).

மூளையின் தாதுக்கள் நான்கு நாட்களினுள் புதுப்பிக்கப்படுவதாகவும், ஆனால், பழைய தாதுக்களுடன் மூளையின்

ஞாபகங்கள் போய்விடுவதில்லை என்பதுவும், இவ்விடத்தில் கவனத்துக்குரியது. இதைப்பற்றி ஆபீஸ் விஞ்ஞானம் (Official Science) டி.என்.ஏ. தாதுக்கள் ஞாபத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளக்கூடும் என்ற, நிரூபண சாத்தியமற்ற சித்தாந்தத்துடன் நின்று விட்டது. ஆனால், உடலின் ஜடவடிவைப் பேணுகிற Field of Life பற்றிய டாக்டர் பர் நிரூபித்துள்ள விஷயம், மூளையின் தாதுக்களையும் உள்ளடக்கிய ஒன்றாகும். இதை விரிவுபடுத்தி, வாலினியேவ் நிரூபித்துள்ள மனோவெளி (Field of Thought) விஷயத்தைப் பொருத்திப் பார்த்தால், தாதுக்களோடு ஞாபகங்களும் போய்விடாதவாறு, மூளையின் ஜடரூபத்தையும் மீறி அதைப் பேணுகிற வெளி ஒன்றை உணரலாம்.

உலகின் கல்விக் கோட்டங்களை, இந்த முன்னணி விஞ்ஞான அறிவு எட்டும் நாள் தொலைவில் இல்லை. அப்போது, ஜடத்தை மீறி ஏதுமில்லை என்று ஒதிக் கொண்டிருந்தவர்கள், பழைய கட்சி ஆபீஸ்களின் தாழ்வாரங்களில், 'லோகம் கெட்டுப் போச்சு,' என்று, தலையில் கை வைத்துக்கொண்டு குந்தியிருப்பதைக் காணலாம்.

திகழ், மே 1990.

III
ஆன்மீகமும்
மறைமுகஞானமும்

1. நாஸ்திகம் என்றால் என்ன?

நாஸ்திகம் என்ற சொல்லைக் கேட்டதும், மதவாதிகள் ஒதுங்கி விடுகிறார்கள். ஆனால், உண்மையான வேதாந்திகள் அச்சொல்லைக் கேட்டதும் ஒதுங்குவதில்லை. (வேதாந்தி என்னும் சொல்லை, 'இந்து' என்னும் சொல்லுக்குப் பதிலாக உபயோகிக்க வேண்டியிருக்கிறது. விவேகாநந்த சுவாமிகள், வேதாந்திகளைப் பின்பற்றுபவர்களாகிய நம்மை, வேதாந்திகள் என அழைத்துக் கொண்டார். இந்து எனும் சொல்லோ, சிந்துநதிக்கு இப்புறத்தில் வாழ்ந்தவர்களுக்குப் பாரசீகர் தந்த பெயர். எனவே, சிந்துநதிக்கு இப்புறத்தில் வாழும் முகம்மதியர், கிறித்தவர்களையும் இச்சொல் குறிப்பிடும் என்று சுவாமிகள் சொல்வார்). வேதாந்தி சொல்வது என்ன? 'பற்பல ஆறுகள் பற்பல கோணங்களில் ஓடிக் கடலையே இறுதியாக அடைவதுபோல், சிவமே, மக்களும் தங்கள் சுபாவ பேதங்களுக்கேற்ப வாழ்ந்து இறுதியில் உன்னையே அடைகின்றனர்,' என்பதுதான். இதைச் சிறிதும் பிழையின்றிச் சரியாக உணர்ந்துகொண்டால், நாஸ்திகனைக் கண்டு ஒதுங்க வேண்டிய தேவையில்லை.

ஆஸ்திகத்தையும் நாஸ்திகத்தையும் இரு ஆறுகளாகக் கொள்வோமாக. ஆஸ்திகம் எனும் ஆறு, எப்போதும் மனிதர்கள் வாழும் வழியிலேயே ஓடுகிறது. மனிதர்கள் என்றது, நன்மைகளைக் குறிக்கிறது என்று கொள்க. அதாவது, ஆஸ்திகம் எப்போதும் நன்மைகளை உய்விக்கிறது.

நாஸ்திகமோ, ஒரு காட்டாறு; இரு புறங்களும் கொடிய வனவிலங்குகள் உலாவும் இடத்தில் ஓடுகிறது. அது, வனவிலங்குகளைக் கண்டு பயந்து ஓடும் ஆறு. ஆயினும் என்ன பயன்? வனவிலங்குகள் அவ்வாற்றில் நீருருந்துகின்றன. அதைத் தவிர்க்கமுடியாது. வனவிலங்குகளைத் தீயவை என்று எடுத்தல் வேண்டும். அதாவது, நாஸ்திகம் எப்போதும் தீமைகளைப் பற்றிச் சொல்கிறது. அது தீமை, இது தீமை, இவர் செய்தது தீமை, அவரவர் செய்தது தீமை; மதம் தீமை, கடவுள் தீமை என்று கூறித் தீமைகள் நிறைந்த உலகத்திலிருந்து தப்பப்பார்க்கிறவன் நாஸ்திகன். எவனொருவன், நெற்றியிலே பட்டை பட்டையாக நீற்றைத் தரித்துக் கொண்டு பிறரின் குறைகளையும் தீமைகளையும் பற்றிப் பேசுகிறானோ, அவன் ஒரு முழுநாஸ்திகன். இப்படித் தீமைகளைப் பற்றிப் பேசுவதால் பயன் என்ன? தீமை, அவன் மனதிலே வளருகிறது என்பதுதான். விலங்குகள் காட்டாற்றில் நீருருந்தி வளருவதுபோல, தீமை, தீமையைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் மனத்தில் வளருகிறது.

தீமைகள் யாவை என்று அறிவது தவறில்லை. அது தவறில்லை யாதவால், நாஸ்திகமும் தவறில்லை. ஆனால், தீமைகளைப் பற்றி எண்ணித் தீமையை வளர்த்துக் கொள்ளல் தவறு. எனவே, நாஸ்திகமும் தவறு.

இந்தக் காட்டாறாகிய நாஸ்திகம், எப்போதாவது வன விலங்குகள் வாழும் காட்டைவிட்டு வெளியே வரல் வேண்டும்.. அப்படியே நிச்சயம் வரும். அப்படி வந்து, மனிதர் வாழும் சமூக நிலையங்கள் வழியாகப் பாயும்போது, அந்த ஆறு ஆஸ்திகமாகிறது. நாஸ்திகத்திலிருந்துதான் ஆஸ்திகம் வரவேண்டுமென்பது இதன் விளக்கம். முதலிலே தீமைகளைப் பற்றிப் பேசி விளங்கிக் கொண்ட பிறகு, நன்மைகளைப் பற்றிய எண்ணம் வரும்; வரத்தான் வேண்டும். அப்படி வர வேண்டுமென்பதே இயற்கை நியதி. எப்படிச் காட்டாறு மக்கட் சமூக நிலையங்கள் வழியாகப் பாய்கின்றமை இயற்கை நியதியோ, அப்படியே மேலே சொன்னது இயற்கை நியதி.

எனவே, முழு வேதாந்தி நாஸ்திகத்தைப் பழிப்பது இல்லை; அதை வரவேற்கிறான். ஆனால், நாஸ்திகத்தை மேற்கொள்ளத் தயாராயில்லை.

யாழ் (கையெழுத்து இதழ்), 15 பங்குனி, ஏப்ரல் 1957.

2. STEINER, MACCOBY, GOOD AND EVIL

Alchemy was a system of reference to the mystical process of Transcendence. According to its protagonists, 'the Church' was the stove of infinite qualities. The adept when he entered the stove and became one with it 'without seams' had, in the alchemical view 'joined the Church'. This could also be worked out to say that all those who have not achieved such a condition remain 'damned'. In a passage quoted by C.G. Jung in his *Mysterium Coinunctionis* it has even been explicitly stated in an alchemical work that whosoever in whatever claim and faith has achieved it has in effect 'joined the Church'. This could be examined in reference to what Mr. Hyam Maccoby (Encounter-May 1982) says about the Catholic notion of "damnation" to those who have not joined their church.

In the Steiner-Maccoby context, the Judeo-Christian 'Word' (of God?) seems to be the opposite of 'silence' (of the Jungle?). Perhaps the metaphysical significance of the First Principles in a discussion that is riveted to terms referring to them should remain conducive to the general scheme of the issue. I attain a direction in following this discussion only when I obtain a compass reading with the help of E.E. Schumacher's 'Philosophical Map' laid out in his *Guide to the Perplexed*. Accordingly, the 'Word of God' is the conscience emerging from the human state of 'self-awareness', and 'The Silence of the Jungle'. The absence of conscience in the lesser state of blank consciousness in the beast. However, this manner of comprehension is confused for me by Maccoby's reference to Steiner's 'Teku' and the Hebraist 'Teyku'. Maccoby seems to take 'Teyku' as the innocence of Eden as much as he relates it to the 'Silence of the Jungle'. Here we are on the slippery slopes of metaphysics -The index-system of those who have achieved Transcendence. (Of course, if one is to deny the very ontology of Transcendence, we have to deny all terms such as the 'Word' and 'Teyku' along with it and resort to the vocabulary of Chemistry and the United Nations.)

'Teyku', (I feel rather than could see for I am no Hebraist) being the point at which verbal examination of an issue ends (certainly not in a courtroom or pub, but within oneself) is the metaphysical. Silence at the opposite pole of the beastly variety, a Silence in which all the

opposites in the human celebration vanish or are welded—a state that could perhaps stand for the innocence of Eden where there is no serpentine knowledge that is objective apart from the subjective and ineffable state of 'Knowing'. This state certainly not pay tribute to a Hitlerite self-justification, as Maccoby says is characterised by the 'Teku' character who bows to the Hitler of Steiner's invention.

The welding or vanishing of opposites has been grossly misunderstood in the barbaric context of European military Psyche. The Transcendence of opposites or going 'Beyond Good and Evil' lends to its protagonist a world-view of compassion that does not implement the psychic mechanism of comparison, a world-view. The Nietzsche-Nazi-Hitler philosophical pact could not even remotely conceptualize with all its super-frog-leap Beyond Good and Evil. No search of any faith into the ultimate union of opposites could be invoked to justify the Machinations of psyche that cannot see beyond the phobia-ridden reality of military confrontations. On the other hand, the 'search for meaning' in a history full of mayhem is without human significance if by the word 'meaning' we understand 'justification' or 'rationalization'.

Madras 600 014,

7th July 1982.

PRAMIL

To

The Editor
Encounter
London.

3. விமலாதாகர்

ராஜபரம்பரை ஒன்றைச் சேர்ந்த விமலாதாகரின் தந்தை, ஒரு சட்ட நிபுணர். ஓரளவுக்குச் செல்வந்தப் பின்னணியுடன், தத்துவம், அரசியல் ஆகிய துறைகளில் பயிற்சி பெற்றிருந்த விமலா, தமது இளமையிலேயே காந்தியத்தினாலும் இந்திய யதார்த்தங்களுக்கேற்ற ஒரு மார்க்ஸீயத்தினாலும் கவரப்பட்டார். காந்தியவாதி வினோபாவும் மார்க்ஸீயவாதி ஜெயப்ரகாஷ் நாராயணனும், பூதான இயக்கத்தில் தீவிரமாக இணைந்து செயல்பட்ட காலகட்டத்தில், விமலா இவர்களுடன் பூதானத்தினது பல்வேறுவகைப் பணிகளை நிறைவேற்றி இருக்கிறார். இதில், தந்தையின் ஊக்கமும் கூட இவருக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.

ஆனால், வினோபாவின் பூதான இயக்கம், ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்த்தால் தோல்வியடைந்த ஒன்றுதான். உழுபடைக்கும் இடம்தராத கல்நிலங்கள், தண்ணீர்ற்ற பகுதிகள் முதலியவற்றை இவருக்குத் தானமாகத் தந்தபோது, அவற்றைப் பண்படுத்தும் நிர்வாகம் தேவை ஆயிற்று. விமலா இதிலும் உழைத்தவர். நல்ல நிலங்களும் கிடைத்ததுண்டு. ஆனால், நிலத்தை நிலமற்றோருக்குத் தந்தபோது, பூதான இயக்கதினரால் பண்படுத்தப்பட்ட நிலங்களைத் தானம் பெற்றோரிடமிருந்து, முதலில் தானம் கொடுத்தவர்களே விலைக்கு வாங்கினார்கள். தானம் பெற்ற நிலமற்றவர்களுள் பாதிப்பேருக்கு, நிலப்பராமரிப்பில் ஆர்வம் இருக்கவில்லை. இது, பூதான இயக்கத்தினரால் ஒரு விஷச் சூழலாக உணரப்பட்டது. ஆயிரமாயிரம் வருஷங்களாக, ஒரு இறுகிய வர்க்கக் கட்டுமானமாக உறைந்துவிட்ட அமைப்பினுள், பூதானத்தின் சிற்றோடைக் கருணை ஆவியாகியது.

இயக்கத்தினருக்கு, மிராசுதாரர் வர்க்கத்தினர் கொடுத்த உபத்திரவங்களையும் செய்த மிரட்டல்களையும் குறிப்பிட வேண்டும். இந்தியச் சுதந்திரம், இத்தகைய சமூகக் கெடுபிடிகளின் முன் அர்த்தமற்றது என்பதையே இது உணர்த்திற்று. கிழக்கு இந்தியாவில், ஒரு கோவிலில் வைத்து, வினோபாவும் விமலாவும் இருந்த பூதானக் குழு, குரூரமாக அடியாட்களினால் தாக்கவும் பட்டிருக்கிறது. இதன் விளைவாக, வினோபாவின் ஒரு காது செவிடாயிற்று. விமலாவின் பிடறியில் விழுந்த கழி அடியினால் சிதறிய அவரது முதுகெலும்புக் கணுக்களுள் ஒன்று, மயிரிழைப் பிசகி இருந்தால், மூளையிலிருந் திறங்கும் நரம்புக் குருத்தில் பாய்ந்து மரணத்தைத் தந்திருக்கும். ஆனால், இந்தத் தாக்குதல், வினோபாவையோ விமலாவையோ தங்கள் பணியினின்றும் பின்வாங்க வைத்து விடவில்லை.

ஆன்மீகத்தாகம் கொண்டிருந்தமையால், நேர்த்தொடர்பு களுடன், ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் கூட்டங்களிலும் நூல்களிலும் விமலாதாகர் கவனம் செலுத்த ஆரம்பித்தபோது, தாம் செய்து கொண்டிருக்கும் சீர்திருத்தம் ஒரு மேலோட்டமான வேலை என்று புரிய ஆரம்பித்திருக்கிறது. மனோரீதியான ஆழ்ந்த அணுகுமுறை ஒன்றை அவர் அநுசரிக்க ஆரம்பித்தார். இயக்கத்தில், இதனால் இவர் தனிப்பட்டவரானார். வினோபா பாவேவுக்கும் ஜெயப்ரகாஷிற்கும்கூட விமலாவின் புதிய பார்வைகள் அந்நியமாயின. வெறும் கட்டுப்பாடுகளுக்கு அப்பாற்பட்ட, சுயா தீனமான வாழ்வுமுறையே ஜே.கே.யின் செய்தி.

இது, வெற்றுக் கட்டுப்பாட்டைவிட நுட்பமான ஒரு தளத்திலேயே செயல்படும். ஒவ்வொரு கணமும், முயற்சியற்ற விழிப்புடன் எல்லா காரியங்களையும் செய்வதில் இது ஆரம்பிக்கிறது. வினோபா பாவே, கீதா பக்தர். செய்கையைப் பகவானுக்கு அர்ப்பணிக்கும் வழியைப் பின்பற்றியவர். ஜே.கே.யின் பார்வையில், பகவானே கிடையாது; உள்ளது வாழ்வுதான். சம்பிரதாயங்களுக்கு விரோதமான இந்தத் திருஷ்டியைப் புரிந்து கொண்ட விமலா, எப்படித் தொடர்ந்து பூதான இயக்கத்தில் இருக்க முடியும்?

விமலாதாகருக்கு, அவரது பூதான இயக்கத் தொடர்பு தந்திருந்த அபாரமான கௌரவங்களும் சக்திவாய்ந்த நட்புகளும், இப்போது அவரைவிட்டு நீங்கின. ஒரு காதில் வலிவேறு ஆரம்பித்தது. இந்தியாவில் இதைக் குணப்படுத்தும் அறுவைச் சிகிச்சை அப்போது இல்லை. இரண்டு வருஷங்களாக இடையறாமல் தொடர்ந்த இந்த வலியினால் துடித்த விமலாவைச் சந்தித்த ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி, தமது கைகளை விரித்துக் காட்டி, 'இந்தக் கைகளினால் ஸ்பரிசு சிகிச்சை தர முடியும் என்று சொல்வாள் அம்மா (ஜே.கி., 'அம்மா' என்று தமிழில் கடைசிவரை குறிப்பட்டது, அவரை வளர்த்த அன்னி பெஸன்டைத் தான்). உங்கள் வலியைக் குறைத்தாவதுவிடலாம். அதற்கு ஒத்துழைப்பீர்களா?' என்றார். விமலாவுக்கு இது ஒருவித உளத்திடுக்கிட்டுத் தந்திருக்கிறது. தயங்கினார்; 'யோசித்துச் சொல்கிறேன்' என்றார்.

தன்னையே நுட்பமாக அவதானித்தபோது, ஜே.கி.யின் அன்பை ஏற்கத் தடையாகத் தமது கர்வம் நின்றமையை உணர்ந்தார் விமலா. எப்போது எவ்வித அறிவார்த்த, சித்தாந்த, சிந்தனைக் குறுக்கீடும் இல்லாமல் ஒரு பிரச்னை அதன் சுயமன எழுச்சியாக நிகழ்கிறதோ, அப்போது பிரச்னை தனது ஜீவ சக்தியினுள்ளேயே ஒடுங்கும். சுயவிழிப்பின் இந்த நிலை, எந்த ஒரு தர்சிக்கும் உரிய தனிச்சொத்து அல்ல. தன் விழிப்பின் மிக ஆழ்ந்த ஒரு தளத்தில் தமது கர்வத்தைச்

சந்தித்ததென்பது, விமலாவின் தனித்த அகமுகப் போர்க்களத்தில் நிகழ்ந்த ஒன்றே ஆகும். அவரது பரிபூரண விழிப்பின் ஊற்று ஆரம்பித்தது இங்கேதான்.

மறுநாள், தமது உடன்பாட்டை விமலா, ஜே.கி.க்குத் தெரிவித்த போது, விமலாவை ஒரு நாற்காலியில் அமரும்படி கேட்டுக் கொண்டார். அவரது ஒரு கரம் வலி உள்ள காதிலும் மறுகரம் சிரசின் உச்சியிலும் படிந்தது. மேலிருந்து தம்மூடே ஒரு சக்தி ஊடுருவி வளர்ந்து பெரும் முழக்கத்துடன் பாய்ந்து சென்று கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தார் விமலா. அவரது கண்கள் தாமறியாமல் மூடின.

வலியை, பொறுக்கும் அளவுக்குக் குறைத்த இந்த ஸ்பரிசு சிகிச்சையை, விமலா அறுவை சிகிச்சைக்காக லண்டன் சென்ற போதுகூட, அங்கே ஜே.கி. அளித்திருக்கிறார்.

ஸ்பரிசத்தை ஏற்க விமலா தயங்கியபோது, 'இது உங்கள் வலியைக் குறைப்பது மட்டும்தான். இதில் எந்தவித ஆத்மிகமும் கிடையாது. இதனால் நீங்கள் எனக்கு இம்மியும் கடமைப்பட்டவரல்ல,' என்று கூறியிருக்கிறார் ஜே.கி. அன்பே மயமான உறவில், பிரதியாக எதையோ நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தங்கள் இராது. அத்தகைய நிர்ப்பந்தம், சுதந்திரமல்ல - கட்டுப்பாடு.

சிகிச்சையின் பின், துரிதமாகப் பூரண விழிப்படைந்து விட்ட விமலாவைப் பின் சந்தித்த ஜே.கி., பிரத்யேகமாக ஒதுங்கி விடாமல் அவர் பகிரங்கமாகப் பேசவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

'ஆனால், ஏதோ உங்களால்தான் இது ஆயிற்று என்று இப்போதே பேச்சு அடிபடுகிறது,' என்றார் விமலா. இருந்தும், உண்மையை ஒருவர் இன்னொருவருக்குத் தரமுடியாது என்பதனை இருவருமே உணர்ந்திருந்தனர். ஆனால், விமலாவின் விழிப்பும் அதன்பின் அவர் தாமாகப் பகிரங்கத்தில் பேச ஆரம்பித்ததும், 'ஜே.கி.யின் ஸ்பரிசத்தால் வந்த ஏதோ ஒரு அநுபவத்தை வைத்து, அவருக்கு விமலாதாகர் விளக்கம் தருகிறார்,' என்ற வதந்திகளையே முதலில் கொணர்ந்தன. இப்போது விமலாவை, அவரது தந்தை உட்பட அவரது அநுதாபிகள் யாவரும் கைவிட்டனர்.

ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி பற்றிய விளக்கங்களை, அவரது தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளர்களிலிருந்து ஆங்கில நூலாசிரியர்கள் வரை, எத்தனையோ பேர் தருவதைக் காணலாம். இவர்கள் யாவரையும் மிஞ்சி, ஜே.கி.யையும் தாந்திரீகத்தையும் இணைத்து ஒரு அலாதியான ஆத்மீகத்தைக்கட்டி எழுப்பி, அதன் விளைவாக மாபெரும் பணக்காரர் ஆகியவர் ரஜ்னீஷ். விமலாவிடமோ சுயதர்சனப் பண்பின்

புத்துணர்வுதான் அவரைப் பேச வைக்கிறது என்று காணலாம். இருந்தும், தம்மால் ஜே.கி.யின் பேச்சுத் தரத்தை எட்டமுடியாது என்றும் கூறி இருக்கிறார் விமலா. ஆனால், இருவரது கூட்டங்களிலும், பிரசன்னத் தீவிரம் என்ற அந்தர்யாம் சக்தியை உணரமுடியும். இந்தப் பிரசன்னத்துக்கு அடியில் - ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தியின் பிரசன்னம், விமலா தாகரின் பிரசன்னம் என்ற - கல்வெட்டுக் குறிப்புகள் கிடையாது. வெளிநாடுகளுக்கும் விமலா பேச அழைக்கப்பட்டபோது, ஜே.கி. விஜயம் செய்யும் இடங்களுக்குத் தாமும் போகவேண்டியது அநாவசியம் என்று இவர் கூறி, அவர் போகாத இடங்களுக்கே பேசப் போயிருக்கிறார். இவை எல்லாம் சேர்ந்து, ஏதோ ஜே.கி.க்குப் போட்டியாகக் கிளம்பியவர் விமலா என்று ஆரம்பத்தில் வதந்திகளைக் கிளம்பியவர்களை மௌனமாக்கி விட்டன.

இந்தக் கட்டுரைக்கு ஆதாரமான சில விபரங்களடங்கிய விமலாவின் முதல் நூல், On an Eternal Voyage இப்போது கிடைப்பதில்லை. Why Meditation?, Blossoms of Friendship, Life as Yoga, Totality in Essence ஆகியவை விமலாதாகரின் சொற்பொழிவுத் தொகுதிகளில் சில. (இவற்றுள் Blossoms ஆன்ம வாழ்வுக்கான அன்றாட அத்தி வாரங்களைப் பற்றிய உரையாடல்களின் தொகுப்பு) பிரசுரித்தவர்: மோதிலால் பனார்ஸி தாஸ், தலைமையகம் : Bungalaw Road, Delhi 110 007. கிளை: 6, Apparswamy Koil Street, Mylapore, Madras 600 004. பாண்டிச்சேரி ஆரோவில் கடையிலும் சென்னை தியோஸபிகல் சொசைட்டி கடையிலும், விமலா தாகரின் நூல்கள் கிடைக்கின்றன.

லயம், ஏப்ரல் - ஜூன் 1986.

4. விமலாதாகரின் ஆன்மீக மாரீசம்

சென்ற லயம் இதழில் விமலாதாகர் பற்றி எழுதிய கட்டுரைக்கு, On an Eternal Voyage என்ற தாகரின் சுயசரிதா ரீதியான சிறுநூலும் குறிப்புகளும் தான் ஆதாரம். இந்த ஜூன் மாதம், தாகரை ஹிமாச்சலப் பிரதேசத்தின் டல்ஹவுஸியில் சமீபமாகச் சந்தித்துப் பேசிப் பழகிய எனக்கு, சென்ற இதழ்க் கட்டுரை ஆதாரமற்றதாகிவிட்டது. தம்மை, மேற்படி நூலில் தாகர் செய்துள்ளது வெறும் சுயவிளம்பரமாகவே நிற்கிறது. இந்த நூல் இப்போது கிடைப்பதில்லை என முந்தைய கட்டுரை குறிப்பிடுவதற்கும், இந்தக் கோணத்தில் விளக்கம் கிடைத்து விடுகிறது. விமலா தாகர், அப்படியே ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் பேச்சுகளை ஒப்பிக்கிறார். ஜே.கி.யிடம் கேட்கப்படாத கேள்விகள் வந்துவிட்டால், தாகரின் ஒரிஜினல் வெளிப்பட்டு, குட்டை மேலும் உடைத்து விடுகிறது. ஜே.கி.யின் அற்புதமான விஞ்ஞான திருஷ்டியைப் பிரதிபண்ண இடமில்லாமல், தமது கைச்சரக்கைத் தாகர் அவிழ்த்து விடுகிறார். அது, நம்மூர் திண்ணை வேதாந்தமாகவே வந்து கொட்டுகிறது.

ஒரு ஞானியின் குழந்தைமை அற்றவராக இருப்பதுடன், தமது ஸ்தானத்துக்குப் பாதகம் ஏற்பட்டுவிடுமோ என்ற கவலை வேறு, தாகரின் பெர்ஸனாலிட்டியிலும் பேச்சுக்களிலும் தெரிகின்றது. விமலாதாகரைப் போன்றவர்கள் தன் பேச்சுகளுக்கு 'விளக்கம்' தரவோ, மாரீச வடிவு தரவோ முயன்றதை ஒட்டி, ஜே.கி. பொதுவாகப் பெயர் குறிப்பிடாமல், அத்தகைய விளக்கங்களை நிராகரித்திருக்கிறார். தங்களை ஞானிகள் என்று தோன்றவைக்காத அடக்கத்துடன் சில எழுத்தாளர்கள், ஜே.கி. க்கு இந்த விளக்கங்களைத் தந்திருப்பதால், ஜே.கி.யின் நிராகரிப்பு விமலாதாகருக்கும் தான் என்பது வெளித் தெரியவில்லை. இருந்தும், இந்த நிராகரிப்பின் விளைவாகத்தான், தமது On an E.V. நூல் மறுப்பதிப்பாக்கப்படாமல் வைத்திருந்திருக்கிறார் தாகர் - இந்நூலில், ஜே.கி. பற்றி உள்ள விபரத்திற்காக மிகவும் டிமாண்ட் இருந்தும் கூட. இந்நூலில், தம்மை ஜே.கி. பேசச் சொன்னதாகத் தாகர் கூறுவதுடன், ஜே.கி. யையே அவர் பிரதி பண்ணுவதற்கு எழுத்து வடிவிலான நிராகணம் ஒன்று, பூடகமாக ஜே.கி.யின் Core of Teachings-ல் உள்ளது. தமக்கு விளக்கம் வேண்டாம் என்பதுடன், தமக்குப் பிரதிநிதிகள் எவரும் இல்லை என்றும் ஜே.கி. கூறியுள்ளார். இதனால், ஜே.கி.யுடன் சம்பந்தப்பட்டிருந்தவர்கள்கூட, தமது அகவளர்ச்சியை வெளிப்படுத்தாமல் அடக்கத்துடன் வாழ்வதாகவே தோன்றுகிறது; விமலாதாகரோ, தம்மால்

முடிந்தமட்டுக்குத் தமக்கு ஆபத்து வராத விதத்தில், ஜே.கி.யை மாரீசம் பண்ணுகிறவராகிவிட்டார். அவரது முன்னெச்சரிக்கைகளுள் ஒன்றுதான், ஜே.கி. போகாத இடங்களுக்கு அவர் போவதாகச் சென்ற இதழில் உள்ளது அர்த்தப்படுகிறது. எதற்கும், வாசகர்கள் தாகரின் நூல்களை வாங்கிப் படித்து முடிவு கட்டுவதே நல்லது. ஜே.கி. மறைந்த பிறகு, இப்போது திடுதிப் என்று On an E.V. மறு பதிப்புப் பெறுவதும் கவனத்துக்குரியது. இது கிடைக்கக் கூடிய இடம்: Jeevan Yoga Foundation, 5 Krishna Kutti, T.H. Society, Near Dada Sahib Pagla, Navrangpura, Ahmedabad 380 009.

சென்ற இதழின் தவறைப் பின்வரும் விபரங்கள் திருத்தக்கூடும். இதுவும், சுருக்கமாகவே தரப்படுகிறது.

எடுத்த எடுப்பிலேயே, தமது தாய் வழிப்பாட்டனாரும் ஒரு ஞானிதான் என்றும் முஸ்லிம் - ஹிந்து பேதம் பாராட்டாதவர் அவர் என்றும், இதனால் ஜே.கி. சொன்னவை தமக்கு ஒன்றும் புதிதல்ல என்றும் என்னிடம் விமலாதாகர் கூறினார். காந்தியும் கூட, இந்தப் பேதத்தைப் பாராட்டாதவர்தானே? இருந்தும், ஜே.கி. யுடன் காந்தியை உறவுப்படுத்த முடியவில்லை அல்லவா? இது, தாகருக்கு எட்டாதது எனது முதல் வியப்பு.

முக்யமாக, காந்தியும் இந்த பேதம் எதையும் பாராட்டாததில், ஒரு செயல்முறை அரசியல் தத்துவ சிகரம்; இருந்தும் ஜே.கி., காந்தியின் அஹிம்சையுடன் முரண்படுகிறவர். ஹிம்ஸைக்குணத்தை எதிர்த்து அஹிம்ஸை என்ற லட்சியத்தை உருவாக்குவது, ஹிம்ஸைக்கு வலிமை தந்துவிடும். அஹிம்சா லட்சியத்தை விட்டுவிட்டு, ஹிம்ஸை மனசளவில் இயங்கும்போது, அதை விருப்புவெறுப்பற்று அவதானிப்பதே பயனுள்ளது. ஜே.கி.யின் புதுமையும் ஆழ்ந்த மனோதத்வ திருஷ்டியும் இதுதானேயன்றி, முஸ்லிம் ஹிந்து பேதாபேதம் பற்றியதல்ல. மேலும், தாகர் இப்போது குறிப்பிடுகிற தமது பாட்டனார் விபரம், On an E.V. நூலில் அவரால் குறிப்பிடப்படாத ஒன்று.

கேள்விகள் கேட்கப்பட்டால், மனோதத்துவ ரீதியாக ஜே.கி. தரும் விடுவிப்புகளை அப்படியே ஒப்பிக்கும் தாகர், அதில்கூட குழப்பத்தையே ஏற்படுத்திவிடுகிறார். இதை, மாலை வேளைகளில் அவர் நடத்திய கூட்டங்களில் கவனித்தேன். விழிப்புநிலை எப்போதும் தொடர்ச்சியாக இருப்பதில்லையே ஏன் என்ற கேள்விக்கு, ஜே.கி.யின் பதிலை ஒப்பிக்கிறார் தாகர். தொடர்நிலை, காலத்தின் அம்சம். விழிப்புநிலை, காலத்தை நிறுத்தி அதிலிருந்து விடுபட்டு, இக்கணத்தில் மட்டும் லயித்த நிலை. எனவே, 'தொடர்தல்' என்ற

நிலை அதில் இராது. இதை ஒப்புவித்துவிட்டு, விழிப்புநிலை இன்டலக்கவலாக உருவாக்கப்படுவதாகவும் கூறுகிறபோது, ஏகக்குழப்பம் ஏற்படுகிறது. இன்டலக்கவலாக உருவாக்கப்படுகிற எந்த நிலையையும் தொடர்ச்சி பண்ணலாம் என்பதைத் தாகர் இங்கே மறுத்துவிடுகிறார். மேலும், கேள்வியில் உள்ள விழிப்புநிலை இன்டலக்கவல் நிலை அல்ல என்பதால்தான், அது ஏன் தொடர்ச்சியாக இல்லை என்ற பிரச்சனையே பிறக்கிறது.

இத்தகைய பிரச்சனைகளுக்குப் புறம்பான பிராந்தியங்களுக்கு வந்துவிட்டால், மிகவும் மலிவான பார்வைகளே தாகரிடமிருந்து கிடைக்கின்றன. 'அண்டத்துடன் இசைந்து வாழ முடியுமா?' என்ற கேள்விக்குப் பதிலாக, 'இந்தியக் கிராமவாசிகளுடன் நான் வயலில் வேலை செய்தவன். அவர்கள் இயற்கையுடன், அண்டத்துடன் இசைந்து வாழ்கிறார்கள்.' இது, ஒருபுறம் சுய விளம்பரமாகவும் மறுபுறம் அபத்தமாகவும் உள்ளது. கிராமவாசிகளுடன் வயலில் வேலை செய்தமை, விளம்பரம்(இத்தகைய பின்னணிகளைத் தாகர், ஒரு அரசியல்வாதி போல தமது ஆத்மீகப் பெர்ஸனாலிட்டியாக்கிக் கொள்கிறார்). இயற்கையின் குரூரமான சக்கரத்தில் விவசாயத்தை மாட்டிவிட்டுக் காத்திருக்கும் அறியாமை நிரம்பிய நம் பழங்குடித் தனமான விவசாய முறையை, 'அண்டத்துடன் இசைந்த' வாழ்வு என்பது அபத்தம்; குருட்டுத்தனமும் கூட.

இவை மட்டுமல்ல; ஆர்ஜன்டைனாவில் பறக்கும் தட்டுக்கள் வந்து இறங்குவதாகக்கூட 'ஆத்மீக' உபன்யாசம் செய்கிறார் தாகர். ஆர்ஜன்டைனிய கிருஷ்ணமூர்த்தி பவுண்டேஷன்காரர்களே இதைத் தமக்கு அறிவித்தார்களாம். 'நம்பகமான கிருஷ்ணமூர்த்திய பவுண்டேஷன்காரர்கள்,' என்று சேர்த்தும் கொள்கிறார். மறுபுறம், 'ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் இறுதிச் செய்தி, என்னை மறந்து விடுங்கள் என்பதுதான்,' என்றும் கூறுகிறார். ஜே.கி.யின் இறுதி வார்த்தைகள்: 'நான் சொன்னவற்றை எவரும் பாழடித்துவிட அனுமதிக்காதீர்கள்' ('The Lost walk', Asit Chandmal, Bombay 7.3. 1986) ஜே.கி. சொன்னவற்றைத் தாம் பாழடிப்பது தாகரின் மனசாட்சியை உறுத்தியதால்தான், அவரது இறுதி வார்த்தைகளையே திரித்துவிடுகிறார்போலும். ஆனால், போயும் போயும் பறக்கும் தட்டுக்களை தாகர் நம்புவதுக்குக்கூட, 'நம்பகமான கிருஷ்ணமூர்த்தி பவுண்டேஷன்'காரர்களின் சாட்சியம் அவருக்கு வேண்டி இருக்கிறதே? கிருஷ்ணமூர்த்தியை, தாகர் அல்லவா முதலில் மறக்கவேண்டும்.

ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் வரலாற்று நூலில் விமலாதாகர் குறிப்பிடப்படாமை, On an E.V. யில் தாகரை அவர் பேசும்படி

சொன்னதற்குச் சரியான கோணத்தில், ஆதாரம் தருவதாயில்லை. இந்தக் கட்டுரைக்காக ஜே.கி.யுடன் சம்பந்தப்பட்டிருந்தவர்களுடன் பேசியபோது, இதுபற்றி அவர்கள் எதுவும் பேசக்கூட வேண்டாம் என்ற கருத்தையே தெரிவித்தனர். தாகர் விஷயத்தில் மட்டுமின்றி வேறு அன்பர்களுக்குக்கூட ஜே.கி. ஸ்பரிச சிகிச்சை செய்துள்ள தகவல், இங்கு முக்ய பெறுபேறாகும். முழங்கால் முதலிய மூட்டுக்கள் வீங்கி திருகலடைந்து விடக்கூடிய ஆர்தரிட்டிஸ் (வாதம்) என்ற வியாதியின் ஒரு தீவிரமான நிலைமைக்கு, இன்னும் மருந்தில்லை. இப்போது நாம் சந்தித்தவர்களுள் ஒருவர் இதனால் அவஸ்தைப்பட்டபோது, அதை ஜே.கி. ஸ்பரிச சிகிச்சை மூலம் பூரணமாகக் குணமாக்கி உள்ளார்.

தாகரை ஜே.கி. பேசச் சொன்னதிலும், பாதி அம்சம்தான் வெளிப்படையானது. இது, தம்முடன் பேச வருபவர்களது துறையைப் பொறுத்து, அந்தத்துறை மூலம் சமூகத்தின் நசிவுகளைக் களையும்படி ஜே.கி. விடும் வழக்கமான வேண்டுகோள் சம்பந்தமானதாகும். இதிலும், தாம் சொன்னதைக் கிளிப்பிள்ளைபோல் திரும்பச் சொல்லும் விஷயத்தை, ஜே.கி. தீவிரமாக நிராகரிப்பவர் என்பது கவனத்துக் குரியது.

லயம், ஜூலை-செப்டம்பர் 1986.

5. சநாதனமும் புரட்சியும்

இயற்கைத் தோற்றங்களுக்குப் புராணீகக் கடவுள் தன்மைகளை ஏற்றும் மனோபாவம், மனிதனது கலாச்சார வரலாற்றின் ஆரம்ப அத்தியாயங்களைச் சார்ந்தது. ஆனால், இயற்கையினது கம்பீரமும் தூய்மையான அழகும் சாந்நித்தியமானவை என்ற உணர்வு, அபாரமான மனப்பக்குவத்தைச் சார்ந்த விஷயம். இயற்கையின்பால் சார்ந்திருந்தும் கூட, அதன் அம்சங்களுக்குக் கடவுள் வடிவங்களைத் தரும்போது, இயற்கையிலிருந்து கடவுளரைப் பிரித்து, முடிவில் கடவுளைக் கும்பிட்டுவிட்டு இயற்கையைப் பற்றிக் குருட்டுத்தனமாகும் நிலை பிறக்கிறது. இதுவே சநாதனம். இயற்கையைச் சார்ந்திருக்கும் அளவில், அதன் வளங்களை நாம் போஷிப்பதுதான் நம்மை அது போஷிக்கும் வழியாகும் என்ற அறிவை இழந்து, வெறுமனே புராணம், சிலை, கோவில் என்று தேய்வடையும் போக்கு இந்தச் சாதனம். கிறிஸ்துவத்திலிருந்த ஹிந்து மதம் வரை, இயற்கையை விட்டு விலகி வெறும் புராணிக வடிவங்களினுள்ளும் அவற்றுக்கான அறிவார்த்தச் சப்பைக் கட்டுக்குள்ளும், பொதுமக்களைச் சநாதனம் வீழ்த்தியுள்ளது. காடுகளை வியாபார நோக்கங்களுக்காக அழிப்பதிலிருந்து சுவாசிக்கும் காற்றை மாசுபடுத்துவது வரை, இயற்கை மனிதனால் அழிக்கப்படுகிறது.

இதற்கும், மேலே குறிப்பிடப்படுகிற சநாதன கடவுள் தத்துவத்துக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. அதாவது, இயற்கையைப் போஷிப்பதிலிருந்து விலகி, அதைப் பற்றிய பிரக்ஞையையே மனிதன் இழந்தமையின் விளைவு இது. இயற்கையை இயற்கையாகவே கண்டு, அது சாந்நித்தியமானது என்றும், அதன் நுண்ணிய அம்சங்களிடையே உள்ள தாதுச் சங்கிலியை, மனித முயற்சி எதுவும் சிதைக்கக்கூடாது எனவும் உணர்கிறவர்கள், முந்திய சநாதனப் பார்வையை உதறுகிறார்கள். முதன்மையாக, இயற்கையை உருவகப்படுத்தி, அதற்கு அஞ்சுகிற மனோபாவத்தை இவர்கள் முற்றாக நிராகரிக்கிறார்கள்; அச்சமே கடவுளை உருவாக்குகிறது என உணர்கிறார்கள். 'அச்சமில்லை, எனவே கடவுளுமில்லை,' என்று உரத்துக் கூவுகிறார் ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி. இவர் போன்றோர் இயற்கையுடன் கொள்ளும் உறவு, அதனைப் போஷித்து, இதன் விளைவாக மனிதனையும் போஷிக்கும் இயக்கமாகும்.

இடதுசாரிகள், என்னைச் சநாதனியாகக் காட்டுவதற்கு முனைகின்றனர். ராமகிருஷ்ணரும் ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியும் ரமணரும்

சநாதனிகள் என்றும், இவர்களை ஏற்கிற நானும் இதனால் சநாதனியாகி விடுகிறேன் என்றும் கூறுகின்றனர். இவ்வளவுக்கும், இந்த இடதுசாரிகளின் கண்களில் மண்ணைத் தூவிவிட்டுத் தங்கள் எழுத்துக்களில் மறைமுக ஜாதீயவாதத்தை நடத்திக் கொண்டிருந்த எழுத்தாளர்களை, நான் அறிவுப்பூர்வமான விமர்சனக் கருவிமூலம் சத்திர சிகிச்சை செய்து வெளிப்படுத்திக் காட்டியவன்; இடதுசாரிகளின் 'அறிவு'க்கு எட்டாதது இங்கே எனக்கு எட்டியுள்ளது. இவ்வளவுக்கு நடுநரம்பு நிலையமான ஒரு பிரச்னையை அறியாதவிதத்தில், முதுகு சொறியும் கட்சிய விமர்சனங்களையும் அறிவுக்குப் பொருந்தாத விதண்டாவாதங்களையும் இழிவுபடுத்தல்களையும், இடதுசாரிகள் செய்து வருகின்றனர். உண்மையான சமூகப் புரட்சியை நோக்கமாகக் கொண்ட இயக்கமாக மார்க்சியப் புரட்சி இயக்கங்கள் நடைபெறுமேயானால், ஜாதீயம் என்ற நடுநரம்புப் பிரச்னையைக் காண முடியாதிருந்த குருட்டுத்தனத்துக்காகக் குற்றவாளிக்கூண்டில் இவர்களைத்தான் நிறுத்தியிருக்க வேண்டும். ஆனால், இந்தப் பாரதூரமான குருட்டுத்தனத்தைப் பூசி மெழுகியபடியே, எனக்கும் ராமகிருஷ்ண ரமண கிருஷ்ண மூர்த்திகளுக்கும் சநாதனப் பட்டம் கொடுத்துவிட்டு, இவர்கள் தப்பிக்க முயல்கிறார்கள்.

மேற்கூறிய எவருமே சநாதனிகள் அல்லர் என்பதை உணரத்தக்க விரிந்த வாசிப்புக்கூட இடதுசாரிகளுக்கு இல்லை என்றே இது காட்டுகிறது. ஒரேரு உதாரணங்களை மட்டும் இங்குக் குறிப்பிடலாம்.

காலிகோயில் பூசகராக இருந்த ராமகிருஷ்ணர், தம் கோயிலைப் பெருக்குகிற தோட்டிக்கும் தமக்கும் இடையே எவ்வித வேறுபாட்டையும் தாம் உணரக் கூடாது என்பதற்காக, தோட்டி வேலையைத் தாமே செய்த ஒருவர். ஏழைகளுக்கும் ஆண்டுகளுக்கும் உணவு கொடுத்த பிறகே, ரமணாஸ்ரமத்தில் தங்கியவர்கள் உணவு கொள்ளவேண்டும் என்ற விதியை ஆஸ்ரம அதிகாரி மாற்றியபோது, ஆஸ்ரமத்தைவிட்டே வெளியேறி, ஆஸ்ரமக்காரர்களைக் கதிகலங்க வைத்தவர் ரமணர். கிருஷ்ணமூர்த்தி, எப்போதும் எங்கும் தாம் நடமாடுகிற இடத்தில் உள்ள குப்பைகளைத் தாமே எடுத்து அகற்றுகிறவர். அதாவது, செயல்ரீதியாகக்கூட இவர்கள் சநாதனிகள் அல்லர். இனம், ஜாதி, வர்க்கம் என்ற உணர்வுகளைத் தங்கள் உள்ளத் திலிருந்து வேரொடு களைந்தவர்கள் இவர்கள். ஆனால், கண்ணெதிரே தங்கள் நடுவே நடக்கும் சநாதனத்தனத்தைக் காணமுடியாத இடதுசாரிகள்தான் சநாதனிகள். அல்ல, இவர்கள் புரட்சிக்காரர்கள் என்றால், எடுத்த எடுப்பிலேயே இவர்களினால் சநாதனத்தை அடையாளம் காணவும் காட்டவும் முடிந்திருக்கும். இவ்வித சமூக ரீதியான சூட்சுமங்களை அடையாளம் காண்பதும் காட்டுவதும் தான்,

மார்க்சியத்தின் அறிவார்த்திகளும் எழுத்தாளர்களும் செய்ய வேண்டிய முதல் கடமை. ஆனால், நடப்பதோ இதற்கு முரணானது. இவர்களது அணியைச் சார்ந்த பலருக்கு, மறைமுகமாகச் சநாதனத்தை வெளியிடும் சில இலக்கியவாதிகள் மாபெரும் படைப்பாளிகளாகவும், இவர்களின் சில எழுத்துக்கள் 'மாஸ்டர்பீஸ்' என்றும் தோன்றுகின்றன. இவ்வாறு சநாதனிகளைப் பாராட்டும் எந்த மார்க்சியவாதியும், உண்மையில் பூர்ஷுவாவை விடவும் கீழ்த்தரமான சுரண்டல்வாதி என்று உணரப்படவேண்டும். நிற்க; ராமகிருஷ்ணர், ரமணர் வழிவந்த - இன்று நம்மிடையேயுள்ள ஒரு சநாதனியின் புரட்சிகரத்தைப் பார்ப்போம்.

திருவண்ணாமலை என்ற ஸ்தலத்தின் வழிபாடு ஒருபுறம், வெறும் கோவில் கலாச்சாரச் சங்கதியாகத் திரிந்தது என்றால், மறுபுறம் அந்த இடத்தினை இயற்கையினது சாந்நித்தியக் களமாகக் கண்ட அபூர்வ புருஷர்களும் அணுகி அங்கே வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். இன்று அங்கே வாழ்கிற இத்தகைய அற்புதமனிதர், யோகி ராம்சுரத்குமார். திருவண்ணாமலையின் தென்பகுதிக்காடு ஒன்றில் இவருடன் ஒரு சமயம் தங்கியபோது, இயற்கையுடன் ஒருவர் எவ்விதம் ஒன்றிவிட முடியும் என்பதை இவரிடத்தில் காணமுடிந்துள்ளது.

யோகியை 'தரிசிக்க' வருகிறவர்களுள் பெரும்பாலோர், அவரை வழிபடுவது வழக்கம். நான் எவரையும் எதையும் வழிபடுவதில்லை. இதைவிட அடிப்படையாக உள்ள வேறுபாடு, இத்தகைய விஷயங்களில் சத்யதரிசனம் பெற்றவராக ஒருவர் இருந்தாலும்கூட, அவருடன் முரண்படக்கூடிய சமூகவியல் பார்வை என்னுடையது. நான் யோகியைச் சந்தித்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தில், காஞ்சி சங்கராச்சாரிய பீடத்தினர், 'சக்தி ரதம்' என்ற பிரச்சார யந்திரத்தின் மூலம், ஹிந்து மதத்திலிருந்து கிறிஸ்துவம், இஸ்லாம் ஆகியவற்றிற்கு மாறியவர்களை, திரும்ப ஹிந்து மதத்திற்கு மாற்றுவதற்கு ஏற்பாடு செய்யும் விளம்பரம், 'ஹிந்து'வில் வந்திருந்தது. அதை யோகி உற்சாகத்துடன் காட்டினார். நான், இந்த மதவாத சர்க்கஸ்களை முற்றாக வெறுப்பவன். எனவே, ஒன்றும் பேசாமல் ஒருவிதக் கோபத்துடன் உட்கார்ந்திருந்தேன். யோகியார், என்னைத் துருவிப் பேசும்படித் தூண்டினார். அவருடனும் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் 'அநுசரித்துப் போக' மறுக்கும் நான், 'இவருடன் இதுதான் இறுதிச்சந்திப்பாக இருக்கும்போலிருக்கிறது,' என்ற முடிவுடன் பின்வருமாறு கூறினேன்: 'மீனாட்சிபுரத்தில், ஹிந்துக்களாக இருந்த ஹரிஜனர்களுக்கு ஹிந்துக்களாக இருந்த உயர்ஜாதியினர் தண்ணீர் தரவில்லை. எனவே, அவர்கள் இஸ்லாம் மதத்திற்கு மாறினார்கள். அவர்கள் மாறியது, தண்ணீரைத் தேடித்தான்; கடவுளைத் தேடியல்ல. இதில், ஹிந்துக்களுக்கு ஏற்பட்டிருப்பது அரசியல் ரீதியான

பயம் மட்டுமே. மதரீதியான பயம்கூட அல்ல இது. தங்களுக்கு வோட்டு பலம் குறையும் என்ற பயம்தான் ஹிந்துக்களுடையது. சக்தி ரதத்துக்குச் செலவு செய்யும் பணத்தையும் உற்சாகத்தையும் கொண்டு, தண்ணீர் கிடைக்காதவர்களுக்குத் தண்ணீர் கிடைக்க உதவுவதுதான் வரவேற்கத்தக்கது. இதற்குத் தடையாக உள்ள சமூகக்கோளாறுகளை நீக்குவது உயர்ந்த காரியம்.'

தங்களை அதிநவீன இன்டலக்கவல்கள் என்று பாவனை பண்ணுகிற தமிழகத்து இலக்கியவாதிகளுடன் எல்லாம் ஏற்பட்ட இது போன்ற சமூகவியற் பார்வை மோதல்களின்போது, அவர்கள் அருவருக்கத்தக்க விதங்களில் செயல்பட்டிருக்கிறார்கள். இதன் விளைவாக, என்கவிதைகளைக் காணக்கூட முடியாத கண் கூச்சம் ஏற்பட்டுள்ளது - அவர்களுக்கும் அவர்களைப் போன்றோர்களுக்கும். ஆனால், மேலே குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்தில், யோகி எதுவித பதிலையும்கூட எனக்கு எதிராகத் தரவில்லை. அளவற்ற அடக்கத்துடன் தோள்களை ஒடுக்கி, தலையைக் குனிந்து, 'எனக்கு வேண்டும்' என்று, கொடுத்த பதிலைத் தம்மீது விழும் அடியாக வாங்கிக் கொண்டிருந்தார் அந்த அபாரமான மனிதர். அதாவது, தமது மதிப்புக்குரியதாக அவர் வெளிப்படுத்திய ஒரு விஷயத்தின் குறைபாடு சுட்டிக்காட்டப்பட்டதும், மறுக்காமல் மௌனமாக ஒப்புக்கொண்டார் அவர். இதே போன்று, தாம் கூறியவை சரி என்று பட்டால், அதற்காக விவாதிக்கவும் யோகியார் தயங்குவ தில்லை.

ஒருவர் தம்மைப் 'பெரியமனித'ராகக் காட்ட, அற்புதங்களைக்கூட நிகழ்த்திவிடலாம்; உண்மையில் அவை அவரைப் பெரியவராக்கி விடுவதில்லை. சிறியவனாக நிற்கக்கூட அஞ்சாத ஒரு நூற்று வீத அச்சமின்மைதான் பெரியோனின் லட்சணம். இந்த அளவு அச்சமின்மை உள்ளவனுக்குத்தான் கடவுள் தேவை இல்லை என்கிறார் ஜே.கே. இவனே மெய்ம்மையைத் தேடி அடைகிற இயக்கத்தினைச் சேர்ந்தவன். இவன் சநாதனி அல்லன் - அதன் வைரி இவன். சநாதனி, தன்னைப் பிறர் பெரியோனாக மட்டுமே கொள்ள வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்தைக் கொண்டவன்; இதற்காகப் பிறப்புரிமைகள், அந்தஸ்துகள், சடங்குகளை எல்லாம் சநாதனி உருவாக்குவான். மெய்மையைச் சார்ந்தவனது அன்றாட வாழ்வு, இதனை நிராகரித்து, இதன் வேரையே அறுத்துச் செல்வது.

தங்களைப் புத்திசாலிகளாகவும் பெரியவர்களாகவும் காட்டு வதற்காக, அறிவுத் திராணியற்றவர்களும் கீழானவர்களும் கையாள்வதுதான் மோஸ்தர் - ஃபாஷன். மோஸ்தர்கள், தருணத்துக்கு ஏற்றவை. இவர்கள் ஜாதீயம் பாராட்டும்போது, நாம்

அம்பலப்படுத்தினால், உடனே எல்லாவித ஜாதீய அடையாளங்களையும் பழக்கங்களையும் நிராகரிக்கிறமாதிரி உரிய இடங்களில் நடிப்பார்கள். ஜாதிப் பாகுபாடு 'இல்லாமல்' பழகியே ஆக வேண்டிய அழுத்தங்கள், நகர்ப்புறங்களிலும் அரசியல் தேவைகளிலும் பிறப்பவை. ஒரு மேல் ஜாதிக்காரர், ஒரு சமயம் இதனை இவ்விதம் குறிப்பிட்டார். 'இங்கே, காங்கிரஸ் கட்சித்தொண்டு வேலை செய்கிறபோது, பிராமணர்களாகப்பட்ட நாங்கள் எல்லாம், தீண்டத்தகாதவர்களுடன் கூடத் தைரியமாக உட்கார்ந்து பந்திபோஜனம் பண்ணுவோம். ஆனால், பிள்ளை, முதலிபோல் உள்ள மத்தவா யாரும் கலந்துக்கமாட்டா. எங்களை இது ஒண்ணும் பண்ணாது. ஆவணி அவிட்டத்துக்குப் பூணூல் மாத்தறபோது, இந்தப் பாவத்துக்கு எல்லாம் மந்திரம் உண்டு. பிள்ளை, முதலி இப்படிப் பந்திபோஜனம் பண்ணினா, பிடித்த பீடைக்கு என்ன செய்வான்? இதனாலே, அவர்களைவிட எங்க பேச்சுதான் ஏறும்.' இது ஒரு தினுசு என்றால், இன்னொரு தினுசைச் சேர்ந்தவர்களும் உண்டு. பூணூல் போட்ட பிராமணனைவிட, போடாத பிராமணனுக்கு 'இன்ட்லக்கவல்' மதிப்பு அதிகம் என்ற மதிப்பைத் தாம் இழந்துவிடாமல் இருப்பதுதான் இவர்கள் நோக்கம். பூணூல் போடும்படி வற்புறுத்துகிற பெற்றோர், உறவினரை மறுப்பதும் இதனால்தான். ஆனால், பூணூலைச் சுரணையின்மையின் குறியீடாக்கிச் சத்யஜித் ராய், சத்தி எனும் படம் எடுத்திருக்கிறார். இந்தப் படத்தை பார்த்துவிட்டு, 'இது என்ன? தி.மு.க.விலே சேர்ந்துவிட்டாரா ராய்?' என்று பிதற்றிக்கொண்டு அலைபவர்களும் இவர்கள்தான். அதாவது, நேர்வழிப் பழக்கங்களில் போடும் வேஷம் ஒருவிதம் - கலாச்சார, பிரசாரக் கருவிகளினூடே நடப்பவற்றைக் கவனிக்கும் பார்வை வேறுவிதம்.

மோஸ்தர்கள் ஏதும் அற்ற ஓர் அபூர்வ எளிமைதான், ஞானிகளுடையது. பிறர் தம்மை அவரவர் விரும்புவதுபோல் அணுக இடம் தரும் அற்புத எளிமை இது. இன்னவிதமாக மட்டுமே என்னை அணுகவேண்டும் என்ற வரையறை ஏதும் இதில் இல்லை. எனவே, இதில் சநாதனமும் இல்லை; மோஸ்தரும் இல்லை. எத்தகைய உறவுக்கும் தயாரான, வெற்று வெளித்தனம்தான் உண்டு. பாமர மக்களும் மதத்தினது பழக்க தோஷங்களின் பிடியில் அகப்பட்டவர்களுமே மலிந்த நமது சமூகப் பிராந்தியத்தில், அவர்கள் தங்களுக்குத் தோன்றியவாறே தம்மை வழிபட இடம் விடுகிறவர் யோகியார். அவரை வழிபடுவோரில் பெரும்பாலானோர், வாழ்வினால் வருத்தப்பட்டவர்கள் என்ற அளவில், அவர்கள் மீது கருணையை ஒவ்வொரு விதங்களில் பொழிகிறார் யோகி. தம்மையல்ல, தம்மை கருவியாக்கும் வேறு சக்தியைத்தான் அவர்கள் வழிபடுகிறார்கள்

என்பது, அவரது எல்லாவிதமான சமிக்ஞைகளிலும் வார்த்தைகளிலும் தெரிகிறது. இது மட்டுமல்ல, தம்மீது கி.வா.ஜ., பெ. தூரன் போன்றோர் பாடியுள்ள செய்யுள்களையும் ப்ஜனைகளையும்கூட, இதே விதத்தில் இவர் அநுமதித்துக் கொள்கிறார். இங்கே, அணுவளவு கூச்சமில்லாமல், பெரியோனாக நிற்கிற வேறு ஒரு வகை அச்சமின்மையைக் காணலாம்.

விடுதலைப் புலிகளுக்காக, எர்னஸ்டோ செ குவேராவின் வரலாற்றை நான் தமிழ்ப்படுத்திய சந்தர்ப்பத்தில், என் மூலம் 'செ' பற்றித் தெரிந்து வியப்படைந்திருக்கிறார் யோகி. தென்னமெரிக்காவின் 'பறையர்'களான செவ்விந்தியப் பூர்வக் குடியினர் போன்றோருக்காகத் தமது மருத்துவக்கல்வியை அர்ப்பணிக்கக் கிளம்பியவர் செ. அவர்களது குஷ்டரோகக் காலனிகளில் சென்று பணியாற்றியவர். இந்தப் பணிக்காகத் தம்முடன் ஒத்துழைக்க முன்வராததால், பெரிய பணக்காரக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த தமது காதலியைத் துறந்தவர் செ. ஒரு குஷ்டரோகக் காலனியில் டாக்டர் பதவி ஏற்கப் பயணம் செய்யும் வழியில், தற்செயலாகப் பிடல் காஸ்ட்ரோவுடன் அவருக்கு உறவு ஏற்பட்டு, கியூபாவின் சர்வதிகாரியான பட்டிஸ்டாவை வீழ்த்தும் கெரில்லா இயக்கத்தில் சேர்ந்தார். பின்பு, கியூபாவின் வங்கித் தலைமையையும் திட்டச் செயலகத்தையும் கொண்ட அமைச்சரானார். மீண்டும், இவற்றை எல்லாம் துறந்து, பொலீவியாவினுள் கெரில்லாவாக நுழைந்து, பரியண்டோஸுக்கு எதிராகப் போராடி, அமெரிக்க வலதுசாரிகளது திட்டத்தின்படி துராக்கிரமாகக் கொலை செய்யப்பட்டவர். செ குவேராவின் நோக்கம் பதவியல்ல - பாவப்பட்ட ஜனங்களின் விடுதலை மட்டுமேதான். அவர் வன்முறைக்காரரா, மார்க்சியவாதியா என்றெல்லாம் யோகி ராம்சுரத்ருமார் நோட்டம் போடவில்லை. மேலே சொல்லப்பட்ட செ குவேராவின் சரித்திரச் சுருக்கமே, செ யார் என்று அவருக்குக் காட்டித் தந்துவிட்டது. 'ஆம், ராமகிருஷ்ணரைச் சந்தித்திருக்காவிட்டால் விவேகானந்தரும் ஒரு செ குவேராவாகத்தான் மாறி இருப்பார். இதற்கு ஆதாரம், விவேகானந்தர் தம்மைப் பற்றிச் சொன்னவற்றிலே உள்ளது,' என்றார் யோகி. உண்மையான புரட்சிக்காரர்கள் இவர்கள்தாம்.

ஜாதீயவாதமும் நுண்ணுணர்வுகளுடன் சம்பந்தமற்ற அரசியல் சித்தாந்தமும், மண்டி இருண்டிருக்கும் தமிழ் இலக்கியச் 'சூழ'லைக் கிழித்து, அதன் இருட்டில் குடிகொண்டிருக்கும் அவலத்தை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுபவனே, உண்மையான புரட்சிக்காரன்.

கனவு, அக்டோபர் 1989.

6. Faith

We all know that every faith has its own military, even the faiths that proclaim themselves to be compassionate.

While such proclamation retard into symbols, rituals and mere words, faiths, whether they be religious, nonreligious or antireligious, have shown great enthusiasm for war. Since this being the case, why does man bind himself to faiths?

Perhaps he starts with the notion of security, in this life or in the afterlife. Still he wages wars to protect his faith, rushing headlong into the ultimate insecurity of battle.

To kill and die for one's faith has been, it seems, highly commendable for the lot man, whether he believes in a reward in the afterlife or in a better world for his progeny and party.

Of course there are instances where one protects life and in the act kills or dies. Such instances have given birth to the romantic imagery of heroism. Perhaps it is the urge to protect life that has itself deluded into protecting a faith, an idea. Make a man believe that a faith is a living thing and he is ready to kill or die for it to deal death for it.

Our issue is to examine the urge to protect life and the urge to deal death. How do they happen to be a single act?

It may be that man lives not by security alone. It matters more to him why he should live at all. For, innately, it is empty. Perhaps this emptiness seeks its own fulfillment. And he adopts a faith. A faith gives man a particular state of being. To be is to be something, somebody, significant. In the fullness of this significance, security retards, whether it be security or that of others. This significance, made so sacred as to deal death, is founded upon total insignificance-emptiness. Is this not so?

PRAMIL

Madras, Dec. 25, 1990.

(Pamphlet, Copyright by SELF FUSION FOUNDATION, Stockholme, Madras.)

7. நம்பிக்கை

ஒவ்வொரு நம்பிக்கையும், தனக்குரிய படைபலத்துடன் விளங்குவதை நாமெல்லோரும் அறிவோம்; கருணையை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகத் தம்மை விளம்பரப்படுத்தும் நம்பிக்கைகளும், இப்படித்தான் இருக்கின்றன.

இவ்வித விளம்பரங்கள் - குறியீடுகளாக, சடங்குகளாக, அலங்கார வார்த்தைகளாக, நம்பிக்கைகளாக மாற்றம் பெற்று, மறைந்து நிற்கின்றன. இவை, மதம் சார்ந்தவைகளாகவோ மத சம்பந்தமற்றவைகளாகவோ இருக்கலாம் - அல்லது மதத்தை எதிர்ப்பவையாக இருக்கலாம்; ஆனால், போராடுவதில் தமக்குள்ள பெருவிருப்பத்தை இவை காண்பித்துக் கொள்கின்றன. உண்மைநிலை இதுதான் என்று தெரிந்திருந்தும், எதற்காக மனிதன் இந்த நம்பிக்கைகளில் தன்னைப் பிணைத்துக் கொள்கிறான்?

ஒரு வேளை, இவை இகலோக வாழ்க்கைக்கோ, அல்லது பரலோக வாழ்க்கைக்கோ பாதுகாப்பைத் தரலாம் என்ற எண்ணத்தில், அவன் நம்பத் தொடங்கியிருக்கலாம். ஆயினும் இன்றும் கூட, தம் நம்பிக்கையைப் பாதுகாக்கப் போரிடவே முனைகிறான். பாதுகாப்பின் நிமித்தமாக, பாதுகாப்பில்லாத நிலையை நீடிக்கச் செய்யும், சண்டை சச்சரவுகளுக்குள் வேகத்துடன் பாய்கிறான்.

பெரும்பாலான மனிதர்களுக்கு, தமது நம்பிக்கையின் நிமித்தமாக, கொல்வதும் கொல்லப்படுவதும், மெச்சத்தகுந்த - உந்நதம் வாய்ந்த செயலாகத் தோன்றுகிறது. இதற்கான வெகுமதியை, ஒருவன் பரலோக வாழ்வில் பெறுவான் என்றோ, அல்லது பின்வரும் சந்ததியினரும் கட்சியினருமாவது நல்லதோர் உலகத்தைப் பெறுவார்கள் என்றோ, அவர்கள் நம்புகிறார்கள்.

வாழ்வைப் பாதுகாக்க ஒருவன் விழையும்போது, அச்செயலுக்காகக் கொல்லவும் கொல்லப்படவும் நேரிடும் தருணங்கள் சில, ஏற்படவே செய்கின்றன. அவ்வகைத் தருணங்கள், வீரதீர பராக்கிரமம் நிறைந்தவைகள் என்று கொண்டாடப்பட்டு, கற்பனாதிதக் குறியீடுகளைப் பிறப்பிக்கின்றன. ஒருவேளை, வாழ்வைப் பாதுகாக்கவேண்டும் என்ற உந்துதல், ஒரு நம்பிக்கையையோ கருத்தையோ பாதுகாப்பது என்ற மாறுபாடான செயலுக்கு இட்டுச் சென்றிருக்கலாம். இச்செயல், நம்பிக்கை என்பது ஒரு உயிருள்ள பொருள் என்பதாகவும், அதற்காக அவன் கொல்லவும் கொல்லப்படவும் தயாராயிருக்கிறான் என்பதாகவும், மரணத்தை

எதிர்கொள்ளவும் துணிகிறான் என்பதாகவும் மனிதனை எண்ணச் செய்கிறது.

வாழ்வைப் பாதுகாக்க விழையும் உந்துசக்தியையும் மரணத்தை எதிர்கொள்ளச் செய்யும் உந்துசக்தியையும் பரிசோதித்துப் பார்ப்பதுதான், இப்போது நம்முடைய உடனடிக் காரியமாக இருக்கிறது. இவை இரண்டும், ஒரே செயலாக மாற்றம் பெறுவது எப்படி நிகழ்கிறது?

பாதுகாப்பு என்ற ஒன்றை மட்டுமே நினைத்து, மனிதன் வாழ்வில்லை என்றால்தான் இப்படி நிகழ முடியும். வாழ்ந்தே யாகவேண்டும் என்ற விஷயம், ஏன் அவனுக்கு முக்கியமாகிறது? இயற்கையில், அவன் ஒன்றுமற்றவனாகவே பிறந்து வளர்கிறான். இந்த வெறுமை நிலை, பின்பு ஒரு வேளை, தமக்கேயுரிய நிறைவைத் தேடுவதாயிருக்கலாம். எனவே, அவன் ஒரு நம்பிக்கையைப் பற்றிக் கொள்கிறான். நம்பிக்கை, மனிதனுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட வாழ்நிலையைத் தருகிறது. இந் நிலையானது, விசேடச் சிறப்புகளைப் பெற்றுள்ள இன்னொன்றைப் போலவோ - இன்னொருவரைப் போலவோ - ஆதல் என்பதேயாகும். இச் சிறப்புக்கான நிறைவை நோக்கிச் செல்லும்போது, வாழ்வுக்கான பாதுகாப்பை விடுத்து, நம்பிக்கையின் பாதுகாப்பை நோக்கிப் பின்வாங்குதல் நிகழ்கிறது. தற்பாதுகாப்பை நாடுவதாக, அல்லது மற்றவர்களைப் பாதுகாப்பதாகவோகூட இது இருக்கலாம். மரணத்தையும் விசாரிப்பது என்ற மிகப் புனிதமான காரியமாக இது மாறுகிறது. ஆனால், வெறுமை என்ற - ஒன்றுமற்ற நிலை என்ற - அத்திவாரத்திலிருந்தே இது கட்டி எழுப்பப்படுகிறது; அப்படித்தான் இல்லையா?

(‘Faith’ : தமிழாக்கம்: கால சுப்ரமணியம்)

நவீன விருட்சம், ஏப்ரல்-ஜூன் 1991.

8. அற்புதமும் கண்கட்டு வித்தையும்

உண்மையான அற்புதம், காலத்தைக் கடந்து மனதைத் தாண்டி நிலவுதல் மட்டுமேதான். அத்தகைய நிலை பெற்றவர்கள், பொதுவழக்கில் 'அற்புதங்கள்' என்று கருதப்படுகிறவற்றை மதிப்பதில்லை. அவர்களைப் பொறுத்தவரை, மிகச் சாதாரணமான சின்னச் சின்ன விஷயங்களிலேயே அற்புதம் பொதிந்துள்ளது. சாதாரண வாழ்வின் புத்துணர்வுடன் சந்திக்கக்கூடிய நுட்ப உணர்வோ உக்கிரமோ அற்றவர்கள்தான், அற்புதங்களைக் கௌரவிப்பார்கள்.

சத்திய சாயிபாபா என்பவர் அற்புதங்களின் மூலம் மட்டுமே பிரசித்தி பெற்றவர். இவரைப் பத்திரிகை ஆசிரியர்கள், விஞ்ஞானப் பேராசிரியர்கள், இலங்கையின் ஆபிரகாம் கோலூர் போன்ற புகுத்தறிவுவாதிகள் விமர்சித்திருக்கிறார்கள். இவர்களின் விமர்சனத்தின்படி, சத்திய சாயிபாபா வெறும் கண்கட்டு வித்தைக்காரர். அற்புதங்கள் என்று எதுவுமே கிடையாது என்ற அளவுக்குப் போனவர்கள், கோலூரும் அவரைப் போலச் சிந்திப்போரும்.

இஸ்ரேலின் யூரிகெல்லர், தம்மைத் தெய்வீகச் சக்தி பெற்ற அற்புத மனிதராக விளம்பரம் செய்தவர். நூலில் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்ட ஒரு சாவியை, உற்றுப் பார்ப்பதன் மூலம் மட்டுமே வளைப்பது அவரது அற்புதம். இது வெறும் கண்கட்டு வித்தை என்று நிரூபித்தவர், உலகத்தின் மிகப் பெரிய மாஜிக் நிபுணரான, பிரதீப் சந்திர சர்க்கார். இவர் ஒரு வங்காளி. டெலிவிஷன் காமிராக்களுக்கும் விஞ்ஞானப் பிரமுகர்களுக்கும் முன்னிலையில், யூரிகெல்லர் சாவியை 'உற்றுப் பார்த்து' ஒரு புறம் வளைத்த போது, அதே சாவியை அதேபோல் 'உற்றுப் பார்த்து' எதிர்புறமாக வளைத்தார் பி.சி. சர்க்கார். அவரது தீர்ப்பு, "தெய்வீக சக்தி மூலம் இதைத்தாம் செய்ததாகக் கூறுகிறார் யூரிகெல்லர். நான் இதையே, வெறும் மாஜிக் மூலம் செய்துள்ளேன்." இந்நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு விஷயமறிந்த வட்டாரங்கள், யூரிகெல்லரைப் பற்றிப் பெரிசாகப் பேசுவதே இல்லை.

பி.சி.சர்க்காரின் மூலம்தான், சத்திய சாயிபாபாவின் அற்புதங்களுக்குக்கூட, அதிர்ச்சித்தாக்குதல் கிடைத்தது. இந்நிகழ்ச்சியை சர்க்கார் விவரித்துள்ளார்: "சாயிபாபாவும் நானும் ஒன்றாகவே மாஜிக் படித்தவர்கள். நான் அவரிடம் இன்டர்வியூ கேட்டபோது, அவர் மறுத்துவிட்டார். எனவே, என் வீட்டில் எனக்கு வழங்கும் பெயரைக் குறிப்பிட்டு, மீண்டும் இன்டர்வியூ கேட்டேன். கிடைத்தது, ரூமுக்குள் நான், அவரது வருகைக்காகக் காத்திருந்தேன். அங்கே, மேஜையில்

நிறைய ஸ்வீட் வகைகள் இருந்தன. உள்ளே வந்த சாயிபாபா, வெற்று வெளியிலிருந்து எடுப்பதுபோல ஒரு 'ஸ்வீட்' வரவழைத்து, என்னிடம் கொடுத்தார். நான், 'எனக்கு அந்த ஸ்வீட் பிடிக்காது. இதுதான் பிடிக்கும்' என, வேறு ஒரு வகை ஸ்வீட் வரவழைத்துக் காட்டினேன். அவரும் நானும் செய்தது ஒரே மேஜிக்கைத்தான். இருவருமே இதற்காக, அதே ருமிலிருந்த ஸ்வீட்டுகளைத்தான் உபயோகித்தோம். உடனே, என்னை இன்னாரென்று உணர்ந்த சாயிபாபா, 'ஹே' என்று கத்தினார். மறுவிநாடி, ருமுக்குள் குண்டர்கள் புகுந்து என்னை வளைத்து, 'இங்கிருந்து உயிரோடு வெளியே தப்பிப்போக முடியாது,' என்றனர். 'என்னால் முடியும்,' என்று பதில் கூறிய நான், அதைச் செய்து காட்டினேன்."

யூரிகெல்லரும் சத்திய சாயிபாபாவும் மாஜிக்காரர்கள் என்று கூறுகிற அதே பி.சி. சர்க்கார், கருணையின் சிகரத்தில் நிலவிய படி உண்மையான அற்புதங்களைச் செய்வோரைத் தாம் சந்தித்திருப்பதாகவும் கூறுகிறார். அத்தகையவர்களைத் தேடிப் போவது, அவரது ஆர்வங்களுள் ஒன்று. (1987)

புதிய நம்பிக்கை, ஆகஸ்ட் 1991.

9. நம்பிக்கையும் அற்புதமும்

ஆதிகாலத்தில், மனிதன் பருவநிலைகளைக் கணித்துக் கொள்வதற்காக, சந்திர சூரியர்களை முதலில் அவதானித்தான். மழை எப்போது பெய்யும் என்று கணித்து, அந்தச் சமயத்துக்கு ஏற்ற மாதிரி விதைக்கவேண்டும். இதற்காகவே, சூரிய சந்திர சஞ்சாரத்தை மனிதன் கணிக்கத் துவங்கினான். சந்திர சஞ்சாரத்தைப் பற்றி, மிக ஆதிகாலத்தில் மனிதன் தப்புக்கணக்கு ஒன்றைப் போட்டதன் விளைவாக, சில நம்பிக்கைகள் - அல்லது நம்பிக்கை சார்ந்த சக்திகள் - பிறந்திருக்கின்றன; முக்கியமாக, 13 என்ற எண் மிகவும் கெடுதலானது என்ற நம்பிக்கை பிறந்தமை ஆகும்.

அன்றைய காலத்தில், பூமியைச் சூரிய சந்திரர்கள் சுற்றி வருகின்றன என்பதுதான் நம்பிக்கை. இதன்படி, ஒரு தடவை பூமியைச் சுற்றிவரும் ஒரு வருஷ காலகட்டத்தில், சந்திரன் 12 தடவை பூமியைச் சுற்றுகிறது. இதுதான் அன்றைய கணிப்பு. இதன் அடிப்படையில், பருவநிலைகள் தீர்மானிக்கப்பட்டன. இதில் ஒரு தவறு இருந்தமை, ஆதிகாலத்தவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. சூரியன் ஒரு தடவை பூமியைச் சுற்றும் ஒரு வருஷ காலத்தில், சந்திரன் சரியாக 12 தடவை சுற்றுவதில்லை; ஒரு சில நாட்கள் அதிகமாகவே சுற்றும். ஒவ்வொரு வருஷத்திலும், நாட்கள் அதிகரிக்கும். இப்படியே போய், திடீரென்று ஒரு வருஷத்தில், சந்திரன் 13 தடவைகள் சுற்றிவிடும். அந்தக் காலங்களில், விவசாயம் அரோகரா! ஏனெனில், வருஷாந்திர பருவ நிலைகள் பற்றிய கணிப்பு, அந்த வருஷத்தைச் சார்ந்த காலங்களில் பொருந்தி வரவில்லை. எனவே, விதைப்புக்காலம் குழப்பமாகி, அழிவு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

போகப் போக, சந்திர சஞ்சாரத்தையும் சரிவரக் கணிக்கும் முறைகள் நதிப்பள்ளத்தாக்குகளில் ஆரம்பித்தன. இந்தக் கணிதம்தான், நாகரீகத்தின் அத்திவாரமாயிற்று. பருவநிலைகளை முன்கூட்டியே இந்தக் கணிதமுறையின் மூலம் கண்டுபிடிக்க முடியும்; மனித வாழ்வையும் சூரியன், சந்திரன், செவ்வாய் போன்ற கிரக சஞ்சாரங்கள் மூலம் கண்டுபிடிக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை பிறந்து வளர்ந்திருக்கிறது. ஜோதிடத்தால் நிச்சயிக்கப்பட்ட விவசாய விருத்தியைச் சார்ந்துதான், விஞ்ஞானமே பிறந்தது என்று கூறலாம். நதிப்பள்ளத்தாக்குகளில் ஆரம்பித்த விவசாயம், காட்டுப்பகுதிகளுக்கு விரிவடைந்தது என்றால், பருவநிலைகளை நிச்சயித்த ஜோதிடந்தான் இதற்கு ஆதாரம். தொடர்ந்து, உழவுக் கருவிகளுக்காகவும் மரங்களை வெட்டி வயல்களை உருவாக்குவதற்காகவும், ஆயுதம் தேவைப்பட்டது.

மண்ணில் இருந்து உலோகத்தைப் பிரிக்கும் விஞ்ஞானம் பிறந்த சமயம் இதுதான். இதுவே, கொலைக் கருவிகளையும் படையெடுப்புகளையும் சாம்ராஜ்யங்களையும்கூட உருவாக்கிய சரித்திரகதையாக மாற்றம் பெற்றுள்ளது.

சந்திரனில் மனிதன் காலடி வைத்துவிட்ட இன்றைய விஞ்ஞான உலகில்கூட, அமெரிக்கா, ஐரோப்பா போன்ற விஞ்ஞானக் கல்வி கொண்ட நாடுகளில், ஜோதிடத்தின் ஆதிக்கம் குறையவில்லை. இதற்கு மாறாக, வளர்ந்துவிட்டது என்றுதான் சொல்லவேண்டும். வெளிப்படையாக என்ன சொன்னாலும் சரி, தனிப்பட்ட முறையில், ஜோதிடத்தை ஏதோ ஒரு விதத்தில் பல்வேறு விதமானவர்கள் பின்பற்றுகிறார்கள்; விஞ்ஞானக் கல்வி கற்றவர்கள், கடவுள் இல்லை என்று கூறும் கம்யூனிஸ்டுகள் என்று பல்வேறு விதமான மனிதர்கள், ஒரொரு விதங்களில், ஏதேனும் ஒரு ஜோதிட முறையினைப் பின்பற்றுவது இன்று சகஜமாகிவிட்டது.

பார்க்கப்போனால், அன்றாடவாழ்வின் பிரச்சனைகளும் பயங்களும் ஆசைகளும்தான் இப்படி இவர்களை ஜோதிடத்துக்கு இழுக்கிறது என்று காணலாம். ஆதிகாலத்து மனிதன் பருவநிலைகளைப் பற்றி வைத்திருந்த அதே பயம்தான், இன்றைய அதிநவீன உலகிலும் வேறு வடிவு எடுத்துப் பிறந்திருக்கிறது எனலாம். விவசாயத்திலிருந்து சாம்ராஜ்யங்கள் வரை, பல்வேறு விஷயங்களுக்காக ஜோதிடத்தின் ஆலோசனையை மனிதன் அணுகி இருக்கிறான். அதே மனிதன், தன்னுடைய தனிப்பட்ட வாழ்க்கைக்காகவும், ஜோதிடத்தை அணுகியமை ஆச்சரியம் இல்லை. முந்திய விஷயத்திலிருந்து பிறந்த தவிர்க்க முடியாத விளைவுதான் இது.

சூரிய சந்திரரைத் தொடர்ந்து, புதன், சுக்கிரன், செவ்வாய், குரு, சனி ஆகிய கிரகங்கள் உலக வாழ்வைப் பாதிப்பவை என்ற தகுதியைப் பெற்றன. இவற்றுடன், விசேஷமாக இந்தியாவில், ராகு கேது என்ற கிரகங்களும் வானில் இருந்து வாழ்வைப் பாதிப்பதாகக் கருதப்பட்டிருக்கிறது. ராகுவும் கேதுவும் உண்மையில் கிரகங்கள் அல்ல. சூரிய கிரகணம், சந்திர கிரகணம் இரண்டும் ஏற்படக்கூடிய வெற்று இடங்கள் இவை. இந்தக் குறிப்பிட்ட இடங்களே, ராகுவாகவும் கேதுவாகவும் உருவகப்படுத்தப்பட்டன. நெடுங்காலமாக, மேற்கு நாடுகளில் ஜோதிடர்கள், ராகு கேதுக்களை முக்கியமாகக் கருதவில்லை. இப்போது, இந்திய ஜோதிடர்களைப் போன்று அவர்களும், ராகு கேதுகளுக்கு முக்கியத்துவம் தருகின்றனர்.

மனித வாழ்வைக் கிரகங்கள் ஆட்சி செய்கின்றனவா என்பது பற்றி, பொதுவாக விஞ்ஞானத்துறை அக்கறை காட்டுவதில்லை. ஆனால்,

மனித வாழ்வை உயிரற்ற கிரகங்கள் ஆளமுடியாது என்ற விஞ்ஞான அடிப்படை இருக்கவே இருக்கிறது. இருந்தும் கூட, எல்லா ஜீவராசிகளும் கிரகங்கள் யாவற்றையும், ஏதோ ஒரு விதத்தில் தங்கள் பிரக்ஞை மூலம் கவனிக்கின்றன என்பது, இன்று விஞ்ஞானிகளினால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மரங்களில் இருந்து மனிதர்வரை இது பொருந்தும். உதாரணமாக, குரு என்ற கிரகம் இப்போது வானில் எந்தப் பகுதியில் இருக்கிறது என்பதை, ஒவ்வொரு ஜீவனும் உள்ளூர உணர்ந்து கொண்டிருக்கிறதாம். இது விஞ்ஞானக் கண்டு பிடிப்பு. உள்ளூர ஏதோ ஒரு விதத்தில்தான், கிரக நிலைகளை ஜீவன்கள் அறிந்து கொள்கின்றன. இதே உள்ளறிவை, வெளி மனத்தின் மூலம் அறிவதற்கு முயன்ற கதைதான், மனிதனது நாகரீகத்தின் கதை.

(1987)

10. சூஃபி இயக்கம்

சூஃபி என்று ஆங்கிலப்படுத்தப்படும் பதம், தஸவ்வுஃப் என்ற அராபியப் பதமாகும். பதனிடப்படாத செம்மறி ஆட்டுத் தோலை அணிந்த ஞானநெறியாளர்களுக்கு ஏற்பட்ட காரணப் பெயர் இது. ஆனால், இந்தப் பெயர், கிறிஸ்து சகாப்தம் 800க்குப் பிறகுதான் ஏற்படுகிறது. இதில் விசித்திரம் என்னவென்றால், மேற்படி ஆடைகூட அற்ற பிறந்தமேனியளாக அலைந்த ரபியா-அல்-அடாவியா என்ற மாஜி அடிமைப்பெண் ஒருத்தியிடமிருந்தே, 800ல் இந்தப் பெயர் பிறக்கிறது.

சூஃபி நூல்களுக்கும் இயக்கத்துக்கும், அரபியைவிட பார்ஸிதான் முக்கிய கேந்திரம். மேலை நாட்டினரின் குறிப்புகளில், சூஃபிஸம் ஒரு இஸ்லாமிய உட்குழு என்றும் இதில் மேலைத்தேய கீழைத் தேய பாதிப்புகள் உள்ளன என்றும் காணலாம். சூஃபி பார்வைகள்தாம் மேலைத்தேய மத சமூகப் பிரச்சனைகளை உருவாக்கியுள்ளன என்பது, சூஃபிஸத்தை நன்கு அறிந்தவர்களுக்குத் தெரியவரும். சூஃபிஸம் ஒரு இஸ்லாமிய உட்குழு அல்ல. இஸ்லாம், யூதாயிஸம், கிறிஸ்தவம், ஹிந்துத்துவம், பௌத்தம் முதலிய எல்லா மதங்களும் சூஃபிஸத்தின் உட்குழுக்கள் என்று உணர்வதே, இதன் ரகஸ்யமான சரித்திர ஓட்டத்தை நமக்கு உணர்த்தும். பம்பாயைச் சேர்ந்த இதரீஸ் ஷா, "சூஃபிஸத்தின் ஊற்று மனித இனம்தான்," என்கிறார். இந்த அளவுக்கு, மதவரம்புகளையும் நம்பிக்கைகளையும் மீறுகிறவனே சூஃபி. இப்படி நம்மிடையே வாழ்ந்து பிரவசனித்து மறைந்த ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியை நாம் சூஃபி என்று கொண்டால், அதன் பெயரால் நடத்தப்படும் குழரீதியான இயக்கங்களைச் சுட்டி காட்டித் தம்மை சூஃபி அல்ல என்றே அவர் கொள்வார். இப்படித் தன்னை எந்த வரன்முறைக்கும் உட்படுத்தாத மனோநிலையும் இதன் வெளிவீச்சான சொல்லும் செயலும்தான், உண்மையான சூஃபியின் அடையாளங்கள்.

உண்மையான சூஃபிஸம் என்றால் என்ன என்பதை, ஃபுஷாஞ்சி என்ற மகான், கிறிஸ்து சகாப்தம் 900 அளவில் - அதாவது சூஃபிஸம் என்ற பெயர் பிறந்து 100 வருடங்களுக்குப் பின்பு - இப்படிக் கூறியிருக்கிறார்: "சூஃபிஸம் என்பது, ஆதியில் பெயரற்ற உண்மையாக இருந்தது. இன்று, அது உண்மையற்ற பெயராகி விட்டது." அவர் காலத்திலேயே, போலி சூஃபிக்கள் தோன்றியதின் விளைவு இக்கூற்று. இதற்கு முன்பும், மகத்தான சூஃபி மகான்கள் பலர் தோன்றி இருக்கின்றனர். சூஃபி என்ற பதம் பிறப்பதற்கு முன்பே, கி.பி. 500 அளவில் தோன்றிய முகம்மது நபியும் இவருக்கு 500 வருஷங்கள் முந்திய யேசு கிறிஸ்துவும் அவருக்கு 500 வருஷங்கள் முந்திய கௌதம

புத்தரும் அவருக்கு முந்திய பல்வேறு ரிஷிகளும் சூஃபிகள்தாம். இந்திய மெய்மைத் தேடல், ஹிந்துத்துவம் என்று இப்போது தெரிய வருகிற மத வரம்புக்குரிய உட்குழுவாக எப்படி இனம் காட்டப் படுக்கிறதோ, அவ்விதமே சூஃபி இயக்கமும், பின்னாடி இஸ்லாமின் உட்குழுவாகக் காட்டப்படுகிறது. இதனை, கிறிஸ்துவின் மூலச்செய்தி, புத்தரின் மூலச்செய்தி ஆகியவற்றிற்கும் அவர்களின் பெயரால் ஏற்பட்ட நிறுவனங்களுக்கும் கூடப் பொருத்திப் பார்க்கலாம்; மூலச்செய்திகளை உணரத்தக்க தீட்சண்யம் உள்ளவர்களுக்கே இது சாத்யம்.

முகம்மது தோன்றிய காலத்தில், ஹுனாஃபா (இது பன்மை - இதன் ஒருமை, ஹனுஃப்) என்ற பெயரில் தெரியவந்தோர், ஏற்கனவே இருந்திருக்கின்றனர். ஹுனாஃபா என்ற அரபிப் பதத்தின் பொருள், 'திசை திரும்பியவர்கள்'. இஸ்லாமிய சரித்திராசிரியர்கள் சொல்வதின் படி பார்த்தால், மெக்காவில் நடந்து கொண்டிருந்த வியாபாரார்த்தமான 'உருவ வழிபாட்டிலிருந்து திசை திரும்பியவர்கள்' என்றே, ஹுனாஃபாக்களை அறியலாம். வெறும் சம்பிரதாயம் எதுவானாலும், அதிலிருந்து திரும்பி உண்மையைத் தானாகத் தேடி அடையும் உண்மை தேடியையே, உண்மையில் 'திசை திரும்பியவன்' எனலாம். அன்றைய உருவ வழிபாடுகளிலிருந்து திசை திரும்பிய இவர்கள், தங்களை ஒரு குழுவாக கொள்பவர்களல்லர். மேலும், இவர்கள் ஒவ்வொருவரும், தாமே உண்மையைத் தேடி அடைய வேண்டும் என்று உணர்ந்தோராவர். இவர்களுள் ஒருவரே, முகம்மது. ஆனால், மெக்காவின் உருவ வழிபாட்டை நிராகரிக்கும் இயக்கம் ஒன்றினை இவர் உருவாக்கி, பின்பு அது ஒரு மீதமாக வரன்முறைப்படுத்தப்பட்ட பின்பு, ஹுனாஃபா என்ற பெயரும் இந்த வரன்முறைக்குள் ஒடுக்கப்பட்டு விட்டது - எப்படி அன்றைய ரிஷிகள், பிந்திய பிராமணிய ஹிந்துத்வத்துக்குள் ஒடுக்கப்பட்டனரோ, அதேபோல். இந்நிலைக்குப் பிறகுதான், பழைய ஹுனாஃபா மெய்மைத்தேடல், சூஃபிஸம் என்று பெயர் பெறுகிறது. பிராமணியமாக நசிவடைந்த ரிஷிகளின் பார்வை மதவடிவம் பெற்ற பிறகு, அதை விமர்சித்து இயங்கிய பௌத்த இயக்கமும் இத்தகையதுதான். எப்படி பௌத்தம், பிராமணிய இயக்கங்களினால் இங்கே நிர்மூலம் செய்யப்பட்டதோ, அதேபோல் சூஃபிகளும், இஸ்லாமிய மேலாதிக்கவாதிகளினால் அவ்வப்போது உட்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றனர். எப்படி இங்கே வாய்வேதாந்தம் பேசும் மதாச்சாரியர்களைவிட, ஊர்பேர் தெரியாத மகான்களைச் சுற்றி மக்கள் கூடுகின்றனரோ, இதேபோல் அங்கும், சூஃபி மகான்களைத்தான் மக்கள் சூழ்கின்றனர்.

ரபியா-அல் அடாவியா, தான் வைத்திருந்த குர்ஆன் பிரதியில் உள்ள 'சாத்தான்' என்ற பதத்தை அடித்துவிட்டு, பதிலாக 'அல்லாஹ்' என்று

எழுதி வைத்திருப்பாராம். இத்தகைய பல்வேறு பார்வைகளுக்கு, சூஃபிகள் செய்வதெல்லாம் 'ஹராம்' (நிராகரிக்கப்பட்டது) என்று இஸ்லாமிய மரபுவாதிகள் கொண்டிருந்தனர். குர்ஆனுக்கு ஏழு தளங்கள் உள்ளன என்பது சூஃபிக் கொள்கை. இதனை மரபுவாதிகள் உணராமதான், உண்மையான பிரச்னை என்று சொல்லவேண்டும்.

ஹாஸ்யத் துணுக்குகள் போலத் தோன்றும் கதைகள் மூலம், ஆழ்ந்த தர்சனங்களை வெளியிடும் முறை, சூஃபிஸத்தின் மூலம் ஒரு அபூர்வ இலக்கிய வடிவையே உருவாக்கியிருக்கிறது. ரபியாவிடம் ஆரம்பித்த முறை இது எனத் தோன்றினாலும், இப்படிச் குட்டிக்கதைகளை, யேசுவும் புத்தரும் கூடச் சொல்லியிருக்கின்றனர். ஆனால், இவற்றில் இல்லாத ஹாஸ்ய ரஸம், சூஃபிக் கதைகளிலே உண்டு. இக்கதைகள், பகுத்தறிவு சார்ந்த ஒரு தீவிரமான அக விழிப்புநிலையை உருவாக்கக்கூடியவை. முல்லா நஸ்ர்-உத்-தீன் என்ற கற்பனை பாத்திரம் ஒன்றை வைத்து, இத்தகைய கதைகளை ரபியாவுக்கு பின்னாடி உருவாக்கியுள்ளனர். இவை, ஒவ்வொன்றும் மகான்களால் உருவாக்கப்பட்டவை என்றும், தொடர்ந்து ஆறு முல்லா கதைகளைக் கேட்டால், 'ஹல்' என்கிற பரவசபோதை ஏற்படவேண்டும் என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

லைலா மஜ்னூ கதை போன்றவையும் உமர் கய்யாம், ஜலால்-உத்-தீன் ரூமி முதலியோரின் கவிதைகளும், சூஃபிக் குறியீடுகளைக் கொண்டவை. இவ்விதம் மறைமுகமாகத் தங்கள் செய்தியைத் தெரிவிக்க வேண்டிய அவசியம், ரபியா காலத்திலும் முன்பின்னாகவும், சூஃபிகளுக்கு ஏற்பட்ட ஆபத்தான எதிர்ப்புகளின் விளைவாகலாம். மது என்பது பரவசநிலையையும் காதல் என்பது மெய்மைத் தேடலைத் தூண்டும் தாபமாகவும், சூஃபி இலக்கியங்களில் குறியீடு பெறும். இந்த அணுகுமுறையை உருவாக்கியவர், மாஜி அடிமையான ரபியா என்றே தெரிகிறது.

புகழேந்தியின் 'நளவெண்பாவில்' உள்ளபடி பார்த்தால், நளதமயந்தி கதை, சூஃபி மரபை நூறு வீதம் சார்ந்திருக்கிறது. காதலர்களை இணைக்கும் அன்னப்பட்டிசி பரம்பொருளாகவும், பிரிக்கும் சனிபகவான் உலகவுணர்வு சார்ந்த விதியாகவும், சூஃபி மரபின் வழியாகக் கூடப் பொருள் பெறுகின்றன. முகம்மது என்ற அரபிப் பெயரின் பொருள், 'புகழ் கொண்டோன்'. இது, 'புகழேந்தி' பெயரில் எதிரொலிப்பது ஒரு தற்செயல் விஷயம்தானா என்று கேட்டுப்பார்ப்பது பலன்தரும்.

நமது மரபுகளில் உள்ள பரிபாஷை முறைகூட, சூஃபிகளின் முறைதான். ஸஹாராவிலிருந்து இலங்கை உட்பட்ட சமூகம்வரை, பரந்துபட்ட ஒரு மொழியூடகம், இன்று மொழியலாளர்களால்

உணரப்படுகிறது. இந்த மொழியூடகத்தின் தர்சன இயக்கம், மெய்மைத் தேடல்தான். அரபி, பார்ஸி மொழிகளின் சில பதங்கள் தமிழிலும் எதிரொலிப்பது, இதற்குத் தடயமாகும். அறிஃப் : அறிவு, அறிஃபின் : அறிஞன், முட்லாக் : முட்டாள் - இவை உதாரணங்கள். பரிபாஷை வடிவிலே அமைந்துள்ள திருவாதவூர் மாணிக்கவாசகரின் கதையில், நரியைப் பரியாக்குவதாகச் சொல்லப்படுவது, நரனைப் பரனாக்குதல் என்றே உட்பொருள் பெறும். நரி, பரி இரண்டிற்கும் அடியில், 'அறி' என்ற ஒலியமைப்பை உணரலாம்.

அறிநிலையில் பரனும் மாற்றுநிலைகளைப் பெறுவது, மாணிக்கவாசகர் கதையின் உட்பொருள். மாணிக்கவாசகரின் பாடல்கள், சூஃபி இயக்கத்தின் ஒரு முக்கிய அங்கமான பக்தியை வெளியிடுகின்றன. 'ஒரு நாமம் ஒருருவம், ஒன்றில்லார்க்கு ஆயிரம் திருநாமம் சொல்லி யாம்...' என்ற வரியில், உருவநிலைகளைத் தாண்டிய அகநிலையையே அவர் குறிப்பிடுகிறார். 'இவர் வழிபட்டது சிவனையன்றோ?' என்றால், இஸ்லாமியருக்குத் தெய்வீகமான பிறை, சிவனின் ஜடையில் சூடப்பட்டிருப்பதைக் காணவேண்டும். இது, இவ்விரு மரபுகளின் அத்திவாரத் தொடர்பைக் காட்டுவது. முகம்மது நபி பெயரில் உள்ள 'நபி'யும் நாராயணனின் நாபியிலிருந்து பிறந்த பிரமனும், நபி-விவேகம்-தீர்க்கதரிசனம் என்ற பொருள் வழியில் ஒன்று படுகின்றன. அரபியில் அம்மாவைக் குறிக்கும் உம்மா, பார்வதியின் பெயரான உமா - இரண்டிலும், இதே அடிப்படை புலனாகிறது. இந்தவிதமான அகழ்வாராய்வினைத் தொடர்ந்தால், இந்தச் சிறிய குறிப்புக்கட்டுரை போதாது.

பக்தி இயக்கம், சூஃபிகளுக்கும் இந்திய உண்மை தேடிகளுக்கும் பொதுவாக இருந்திருக்கிறது. மதவரம்புகளை மீறி இதயத்தை உருக்கும், ரஸவாதமாக, சூஃபி பாடல்களும் நமது பக்திப் பாடல்களும் பிறந்திருக்கின்றன. அருள் சொல்லாடல்கள் மூலம் இவை, தத்துவ மறைபொருள் புதையல்களாகவும் உள்ளன. இவ்விதம் பார்த்தால், ஜலால்-உத்-தீன் பாடல்களும் மாணிக்கவாசகரின் பாடல்களும், இந்த வகை இலக்கியத்தின் சிகரங்களாகும். படிப்பவனின் எல்லாவிதமான அத்திவாரங்களையும் சிதறடிக்கும் ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் 'பாதை' கூட, இதேவகையான படைப்புத்தான்.

தமிழில் இன்று சூஃபிகள், இலக்கிய வடிவினை ஆண்டு தங்களை வெளியிடுகின்றனர். குணங்குடி மஸ்தானைப் பலரும் அறிவர். ஆனால், சமகாலத்திய சூஃபி ஞானி, செய்யிது ஆசியா உம்மாவைப் பலர் அறியவில்லை. இவர் எழுதியுள்ள மெய்ஞ்ஞானப் பாடல்கள், எவ்விதமான போலித்தனமும் அற்ற சுயமுத்திரை கொண்ட எளிமையான உயிரோட்டத்தில் பிறந்தவை.

கீழ்க்கரையில், 1947ல் எண்பதாவது வயதில் காலமான செய்யிது ஆசியா உம்மாவின் பாடல்கள், அரபித் தமிழில் இயற்றப்பட்டவை. சூஃபி ஞானவான்கள் பலரது பெயரும் புகழுமே, இவற்றின் கருப்பொருளாகும். சமஸ்கிருதமரபும் தமிழ்மரபும் இணைகிற மணிப்பிரவாள முறை போன்றது, அரபுத்தமிழ் மரபு. மொழியூடகப் பிணைப்புகளின் காலம்காலமான இயக்கங்களுள் ஒன்று இது. தமிழில் சமஸ்கிருதத்தையும் தமிழையும் காண்கிறதோடு நின்றுவிடாமல், அரபி-பார்ஸி- ஹிப்ரு மொழிகளுக்கும் தமிழுக்கும் இடையில் உள்ள தொடர்புகளையும் நாம் காண, இத்தகைய படைப்புகள் தூண்டுதல் தரவேண்டும்.

லயம், அக்டோபர் 1995.

11. SUFISM

The prehistory of Sufism is about 650 A.D. to 750 A.D. Generally, it is said to have had its inception in 800 A.D. It was the result of several factors, chief among them being a reaction to the luxurious and vacant life led by the Islamic clergy, and its upper class adherents. During the prehistoric period, these reactionaries took to austerity and were identified by their garb of coarse wool (suf), from which their order gained its latter name. A few lines from the Qur'an inspired them to this austere way. In addition, Sufism gained its mystical momentum by absorbing copiously the essence of other mystical religions as well, Neo-Platonism (Platonism, the idea of soul-to-soul love. This when wedded to oriental philosophies gave birth to Neo-Platonism), the mystical writings of pseudo-Dionysius. He was theologian who under this pen name wrote an outstanding book called 'The Cloud of Unknowing' which was condemned by the Church but read by serious seekers in secret). Buddhism, which was influential in Turkistan.

We could summarize the Sufi doctrine thus:

1. Absolute Being is also Absolute Beauty.
2. Since Beauty tends to manifestation, the Absolute Being projected itself as the phenomenal world.
3. The way to understand this lies in poverty, austerity, humility, fortitude and discipline. These factors prepare the adherent for Inwardness, which is embodied in silence, solitariness, self-examination and constant awareness of God with Faith, Awe and Desire or Passion.
4. It is helpful to utter the statement 'Allah is here' to fix the mind in the path.
5. The result would be sudden and unpredictable, illumination, ecstasy, union with the Deity, an awareness of one's own nothingness and nothingness beyond nothingness.
6. Celibacy is not stressed.
7. One important approach is this: 'Imagine you are dead and the mourners have left. With closed eyes prepare to meet the Divine'

The period of 750 A.D. to 1050 A.D. is that of Sufism proper when

the basic doctrine had its fullness attained and the name 'Sufi' gained currency. Qur'an chapter II verse 109 says, 'Wheresoever you turn is the face of Allah'. This played a key role in the Sufi-search for attaining such a state, we may assume that when orthodox Islam failed to show the way the search led the seeker to other religions, and the result was 'Sufism'.

One of the prominent-figures in this period was RABIA AL-AWADIA (717-801) a freed -slave girl. She is supposed to have roamed in the nude, and in her copy of the Qur'an deleted the word 'Satan' replacing it by the word 'Allah'. This, of course, implies one of the major deviations of Sufism from Orthodox Islam, the denial of the dualistic or conflicting state of evil against good. Rabia was once looking for a needle in the market place although, as she admitted it, she had lost it way back in a room. Why was she not looking for it back there? Rabia replied, "There, it is dark". Note that, being nude, she did not need the needle either. Sufism, being founded on a concept of Absolute Beauty, gave birth to poetry and surprise expressions that look like jokes but actually are paradoxes. Rabia is known to have mothered the Sufism, being founded on a concept of Absolute beauty, gave birth to poetry and surprise expressions that look like jokes but actually are paradoxes. Rabia is known to have mothered the Sufi vocabulary of wine and sensual love as the medium for expressing mystical experiences.

ABUYAZID (died 875); also known as Bayazid and al-Bistami, a Persian, was responsible for the Sufi doctrine of 'fana' (annihilation) which resembles the Buddhistic 'nirvana'. Having ecstatically and publicly proclaimed, "How great is my Majesty!" he was killed by the Orthodox for heresy

AL-HUSSEIN IBN-MANSUR AL-HALLAJ (854-922) called. 'The Saint of Baghdad' was also executed for the 'heresy' of having declared, "I am the Truth".

The second period (1050-1450) saw the fusing of traditional Islam with Sufism.

ABU-HAMID AL-GHAZALI (1058-1111) was responsible for having brought about this fusion. The Sufi, as we know earlier, had a pantheistic doctrine in having seen the face of Allah wheresoever he turned. This meant he did not acknowledge the world as the laymen would. Thus, the rift between the laymen, who constituted orthodoxy

and the Sufi, had had fatal results to certain leading saints. What al-Ghazali did was to de-emphasise the Sufi pantheism. "To be a Sufi," he said, "is to strive for the divine presence. The true Sufi abides in God and lives with men." Actually, al-Ghazali, for his work, is acclaimed as the one who, by having wedded the Esoteric Sufism to the predominately-exoteric Islam had made Islam a 'Mystical religion'.

Other important names: FARRID AD-DIN ATTAR (died 1230), IBN AL-ARABI (1165-1240)—He was the author of some 150 works including the Sufi doctrine called 'Meccan Revelations'. JALAL AD-DIN RUMI (1207-1273) known for his poetical works, is the author of *Masnawi*.

Such poets as OMARKHAYYAM and HAFIZ are read by the Sufis who read into their vocabulary of wine (in Khayyam) and sensual love (in Hafiz) the symbolism of religious experience. However, this is supposed to be really an in version of Rabia's vocabulary in which the religious experience preceded the symbols.

There are some one hundred Sufi orders. Their chief founders are as follows:

ABD AL-QADIR (1078-1166) whose order has its head quarters in Baghdad. SHIHAB AL-DIN AL-SUHRA WARDI (SOHRA WARDI SHAHABUDIN - 1155-1191) who was executed at the instance of the orthodox. His order has influence in Iran. NURAD DIN AL - SHADHILI (1196-1258) persecuted in his native Tunis has following in Egypt RUMI introduced a dance in which one whirled with shaking head and feet-known as the 'whirling dance of the Dervish' HQ in Konya, South of Aakara in Turkey.

The modern period (1450-1850) is also called the 'period of poets' although the Sufi Movement was generally characterized by poetic works all along. Some names: MAWLANA NURAD-DIN JAMI (1414-1492) of Persia, KABIR (1435-1518) a weaver of Banares, India. In the vision of Kabir, who fused the Indian Vaishnavi Brahmanism with Sufism, the individual soul abides. The Deity was both Ram and Allah to him.

Many other traditions of an occult nature such as Cabalaism also received infusion into the Sufi way during this period.

The contemporary period since 1850 saw such figures as MUHAMMAD AMIN AL-KURDI AL-SHAFI AL-NAQSHABANDI

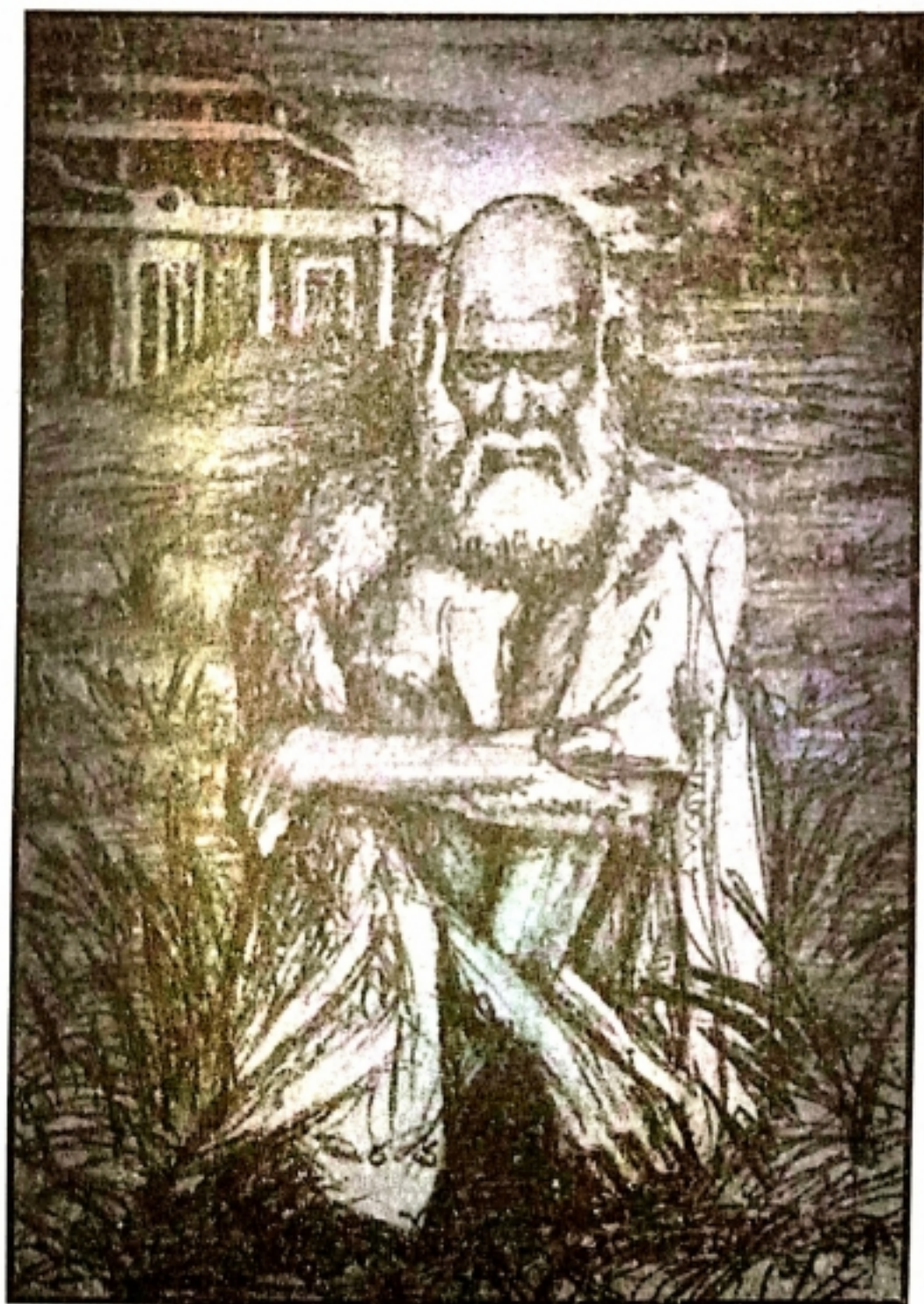
(died 1914) of Iraq, SIR MUHAMMAD IQBAL (1877-1938), a pun Muslim who later gave up his Sufi faith, and INAYATKHAN (1882 - 1926) of Baroda.

NASSR-UD-DIN or Mullah Nasurudeen is an imaginary figure through whom several of the Sufi paradoxes have found innumerable anecdotal depictions. Even some of the profound wisdoms of Sufism is to be found here.

GEORGE IVANOVITCH GURDJIEFF was predominantly a Sufi. He was the teacher through whom 'being aware', was brought to the modern world. PETER DAVID OUSPENSKY, his disciple called this, 'The System'.

(18.06.1990)

VI OCCULTISM

1. THE MOON-SHOT AND NUMERLOGY

Man gives names and numbers to everything he deals with. It is my theory that the human preoccupation with these symbols creates, out of our own consciousness, certain forces that influence us. The evidence of these influences is almost a matter of everyday co-incidences. The 'coincidences' are studied under the title of 'Numerology'.

The Chaldeans of the Middle East and Tantric mystics of India have brought about system in which each sound as letters have numerical values. Adapted to the Roman alphabet, this system provides values for its letters.

Imagining your name as that of the first man who stepped on the moon, we obtain by this system, the following numbers:

NEIL A ARMSTRONG : 5513 1, 12 4342753 : $14+131 = 46$.

Here the name yields 46 as the ruling number and 14, 1 and 31 as minor ones. Of all these, we can easily guess that 'Neil' would be the name, constantly used on you. This goes to make also 14 a major number.

Now, your date of birth must be brought in for better fun. You are born on the 5th and that intrigues us, for the 14 we have already obtained from your name 'Neil' has fadic number $(1+4) 5$. This is really a lucky co-incidence prompt about in, its effects would have been favourably harnessed only on a name that agreed with it. Moreover, 'Neil' agrees.

However, your birthday as a whole is 5.8.1930 and it yields the fadic number $(5+8+1+9+3+0=26=2+6) 8$, a number wherever it occurs, there is bound to be the stress of surroundings, controversies and tragedies. You will get me right if you check up with IMRA the initials of Mr. I.M.R.A. IRIYAGOLLA. It is not necessary here to go into extra examples that are so telling as that of our assassinated P.M. that was born on an 8th.

Inspite of all its negative qualities (or as though resulting from the same), number eight speaks of an unwavering sense of judgment and prudence. Its favourable influences give you a heightened common sense, which is the basis of the presence of mind an astronaut, should be saturated with.

Now let us turn to your birth number denoted by 5th which defines the magnetic and impulsive qualities that make you so impressive and popular, without your least efforts to achieve them. The dominance of the big 'A's in your name goes to stress the quality of impulsiveness heightened by the number 14 of your first name. It not for the fadic or 'totality' number 8, this impulsiveness might have taken into reckless extravagancies. Of course, 14 also warn you of the dangers from speed. However, the prudence and presence of mind, number eight releases nullify this impulsiveness and organizes into workability.

Prudence alone might have made you smug and retire at the right moment of action. Impulsiveness alone might have bungled the exactitude of the details of action. Teamed into the same personality these two seemingly opposite qualities have brought perhaps one of the greatest heroes of all time. To act with prudence that flashes forth impulsively is not simply an asset, but, let us bear in mind, as in your case a capacity developed through the challenges that the 'fateful' number eight incessantly brings up. Of course, anything that looks an achievement or luck that befalls all those who are ruled by 8 seem to be only to the outsider. The natives of numbers eight incessantly brings up. Of course, anything that looks an achievement or luck that befalls all those who are ruled by 8 seem to be so only to the outsider. The natives of numbers eight must gain even what they deserve only through extra hardships. Note here that this quality is opposed to the 'easy-achievements' of number five. Hence the Chaldean-Tantric system enjoining number 'one' and 'five' as lucky number for 8. In addition, we note with contentment that number 8 would never bring about its tragic qualities in your case, since you are fortified with number '1' as well, for your major name number is 46.

However, your popular name used, minus the central 'A', gives $45=9$, the number symbolised by the planet of War, Mars. Even though this number is agreeable to your 'five', it gives you continued tests of extreme values and compelling feats of strength. Your end will have to be interpreted by the qualities of Mars itself—bearing in mind its agreeability with your 'five' will but give you positive results most of the time. This implies that even as a natural ending your final hour would involve only the fiery possibilities that Mars stands for.

The number 46 by itself is symbolised in the Chaldean records by 'a Crown set above the forehead'. In addition, we see many figures throughout history obtaining the Crown of being at the top through the cultivation of their intellect, symbolised by the forehead. Albert Einstein, Boris Pasternak and Dr. S. Radhakrishnan are just a few names. Falling under number 1, this number is the one signifying kingly position, an ever-increasing possibility of position even for the humble-in station provided he is honest in his dealings.

The first human who set foot upon the moon, apart from being the Commander of his crew could be called a king of that planetary continent at least in those historic minutes. Another 'coincidence' coming in with the crew is that the name Edwin Aldrin who followed Neil on to the planet, has 37 as his name number also falling under number 'one', the figure symbolised by the Sun.

Again 3 is 'unlucky' or inimical to 6, which coincides with the fact that Luna-15 bearing two inner number of both 6 ($\text{Luna} = 3 + 6 + 5 + 1 = 15$ and 15) crash-landing on the date $21^{\text{st}} = 3$.

A farcical 'coincidence' would be that the Turk who died at Ankara by a heart attack on hearing of moon landing was also ruled by 6 in his name Mustafa Algin (51). Algin alone makes the same number as Luna! In addition, this happened to Algin at his age of $62=8$.

Having already brought to your observation, the relationship among the numbers that involve the names set below 9 will leave you on your own to see the many numerical coincidences in this chart :

Friends = 1, 4, 8-2, 7-5, 9-5, $8 = 3$ and 6-2 and 9.

(1 is favourable to 8 but 8 is bad for 1)

(1969-70)

2. THE SRI LANKAN PROBLEM - AN OCCULT APPROACH

The number of soldiers killed, in an ambush by the militant Tamil Eelam group known as Tigers on July 23, 1983 in Sri Lanka was 13, a number feared mostly in the West. According to the Tarot Cards, 22 of which carry cryptic pictures and are used for divination by European gypsies, 13 stand of death. It was this scythe-wielding skeletal personage who took over the Sri Lankan events as the violent elements in the Sinhalese majority and security forces unleashed mayhem and terror against the minority Tamils for nine days in the Island. However, this association proves just peripheral when we make a deeper study of the crisis in occult terms. The number 13 could have been but a premonitory intimation of what was to come. There was, in the same sense, another and more eloquent omen that appeared off the coast of Sri Lankan seaboard. A persistent appearance of a school of ferocious sperm whales. This was barely a month prior to the critical events and off the coast of Trincomalee, a prize beach-resort and potential naval base. This phenomenon was of such as severe insistence that the beach itself was closed.

Sperm whales and number 13 apart, we have, in occult parlance, the very presence of the 'Number of the Beast' in reference to the 'Resplendent Isle'. To get it we have to apply the following table:

A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z
1	2	3	4	5	8	3	5	1	1	2	3	4	5	7	8	1	2	3	4	6	6	6	5	1	7

It may be mentioned that this table is not arbitrary as those who show contempt to such studies as this conclude. Although no occultist has so far demonstrated the logic beneath this system let, we state briefly here, for want of space, that this system is an index to the rhythms of consciousness. Now to the names in question:

The former name of the Island:

C E Y L O N
3 5 1 3 7 5 = 24

The name of the peninsular strong hold of Tamils:

J A F F N A
1 1 8 8 5 1 = 24

The concurrence of numbers continues even after Ceylon becomes Sri Lanka:

$$\begin{array}{l} \text{S R I L A N K A} \\ 3 \ 2 \ 1 \ 3 \ 1 \ 5 \ 2 \ 1 \\ (6) + (12) = 18 \end{array}$$

The militant movement that comes into being in Jaffna is agitating to create Eelam:

$$\begin{array}{l} \text{E E L A M} \\ 5 \ 5 \ 3 \ 1 \ 4 = 18 \end{array}$$

Although the two groups, one giving out 24 and the other 18, would be enough to convince the reader that this study is not something frivolous, we can come up with more. While the father of Lanka's founder king was:

$$\begin{array}{l} \text{S I N G H A} \\ 3 \ 1 \ 5 \ 3 \ 5 \ 1 = 18 \end{array}$$

The militant have worked out the name of their movement on the Tamil word for tiger:

$$\begin{array}{l} \text{P U L I} \\ 8 \ 6 \ 3 \ 1 = 18 \end{array}$$

In addition, they are known as:

$$\begin{array}{l} \text{T I G E R S} \\ 4 \ 1 \ 3 \ 5 \ 2 \ 3 = 18 \end{array}$$

It is derived from the Book of Apocalypse in the New Testament that the number of the beast is 666, now popularized by the makers of the movie Omen. Apart from its origin in the Judeo-Christian Cabala, 666 when its digits are added together becomes 18. Also 666 yields same number when reduced to be within 108, the stellar divisions (or Nakshatra Padas) of the Indian astrological Zodiac (one sign 8 padas, 12 signs 108 padas).

Reduction within 108 implies that every number above it is recycled to begin again from number one equating itself to a number within 108. Thus 109=1, 110=2, 111=3 121=13, 123=14, and so on. Moving higher we find the need for a short cut for the reduction. This is done by dividing the given higher number say 313 by 108. The quotient is 2 and

the remainder 97, showing that the numerical cosmos of 108 has been traversed twice (2) and 313 has come to rest 97. By this system 666 makes six (6) rounds and comes to rest at 18. ($666/108=6$ and remainder 18. Therefore $666=18$).

The 18th card in the Tarot pack of the European gypsies (now established to be of Indian origin) depicts a group of beasts thriving on the blood dripping from the Moon. The Indian Tantra calls this Manmatha or the mad mind.

The former name of the Island Ceylon, as well as Jaffna comes to 24. In the Indian Tantra this is the point of Varaha, the Avatar as a Boar, with the Earth-goddess clinging to one of these tusks. A number that elevates even a lowborn persons financially, politically and in the grace of the opposite sex. Its negative aspects are moral laxity, a tendency to take things easy with a short temper and degeneracy.

These was already a precarious number for a nation, the major lot of which does not have to deal with harsh environs and are without a profoundly indigenous past. Neither did the Islanders have any military or diplomatic potential that had its edge tested decisively in the region. Added to this was the Phobia generated in the Sinhalese heart that the Tamils in the North although a minority had the backing in the Indian mainland. A perversion, which found sustenance in the emotionalistic identification the Sri Lankan Tamil politician, had with the Dravidian movement in India, a movement that trumpeted the idea of seceding into an independent Tamil country, which was all abandoned once the DMK obtained power. What with a number that could decline into degeneracy, the Island nation's body-psyche was preparing itself to be the home of the Beast. In addition, when I saw 'Sri Lanka' appearing on its stamps, out I fled.

The above delineation argues that it is the human element that decided its occult reference. This, of course, is an attitude adopted by the present writer at variance with the orthodox view, which holds that it is the occult cart that pulls the human horse.

The astute ones may ask whether the number for the now prosperous democracy of Austria is not 18. In addition, does not the name as well as the divine nomenclature of the Christian Saviour. Jesus and Christ, make up to 18?

We have only to refer to contemporary history to see that Austria was the nation raped by Hitler even before he started his military mission. What with a profound and complex cultural background, Austria has learned from its night marish political dealings to play the card of intrigue to its own favour. The only positive aspect of 18, given that it is dealt by an able and steady hand. Austria, unlike other European countries, has a bilateral trade relationship with the Russian Bear that is within nine miles of its civil settlements. Again, there is a spell of precariousness in this very state of affairs.

The lingua franca of the Gospel was Greek and the Latin text meant for the populace was termed the Vulgate. Jesus and Christ are but the vulgate for the Greek Yeoseus and Christos. Going further to the root, we find that the name, which Jesus used for himself in the official Greek of his days, was Yios, a name yielding the number 12. This number signifies toil, purity and self-sacrifice. The career of this name reflects the humble movement of the early Christians. With Jesus, 18 taking over we find a new face on the faith and the sword in its hand. However, this latter name hardly lends character to the Crucified one.

Having touched upon number 12, we see it as one of the numbers in Sri Lanka : $6 + 12 = 18$.

We could ignore 6 as of not much significance. The number 12, on the other hand, is significantly shared by India, 12. Its effect is pertinent more to India than to Sri Lanka within the beastly numerical context of which 12 will only mean disaster.

The question whether or not the occult can be evoked to solve the Lankan crisis should be answered not from the occult angle alone but from the human angle as well. The occult is but a reflex to the human disposition. Delivering this priority to the fore, we could attach the occult fail to it and determine whether it is the dog that is wagging its tail or the tail that presumes to wag the dog.

The solution is simply to add an H to the 'Sri of the Lankan name making it Shri Lanka, $11 + 12 = 23$. The 11th card in the Tarot pack is called fortitude depicting a woman gently closing the mouth of a great beast. The added H could stand as a tribute to the restraint shown at the height of the crisis by India where 'Shri' is how the word is generally spieled.

As for 23, it is the number for Nihon, the official name of Japan. While Japan comes to 16, the lightening - struck tower of the Tarot, the 23 of Nihon has counteracted this nation's fall by the atomic bomb. In addition, 23 is perhaps the luckiest of numbers. In the Indian Tantra it is the point of Narayan at recumbent upon his galactic ocean. The Buddhist parallel could be that of the Amitabha Buddha in his high heaven. Incidentally, we find it to be the number also for Vienna, the capital of Austria. In addition, this could hint at the great charisma the city has in terms of culture. In addition, it could be the number of this capital city that plays the role of steadying the hand of its nation.

Speaking of capitals let us remember to look ourselves:

NEW DELHI

5 5 6 4 5 3 5 1

(16) + (18) = 34

Therefore, we do have the number of the Beast, at least as part our capital's name. This of course explains the spells of internal dissensions and cataclysms that India herself goes through.

Returning to Sri Lanka, it would not be unbecoming to add the point that 18 could slip the Island towards what persists as a shame to humanity as a wall bristling with guns running the heart of Berlin.

BERLIN

2 5 2 3 1 5 = 18

The tragic note in human or national affairs is not struck by 18 alone. Numbers such as 16 beside almost all the numbers governed by 8, such as 17 and 26 also signify strife, terror, tragedy, etc. However, 18 in particular is a number that lowers the human to the beastly.

(15.1.1983)

Astrological Magazine,
November 1983.

3. பெயர் மாற்றம் குறித்து விடுதலை இயக்கத்தினருக்கு இரு கடிதங்கள்

1

தர்மோ ஜீவ ராம் பிரமின்,
50, திருவிதியம்மன் கோவில் தெரு,
திருவான்மியூர், சென்னை 600 041.

(1986)

திரு. வே. பிரபாகரன் மற்றும்

தமிழீழப் பிரிவினர் ஆகியோரின் பார்வைக்கு,

அன்புடையீர்,

உங்கள் குழுவைச் சார்ந்த அன்பர்கள் சிலரிடம், நேரில் கூறிய விஷயங்கள் இவை. நீங்கள் பரிசீலிக்கக்கூடியவாறு, அது உங்கள் முன் இருக்கவேண்டுமென்றே, அதனை இந்த எழுத்து வடிவில் தர முன்வந்துள்ளேன்.

ஒவ்வொரு விநாடியும், தூக்கத்தில்கூட, ஏதோ தூரத்துக் கதவு தட்டப்படும் ஓசையிலேயே திடுக்கிடும் இலங்கை வாழ் தமிழர்களை, இன்றைய காலகட்டத்தில் அவர்கள் இங்கு வரும்போது, சந்தித்துப் பேசுகிறோம். அவர்கள், அறிவுலகத்துப் பொழுதுபோக்குகளில் ஈடுபடமுடியாத அப்பட்டமான பயங்கரத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள், கடவுளையும் நம்பவில்லை கார்ல் மார்க்ஸையும் நம்பவில்லை. அவர்களுக்கு ஒரே உண்மைதான் உண்டு: எந்தக் கணமும், ராணுவமோ சிங்களக்காடையரோ தங்களை நிர்மூலமாக்கிவிடுவர். இதுதான் அவர்கள் கண்ட, கண்டு கொண்டிருக்கிற, காணப்போகிற வாழ்வு. இந்த நிலையின் தீவிரத்தன்மையை நாம் முதலில் ஏற்றுக்கொண்டே, பின்வரும் விஷயத்தைப் பரிசீலிக்க வேண்டும். பின்வரும் விஷயத்தை, மேலுள்ள தீவிரத் தன்மையினாலேயே உங்களுக்குத் தரப்படுகிறது.

இதை நாம் ஏற்றுக் கொண்டால், எவ்விதத்திலேனும் அந்த மக்களுக்கு நிவாரணம் தரவேண்டும் என்ற மனோநிலை உடனடியாகப் பிறக்கும். ஆயுதத்தின் மூலமேனும் இதைச் செய்தாக வேண்டும். அதுதான் மனிதன் தேர்ந்துகொள்ள இறுதித் தீர்ப்பு. ஆனால், அதை ஒரு சித்தாந்தமாக்க முடியாது. அதுதான் நிரந்தரமான சக்தி என்றோ, ஒரே ஒரு சக்தி என்றோ முடிவு கட்ட முடியாது. அதற்குச் சரித்திரமும் சரி, தத்துவமும் சரி இடம் தராது. எனவே, ஆயுதத் தீர்வுக்கு இடமே இல்லை என்று கூறுவதும், சரித்திரத்துக்கோ

தத்துவத்துக்கோ உடன்படாத ஒன்றுதான். இங்கே எங்கள் பிரச்னை, இந்த அடிமுடிகளை முழுதாக நிர்ணயித்துவிட்டுத் தீர்வுக்கு வரவேண்டும் என்ற வகையான பிரச்னை அல்ல.

இந்நிலையில், ஆயுதத்துக்குப் புறம்பான எவ்வித உபகரணமும் கூட, இயக்கத்தின் வெற்றிக்கு உந்துதல் தரும்படி வருமானால், அதைப் பற்றி அறிவு வாதம் பண்ண இது நேரமல்ல என்பதையே நான் இங்கு கூற முன்வருகிறேன். திட்டமிட்டுச் செயலாற்றும்போதே, திட்டங்களை மீறி வேலை செய்யக்கூடிய சக்திகளைப் பற்றிய முன்னெச்சரிக்கையும் கிடைக்குமானால், மூடநம்பிக்கையாக அது தோன்றினாலும்கூட, அதை உபயோகித்தே ஆகவேண்டும். 'நாம் மூடநம்பிக்கை எதையுமே ஏற்கக்கூடாது,' என்ற விதமாகச் சிந்திக்க, இன்றைய இலங்கைத்தமிழரின் நிலை இடம் தராது.

மரணத்தின் பிரசன்னத்தில், மிகக் கடினமான யுத்தகள அநுபவங்களைப் பெற்றவர்கள்கூட, மற்றவேளைகளில் தாங்கள் மூடநம்பிக்கை என்று கொள்கிற ஒன்றை ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். தீவிர மார்க்ஸியவாதியும் கியூபப் புரட்சி அனுபவம் பெற்ற போர்வீரருமான, மேஜர் எர்னெஸ்டோ செ குவேராவின் நான்குறிப்பைப் பாருங்கள். ஒரு மான்குட்டியை அவர், பொலீவிய கெரில்லாக்களத்தில் அதிர்ஷ்டக்குறியாக வைத்திருந்த விபரத்தை அறிவீர்கள். அது, ஒரு போராளி செய்த தவறினால் உயிரிழந்தமையும் கூட, செ குவேராவினால் குறிப்பிடப்படுவது கவனத்துக்குரியது.

மனிதனது மிகத் தீவிரமான கணங்களில், அவனது சகலவிதமான தளங்களும் விழிப்படைய முடியும். அதனை அவன் பின்பற்றுவது, அந்தத் தீவிர நிலையில், 'மூடநம்பிக்கை' அல்ல. தீவிரமற்ற நிலையில், மனிதனது ஆழ்ந்த தளங்கள் விழிப்படைவதில்லை. வெறும் நம்பிக்கையும் மனசின் அலையும்தான் அப்போது இருக்கும். செ குவேராவினது அதிர்ஷ்டக்குறியான மான்குட்டி இறந்தமை, அவரது மரணத்தினையே சூசகப்படுத்தியிருக்கிறது. இது, சாதாரண நிலைகளுக்குப் பொருந்திவராத வாதம். ஆனால், செ குவேராவின் பொலீவிய கெரில்லாக்களத்தில், இதற்குரிய இடமே வேறு. பொலீவியாவில், செ குவேராவுக்கும் அவரது கெரில்லா அணிக்கும் ஏற்பட்ட முடிவை நாம் அறிவோம்.

தமிழீழ விடுதலைப்புலியினர், இன்றைய நிலையில் ஏதோ ஒரு 'மூடநம்பிக்கை'யை ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள் என்றால், அது செ குவேரா செய்தததை ஒத்ததாகவே இருக்கும். இன்றைய அநுபவத்தை நாளை ஞாபகத்தில் வைத்திருக்கப்போகிற இலங்கைத்தமிழருக்கு, இதை விளக்க வேண்டியதில்லை. தங்களை ரட்சிப்பதற்காக விடுதலைப்புலியினர் மூடநம்பிக்கைகளைக்கூட ஏற்றனர் என்றுதான், அவர்சர் கணிப்பார்கள். இதன் காரணம் தேவைதான். நேற்றைய

தேவைகள் இன்று இல்லை. எனவே, நேற்றைய மூடநம்பிக்கைகள் இன்று தேவையில்லை. ஆனால் நவீன தேவைகள் வந்துவிட்டன. இது, நவீன மூடநம்பிக்கைகளையும் கொண்டு வந்துள்ளன.

ஜனசக்திக்கும் முன்னணி விஞ்ஞானத்துக்கும் முடிச்சப்போட்டு, ஒரு செயல் ரீதியான அரசியல் சித்தாந்தத்தை உருவாக்க முடியாது. பொதுவாக உலகில் இன்று அது, மார்க்ஸிய அறிஞர்களாலும் தீரங்களாலுமே உயிர்த்திருக்கிறது. அதைத் தளமாகக் கொண்ட அரசுகளின் பிரசாரச் சக்திகளின் மூலமும் மக்களது முடிவுக்கு புறம்பான கருவிகள் மூலமும் தான் ஜீவித்து வருகின்றன. ஒட்டெடுப்பின் வழியில் ஜனங்களால் நிர்ணயிக்கப்படுகிற மார்க்ஸிய அரசுகள், தங்கள் விஞ்ஞானப் பார்வைகளைத் துறந்தே, அதைச் சாதித்துக் கொள்கின்றவை; அல்லது மிக இக்கட்டான நிலையில், மிகப் பெரிய வாக்குறுதிகளை - பொருளாதார விஞ்ஞானத்துக்கு எதிரான மூடநம்பிக்கைகளை எழுப்பும் வாக்குறுதிகளை - உபயோகித்தே, அந்த அரசுகள் ஜனசக்தியின் ஆதரவைப் பெறுகின்றன. இதற்குச் சரித்திரப் பிரசித்தமான அத்தாட்சி, ரஷ்யப் புரட்சிவீரர்களின் கையிலிருந்து லெனினைத் தலைவராகக் கொண்ட போல்ஷவிக் குழுவினர் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றியமை.

எனவே மார்க்ஸியம், அதிகாரப் பெறுபேற்றிற்காக நவீன தேவைகளிலிருந்து பிறக்கும் மூடநம்பிக்கைகளை உபயோகிக்கிற ஒன்றுதான். நிலைமை இப்படி இருக்கையில் ஒரு ஜன சமூகத்தை ரட்சிப்பதற்காக மூடநம்பிக்கையை உபயோகிக்கக்கூடாது என்பது பொருத்தமற்றது. கையில் அகப்படும் துரும்பைக் கூடப் பிடிக்க வைக்கிற பிரளய நிலைக்கு, இயக்கம் வந்துவிடவில்லை என்பதையே இது காட்டும். அப்படி யோசித்துதான் முடிவு கட்டுவோம் என்றால், இத் துறை சம்பந்தமான பரிசீலனைகளிலும் இறங்கவேண்டும்.

இன்றைய விஞ்ஞானம் என்பது, தொழில்நுட்ப ரீதியாகவும் அழிவுக்கருவி ரீதியாகவும்தான் வளர்ந்திருக்கிறது. இது, வெளிப் படையுலகின் துறைகளைச் சார்ந்த வளர்ச்சி மட்டுமே. நான் குறிப்பிடும் விஷயம், இந்த வெளிப்படை உலகைவிட நுட்பமானது. மன உலகம் சம்பந்தமானது. இந்த நுட்ப உலகத்தைப் பற்றிய ஆய்வுகள் நடந்திருக்கின்றன - நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஆனால், கல்வி முறைகள் மூலம் இவை பரவவில்லை. இதற்காக, நான் குறிப்பிடும் விஷயம் விஞ்ஞானப் பூர்வமானதல்ல என்று முடிவு கட்ட ஆதாரமில்லை.

இந்த மாற்றங்கள், ஜனங்களின் கண்களுக்கு விசித்திரமாகப் படமாட்டா என்பதில், இவற்றைக் கடைபிடிப்பதில் ஏதும் சிக்கல் ஏற்பட இடமில்லை. இத்தகைய விஷயங்கள், விஞ்ஞானரீதியாகப் பரீட்சிக்கப்படாமலே ஒதுக்கப்படுமானால், அது முரட்டுப்பிடிவாதமே யாகும். உலகம் தட்டையானது என்பது கண்கூடு. ஆனால், மிகுந்த நுட்பத்துடன் நாம் அவதானித்தால்தான், இது தவறு, உலகம் உருண்டையே என்பதை அறியலாம். இந்த நுட்ப அவதானம் அல்லாத

பார்வையே, பிடிவாதப் பார்வை. இன்றும் மேனாடுகளில், உலகம் தட்டையானது என்ற நம்பிக்கையை ஆதரிப்போரின் சங்கங்கள் உள்ளன. பிரத்யட்சமாகக் காணக்கூடியதை மட்டுமே நம்புவோம் என்ற கோட்பாடு அவர்களுடையது. தங்களை அவர்கள், விஞ்ஞானப் பூர்வமானவர்களாகவே நம்பிக்கைக் கொள்கிறார்கள்.

தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் அரசியல் பிரிவுக் குழுவைச் சார்ந்த அன்பர்கள் சிலரிடம், நான் தந்த விபரங்கள் பின் வருமாறு: ஆங்கிலத்தில் PRABHAKARAN என்று எழுத்துக் கூட்டப்படல் வேண்டும். அவர் பிரபா, அதாவது PRABHA என்று அழைக்கப்பட வேண்டும். LTTE என்பதை LTT என்று கொள்ள வேண்டும். LIBERATION TIGERS OF TAMIL-EELAM என்பதை முதலில் கூறிப் பின்பு LTT என்ற சுருக்கத்தைச் செய்திச் சுருள்களில் தருவது இதற்கு உபாயமாகும். பிரபாகரனின் கையெழுத்து, தமிழில் 'வ. பிரபாகரன்' என்றிருப்பதை ஒட்டி, அவரது கடிதங்கள் முதலிட பற்றில் அவரது பெயர், ஆங்கிலத்தில் VE. PRABHAKARAN என்ற க்க வேண்டும். பாலசிங்கம் தமது பெயரை, BALASINGHAN பாசிங்கன் என்று உபயோகிக்க வேண்டும். இதில் எதுவுமே விசித்திர மாற்றமல்ல. PRABHAKARANதான் சரியான எழுத்துக் கூட்டல். LTTயின் இறுதி தமிழீழம் என்ற ஒரே பெயரைக் குறிக்கும். பாலசிங்கம், பாலசிங்கன் என்பவை வேறுபாடானவையல்ல. இதனால், எவ்வித நம்பிக்கைக்கும் ஏற்ப நடக்கும்படி இந்த ஆலோசனைகள் தரப்படுவதாக நீங்கள் நினைக்கவேண்டியதில்லை. சரியான எழுத்துக் கூட்டல் என்ற காரணமே போதுமானது.

உங்களின் நலனை நாடுவதன் மூலம்
இலங்கை வாழ் தமிழரின் நலம் நாடும்,
பிரமிள்

(தொகுப்பாசிரியர் குறிப்பு: அனுப்பப்பட்ட கடிதத்தில் சாய்வெழுத்தில் உள்ள வரிகள் நீக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். கையெழுத்திலுள்ள மூலப்பிரதியில் இவை அடிக்கப்பட்டுள்ளன.)

16.11.1986.

உயர்திரு

வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன்,
தலைவர், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்.

அன்புடையீர்,

ஏற்கனவே பின்வரும் விஷயம் பற்றி, உங்களுக்கும் அரசியல் பிரிவு நண்பர்களுக்கும் எழுதியுள்ளேன். இது, எனது இரண்டாவது வேண்டுகோள். இதற்கு ஆதாரமாக, இரண்டு முக்கிய நிகழ்ச்சிகளை முதலில் பார்க்கலாம்.

TELO = 19. இந்த எண்ணிக்கை, குற்றவாளிகளுக்குப் பயன்படாது. இறுதியில் உள்ள '0' மக்களுக்கு இசைய நடந்துகொள்ள அனுமதிக்காது.

EPRLF = 26. இந்த எண்ணிக்கை, குற்றவாளிகளை உடனே பிடிபட வைத்துவிடும். அது மட்டுமல்ல. இந்த எண் உள்ள நல்லோரும், தாம் செய்யாத குற்றத்துக்காகத் தண்டிக்கப்படுவார்கள். கட்டுப்பாடு அற்ற ஒலியுமாகும்.

$$V. PIRABHAKARAN = 6 + 26 = 32.$$

இந்த வடிவில் முக்கியமான எண்கள் 26, 32 இரண்டுமே செயல்படும். EPRLF செய்த காரியத்தின் விளைவு நேரடியாக உங்களையும் முழு இயக்கத்தையும் பாதித்துள்ளது. காரணம், 26 எண்ணின் தொடர்பு.

பொதுவான கணிப்பில் நீங்களே தமிழீழ இயக்கத்தின் தலைவராதலால், உங்களைப் பாதிப்பது எதுவும் இயக்கத்தின் பொதுமையினுள் அடங்குகிற யாவரையும் பாதிக்கும். எனவே, இதரக் குழுக்களும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளன.

32 எண், கவர்ச்சியையும் வீரச் செயலையும் புகழையுமே குறிக்கும். மற்றபடி அது, மேலேறும் சாத்யத்தை அளிக்காது.

உங்கள் பிறந்த எண்கள் பற்றி நீங்கள் அறிவீர்கள் எனத் தெரிகிறது. 26ந்தேதி, $2+6 = 8$ எண் உள்ள பெயரின் மூலம் நன்மை செய்யாது. நிறைவேற்ற முடியாத, அல்லது அசாத்தியமான நிலைமைகளையே உருவாக்கும். இப்போது, தமிழக மக்களின் கசப்பு என்ற பெருமதில் உங்கள் எதிரே நிற்கிறது. இதற்கு நேரடிக் காரணங்களுள் ஒன்று, உங்கள் பெயரின் உள்ளே இருக்கும் 26.

உங்கள் மீது தமிழக மக்கள் கசப்புக் கொள்வது, மத்திய அரசுக்கு 'தீர்வு' காண 'வசதி' தரும் என்பதை எல்லாம் விளக்க வேண்டிய தில்லை..

எளிதாகப் பெயர் மாற்றப்பட இரண்டு வழிகள் உள்ளன:

$$V. PIRABHAKARAN = 6 + 31 = 37.$$

இதில், 31 சற்றே சிரமம் தரும். ஆனால், 26 நிர்மூலமாக்காது. 37க்கு 32ன் குணங்கள் இருந்தாலும், அதைவிட உறுதியான ஆதரவுக்களையும் படியேற்றத்தையும், வெகு அதிர்ஷ்டகரமான மாற்றங்கள் மூலம் ஏற்படுத்தும். ஏற்கெனவே, உங்கள் பெயரை முழுதாக எழுதும்போது VELUPILLAI இதே எண்ணாக உதவி செய்தும் இருக்கிறது. எதிர்பாராத நட்பையும் உதவியையும் இது தரும்.

இரண்டாவது, முழுப் பெயர் வடிவும் இயங்குமாதலால், VELUPILLAI PIRABHAKARAN = 37+31=68. இந்த 68 அபூர்வமான வழிமுறைகள் மூலம் உங்களுக்கு உதவும். இதற்கு முந்திய, இப்போது உள்ள முழுப்பெயர். சூழ்ச்சிகளுக்கும் ஆபத்துக்களுக்கும் வாழ்வை இரையாக்கக் கூடியது. வணக்கம்.

அன்பு,
பிரமிள்.

15. TAROT

PROJECT IN BRIEF

- A. Rediscovery of Lost Knowledge. Intimations of scientific elements in the Occult. As continues:
- B. The TAROT CARD Systems : This system, practised through centuries in Erope, has been associated with Moses and the TORAH of the Hbrews. The practioners of the system are known to be gypsies uprooted from India. It is widely conjectured in the West that Moses and the gypsies (known by the name Romany in Europe) have both acquired the System from Egyptian Priests. The present Researcher has found a very simple and very firm basis for the system in India itself.
- C. The TAROT is kown to have been associated with Numerology. Sri Pandit Sethuraman of Madras contends that the TAROT is based on the Tantric System. What the Researcher has discovered is a more pertinent connection between Indian and the TAROT.
- D. The TAROT is not just numerology of Tantric Magic. It is these and much more than these. It is a form of spiritual teaching. The names TAROT, TORAH and the Vedic RTA have affinities.
- E. Also contained in the TAROT System is certain scientific concepts which could not have been recognized except in the present age of great discoveries.
- F. Who were the progenitors of the TAROT System? We do not jump to the conclusion that were Indians. But our research could establish that the TAROT had deep relationship with India.

16. SELF FUSION SOCIETY

Reg. Sl. No.: 236/1991/dated 28th June 1991/Madras South.

OBJECTS

A.

To create an atmosphere in which the conflicting nature of the self can fuse and an inner flowering brought about.

B.

To affect this through exploration into various occult and spiritual traditions and all other available means.

C.

To conduct Psycho-Physical exercises both Eastern and Western..

D.

To create an educational centre in which young mind are made aware of the conflicting nature of the self and taught in such a way that they evolve into inte- grated persons.

E.

To share insights through the bringing together of peo-ple devoted to Self Fusion.

F.

To preserve and spread the findings of Self Fusion Society.

17. LETTER TO PUPUL JAYAKAR

12th January, 1988.

To

Ms. **Pupul Jayakar**,
11, Safdarjung Road,
New Delhi 110 011.

Dear Madam,

Our Foundation has been formed with only one aim: To reach the authorities concerned to change the name of Sri Lanka into SRI LANKA DWIP.

The writer has been trying to reach Mr. J.R. Jayewardene since 1983. To affect this he wrote an essay in The Astrological Magazine in same year, November under a pen-name, title: The Sri Lankan Crises- an Occult Approach. His plea to the Editor of the magazine and to Ms. Radha Burnier to convey the message of the essay to JRJ failed. Then he tried some of his Ceylon friends. Also he wrote straight to JRJ. Now he has formed the above Foundation for the mission and has written to the Dalai Lama to contact JRJ. Also he has asked a Swedish friend living in Beijing and a New Zealander friend to do the same. Lately he wrote to Ms. Jayalalitha Jayaram, former actress and present Rajya Sabha Member for Tamil Nadu, asking her to convey the message to JRJ through Mr. Rajiv Gandhi.

It seems to us that the Occult Solution is sought by our bid shots only personal advancement. When it comes to solving a great national problem they go for guns.

The occult approach, not without profound reasons, is not acceptable to the mode of present day science. Nevertheless, the occult is a kind of science and we have approached it with no superstitious gullibility. After many years of research and observation, it is recently that we came to conclude that the forces involved in this are inexorable.

We want neither money nor publicity in return to what we are giving. If what we give freely is accepted, a slow (or, maybe, sudden) change

will take place to the effect of transforming the Indo-Lankan regional Politics. The crisis will end. Problems of bloodshed will end. Of course, problems by themselves may continue, but they will only have a political character, at the worst.

We see a unity even among elements contending. Take this well known alphabetical code that comes down to us from John Heydon, the Supreme Magus of the Rosicrucian:

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z

1 2 3 4 5 8 3 5 11 2 3 4 5 7 8 1 2 3 4 6 6 6 5 1 7

and apply it for the following:

CEYLON = 24 = JAFFN

SRILANKA = 18 = EELAM

DELHI = 18 = TIGERS

LANKA = 12 = INDIA

You would be intrigued to know the following as well: Swamy Vivekananda and Jiddu Krishnamurti were both born with the same numbers; 12 as birth date (K was born half an hour past 11th midnight) and 4 as total birth number (date + month + year). Study their names:

SWAMY VIVEKANANDA = 52

JIDDU KRISHNAMURTI = 52

VIVEKANANDA = 37

J. KRISHNAMURTI = 37

Both the men carried to the West the same fire, may be of different magnitudes. Coming down to earth,

V.N. JANAKI = 22

JAYLALITHA (JAYARAM) = 22

KHURANA = 22

V.N. = 11

JANAKI = 11

JAYARAM = 11

These are bold relevance with the same number coming up. They are examples of complex relevance as well.

What concerns us in this letter is the effect of the names involved in the Indo Lankan crisis. SRILANKA, EELAM, DELHI all, we have seen, make 18, the number of the force (not the name), of 'Mara'. Tantra calls this number 'Manmata', the maddened mind. It denotes the arousal of baser emotions, violence, intrigues and bloodshed. Berlin proved to be a terrible example.

The changes we suggest are these:

SRI LANKA	into	SRI LANKA DWIP	=	37
DELH	into	DILLEE	=	21
		(NEW DILLEE	=	37)
TAMIL NADU	into	TAMILAKAM	=	21
COLOMBO	into	KOLUMBUWA	=	37
JAFFNA	into	AHLPPANAM	=	37
TRICOMALEE	into	THIRUCKONAMALA	=	48
BATTICALOA	into	MATTACKALAPPU	=	46

The numbers for these changes bring about the force of co-operation, harmony and fulfillment

Yours Sincerely,

(Pramil)

8. LETTER TO RAJIV GANDHI

To

12th January, 1988.

Shri Rajiv Gandhi,
The Prime Minister of India,
New Delhi - 110 001.

Honoured Sir,

Our foundation has been formed with the aim of reaching the authorities concerned to change the name of Sri Lanka.

Before this formation we have tried variously to reach Mr. J.R. Jayewardene. The President writer, under a pen-name, wrote an essay in the Astrological Magazine of Bangalore V. Raman and sent the copy to J.R.J. Also he requested Miss. Radha Burnier, the President of Theosophical Society contact him. None of this worked. Recently he wrote also to the Dalai Lama, Ms. Pupul Jayakar and Ms. Jayalalitha.

It should be mentioned here that the writer is a Tamil Poet from Trincomalee, Sri Lanka and had known Mr. A.S. Balasingham in his Lankan days. This relationship drew them together when the writer came to India in 1972 never to return to Lanka and A.S.B. came into the country as an adviser to the Liberation Tigers of Tamil Eelam. Although the writer was no enthusiastic about the LTTE, he was deeply affected by the Sri Lankan crisis. He has had personal losses as well. His papers and art-work—he is a painter and sculptor as well—were destroyed with his friend's home during the July 1983 massacre in Colombo. The friend, S. Gopalakrishnan, himself got killed by an assassin who came for his sister-in-law Mrs. Subhashinee Varadhan, the Secretary of the Citizen Council, for Trincomalee.

In Madras when the writer met ASB, he was asked to do the translation of works by such people as Amilcar Cabral, Che Guevara and Franz Fanon. But the writer had expressed in conversations his dislike of the LTTE ideology with its one-party politics.

In the course of this ambivalent relationship, the writer has been warning his contact-men, Thilakar and Yogi, about the occult effect of

LTTE which begets the number 16, with the effect of sudden rise and unexpected fall. The writer has been always fascinated by the occult. He has gone enough into the subject to see a connection among the Paranoid symbols, Hebrew Cabbala, Christian Alchemy, the Tarot cards, Tantra and Tamil numbers. When he spoke about these things to Yogi Ram Surathkumar, a saint living in Tiruvannamalai, assured the writer, "These things are divine Secrets the world is not ready for them". In effect, the writer did not bother to make his findings public. But he has formed the present Foundation to share them with those of his like mind besides using the name of the Foundation for the urgent purpose of changing Sri Lanka's name. After his early attempts at this, he again took heart to do this when he saw that his prediction for LTTE had come true to maximum effect.

The only LTTE person who listened to him was Yogi. He carried the writer's warnings to his shied. They were: LTTE = 16, mean that the movement will be struck down from totally unexpected quarters. On the other hand, LIBERATION TIGERS OF TAMIL EEALM = 95, means great fame, discipline, long journeys and mechanical innovativeness. It is this 95 that had given the LTTE its success. But the acronym LTTE would mean sure destruction. In addition to this, PIRABAKARAN=26, means death. This number is good only for a religious life involving martyrdom. V.PIRABAKARAN=32, means adventure for adventure's sake. Like Vikramaditya, the native will have cyclical fate of six months on the throne and six months in the jungle. VELLUPILLAIPIRABAKARAN = 63 is the number of espionage, robbery and terror.

The suggestions set to V.P. through Yogi were (1) change to LTT. (2) Change to PRABHAKARAN.

While Thilakar, a 'leftist' was mocking the writer for 'Superstitions', Yogi humbly took the message to V.P. This was prior to the Mohandas Police action against LTTE. What made Yogi to listen to the writer was that 130 LTTE were lost in a single night when they were crossing the straits and came unexpectedly under Lankan naval attack.

But, to the chagrin of LTTE's ideologues, it turned out that V.P. believed in the occult, but this approach was shallow and therefore dangerous to himself. He said his name was OK because it begot 32, popularized as a lucky number. And LTTE cannot be changed because

the acronym had become internationally known. Yogi was saddened. All he could do was to have his real name rectified by the writer. Subsequent developments had caused alienation between the LTTE and this writer. The above are a recapitulation to emphasize The above are a recapitulation to emphasize that the occult is not without followers among men of action. Another figure of note is Mr. A. Amirthalingam who is now using his name as A.AMIRTHALINGUM, certainly influenced by someone of an occult bent.

In such an atmosphere the occult approach is of critical worth in matter of national crisis and statecraft.

We want neither money nor publicity in return to what we are giving. If what we give freely is accepted, a slow (or may be, sudden) change will take place to the effect of transforming the Indo-Lankan regional politics. The crisis will end. Problems of blood-shed will end. Of course, problems by themselves may continue, but they will only have a political character, at the worst.

We see a unity even among elements contending. Take this well known alphabetical coed that comes down to us from John Heydon, the Supreme Magus of the Rosicrucian:

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z
1 2 3 4 5 8 3 5 11 2 3 4 5 7 8 1 2 3 4 6 6 6 5 1 7

and apply it for the following:

CEYLON = 24 = JAFFN
SRILANKA = 18 = EELAM
DELHI = 18 = TIGERS
LANKA = 12 = INDIA

You would be intrigued to know the following as well: Swamy Vivekananda and Jiddu Krishnamurti were both born with the same numbers; 12 as birth date (K was born half an hour past 11th midnight) and 4 as total birth number (date + month + year). Study their names:

SWAMY VIVEKANANDA = 52
JIDDU KRISHNAMURTI = 52
VIVEKANANDA = 37
J. KRISHNAMURTI = 37

Both the men carried to the West the same fire, may be of different magnitudes. Coming down to earth,

V.N. JANAKI	=	22
JAYLALITHA (JAYARAM)	=	22
KHURANA	=	22
V.N,	=	11
JANAKI	=	11
JAYARAM	=	11

These are bold relevance with the same number coming up. They are examples of complex relevance as well.

What concerns us in this letter is the effect of the names involved in the Indo Lankan crisis. SRILANKA, EELAM, DELHI all, we have seen, make 18, the number of the force (not the name), of 'Mara'. Tantra calls this number 'Manmata', the maddened mind. It denotes the arousal of baser emotions, violence, intrigues and bloodshed. Berlin proved to be a terrible example.

The changes we suggest are these:

SRI LANKA	into	SRI LANKA DWIP	=	37
DELH	into	DILLEE	=	21
		(NEW DILLEE	=	37)
TAMIL NADU	into	TAMILAKAM	=	21
COLOMBO	into	KOLUMBUWA	=	37
JAFFNA	into	AHLPPANAM	=	37
TRICOMALEE	into	THIRUCKONAMALA	=	48
BATTICALOA	into	MATTACKALAPPU	=	46

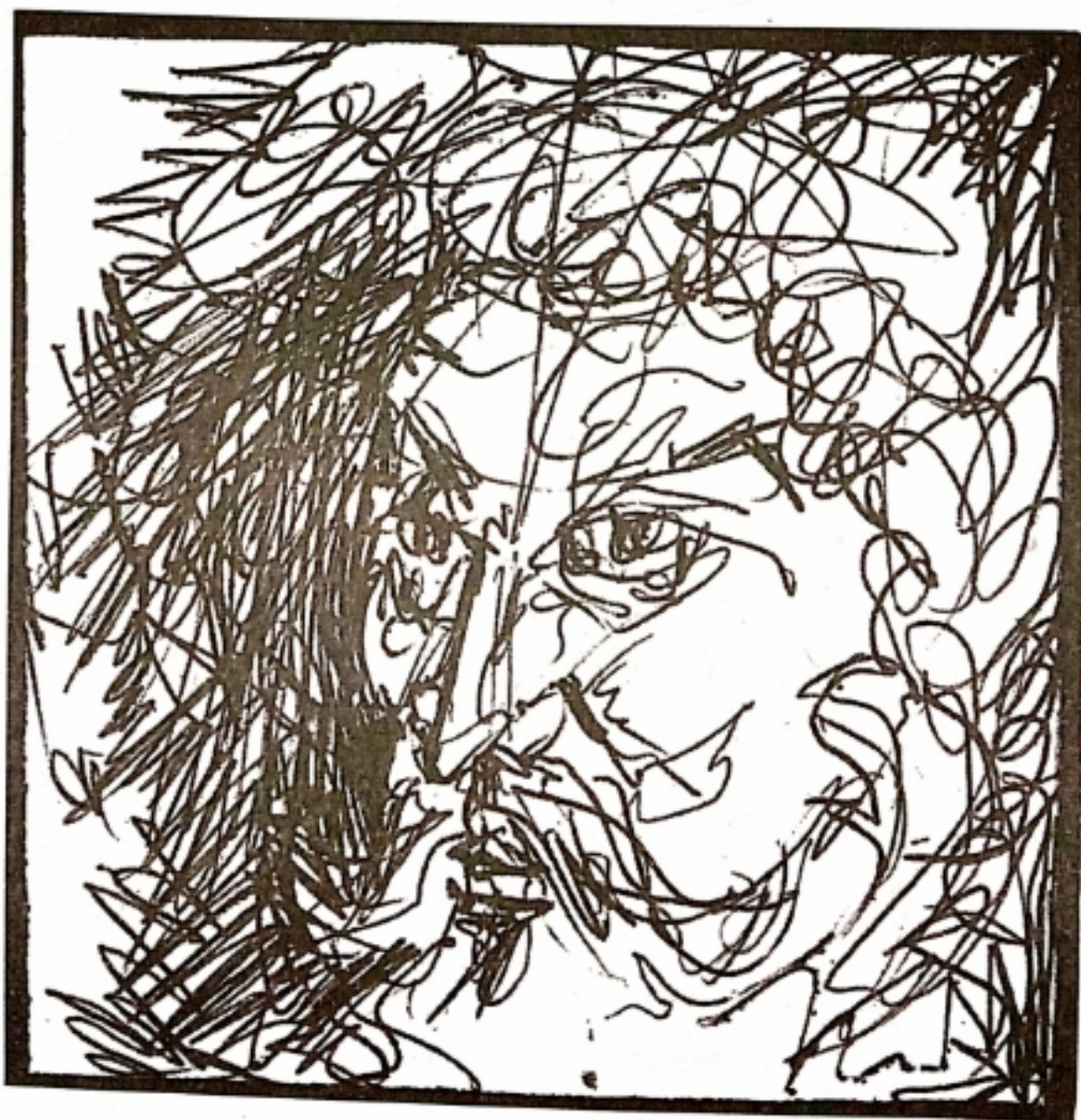
The numbers for these changes bring about the force of co-operation, harmony and fulfillment

Yours Sincerely,

(Pramil)

V

மெய் நலம்

1. உயிர்ப்புக் கலைகள்

திவ்ய உயிர்ப்புப் பயிற்சிகள்

சரீரத்தைத் தியானபூர்வமாகவும் சாந்தித்ய பூர்வமாகவும் காண்கிற, பழம்பெரும் சீன ஜப்பானியக் கலைகளிலிருந்து உருவாக்கப்பட்ட பயிற்சிகள் இவை. இந்த முதல் பகுதி, மூச்சின் கதவுகளைத் திறக்கும் பயிற்சிகளையும் விளக்கப்படங்களையும் கொண்டிருக்கிறது.

இந்த பயிற்சிகளின் பூரணவடிவத்தினது அநுபவமாக, உடல் முழுவதும் சக்தியின் நீரோட்டத்தை உணரலாம். அக்குபஞ்சர் புள்ளிகள் என்று சீன ஜப்பானிய மரபில் குறிப்பிடப்படும் அதிமுக்கியமான நரம்புமையங்களை நானேற்றி, உயிருட்டி, பயிற்சி பெறுவோருக்கு ஒரு ஆழ்ந்த ஓய்வு நிலைகளையும் சாந்தியுணர் வையும் இவை தருகின்றன.

- * தோள்களின் அகலத்துக்குக் கால்களை விரித்துநிற்கவும்.
- * முழங்கால்களை இலேசாக மடித்துத் தாடையைத் தளர்த்தவும்.
- * உடலின் அங்க அசைவும் மூச்சும் இணைய வேண்டும்.
- * மூக்கின் வழியாக வயிற்றுக்குள் மூச்சை இழுத்து, வாயின் வழியாக உடலின் அசைவோடு வெளிவிடவும்.
- * ஒவ்வொரு பயிற்சியும் மூன்று முறைகள் செய்யப்பட வேண்டும்.
- * எவ்விதமான அசௌகரிய உணர்வுக்கும் உடலை உட்படுத்தாமல், தளர்த்தியபடியே எப்போதும் பயிற்சி செய்யப்பட வேண்டும்.
- * தொள தொள ஆடை - முக்கியமாக இடுப்பு பகுதிக்கு - அணியப் பட்டிருப்பது அவசியம்.
- * திவ்ய உயிர்ப்புப் பயிற்சியைக் காலி வயிற்றுடன்தான் செய்ய வேண்டும்; வயிற்றில் எதுவும் இருக்கலாகாது.

1.1

1.2

1.3

1.4

1.5

1.6

2.1

2.2

2.3

2.4

2.5

2.6

2.7

2.8

2.9

பகுதி-1

மூச்சுத் திறவுகோல்கள்:

1. மூச்சை உள்ளிழுக்கவும் : கைகளைக் கோர்த்தபடி தொங்க விட்ட நிலையில் ஆரம்பித்து, அப்படியே கைகோர்த்தபடி இரண்டு கைகளையும் தலைக்குமேல் தூக்கிய நிலைக்குக் கொண்டு போக வேண்டும்.

மூச்சை வெளி விடுக : அப்படியே, கோர்த்த கைகளை ஆரம்ப நிலைக்குக் கொண்டுவந்துவிட வேண்டும்.

2. மூச்சை உள்ளிழுக்கவும் : மேல்நோக்கியபடி, உள்ளங் கைகளைப் பிடித்தபடி, நடுவிரல் நுனிகள் தொட்டபடியே, கைகளைத் தலைக்கு மேலே புரட்டி, மேல்நோக்கியப் பிடிக்க வேண்டும்.

மூச்சை வெளி விடுக : கைகளை அகல விரித்தபடி, உடலின் இரண்டு பக்கங்களுக்கும் கீழே கொண்டு வந்து தொங்கவிட வேண்டும்.

3. மூச்சை உள்ளிழுக்கவும் : இரண்டு கைகளையும் உடலின் பக்கங்களிலிருந்து மேலே உயர்த்தித் தொட வேண்டும் - தலைக்கு மேல் கும்பிடு கைகளாக.

மூச்சை வெளிவிடுக : உள்ளங்கைகளை ஒன்றுடன் ஒன்று அழுத்திப் பிடித்தபடியே, நெஞ்சுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும்.

4. மூச்சை உள்ளிழுக்கவும் : உள்ளங்கைகள் மேலே பார்த்திருக்கக் கைகளை தொங்கவிட்டபடி ஆரம்பித்து, தோளையரத்துக்குக் கொண்டு வந்து, உள்ளங்கைகள் வெளியே பார்க்கக் கைகளை அகல விரிக்க வேண்டும். அப்படியே, இரண்டு புறமும் சுவர்கள் இருப்பதாகக் கற்பனை செய்தபடி, அந்தச் சுவர்களை இரண்டு கைகளாலும் தள்ள வேண்டும்.

மூச்சை வெளி விடுக : கைகளைத் தளர்த்தி, உடலின் பக்கங் களுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும்.

5. மூச்சை உள்ளிழுக்கவும் : உள்ளங்கைகளைக் கீழ் நோக் கித் தொங்க விட்டபடி ஆரம்பித்து, இடது கை அப்படியே இருக்க, வலது கையைப் பக்கவாட்டாக அகட்டி, உச்சிக்கு மேல், உள்ளங்கை மேல் நோக்கிப் பிடிக்க வேண்டும். அப்படியே, ஆகாயத்தையும் பூமியையும் பிரிப்பது போல, கீழுள்ள கையை கீழேயும் மேலுள்ள கையை மேலேயும் தள்ள வேண்டும்.

மூச்சை வெளி விடுக : மேலே இருந்த கையை, ஆரம்ப நிலைக்குக்கொண்டு வர வேண்டும்.

(தொடர்ந்து, இடது கையை இதேபோல் மேலே கொண்டு போய்ப் பயிற்சியைத் தொடர்க)

6. மூச்சை உள்ளிழுக்கவும் : இடது கை கீழே, வலது கை மேலே. இரண்டும், உடலிலிருந்து நேர் கீழ் மேல் அல்லாமல், செங்குத்தாக அப்படியே, இடதுப் புறத்துக்குத் தலையையும் இடுப்பின் மேல் பகுதியையும் திருப்ப வேண்டும் - கண்கள் திறந்தபடி.

மூச்சை வெளி விடுக : வலது கையைக் கீழே கொண்டு வந்தபடி, உடலை முந்திய நிலைக்குக் கொண்டுவர வேண்டும். தொடர்ந்து, இதையே எதிர்திசையில் கைமாற்றி.

பகுதி 2

மூட்டுப் பகுதிகளைத் தளர்த்தும் பயிற்சிகள் :

1. தலை:

தலையை, எல்லாத் திசைகளிலும் சரித்து உருட்டி நீட்டித் தலையாட்ட வேண்டும். கழுத்துச் சதைகளை நீட்டி, முகச் சதைகளை அஷ்ட கோணலாக வலித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

2. தோள்கள்:

தோள்களை மாற்றி, எல்லாத்திசைகளிலும் சரித்து உயர்த்தித் தாழ்த்தி அசைக்க வேண்டும். மூச்சை உள்வாங்கியபடி, இரண்டு தோள்களையும் முடிந்த அளவு உயர்த்த வேண்டும். வெளிமூச்சுடன் தோள்களைத் தொங்க விடுக. (இந்தப் பயிற்சி மட்டும் ஏழு தடவைகள்)

3. மணிக்கட்டுகள், கைகள், முழங்கைகள்:

முஷ்டி பிடித்தபடி, கைமுஷ்டிகளை எல்லாத் திசைகளிலும் சுற்றுக. பிறகு, உள்ளே மடித்து நீட்டுக. ஒரு கையின் புறங்கைப் பகுதியை, மறு கையால் அழுத்தி, இரண்டு கைகளையும் நெஞ்சு நோக்கி விரல்கள் வரும்படி வளைக்க வேண்டும். கைகளை மணிக்கட்டில் மடக்கி, பெருவிரலினால் மணிக்கட்டைத் தொட முயற்சிக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு விரலையும் பின்புறமாக வளைக்கவும். கைகளைக் கோர்த்துப் பிடித்து, உள்வெளியாக மூடி விரிக்கவும்.

4. சக்தி மையங்களைத் தட்டித் திறத்தல்:

கை முஷ்டியினால் மென்மையாக, மறுகையின் உள்பகுதியைக் கீழ்நோக்கித் தட்டியபடி கொண்டுவந்து, வெளிப்பகுதியை மேலே நோக்கித் தட்டிக் கொண்டு போக வேண்டும். இதேபோல், கை மாற்றித் தட்டிய பின், கால்களுக்கு உள்புறத்தைக் கீழ்நோக்கி, ஒரு காலைத் தட்டிக் கொண்டு போய், அப்படியே அதன் வெளிப்புறத்தை, மேல்நோக்கித் தட்ட வேண்டும். அப்புறம் அடுத்த கால்.

5. முதுகுத் தண்டு :

இடதுபுறம் இடுப்பின் மேல்பகுதியை திருப்பியபடி மூச்சை உள் வாங்கி, வலது புறம் திருப்பும்போது வெளிமூச்சு விட்டபடி, வேகம் அதிகரிக்க கைகளை அகல விரித்து வீசி, இதைத் தொடர வேண்டும். பிறகு, இதையே குனிந்த நிலையிலும் செய்து முடிக்க வேண்டும்.

6. இடை :

இடையை வட்டமாக அசைக்கவும். இறுக்கம் உள்ள பகுதிகளில், அதிகமாக 8 வடிவமாகவும் அகல அளவில் அசைய வேண்டும்.

7. முழங்கால்கள், பாதங்கள், கணுக்கால்கள் :

முழங்கால் ஒன்றைத் தூக்கிப் பாதத்தை முன்னே நீட்டி, உள்ளே வளைத்து, கணுக்காலைச் சுற்றவும். முழங்காலையும் சுற்ற வேண்டும். பிறகு நீட்டி, பாதத்தை முன் பின்னாக மடிக்கவும்.

கைகளை உயர்த்தி, ஒரு காலைப் பின்னே வளைக்கவும். மூன்று தடவை உள்வெளிமூச்சு எடுத்தபடி, இதே நிலையில் நிற்க வேண்டும். பிறகு, அதே காலின் பாதத்தை இரண்டு கைகளாலும் பிடித்தபடி, பிருஷ்டத்தை நோக்கி இழுத்து வளைக்க வேண்டும். கொஞ்ச நேரம் பிடித்த நிலை. பிறகு, கால்களை மாற்றித் தொடர்க.

8. கால்கள்:

1. ஒரு கையையும் காலையும், முன்பின்னாக ஊஞ்சலாட்டவும். கை முன்னே போகும்போது, கால்கள் பின்னே போகவேண்டும். சில தடவைக் குப்பின், கை காலை மாற்றிச் செய்ய வேண்டும்.

2. கைகள் இரண்டையும் உடலின் முன் பகுதியில், ஒரு திசையில் வீசியபடி, ஒரு காலை எதிர் திசையில் வீச வேண்டும். பிறகு, மாற்றிச் செய்க.

3. ஒரு காலைச் சற்றே தூக்கி, மறுகாலைச் சுற்றி கொண்டு வந்து, பிறகு பின்னாடிச் சுற்றிக் கொண்டு போக வேண்டும். பின்பு, காலை மாற்றிச் செய்க.

9.மையநிலைப்பாடு :

மூச்சை உள்ளிழுக்கவும் : கீழிருந்து உள்ளங்கைகள் மேல் நோக்கியபடி, கைகளை இதயப் பகுதிவரை, பாரம் தூக்குவது போல் தூக்கவும்.

மூச்சை வெளி விடுக : குதிகால்களைத் தூக்கியபடி, உள்ளங்கைகளினால் எதையோ கீழே தள்ளுவதுபோல் கீழே அழுத்தியபடி, கீழே கொண்டு வருக. பிறகு, குதிகால்களினால் தரையை அழுத்தும் நிலைக்கு வருக.

அரும்பு, ஜூலை 1993.

2. சமையல்

நாம் உட்கொள்ளும் உணவில், சட்னி, பழங்கள் தவிர பெரும்பாலானவற்றை வேகவைத்தே உண்கிறோம். வேகவைப்பதால், வைட்டமின் 'ஏ' போன்ற சில உயிருட்டச் சத்துக்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று கூடி, புதிய சத்துக்களும் பிறந்து விடுகின்றன. எனவே, வேகவைப்பதனால் உணவுச் சத்துக்கள் நாசமாகின்றன என்று ஒரேயடியாக கூறுவதற்கில்லை. அளவோடு வேகவைப்பது, உண்மையில் நன்மையே விளைவிக்கும். அளவு மீறி வேகவைப்பதும், சமைக்கும்போது உப்பு சேர்ப்பதும் நல்லதல்ல.

சமையல் முறையில், நீர்ப்பதச் சமையல், நீர்ப்பதமற்ற சமையல் என்று இரண்டு முறைகள் உள்ளன. தண்ணீரிலோ, நீராவியிலோ சமைப்பது, நீர்ப்பத முறை. எண்ணெயில் வறுத்தல், ரொட்டிபோல் சுடுதல் ஆகியன, நீர்ப்பதம் இல்லாத முறை. இந்த முறையில், உணவுச் சத்துக்கள் அதிகம் வீணாவதில்லை. ஆனால், நீர்ப்பத முறையில் ஓரளவு உணவுச் சத்துக்கள் நீரில் கரைந்து ஆவியாகிவிடும் என்பதுதான். எனவே, பிரஷர் குக்கர் போன்ற பாத்திரத்தில் மூடிவைத்துச் சமைப்பதே நல்லது. ஓரளவு ஆறிய பின்பே மூடி திறக்கப்பட வேண்டும். காய்கறிகளின் சமைத்த நீரை வீசக்கூடாது.

சிலர், காய்கறிகளை வெட்டிய பின்னே அலசுகின்றனர். இது மிகத் தவறான ஒரு பழக்கமாகும். சுத்தமான பழைய டீப்பிரஷ் கொண்டு, காரட் போன்றவற்றைக் கொஞ்சத் தண்ணீரில் சுத்தமாக்கிவிட்டுப் பின்பே அவற்றை வெட்ட வேண்டும். பீன்ஸ் போன்றவற்றை அலசினால் போதும். வெட்டிய பிறகு, கண்டிப்பாக மரக்கறிகளை அலசக்கூடாது. ஏனெனில், பல்வேறுவிதமான உணவுச் சத்துக்கள் நீரில் கரைந்துவிடும் குணம் கொண்டவை. அலசும் நீரை நாம் உட்கொள்ளப் போவதில்லை. ஆதலால், இதில் கரையும் அரிய சத்துக்கள் வீணாகப் போய்விடுகின்றன. இதற்காக, காய்கறிகளை அலசாமல் பண்ணக்கூடாது. ஏனென்றால், காய்கறிகளில் படிந்துள்ள தூசி, கிருமிகள், பூச்சி கொல்லி மருந்துகள் ஆகியவை, நிச்சயம் அலசி நீக்கப்பட வேண்டியவை ஆகும்.

அரிசி, பருப்பு ஆகியவற்றையும் அளவுக்கு அதிகமாக அலசுவதால், அதிக இழப்பு உண்டாகிறது. இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால், மோசமான அரிசியை அதிகம் அலம்ப வேண்டியிருப்பது. இதனால், ஏற்கனவே சத்து குறைந்த இந்த அரிசி, மேலும் சத்திழக்கிறது.

தோலுடன் சேர்ந்த கடலை, துவரை, முழுப்பயிறு போன்றவற்றை அதிகம் கழுவுவதால், இழப்பு ஏற்படுவதில்லை.

அரிசி வடிக்கும் பழக்கம் தமிழ்நாட்டில் அதிகம். அதுவும், புழுங்கல் அரிசி வெந்தபின்பு கஞ்சியை வடிக்காவிட்டால், சாதம் சொத சொதப்பாக இருக்குமே என்பது இதன் காரணம்.

அரிசியில் உள்ள புரதச்சத்து மற்றும் வைட்டமின் 'பி' போன்றவை, இந்தக் கஞ்சியுடன் அதிக அளவில் வெளியேறிவிடும். இப்படி வடிக்கப்பட்ட கஞ்சியில், தேங்காய்ப்பால் அல்லது தேங்காய்த் துருவல், முடியுமானால் நெய் ஆகியவை சேர்த்து, சிறிது உப்பிட்டு உட்கொண்டால், வடிக்கப்பட்ட சோற்றை உண்பதைவிட மேலான பலனும் திருப்தியும் உண்டு.

கஞ்சியைக் குடித்தபிறகு அதிக சோறு தின்க முடியாது. எனவே, கஞ்சி குடிக்காதே என்று கூறுவது தவறு. கஞ்சி குடித்ததினால் வயிறு நிரம்பிய உணர்வு ஏற்படுகிறது என்றால், அதன் காரணமே கஞ்சியில் உள்ள அதிகப்படியான சத்துதான்.

பொதுவாகப் பச்சரிசிக்கு அளவாகவே தண்ணீர்விட்டு சமைத்து வடிக்காமல், நீரை சோற்றில் ஊறவிடுகிறதுதான் முறை. இருந்தும், தண்ணீர் அளவு தெரியாமல் நிறைய ஊற்றிவிட்டு, பச்சரிசி சாதத்திலிருந்துகூடக் கஞ்சியை எடுத்து வெளியே கொட்டிவிடும் மேதாவிகள் இருக்கிறார்கள்.

எனவே, சமையலுக்கு அரிசியைக் கொட்டிக் கொள்ளும்போதே, அதற்கு ஒரு அளவையை உபயோகிக்க வேண்டும். டம்ளர் ஒன்றை, அளவையாக உபயோகிக்கலாம். பச்சரிசி ஒரு டம்ளர் என்றால், அதற்கு இரண்டு டம்ளர் நீர் விடவேண்டும். புழுங்கல் அரிசி ஒரு டம்ளர் என்றால், அதற்கு இரண்டரை டம்ளர் நீர் விட வேண்டும். இப்படி நீர்விட்டு, இறுக மூடிய பாத்திரத்தில் சமைத்தால், சாதத்தை வடிக்க வேண்டியதில்லை. ஒரு டம்ளர், இரண்டு டம்ளர் அரிசி மட்டும் போட்டுக் குட்டிச் சமையல் செய்யும்போது, தண்ணீர் கொஞ்சம் அதிகமாக விடுவது அவசியமாகலாம். கூடவே, சமைக்கும் சூடு, பாத்திரம் ஆகியவற்றையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

உணவுப் பொருள் அதிகநேரம் வேகக் கூடாது. அதிலும், உப்பிட்டு வேகவைப்பது உணவுச்சத்துக்கள் குறையத்தான் உதவும். சமையல் முடியும் தருவாயில்தான் உப்பிட வேண்டும். விஷேசமாக, மீனுக்கு உப்பிட்டுச் சமைத்தால் அதன் புரதச்சத்து பெருமளவுக்கு பாழாகிவிடும். குறைந்த நேரம் வேகவைப்பதுடன், குறைந்த அளவு நீரை உபயோகிப்பதுதான் எல்லாவித பண்டங்களுக்கும் நல்லது. அதாவது, குழம்பு வடிவிலேயே காய்கறிகள் சமைக்கப்படுவது நல்லது.

சமையலுக்குப் புளி மிதமாகச் சேர்ப்பதால், உணவில் உள்ள வைட்டமின் 'ஸி' பாதுக்காக்கப்படுகிறது. சமையல் பாதிக்கும் மேல்வெந்த பின்பு புளி விடுவதுதான், இதற்கும் சிறந்த வழி.

கடைகளில் விற்கும் சாம்பார் பவுடரில், மிளகாய், தனியா, மஞ்சள் ஆகியவற்றுக்கும் மேல் வேறு எதுவும் இருப்பதில்லை. உண்மையில், சாம்பார் பவுடரை நாமே தயாரித்துக் கொள்வதுதான் நல்லது. உரிய பொருள்கள் முழுவதையுமே சேர்த்து அரைத்த பொடி, ஒரிரு காய்கறிகளை மட்டும் கொண்ட சமையலைக்கூட நிறைந்ததாக்கும்; ஊட்டச் சத்தையும் தரும்.

நாமே தயாரிக்கும் பவுடரில், முடிந்த அளவு மிளகாயைக் குறைப்பது நல்லது. அதில் அதிகச் சத்தும் கிட்டாது என்பதுடன், தனியா ஆகியவற்றைச் சமஅளவாகக் கொண்டுதான் பெரும்பாலும் சாம்பார் பவுடர் தயாரிக்கிறார்கள். தனியாவைவிடப் பாதியளவுதான் மிளகாய் சேர்க்கலாம். மிளகாய் இல்லாமல்கூட அரைக்கலாம்; ஒன்றும் குடிமுழுகி விடாது. ஆனால், நாக்கு கேட்குமே!

ஒரு கிலோ தனியாவுக்குத்தான், மேற்படி இதர பொருள்களின் அளவு. தனியாவின் எடையை ஏற்றினால், அவற்றிற்குத் தகுந்த சமானத்தில் மற்ற பொருள்களின் எடையையும் ஏற்ற வேண்டும். எல்லாப் பொருளையும் வாணலியில் சிறிதளவு வறுத்து, ஒன்றாக கொட்டி, மில்லில் அரைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

முக்கிய குறிப்பு:

சிலவேளை, பெருங்காயம் பசைத்தன்மையுடன் கிடைக்கலாம்; கல் போல் கெட்டியான பெருங்காயத்தையே அரைவைக்குத் தரவேண்டும். இன்றேல், அது மிஷினில் சிக்கிக் கொள்ளும். பசை தன்மையுள்ள பெருங்காயம், எண்ணெயில் வறுக்கப்பட்டு கெட்டிப்பட்ட பின்பே சேர்க்கப்பட வேண்டும்.

வசதியுள்ளவர்கள், சாம்பார் பவுடரில் கிராம்பு, ஏலம், பட்டை ஆகியவற்றையும் சேர்த்து அரைக்கலாம். ஏலத்தில் கோது வறுக்கப்பட்டால்தான், மிஷினில் அரைபடும். ஏலம், பட்டை, கிராம்பு ஆகியவற்றைத் தனியாகச் சேர்த்துக் கொள்வதுதான் நல்லது. இருந்தும், இவை பெருமளவு பரிமளிப்புப் பொருட்கள்தான்.

உணவு கொண்டபின்பு, இனிப்பு இல்லாத பாக்கை நன்று மென்று விழுங்குவது நல்லது. பாக்கு, பற்களின் எனாமலுக்கு உறுதி தருவதுடன், பாக்கில் உணவு சத்துக்கள்கூட உண்டு

பசுமை, ஏப்ரல் 1988.

3. ஒளி மருத்துவம்

நமக்குக் கிடைக்கும் ஒளியின் நிலையமாய் விளங்குவது சூரியன். பல கலாச்சாரங்கள், பண்டைய நாட்கள் தொட்டு சூரியனை வணங்கி வந்திருக்கின்றன. ஆனால், சமீபகாலங்களில்தான் மனித ஆரோக்கியத்துக்குச் சூரிய வெளிச்சம் உதவுகிறது என்ற உண்மையை அறிந்திருக்கிறார்கள். மருத்துவத்துறையில், சூரிய வெளிச்சத்தை உபயோகிக்கும் சோதனைகளும் முறைகளும் இன்று வளர்ந்து வருகின்றன. பல்வேறு வியாதிகளைக் கண்டு கொள்ளவும் குணப்படுத்தவும், சூரிய ஒளி பயன்படுகிறது. இயற்கையாகவோ செயற்கை யாகவோ சூரிய ஒளி பாய்ச்சப்பட்டு, இந்த வேலைகள் நடைபெறுகின்றன. உள்ளச்சோர்வு, மனநிலை மாற்றங்கள், சிறுநீரகத்தில் கற்கள், தசைப்புற்று என்று பல்வேறு வியாதிகளைச் சந்திக்கிறது சூரியஒளி. இந்தத் துறைக்கு, ஃபோட்டோ பயாலஜி (ஒளி உயிரியல்) என்று நாமகரணம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஒளிக்கதிர் வீச்சுக்கும் உயிரியல் இயக்கத்துக்கும் சம்பந்தம் உண்டு என்பதுதான், இந்தத் துறையின் அடிப்படை. தாவரங்களுக்கு உயிரூட்டம் தருவது சூரியன் என்பதை மட்டும் தான், இதுவரை விஞ்ஞான உலகம் அறிந்திருந்தது. இலைகளில் உள்ள பச்சை நிறமாக, இது அறிய வந்திருக்கிறது. இந்த பச்சை நிறத்தின் காரணம், சூரிய ஒளியை உணவாக மாற்றுகிற தாவர ரசாயனத்தின் விளைவு. இந்தப் பசுமைதான், உயிர் வர்க்கத்தின் முதல்பட்ச உணவுற்பத்திச் சாலை. இன்று சூரியஒளி, இந்த பசுமைக்கு உதவுவதுடன் நின்று விடுவதில்லை என விஞ்ஞானிகள் கூறுகிறார்கள். மின்மினிப் பூச்சிகளின் ஒளியிலுள்ள ரசாயனத்திலிருந்து, பயணக் களைப்பு, உழைப்பாளிகளின் அசதி ஆகியவைவரை, சூரியனது ஆதிக்கம் பரவி உள்ளதாக விஞ்ஞான ஆய்வுகள் கூறுகின்றன.

மனச்சோர்வுக்கும் வியாதிகளுக்கும் ஒளியை மருந்தாக உபயோகிக்கலாம் என்று கூறுகிறது, 'ஃபோட்டோ மெடிஸின்' என்ற ஒளிமருத்துவம். உடலின் ஹார்மோன் சுரப்பிகள், செல் என்ற தசைத் தாதுகள் போன்ற நுண்ணிய உடலின் அத்திவாரக் கற்களுக்கு அடியே வேரோடுகிற, உடலின் அணுத்தொகுப்பான மூலகங்கள் வரை, ஒளியின் ஆதிக்கம் ஊடுருவி உள்ளது.

குளிர் தேசங்களில் குளிர் காலத்தின் விளைவாக, அங்கே உள்ளவர்களுக்கு மனச்சோர்வும் உடல்சோர்வும் ஏற்படுகின்றன. இதற்கு உண்மையான காரணம், மிகக் குறைவாக அவர்கள் அந்தக் காலத்தில் பெறும் சூரிய ஒளிதான். பனிரெண்டு மணிநேரத் தூக்கத்துக்குப் பிறகும் ஒரு அசதி; உணவின் மீது வெறிபிடித்த ஆவல், காம உணர்வுக் குறைவு, பிறர் மீது எரிச்சல், வேலை செய்வதில் சிரமம் ஆகியவற்றை,

இந்தச் சோர்வு பிறப்பித்து விடுகிறது. கடந்த ஐந்து வருஷங்களினுள், இதற்குக் காரணம் குறைவான சூரிய ஒளி விநியோகம்தான் என்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. குறைவான சூரிய ஒளியின் விளைவாக, மூளையின் மத்தியில் உள்ள பினியல் சுரப்பி அதிகமாகச் சுரக்கிறது. இருளில் அதிகமாக வேலை செய்யும் குணம் கொண்ட சுரப்பி, இந்த பினியல். இது சுரக்கும் ஹார்மோனின் பெயர், மெலட்டோனின். மனச்சோர்வை ஏற்படுத்தும் சக்தி, மெலட்டோனினுக்கு மிகவும் உண்டு. இதுவே, ஜனன உறுப்பின் இயக்கச் சக்கரத்தையும் ஆள்கிறது. இதனைப் புரிந்து கொண்ட மருத்துவர்கள், செயற்கையாகச் சூரிய ஒளியைத் தகுந்த பல்புகள் மூலம் பிறப்பித்து, நோயாளிகள் மீது பாய்ச்சி, பினியலின் அதிகப்படியான சுரத்தலைத் தடுக்கிறார்கள். இதன் விளைவாக, மனச்சோர்வு நீங்க, உடலிலும் உள்ளத்திலும் உற்சாகம் பரவுவது நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. இருந்தும், தாங்களே செய்து பார்க்கக் கூடாத மருத்துவம் இது. எவ்வளவு ஒளி தேவை என்பதைப் பரிச்சார்த்தமாக அறிந்தே ஒளி பாய்ச்சப்பட வேண்டும். இன்றேல், வேறு பிரச்னைகள் பிறந்துவிடும்.

ஒரு கண்டத்திலிருந்து இன்னொரு கண்டத்துக்கு ஜெட் மூலம் சீக்கிரம் பறந்து போய்ச் சேர்வதன் விளைவாக, 'ஜெட் அசதி' என்ற சோர்வு நோய் ஏற்படுகிறது. இதற்குப் பரிகாரமாக, ஒருசில மணி நேரங்கள் சூரிய வெளிச்சத்தில் இருந்தால் போதும், ஜெட் அசதி பறந்து விடும்.

நவீன வேலை நிலையங்களில், ஒளி சம்பந்தப்பட்ட தொழில்கள், வீட்டில் டி.வி. பார்ப்பவர்கள் மீது டி.வி. வெளிச்சம் ஏற்படுத்தும் விளைவுகள் போன்ற பல்வேறு விஷயங்களும், இந்த ஆராய்ச்சியில் அடங்குகின்றன.

இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலேயே, ஒளி மருத்துவம் ஆரம்பித்து விட்டது. டென்மார்க்கைச் சேர்ந்த நீல்ஸ் ஃபின்ஸன் என்பவர், தோலில் ஏற்படுகிற ஒருவித சுஷ்ரோகத்தை ஒளியினால் குணப்படுத்தலாம் என்று கண்டுபிடித்ததற்காக, 1903-ம் ஆண்டின் நோபல்பரிசை பெற்றுள்ளார்.

ஒளியினால் ஆபத்தும் உண்டு. வாஷிங்டனில் உள்ள இரண்டு மருத்துவமனையாளர்கள், ஒரு அறிக்கையை விட்டிருக்கிறார்கள். இருபத்திநாலு மணிநேரமும் ஒளி பாய்ச்சப்படுகிற தீவிர கண்காணிப்பு அறைகளில், பத்து மாதம் நிரம்பும் முன்பே பிறக்கக்கூடிய குழந்தை, குருடாகக்கூடும் என்பது இந்த அறிக்கை. இதன் விளைவாக, அமெரிக்கா எங்கும் மருத்துவநிலையங்கள் இந்நிலைக்கு மாற்றாக வேறு வசதிகளைச் செய்துள்ளன.

பசுமை, பிப்ரவரி 1988.

4. திருவள்ளுவரின் மருந்து

'உடலுக்கு மருந்தே வேண்டாம்' என்று, அடித்துச் சொல்கிறார் திருவள்ளுவர்: "மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக்கு."

நோய் உள்ள உடலுக்கே மருந்து. நோய் இல்லாத உடலுக்கு, மருந்து அப்போதைக்கு வேண்டாம். ஆனால், வள்ளுவரின் இந்த குறளில், அவரது குரல் மேலும் ஒரு அழுத்தம் பெறுகிறது. 'மருந்தென வேண்டாவாம்' என்கிறபோது, 'மருந்தே வேண்டாம்' என்ற அழுத்தத்தை உணரலாம். நோய், அப்போதைக்கு இல்லாததுடன் எப்போதுமே இல்லாத நிலையில்தான், 'மருந்தே வேண்டாம்'. இப்படி எப்போதுமே, நிரந்தரமாக மருந்து தேவைப்படாத நிலை, உடலுக்கு எப்படி ஏற்படுகிறது?

'மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக்கு - அருந்தியது அற்றது போற்றி உணின்.'

'சாப்பிட்ட உணவு கழிவாக வெளியேறிய பின்பு மட்டுமே சாப்பிடுகிற ஒழுக்கத்தைக் கடைபிடித்தால், உடலுக்கு மருந்து என்று எதுவுமே வேண்டாம்,' என்பது இக்குறளின் பொருள்.

அருந்தியது அற்றது, உட்கொண்டது இல்லாமல் ஆகிய நிலையாகிறது. உட்கொள்ளப்பட்ட பொருள் உடலில் இல்லாத நிலை, அது கழிக்கப்பட்ட பின்பே ஏற்படும். இந்நிலையைக் கடைபிடித்து, அதன் பின்பு உண்டால் - 'அருந்தியது அற்றது போற்றி உணின்' - இப்படி உண்ணும் பழக்கம் இருந்தால், மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக்கு.

இதன் விரிவுரை இது: "உட்கொள்ளப்பட்ட உணவு முதலில் கழிக்கப்பட வேண்டும். அதற்குப் பின்பே, அடுத்த உணவை உட்கொள்ள வேண்டும். இந்த ஒழுக்கம் இருந்தால், உடலுக்கு மருந்து என எதுவும் தேவையில்லை; நோயே வராது. இப்படிக்கின்றி, உட்கொண்டது உடலுக்குள்ளேயே இருக்கும்போது அடுத்த உணவையும் உள்ளே அனுப்பினால், அது நோய் வருவதற்கு மூலகாரணம் ஆகும்." இவ்வளவு பொருள் மண்டலமும் மேற்படி நிலையைக் குறிப்பிடும் தோரணையில், அதன் விரிவாக்கம் பொதிந்து நிற்கிறது. ஒரு காரியத்தைச் செய்யாதிருப்பதன் பலனைக் கூறும் தோரணையிலேயே, அந்தக் காரியத்தைச் செய்தால் 'என்ன பலன்' ஏற்படும் என்பதைக் கூட அர்த்தப்படுத்திவிடலாம். திருக்குறளின் சிறப்பம்சங்களுள் இது ஒன்று. மேற்படி குறளில், இந்த அம்சம் அற்புதமாக அமைந்திருக்கிறது.

தவறு செய்துவிட்டோம்; எதைச் செய்தால் நோயே வராது என்று சொல்லப்பட்டதோ, அதைச் செய்துவிட்டோம்; ஏற்கெனவே உட்கொண்டது உள்ளே இருக்கும்போதே, அடுத்த உணவை உட்கொண்டுவிட்டோம்! 'இதில் என்ன பெரிய தவறு? இப்படிச் செய்ததால், என்ன குடி முழுகிவிட்டது? ஆரோக்கியம், சுறுசுறுப்பு எல்லாம் தொடர்ந்து எங்களுக்கு இருந்து கொண்டதானே இருக்கின்றன?' இப்படி எதிர்வாதங்கள் கிளம்புகின்றன.

மேலும், ஒவ்வொரு வேளை உணவுக்கும் பிறகு, நாம் கழிவறைக்குப் போய்க் கொண்டிருப்பதில்லை. ஒரு நாளைக்கு ஒருவேளைதான், உண்ட உணவை நாம் கழிக்கிறோம் (இந்த ஒழுக்கம்கூட இல்லாதவர்கள் இருக்கிறார்கள்).

திருவள்ளுவர் வாழ்ந்த காலத்தைப் பற்றி, அபிப்ராய பேதங்கள் உண்டு. இரண்டாயிர வருஷங்களுக்கு முன் என்ற பார்வை பரவலானது. இது எப்படி இருந்தாலும், 'ஒரு பழைய கருத்துதான் திருவள்ளுவருடையது. அடுத்த உணவுக்கு முன்பு முந்திய உணவைக் கழிப்பது அசாத்யம்' என்று, ஆட்சேபணை எழுப்பலாம். சரியானது என்றுதான், அவதானங்களை அடிப் படையாகக் கொண்ட அறிவியல் கூறுகிறது.

இதற்கு வருமுன், உண்டது எவ்வளவு காலம் உடலினுள் இருக்கிறது என்பதைப் பார்ப்போம்.

வயிற்றுப்பையை உணவு அடைந்ததும், அங்கே அது உணவுக் கூழாக மாற்றப்படுகிறது. இதற்கு ஒரு மணி நேரம் ஆகும். அடுத்து, சிறுகுடலில் ஜீரணம், செரிமானம் நடக்கிற காலம், மூன்று மணி. மிஞ்சிய சக்கை வெளியே அனுப்பப்படுகிறது. பெருங்குடலினுள் 12 மணி நேரம். ஆக, $1+3+12 = 16$ மணி நேரம். உணவு கொள்ளப்பட்டதுக்கு, 16 மணி நேரத்துக்குப் பின்பே அடுத்த உணவை உட்கொள்ள வேண்டும். இதில்கூட, ஒரு எட்டுமணி நேர இடைவெளியை விடலாம். அப்படி இடைவெளிவிட்டால், 24 மணி நேரம் ஆகிறது. அதாவது, ஒரு நாளைக்கு ஒரு வேளையே உண்ண வேண்டிய நிலை இது.

'ஒரு வேளை உண்பவன் யோகி'

'யோகி' என்றால், யோகாசனம் செய்கிறவனோ தவம் செய்கிறவனோ அல்ல; 'சேர்ந்திருப்பவன்'. இயற்கையுடன் 'சேர்ந்திருப்பவன்' என்றே, இந்த இடத்தில் பொருள் காண வேண்டும். ஒரு வேளை மட்டும் உண்டு பழகினால், அதன் அடிப்படை, 'அருந்தியது அற்றது போற்றி' இருக்க வேண்டும். அருந்தியது

அற்றதாவதற்கு, சுமார் 16 மணி நேரம். அதற்கு மேல், 8 மணி நேர இடைவேளை. மொத்தம் 24 மணி நேரம். இப்படிப் பார்த்தால்,

“மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக்கு - அருந்தியது அற்றது போற்றி உணின்.”

இந்தத் திருக்குறளுக்கு, அதன் விரிவுரை மண்டலங்களுக்குச் சமமான கருத்துத்தான்,

“ஒருவேளை உண்பவன் யோகி, இருவேளை உண்பவன் போகி, மூவேளை உண்பவன் ரோகி.”

திருக்குறளில் சுருக்கமாக, உள்ளர்த்தங்களைக் கொண்டு சொல்லப்பட்டதன் விரிவாக்கமே, பிந்திய வாக்கியம். ஆனால், இப்படி ஏன் உண்ண வேண்டும் என்ற காரணத்தை திருக்குறளில் காணலாம். பிந்திய வாக்கியத்தில் அது இல்லை. அதுதான், ‘அருந்தியது அற்றது போற்றல்’ - உட்கொண்டதை வெளியேற்று தல். இப்படி வெளியேற்றப்படும் முன்பே உண்பவர்கள்தாம் போகியும் ரோகியும் - ருசிக்காக உண்கிறவனும் வியாதியாளனாக மாறிவிட்டவனும்.

திருவள்ளுவரின் மேற்படி கூற்றும் ‘யாரோ’ தந்த மேற்படி வாக்யமும், இன்றைய அறிவியலின்படி மிகவும் சரியானவை; மறுக்க முடியாதவை. இரண்டு கூற்றுக்களுடன், அறிவியல் அவதானத்தையும் சேர்த்து மேலே செல்வோம்.

உடலிலுள்ள கழிவுப் பொருளாக மாறிய உணவு, பெருங்குடலின் மூன்று பகுதிகளைக் கடந்தே வெளியேறுகிறது. உண்டது செரிமானமாக நான்கு மணி நேரம், பெருங்குடலின் இரண்டு பகுதிகளையும் கடந்து மூன்றாம் பகுதியை அடைய எட்டு மணி நேரம்; ஆக $4+8 = 12$ மணி நேரங்கள்.

ஏற்கனவே, 24 மணி நேரத்தில் ஒருவேளை உண்ணும் யோகியை சந்தித்து விட்டோம். அவன், பெருங்குடலையும் விட்டுச் சக்கையாகிவிட்ட கழிவு வெளியேறிய 16 மணி நேரத்துக்குப் பின்பும், 8 மணி நேரம் பொறுத்திருந்து உண்பவன். இவனே, இயற்கையுடன் ஒன்றிய யோகி.

உணவு உட்கொண்ட 12வது மணிநேரத்தில், அதாவது 24 மணிநேரத்தினுள் இரண்டுவேளை உண்பவன், போகி. ருசிக்காக உண்ணும் இவன், உணவில் இன்பம் தேடி உண்பவன். இவன், இயற்கையிலிருந்து பிரிந்து விட்டவன். இவனுடைய நிலையிலேயே, பிரச்னை ஆரம்பிக்கிறது. ஏனெனில், இன்னும் கழிவு அகற்றும் வேலை நிறைவேறாத சமயத்தில், இவன் அடுத்த உணவையும் உட்கொள்கிறான். இதனாலேயே, இவன் போகி.

இவனையே, 'களிபேறிரையான்' என்கிறார் திருவள்ளுவர், இன்னொரு குறளில். 'களிபேறு' என்றால், இன்பத்தைப் பெறல்; 'களிபேறிரையான்', இன்பத்தைப் பெறுவதற்காக உண்பவன்.

'யோகி' என்றால், 'இணைந்தவன்'. 'போகி' என்றால், 'அநுபவிப்பவன்'. இன்பத்தை மட்டுமல்ல, துன்பத்தை அநுபவிப்பவன் போகிதான். அதுவே அகராதிப் பொருள். ஆனால், இன்பத்தை அநுபவிப்பவனை மட்டுமே நாம் 'போகி' என்கிறோம். இன்பம், துன்பத்துக்கே இட்டுச் செல்லும். "களிபேறிரையான் கண் நோய் நிற்கும்" என்கிறார், திருவள்ளுவர். இங்கே களிபேறு - அதாவது இன்பம் - துன்பமாகி விடும் ஆபத்து உணர்த்தப்படுகிறது. இது, முதல் உணவை உட்கொண்ட 12^{ம்}-வது மணி நேரத்தில் - அதாவது, கழிவு பெருங்குடலின் மூன்றாம் பகுதியினுள் செல்லும் சமயத்தில், உணவு உட்கொள்பவனின் நிலை. கழிவு அகற்றப்படுவதற்கு நான்குமணிநேரம் உள்ள நிலை இது.

மூவேளை உண்பவன் ரோகி - ஒவ்வொரு ஐந்து மணி நேரமும் இவன் உண்கிறான். முதல் உண்டது, பெருங்குடலின் முதல் பகுதியிலிருந்து இரண்டாவது பகுதிக்குள் போகும் சமயம் இது. உண்டது முழுவதும் வெளியேற, இன்னும் ஐந்து மணி நேரம் இருக்கிறது. இந்நிலையில் உண்டால் என்ன ஆகும் என்பதையே, 'ரோகி' என்ற பதம் குறிக்கிறது.

'யோகி' என்றால், 'இணைந்தவன்'. 'போகி' என்றால், இன்பத்தை அநுபவிக்க நாடி, துன்பத்தையும் 'அநுபவிப்பவன்.' 'ரோகி' என்றால்? 'ரோகி' என்றால், நோயாளி என்றே பொதுவாய்ப் புரிந்து வைத்திருக்கிறோம். ஆனால், நோய் எப்படி வருகிறது என்பதையும், 'ரோகி' என்ற பதம் உணர்த்துகிறது. உறுதி உடைதல் என்பதே ரோகம். யோகத்தில் ஏற்படும் இணைப்புநிலை - உறுதி. இதனையே, 'கல்பம்' என்கிறோம். இந்த உறுதி உடையும் நிலை, 'ரோகம்'. உடைந்தால், பிரிவினை ஏற்படுகிறது. மனிதனை உருவாக்கி ஊட்டி வளர்க்கும் இயற்கையிலிருந்து மனிதன் உடைபட்டு, பிரிந்து நிற்கிறான். அவனையே, ரோகி-நோயாளி -- என்று அழைக்கிறோம்.

இவ்வளவும், பழைய இந்திய - தமிழ் - பாரம்பரியக் கருத்தையும் அறிவியல் அவதானத்தையும், இணைத்துச் சொல்லப்பட்டது. இருந்தும் கூட, உணவு கழிக்கப்படாத நிலையில் அடுத்த உணவை உட்கொள்வது, எப்படி இன்பத்திலிருந்து துன்பத்துக்கு இட்டுச் செல்லும்? எப்படி உறுதியை உடைக்கும்? இதை இங்கே பார்ப்போம்.

உணவின் ஜீரணமும் கழிவும், ஒரே இயக்கத்தின் இரண்டு வேலைகள். இந்த இயக்கம், ஒரு சமயத்தில் ஒரு வேலை மட்டும் செய்யும் விதமாகத்தான், உடல் படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. உடல், கழிவு வேலையைச் செய்த பின்பே, ஜீரண வேலைக்குத் தயாராக இருக்கும். இதனைப் பற்றிய அறிவுப் பின்னணியை, "மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக்கு அருந்தியது அற்றது போற்றி உணின்," என்ற திருக்குறளில் கண்டோம்.

அருந்தியது அற்றதாகாமல் உள்ள நிலையில், அடுத்த உணவை உட்கொண்டால், உடலின் இயக்கம் கழிவு வேலையை அரைகுறையாக நிறுத்திவிட்டு, ஜீரண வேலைக்குத் திரும்பிவிடும். கழிக்கப்படாத சக்கை, உடலில் ஊற ஆரம்பிக்கிறது. உணவாக உட்கொள்ளப்பட்டது, விஷமாக மாறுகிறது.

ஒருவேளை உண்பதுதான் இதற்கு விடுவிடுப்பு என்று நாம் சொல்ல வில்லை. திருவள்ளுவர், வேறு ஒரு விடுவிப்பையும் தந்திருக்கிறார். அதுதான், "இழிவறிந்து உண்ணல்."

"இழிவறிந்து உண்பான்கண் இன்பம்போல் நிற்கும்

களிபேறிரையான் கண் நோய்."

"எதை எல்லாம் உண்ணக்கூடாது என்று அறிந்து, அவற்றை விலக்கி, உண்ண வேண்டியதை மட்டும் உண்பவனிடத்தில் ஆரோக்யம் நிலைநிற்கும். இதேபோல், உணவின்பத்துக்காக மட்டும், உண்ணக் கூடாததை உண்பவனிடத்தில், நோய் நிற்கும்," என்பது இதன் பொருள்.

உண்ணவேண்டியது இன்னதுதான் என்று தேர்வு செய்யும் போது, உடல் என்ன விதமாக உணவைத் தேர்வு செய்ய வேண்டும்? கழிவுகற்றல் நடைபெறாவிட்டால், நாம் தேர்ந்து கொள்ள வேண்டிய உணவுகள் வெகுசீக்கிரத்தில் ஜீரணமாகக் கூடியவை ஆக இருத்தல் வேண்டும். கூடவே, கழிவுகற்றலுக்கு துணைபோகக்கூடிய உணவாகவும் இருத்தல் வேண்டும். இந்த குணங்கள் அற்ற, கடினமான உணவுகளை விலக்கவேண்டும். 24 மணி நேரத்தில், ஒருவேளைக்கு அதிகமாக உண்போருக்கு, இந்தக் குறளில் ஒரு விடுவிப்பு உண்டு என்றால், அது இதுதான்.

'மருந்து' என்ற அதிகாரத்தில் திருவள்ளுவர் வெளியிட்டுள்ள கருத்துக்கள், அவரது காலத்திலேயே உயர்தர உணவு ஒழுக்கம் ஒன்று இருந்ததை நமக்குப் பறைசாற்றுகின்றன. இந்த ஒழுக்கம், இயற்கையை மதித்து அதன் இயக்கத்தோடு இணையும் இயக்கம்.

ஆனால், அதில் இன்னொரு பிரச்னை. திருவள்ளுவரும் அதனை அறிவியலும் சொல்கிறபடி நாம் உணவை உட்கொண்டால், பசி ஆறாது. 24 மணி நேரத்திற்கு ஒரு தடவை உண்டாலும் சரி, இலகுவாக செரிமானம் ஆகக் கூடியவற்றை ஒரு நாளைக்கு இரண்டு மூன்று வேளைகள் சாப்பிட்டாலும் சரி, பசி என்ற உணர்வு இருந்துகொண்டே இருக்கும். இதற்கு விடுவிப்பு ஒன்றுண்டு. அது, இதற்கு விடுவிப்பு வேண்டவே வேண்டாம் என்பதுதான். அதாவது, பசியைப் பூரணமாக அடக்குவதற்காக உணவு கொள்ளக்கூடாது; பசி இருக்கிறது என்றால், உடலின் கழிவகற்றல் பணிதீவிரமாக செயல்படுகிறது என்றாகும்.

“பசித்திரு” என்றார், வள்ளலார் ராமலிங்கம். இறைமைப் பசி, அறிவுப் பசி, காதல் பசி, உணவுப் பசி, காமப் பசி - உணவுப்பசியையும் காமப் பசியையும் எளிதாகத் தீர்த்து விடலாம். இவற்றை எளிதாக தீர்த்துக்கட்டிவிட்டால், காதல்பசி இருக்காது; அறிவுப்பசி பிறக்காது; இறைமைப் பசி தோன்றாது. இதனாலேயே வள்ளலார், சூத்திரமாகச் சூன்ய சம்பாஷணை முறையில், “பசித்திரு” என்றார்.

இழிவறிந்து, அருந்தியது அற்றதான பின்பு உண்டால், பசித்திருக்கும் உயர்நிலை இருக்கும். ஒரு ஆழ்ந்த, உறுதி கொண்ட உந்நத சமூகம் பிறக்கும்.

லயம், ஜூலை 1998.

5. Thiruvalluvar's Self - Healing

On reading Thirukkural, we find that its author Thiru-Valluvar has a genius for medicine. He says that, man himself causes his own diseases and that he can lead healthy life if he cares to do so.

“If one eats what is not contrary to the body-system, life would remain un-harmed.”

In this couplet, Valluvar says explicitly what the right food is. What is contrary to the body - system is actually, what has deviated from its natural state. This is the condition of cooked food. What is not contrary goes along with nature as fruits and raw vegetables.

Animals such as horses, deer, wild buffaloes, elephants and camels lead a healthy life. Their urine and excreta do not stink. They do not bring forth deformed offspring. Such defects belong only to the human beings, who live on cooked food.

The human body is itself the greatest physician in the world. It can manufacture whatever the medicine it needs. The mother's body does not produce milk even a minute before it delivers the baby. Lactation starts on the very minute the baby is out of the womb. This is the wisdom of the body-system. It knows what to do to itself, when to do it, and how, who but this very body has converted what we have eaten into blood, flesh and bone? When its internal parts undergo surgery, the stitched up wound that results from it heals by itself without medical application. On the other hand, no doctor can perform a successful surgery on a diabetic patient - because its internal healing code is broken. Just as the surgeon trusts to the body to heal itself of any diseases.

As long as this body has immunity to diseases, it will never fall ill. This is implied by the couplet from Valluvar we are discussing here:

“The body-system requires, no medicine

if it's fed after the evacuation of what has already been eaten.”

It is known that, when such viruses as would cause cholera or cancer were injected into a raw carrot or apple, the virus die at once. But when injected into cooked carrot and so on, the viruses multiply a thousand-fold. It follows that, if we take the kind of food that never allows viruses and germs, when consumed it transmits its immunity to the body-system.

Man loses his health, by not caring for such inherent healing system as the body has. Thiruvallyvar states emphatically, that the human body needs no medication at all.

“The body-system needs no such thing as medicine.”

Medicine is for the sick body. A body without illness needs no medication for the time being. But Valluvar's voice takes on an additionally emphatic tone in this couplet when he says, “No such thing as medicine”. We are invited to understand that, ‘No medicine at all is required.’ This implies that there is no need for medication, when not only the body is without illness but also that it is not necessary at all. How does such a permanent state in which no medicine is needed come about?

“The body-system needs for such thing as medicine
if what has been fed to it is avoided before each meal.”

The meaning of this couplet is this: “If the food already taken has been expelled as waste - matter before the subsequent meal, we will be always in such a healthy condition that no medicine will ever be needed.”

An expanded version of this meaning would be, “What has been consumed as food should be in the first place be evacuated as waste-matter. Only after doing this should we take the next meal. If we have this discipline, we never will need any medication; no disease would get us. If we take the next meal with the previously consumed food still within the body-system, it would be the basis for disease.”

This is the expanded version of the above couplet; this expansion is the logical outcome of what the author says in a negative manner. This is one of the literary devices used by Thiruvalluvar.

Well, we have now erred; we have done what has been told us should not be done. We have consumed our next meal while the previous one is still inside the body system. What is wrong with that? Are we not healthy and active? These are the objections raised in general by most people. It may be noted that those who commit the above error charge their activity by tea, coffee and cigarettes.

Then again, we do not visit the toilet after every meal. We evacuate the waste matter from our body only once in a day. There are people who do not have even this simple discipline.

We could contend that Valluvar's idea is an ancient and outmoded

one and that it is impossible to evacuate waste matter prior to every meal is an impossibility. Modern science based on observation, agrees with Thiruvalluvar. Before we examine this agreement, let us study what goes on in the alimentary system of digestion and evacuation. The food that has entered the stomach is turned into a soupy substance. This process takes one hour. Digestion in the small intestines follows, taking three hours. The resultant waste-matter goes through the large intestine towards evacuation for the next twelve hours. The entire process takes sixteen hours. This means that we can take our subsequent meal only after sixteen hours. If we take an additional eight hours, we will have gone to our next meal only after twenty-four hours. This would make one meal a day.

“To eat once a day makes a Yogi”

In this context, ‘Yogi’ does not mean the one who practices yogic postures, but the one who is in union (Yoga) with nature.

To eat once a day ought to have the basis of evacuating what has been consumed previously. If we follow this regimen, “The body-system needs no such thing as medicine.”

This statement by Valluvar echoes in the saying,

“To eat once a day makes a Yogi, twice a day Bhogi, thrice a day a Rogi”

What has been stated implicitly in the Kural finds an expanded version here, though the Kural speaks in a cause-and-effect pattern. This being the need for evacuation before the intake of food and with the result that is inevitable when this is not followed.

Thiruvalluvar’s above couplet and the anonymous saying that follows it stand vindicated by modern scientific observations. Yet we proceed with this united view in mind.

What has turned into waste - matter is evacuated only after it has passed through three sections of the large intestines. After the fourth hour when the digestion has been through, the waste matter takes four hours in each section of the large intestines. The one who eats twice a day does so when the waste matter enters the third section of his large intestines, that is, after the twelfth hour of his precious meal. This one is the ‘Bhogi’, who eats for gastronomic pleasure. This one has already fallen away from nature. And this condition is the beginning of the problem. Because he has eaten before evacuation.

Thiruvalluvar, in another couplet calls this one, "he who eats for gastronomic pleasures".

Yogi means, 'the united one' and Bhogi means, 'he who experiences, not only pleasure, but pain as well.' This is the dictionary meaning of the word 'Bhogi'. The commonly understood meaning for Bhogi is, 'he who experiences pleasure'. Pleasure leads but to pain. Valluvar says that, 'disease takes root in the one who eats for pleasure'. Here, the danger of pleasure turning into pain is implied. This is the state of the one who eats twelve hours after the previous meal, when its waste-matter is entering but the third section of the large intestine. There are four hours more for evacuation.

'To eat thrice a day makes a Rogi'. This one who eats for every fifth hour of the waking state, when the waste-matter is still within the first section of the large intestine. They are still eleven hours for evacuation. The result is 'roga', disease.

The commonly understood meaning of the word 'Rogi' is, 'the diseased one'. This word has a dictionary meaning that contains also the cause of disease; 'roga' means not only disease, but also 'strength breaking up'. Man brakes apart from nature and it is this that makes his a diseased being.

Union - 'yoga' - with nature is strength 'kalam'. When this strength breaks up, at us caked 'roga'. Man brakes away from Mother Nature who creates and sustains him; when this happens, the result is disease.

This view combines modern science with ancient Tamil/Indian traditional ideas. What remains to be explained is the path from gastronomic pleasures to disease, how strength breaks up.

The digestive process and the evacuating process are two different functions of the same system. This system is built in such a way that it can do only one of either work. It is ready to function as the digestive process only after it is released from its evacuating process.

We saw the knowledge-based view of Valluvar in the couplet discussed above. When we eat before evacuating the waste-matter, the body-system is made to turn away from its unfinished evacuating process and given the task of digesting the next meal. As a result, the waste-matter gets absorbed into the body. What has been consumed as for turns into toxin.

We are not emphasising that the solution to this problem, one meal a day. Valluvar has given another solution; this is to eat by avoiding what should not be eaten.

“Joy takes root in the one who eats by avoiding what should not be eaten, just as disease takes root in the one who eats for pleasure.”

This couplet is simple enough to expand into its subsequent “Izhivarinthu Unnal”, means not only:” Eating with the knowledge of what should not be eaten, ‘but also’ when one should not eat.”

So that the expanded meaning would be, “Joy takes root in the one who eats with the knowledge of what should not be eaten and when, just as disease takes root in the one who does not have or follow such knowledge and eats only for gastronomic pleasures.”

The selection of food should be decided by the state of the body which is fed. When we eat before the evacuation of waste-matter, the food should be of the sort that travels fast through the alimentary canal. Also, it should help in the evacuating process. Food that prevents this process should be avoided. This is the solution in this couplet for those who prefer to eat more than once in twenty-four hours.

What Valluvar says in the chapter ‘Medicine’ (‘Marundu’), tells us about the advanced food-habits of his times. This discipline unites man and nature by making him respect the natural process of his body.

But there is another problem; eating according to this regimen will not appease our hunger. Whether we eat every twenty-four hours or if we eat easily digestible food up to thrice a day, the sense of hunger will persist. The solution for this is that this should never be solved. Hunger should never be appeased entirely, for the sense of hunger indicates that the evacuating process is active.

‘Vallalar’ Chidambaram Ramalingam said, “Be of hunger”. Hunger for god, hunger for knowledge, hunger for love, hunger for food, hunger for pleasures! We may easily appease the hunger for food and pleasures. If we appease these two completely, we will never have the hunger for god, knowledge and love. This is the hidden meaning in the cryptic saying of Vallalar Ramalingam.

If food is taken with the knowledge of what is good for the body-system and after evacuating the waste-matter, the state of “Be of Hunger” remains. This is the foundation for a profound and noble society.

6. THE CAUCASIAN TEA -WINE

Sometime in the 1980's, a Japanese lady doctor touring in the environs of Russia, found in the Caucasus an ageless people. These are the legendary 'Cossacks'. They never seem to grow old or become sick. Cancer and diabetes are unknown among them. The Japanese visitor even came across an hundred - year old man, whose marriage with eighty-year-old woman had brought forth a child. The Caucasian women have no menopause or signs of ageing.

The secret of this, the Caucasian told Japanese, was in a wine brewed out of tea with 'yeast'. Subsequently this 'yeast' has been classed variously as, 'cell-well' and 'green micro-algae', not to mention the commercial name of its broken 'cell-well' variation called "Chlorella". Let us call it simply as 'the yeast'.

The 'yeast' takes the shape of the vessel in which it grows. It lives and multiplies in sweetened plain tea, and while it multiplies, it converts its medium through the process of fermentation into wine.

Though it was known only as a self-multiplying 'bread' in the Sri Lankan Catholic circles during the early eighties, its curative powers became known only through Japan, where it was taken by the Japanese lady doctor. From there it spread to Taiwan, Hong Kong and other places.

Being a self-multiplying algae, it creates the necessity of being given to others after it multiplies. The tea-wine, from which the yeast is removed and filtered, when kept for several days in a container of any kind, I discovered, brings forth new yeast. This implies that the tea-wine, since it contains the fermenting agent, is itself the yeast - but in a liquid form. In time, it coagulates or 'gives birth' to a new yeast.

Brought to public notice in Japan through T.V. and Radio, it drew medical attention and has been declared by the Japanese doctors, Dr. Fujimaki among them, as containing the life-giving 'Nucleic Acid'. Their report contains the following:

It gives longevity. * ABP condition with 210 was brought down the normal 140/80 with its help. * In the case of child's leukoderma it helped a complete cure. * All the eight vitamin -mineral compounds are found in it. * Prevents the onset of cancer. * Even after their fortieth year it helps women have no menopause. * Corrects defective vision. * Strengthens the muscles in the legs. * Cures arthritis. * Gets rid of ulcers

and piles. * Controls BP and diabetes. * Prevents cataract of the eyes. * Controls heart diseases. * Cures insomnia and somnambulism. * Increase the appetite. * Reduces weight. * Stops diarrhea. * Dissolves stones in the bladder. * Gets rid of spleen - problems. * Prevents the diseases that come of travel by Train, Ship and Plane. * Darkened the grey hair and makes fallen hair grow.

Questions and Answers:

Q : What is the daily dosage of this tea - wine?

A : Twice a day, early morning and evening, 150 m.l. per dose, 300 m.l. per day.

Q : How is the tea - wine prepared?

A : What you need first is a piece of the yeast. This piece or any piece grown out of it must always be in the tea - medium. Keep the yeast in the medium with which it was given you. Let it breathe by keeping its container covered by cloth. Never expose it to the sun. The other items are vessel good to brew 4.5 liters of tea, 50 Gms of tealeaves, 1/2kg sugar, a clean cotton cloth good enough to tie over the vessel and another vessel to boil a little water. Boil 4.5 liters of water in the first vessel, and with 50 gms of tealeaves plus 1/2 kg sugar prepare the needed tea. Keep it at room temperature to cool down. The tealeaves should not be filtered out. No quick cooling methods should be applied. The cooling process will take more than 12 hours. Also, boil and let cool some water in the second vessel. Check the cooling of either liquid by touch and never proceed with further if there is warmth. When both the liquids have come to near-chill coldness after about 16 hours, wash the yeast in the second vessel with the boiled and cooled water. Then just put it into the vessel with cotton cloth, preferably white, so that the yeast can breathe while no foreign body gets into the container.

Q : Then do I start drinking the tea - wine?

A : It takes 15 days to be ready. On the 15th day, drain the wine through sieve into another container, and leave some wine behind for the yeast to be immersed in. You will find plates of yeast where you put one. You may give piece of the new one to others. Then giving, have the piece immersed in the original medium, or some tea may be prepared as mentioned, cooled and this can also be used as medium for the gifted yeast piece. Retain a piece for your use.

Q : You said the yeast should not be exposed to the sun, why?

A : Sunlight will kill it.

Q : What about keeping it in the refrigerator?

A : While preparing the tea-wine, that is, while culturing the yeast, keeping it in refrigeration or in an air-conditioned room will arrest its growth. The result could be unpleasant to the yeast. The yeast is cultured well only at room temperature.

Q : What about a very cold climate say Canada or Norway?

A : What we call room temperature can be obtained anywhere. It is just like creating an atmosphere where we ourselves feel comfortable. There are interior warming systems to do this. Or a woolen cloth may be wrapped around the vessel, without preventing the yeast from breathing.

Q : If this is wine, will it intoxicate?

A : It is not wine but tea-wine. It is wine-like only in taste. But in effect, it is an elixir.

Q : This means we can give it to the young?

A : Certainly, but the dosage should be according to age. Start with teaspoon- full for the very young and raise the dosage according to the age. 300 m.l. per day and 150 m.l. per dosage is for adults.

Q : You said the wine keeps well under refrigeration?

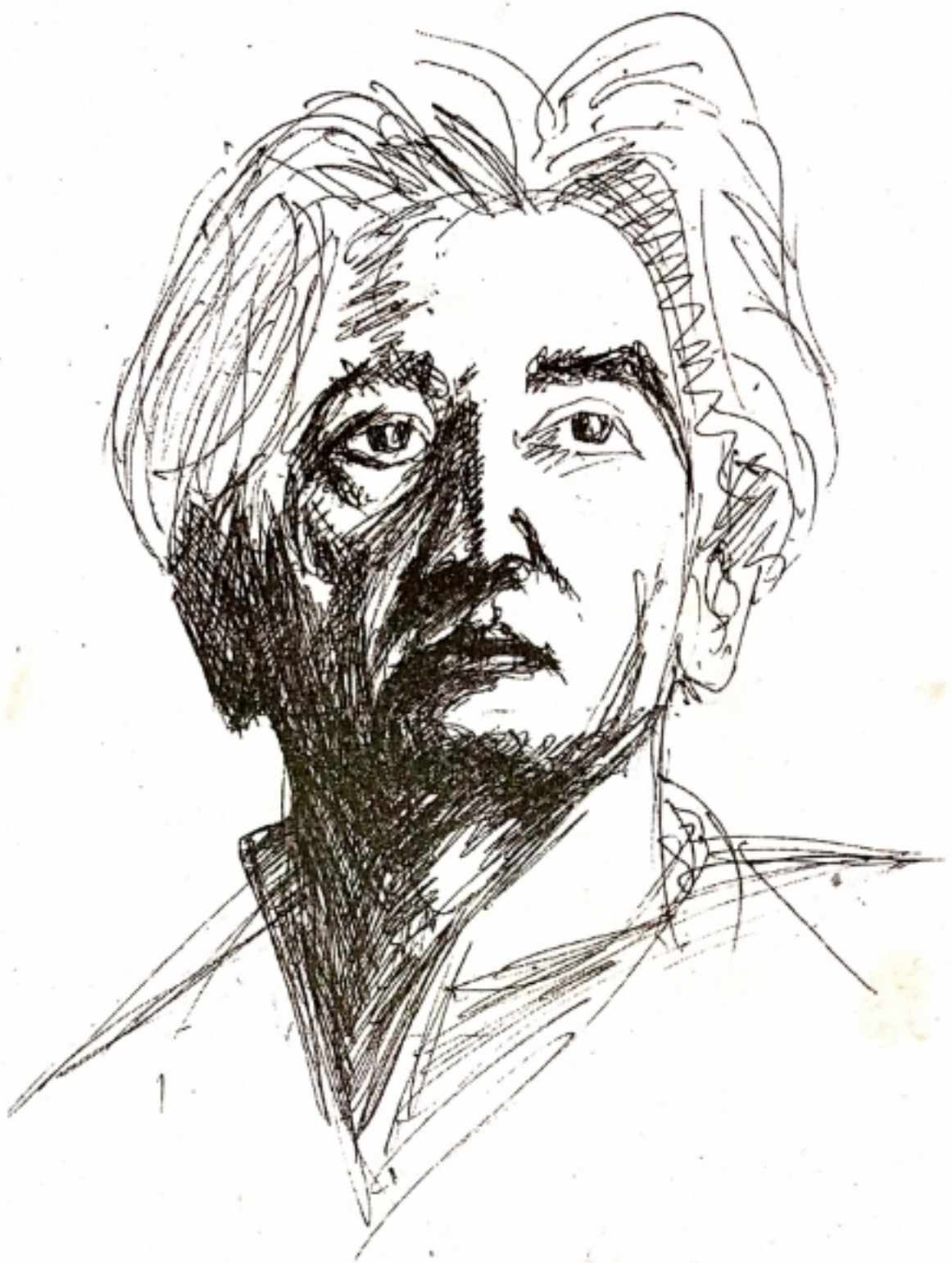
A : Yes, the part ready for drinking keeps well in refrigeration. It becomes more fermented when kept outside. But either way the potency remains.

Q : If kept outside, the increase in fermentation could affect the taste of the wine?

A : Yes. This taste could be made better by adding water and sugar.

Q : What do I do with the extra yeast when I have no one to give it to?

A : There will be always someone. In any case, try drying the yeast in shade, but in a way, it breathes and is safe from being contaminated. If you are consuming this as part of an experiment, never subject it to heat.

இரண்டாம் பாகம்
ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியின்
பாதையில்லாப் பயணம்

I

பாதை கவிதைகள்

There is
இருக்கிறது

There is
இருக்கிறது

There is

இருக்கிறது

This is a statement

இது முடிவு சார்ந்த கூற்று

This is my first statement

இது எனது முதலாவது முடிவு சார்ந்த கூற்று

a grain of sand, And the mystery of that is beyond
all power of understanding

ஒரு மணல் துகள் இருக்கிறது. அதன் மர்மமோ,
கற்பனையின் முழுச்சக்திக்கும் அப்பாற்பட்டு
இருக்கிறது.

- J. K. / பிரமிள்

1. பாதை

முன்னுரை கிருஷ்ணமூர்த்தியின் சரிதம்

தென்னிந்திய தெலுங்கு மொழிப் பிரதேசத்தில் உள்ள மதன பள்ளியில், 12 மே 1896ல் பிறந்த ஜிட்டு கிருஷ்ணமூர்த்தி, தியஸ பிக்கல் சொசைட்டியின் அன்னிபெஸன்டினாஸ் 1909ல் தத்து எடுக்கப்பட்டார். அவரை, அவரது நேர் இளைய சகோதரரான நித்யான்ந்தனிடமிருந்து பிரிக்க முடியாமையால், அவரும் தத்து எடுக்கப்பட்டவரானார்.

ஹென்றி ஸ்டீல் ஆல்காட், ஹேலேனா பெட்ரோவ்னா பிளவட்ஸ்கி ஆகிய அமெரிக்க - ரஷ்ய நண்பர்களினால் உருவாக் கப்பட்ட இந்த ஸொசைட்டிக்கு, தொலைவிலுணரும் சக்தி மூலம் வழிகாட்டிக் கொண்டிருந்தனர் கூட்ஹுமி, மோர்யா, துவாஜ்குல் என்கிற மகாத்மாக்கள். இவர்களைத் தமது கற்பனையாகவே பிளவட்ஸ்கி அம்மையார் உருவாக்கியதுடன், இவர்களிடமிருந்து அம்மையார் மட்டுமே செய்திகளை வரவழைத்தார் என்பது, பல்வேறு ஆய்வுப்பார்வைகளின் வழியே தெரியவருகிறது. காலனீயக் கிறிஸ்துவம், கீழைத்தேய ஞான மார்க்கங்களைக் காலின் கீழ் போட்டு மிதித்துக் கொண்டிருந்தமைக்கு எதிராக, பிளவட்ஸ்கி உருவாக்கிய போர்த்தந்திரம் என்ற அளவில் மட்டும்தான், இது நியாயப்படுத்தப் படலாம். மற்றபடி பகுத்தறிவு, ஆய்வு - எதனாலும் இது நியாயப்படுத்தப்பட முடியாததாகும்.

ஆல்காட்டும் பிளவட்ஸ்கியும் காலமான பிறகு, ஸொசைட்டியின் தலைமை பெஸன்டிடம் வருகிறது. ஒருபுறம் காலனீயக் கிறிஸ்துவத்தின் கலாச்சார வன்முறையையும் மறுபுறம் அப்போதைய விஞ்ஞான இயக்கத்தின் இறை மறுப்பையும், அறிவார்த்தமாக ஸொசைட்டியின் சர்வமத சம்மதக் கொள்கை மூலம் மறுதலித்த அன்னி பெஸன்ட், ஏற்கனவே கார்ல் மார்க்ஸின் மகளான எலியனோர் மார்க்ஸ், மற்றும் எட்வர்ட் அவெலிங், சார்லஸ் பிராட்லோ, பெர்னார்ட் ஷா ஆகியவர்களுடன் இணைந்து செயல்பட்ட, ஒரு அபூர்வ புரட்சிகரப் பெண்மணி. ஸொசைட்டி, இவரது கையில் தழைத்த அளவு - இவருக்கு முன்னும் சரி, பின்னும் சரி - தழைக்கவில்லை.

பகுத்தறிவுவாதிகளுடன் இணைந்து செயல்பட்ட பெஸன்ட், நம்பிக்கை என்ற மனோபாவத்தை மேற்கொண்டு, பரிபூர்ணமாக பிளவட்ஸ்கி அம்மையாரின் பக்தை ஆகியமை வியப்புக்குரியதாக இருந்தாலும், மனித மனயாத்ரையின் இயற்கைக்குப் புறம்பானதல்ல. ஸொசைட்டியின் பாதுகாவலர்களாக, எவரும் நேரில் காணாத, திபேத்திய ஹிமாலய மறைவிடங்களில் வசிப்பவர்களாக பிளவட்ஸ்கி நிறுவிய மகாத்மாக்களையும் பிளவட்ஸ்கிக்குப் பிறகு அவர்களிடமிருந்து செய்திகளை 'வரழைத்த' சார்லஸ் வெப்ஸ்டர் லெட் பீட்டரையும், பெஸன்ட் பரிபூர்ணமாக நம்பினார்.

மகாத்மாக்களிடமிருந்து செய்தி வரப்பெற்ற கடாட்சம் பெஸன்டுக்கு மட்டும் கிட்டவில்லை என்பது, பெஸன்டின் அறிவார்த்த நேர்மைக்கும் தார்மீகப்பண்புக்கும், ஒரு உரைகல்லாகும். நம்பிக்கையின் மூலம் மானுட ரட்சணையைப் பெற முயற்சிப்பவர்கள், எவ்வளவு தூரம் ஏய்க்கப்பட முடியும் என்பதற்குப் பெஸன்டின் வரலாறு ஒரு அரிய உதாரணம்.

உலக ரட்சகர் ஒருவரை உருவாக்கும் நோக்கம், லெட் பீட்டருக்கு இருந்திருக்கிறது. இதற்காக ஏற்கெனவே, ஒரு அமெரிக்கச் சிறுவனை 'உருவாக்கிக் கொண்டிருந்த அவர், சிறுவனான கிருஷ்ணமூர்த்தியைக் கண்டதும், அவனை உலக ரட்சகனாக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டார். லெட் பீட்டரின் மனிதப் பின்னணியும் வாழ்வு முறையும் கேள்விக்குரியவை. தமக்கு தொலைக்காட்சி சக்தி, இன்னும் அணுவை ஊடுருவிப் பார்க்கும் சக்தி எல்லாம் உண்டு என்று கூறி, தமது கற்பிதங்கள் மூலம், இந்தவகை சக்திகளுக்கு ஆசைப்பட்ட பெஸன்டையும் ஆட்கொண்டவர் அவர். எனவே, அவர்தாம் கிருஷ்ணமூர்த்தியைக் கண்டுபிடித்தார் என்பதும் பின்னாடி கிருஷ்ணமூர்த்தி என்ன நிலையை அடைந்தார் என்பதும், தொடர்புபடுத்தப்பட இடமில்லை.

லெட் பீட்டர் 'கண்டுபிடித்த' கிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பெஸன்ட் தமது வளர்ப்புக் குழந்தையாக்கி, அவரையும் தம்பி நித்யானந்தனையும் இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பினார். ஏற்கெனவே, தமக்கு முன் தமது தாயார் வைத்த கிருஷ்ண வடிவத்தை மனதில் ஆவாஹனம் செய்து, கிருஷ்ணனை நேரில் காண்கிற பாவனாசக்தி, சிறுவன் கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு இருந்திருக்கிறது. இப்போது, தமக்கு முன் தியஸ்பிஸ்டுகள் வைத்த கூட்ஹுமி படத்தை அவர் ஆவாஹனம் செய்து, கூட்ஹுமியை நேரில் காணலானார். காலம் காலமாக தொடரும் பக்தி இயக்கத்தின் முறை இது. பாவனா சக்தியை மீறி, அறிவின் எல்லையைக் கடந்துள்ள பேரறிவு நிலைக்கு இது இட்டுச்

செல்லாது என்பது, கிருஷ்ணமூர்த்தி தம்மை அறிந்த பின்பு வெளியிட்ட கருத்தாகும்.

நித்யானந்தனது கூயரோகத்தை நிவர்த்தி செய்ய, அமெரிக்காவின் ஒஹாய் பள்ளத்தாக்கிற்கு குடிபெயர்ந்த கிருஷ்ணமூர்த்தி, 1925ல் அங்கே தமது பாவனாசக்திப் பயிற்சிகளின் விளைவான, வேறு வகைத் தரிசனங்களையும் பெறலானார். இந்தக் காலகட்டத்தில் அவர் எழுதியதுதான், 'பாதை'. இந்தச் சமயத்தில் அவர் மஹாத்மாக்களை நம்பினார் என்பது, 'பாதை'யில் அவர்களை அவர் வேண்டுவதன் மூலம் பதிவு பெறுகிறது. மஹாத்மாக்கள், 'நித்யானந்தனை மரணிக்க விடமாட்டோம்' என்று, லெட் பீட்டர் 'வரவழைத்த' செய்திகள் மூலம் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததை, பெஸன்டும் கிருஷ்ணமூர்த்தியும் பரிபூர்ணமாக நம்பினார்கள்.

இதே சமயத்தில், லெட் பீட்டரும் அவரது சகபாடிகளும், கிருஷ்ணமூர்த்தியை ரட்சகராகக் கொண்ட ஒரு புதிய மதச் சபையை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தனர். அப்போஸ்தலர்கள் யார் எவர் என்ற விபரம், லெட் பீட்டர் மூலம் மஹாத்மாக்களிடமிருந்து 'வந்து' கொண்டிருந்தது. உலகின் அறிவியக்கவாதிகளில் இருந்து நவீன ஆத்மார்த்திகள் வரை - பெர்னாட் ஷாவிலிருந்து மோஹன்தாஸ் கே. காந்தி வரை - இந்த பிரம்மாண்டமான கேலிக்கூத்தை, எள்ளி நகையாடிக் கொண்டிருந்தனர். இந்தக் கூத்து தொடர்வதற்குக் காரணமாக இருந்த ஒரே சக்தி, பெஸன்ட் மட்டும்தான்; அவர், கிருஷ்ணமூர்த்தியின் சத்யப் பண்பிலும் லெட் பீட்டரின் அசத்யக் குணத்திலும், ஒரேவித நம்பிக்கை கொண்டிருந்தமைதான். அவரது ஆதரவின் அடிப்படையில், கிருஷ்ணமூர்த்தியை 'உபயோகித்து' ஒரு மதச்சபையை உருவாக்குவதே லெட் பீட்டரின் நோக்கம் என்று மட்டுமே, அதுவரைக் கால கிருஷ்ணமூர்த்தி சரிதத்தை கணிக்க முடிகிறது.

மஹாத்மாக்களின் 'வாக்குறுதி'யை நம்பி, நித்யானந்தனை ஒஹாயில் பிறருடன் விட்டுவிட்டு, பெஸன்ட் உட்பட்ட ஒரு தியஸபிக்கல் குழுவுடன் பயணம் மேற்கொண்டார் கிருஷ்ணமூர்த்தி. ஐரோப்பியக் கூட்டங்களுக்குப் பிறகு, நேப்பிள்சில் 1925 நவம்பர் 8ல் கிளம்பிய ஒரு கப்பலில், கொழும்பு நோக்கி வருகிறார்கள் குழுவினர். சூயஸ் கால்வாயை 13ம் தேதி இரவு அடைந்த போது, நித்யானந்தனின் மரணத்தைத் தாங்கி வருகிறது ஒரு தந்தி. இதன் விளைவாக, அதுவரை கிருஷ்ணமூர்த்தி கொண்டிருந்த நம்பிக்கை மனோபாவத்தை, அவராகவே துறந்தார். எந்த மதமும் நம்பிக்கையும், மரணத்தின் விளைவான சோகத்துக்கு ஆறுதல் அளிக்க முடியாது என்ற

உண்மையை உணர்ந்த அவர், சோகத்தின் தகிப்பை அதன் இயல்பில் எரியவிட்டு, அதனை, அதன் வடிவாகவே எரிந்த தம்மை அவதானிக்கலானார். இந்த அவதானத்தின் விளைவாக, நேரிடையாக அவர் தரிசித்த மெய்மை, சொற்களின் வடிவில் சாமான்யமானது. தமது சோகம் நித்யானந்தனுக்காக அல்ல; அவனை இழந்த தமக்காக மட்டும்தான் என்ற மெய்மை அது.

தர்சனங்களின் 'ஸ்பெஷல் எஃபக்ட்'ஸைத் தேடுகிறவர்களுக்கு, இந்த மெய்மையின் தாரதம்யம் புரிவதில்லை. இதனால், ஒஹாய் காலத்தில் கிருஷ்ணமூர்த்தி அடைந்த அநுபவப்பதிவுகள்தாம் இவர்களினால் முக்யமாக்கப்படுகின்றன. அந்த காலகட்டத்தில், தன்மயம் - 'நான்' என்ற பாவம் - செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்திருக்கிறது, கிருஷ்ணமூர்த்தியிடம். இதனாலேயே, அந்த சமயத்தில் (1925 நவம்பர் 13க்கு முந்திய) தமது எல்லாக் கூற்றுக்களையுமே நிராகரிக்கிறார் அவர். காரணம், மேலே சொல்வடிவில் தரப்பட்ட மெய்மையை நேரே உணர்ந்த உடனேயே, கிருஷ்ணமூர்த்தி என்ற தன்மய நிலை - 'நான்' - மறைகிறது. தொடர்ந்து செயல்படும் நிலையில், நானற்ற ஒரு பெருநிலையின் கருவியாக மட்டுமே 'நான்' இயங்கும். கப்பல் கொழும்புத் துறைமுகத்தைத் தொட்டபோது, இலங்கையின் மண்ணில் பதிந்த கிருஷ்ணமூர்த்தியின் பாதங்கள், தன்மயத்தைத் துறந்த தர்சிகளினுள்ளேயே மிக அபூர்வமான ஒருவரது பாதங்களாகும்.

இதற்குப் பின்பு, கூட்ஹூமி வகையறாக்களுக்கு எதுவித அத்திவாரமும் இல்லாமல் ஆயிற்று என்பதும், இந்நிலையில் மறைமுகமாக கிருஷ்ணமூர்த்தியை லெட் பீட்டர் பரிகரிக்கலானார் என்பதும், கிருஷ்ணமூர்த்தி, லெட் பீட்டர் - இருவரையுமே பிடிமானங்களாகத் தொடர்ந்து பிடித்திருந்த பெஸன்டு, குழப்பமடைந்தார் என்பதும், வெகுஜனத்தளத்தில் தியஸபிக்கல் ஸ்டாஸெட்டியினர், கிருஷ்ணமூர்த்தியின் நண்பர்கள் சிலர் போன்றோரால் மழுப்பப்படுகின்றன. கிருஷ்ணமூர்த்தியை லெட் பீட்டர் கண்டுபிடித்தாகக் கூறும் இவர்கள், கிருஷ்ணமூர்த்தி தம்மையறிந்து விடுதலை பெற்ற பின்பு கூறியவற்றை தாங்கமுடியாத லெட் பீட்டர், இப்படிக் கூறலானார் என்பதை இருட்டடிப்பு செய்கின்றனர்: "ரட்சகரின் வருகை கோணலாகிப் போய்விட்டது."

பள்ளத்தை நோக்கி நீர் பாயவே செய்யும். ஒரு பள்ளத்தை கண்டு பிடித்து, அதற்குள் தமது குப்பை கூளங்களை நிரப்பும் வேலையைச் செய்தவர்தாம் லெட் பீட்டர். பள்ளத்தை நோக்கி இறங்கிய நீரின் பாய்ச்சலில், குப்பை கூளங்கள் எற்றுண்டு வெளிய வீசப்பட்டன. தம்மை லெட் பீட்டர் தேர்ந்திருந்தாலும் சரி, இல்லாவிட்டாலும் சரி,

தமது அகவாழ்வில் நடந்திருக்கவேண்டியது நடந்தே இருக்கும் என்பதைக் கிருஷ்ணமூர்த்தி வெளிப்படையாகவே கூறி இருக்கிறார். ஒன்று தோன்றுகிறது : கிருஷ்ணமூர்த்தியை ரட்சகராக பிரகடனம் செய்த லெட் பீட்டரிஸம்தான், புது வடிவெடுத்து மேற்படி விபரங்கள் மழுப்புகின்றவோ? இந்த லெட் பீட்டரிஸம், கிருஷ்ணமூர்த்தி யினால் நிர்மூலம் செய்யப்பட்டுள்ள ஒன்று. ஏனெனில், 'சத்யத்தை, எந்த நிறுவனத்தின் மூலமும் எந்த மதானுஷ்டானத்தின் மூலமும் எந்த பாதையின் மூலமும் அடைய முடியாது' என்பதும், 'சத்யம் என்பது பாதையில்லாப் பிரதேசம்' என்பதும் தான், கிருஷ்ணமூர்த்தியின் சாராம்சம்.

விடுதலை பெற்ற ஒரு சில ஆண்டுகளினுள்ளேயே, இந்த சாராம்சம் அடங்கிய அவரது முதலாவது பேச்சு, 1929 ஆகஸ்டு 3ஆம் தேதி ஹாலந்திலுள்ள ஒம்மன் கூட்டத்தில், அவர் மூலம் பிறக்கிறது. Truth is a pathless land என்ற இந்தக் கூற்று, திட்டவட்டமாக, உலகிலேயே முதன்முதலில் பகிரங்கம் பெற்ற ஒரு குப்தவித்யா சூத்ரமாகும். ரகசியமாக மெய்ஞ்ஞானிகள் கொண்டிருந்த பார்வைகளை, ஒரு ஆத்மார்த்த மேதை, மின்வீச்சு போன்ற ஒரு சிறு ஆங்கில வாக்கின் மூலம், முதன் முதலாக உலகின் மீது வீசுகிறான். அவனைப் பராமரித்த தியஸபிக்கல் தலைமைகளின் எதிர்பார்ப்புகளையே மீறி, அவர்களுக்குள் மிக முக்யமான பெஸன்டை ஒருவிதத்திலும் லெட் பீட்டரை வேறுவிதத்திலும், சிதறடித்த மின்வீச்சு இது. மெய்மைத் தாகம் கொண்டு, கிருஷ்ணமூர்த்தியின் மூலம் உண்மையை அடையக் காத்திருந்தவர் பெஸன்ட். அவரை, கிருஷ்ணமூர்த்தியின் கூற்று விழிப்படைய வைக்கவில்லை; குழப்பமடையவே வைத்தது. கிருஷ்ணமூர்த்தியை உபயோகிக்க முயற்சித்த லெட் பீட்டரின் மத சபை, தலையற்ற உடலாகத் திசை தடுமாறி ஓடத் துவங்கியது. கூட்ஹூமி, மோர்யா, துவாஜ்குல் என்ற மஹாத்மாக்கள் போன திசை தெரியவில்லை. அதாவது, கிருஷ்ணமூர்த்தியின் மேற்படி கூற்று, எவ்விதமான சுரண்டலுக்கும் இடம் விடாதது என்பதற்கு, இவை சரித்திர சாட்சியங்களாகும்.

மேற்படி கூட்டத்தைத் தொடர்ந்து, தமது 'உலகரட்சக' வேலைக்காகத் தரப்பட்டிருந்த மாபெரும் சொத்துக்களை, கிருஷ்ணமூர்த்தி துறந்தார்.

இவ்வளவுக்கும் பிறகு, 'பாதை'க்குக் கிருஷ்ணமூர்த்தியின் சாராம்சம் எதனுடனும் சம்பந்தம் இல்லை என்பது வெளிப்படை. ஆயினும், இங்கே 'சத்யவேட்கை' என்பதன் உச்சகட்ட உக்ரம் பதிவு பெற்று, ஒரு அபூர்வ இலக்கியப் படைப்பையே தந்திருக்கிறது. இவற்றை நினைவில் கொண்டே, 'பாதை' படிக்கப்பட வேண்டும்.

உலக இலக்கியத்தின் confession வகை எழுத்துக்களினுள் ஒரு சிகரம், 'பாதை'. உயிரின் ஆன்மீக யாத்திரையும் லட்சியத்தினின்று பிறழ்ச்சியடைவதானல் அது அடையும் தாங்கொணாத் தார்மீக வேதனையும், இங்கே இலக்கிய சாதனையாக வடிவெடுத்திருக்கின்றன. இந்த யாத்திரையினை எடுத்தியம்பும் தொனியில் பொதிந்துள்ள பேருணர்வு, ஒரு நெருப்பு நதி போன்று இந்தச் சாதனையினை நிர்மாணித்துள்ளது. ஆயினும், பரிபூரண நிலையை கிருஷ்ணமூர்த்தி அடைந்து, அதில் தமது செய்தி புடம் பெற்ற பின்பு, இந்த 'பாதை' என்ற படைப்பில் வெளிப்படும் இருமை நிலையின் போராட்டத்தைக் கீழ்க்கண்டவாறு நிராகரித்துள்ளார் :

"'பாதை'யை எழுதிய சமயத்தில், வாழ்வை நான் உண்மை - உண்மையின்மை எனப் பாகுபடுத்திப் பார்த்த நிலையில் இருந்தவன். இன்றைய நிலையில், வாழ்வு எனக்குப் பிளவுபட்ட ஒன்றல்ல; ஏனெனில், உண்மை ஒவ்வொரு புல்லிலும் கல்லிலும் இலையிலும் ஒவ்வொரு மனித இதயத்திலும், இப்போது நிலவுகிறது. அந்த உண்மைக்குப் பாதையில்லை. அன்றாட வாழ்வினைப் பற்றிய விழிப்பின் மூலமே, அதை நாம் அடையலாம். அந்த விழிப்பு, ஒரு பாதையல்ல." ('கேள்வி-பதில்', 1929)

எனவே, இன்று அவரது செய்தியாகத் தெரியவருகிறதினின்றும் வேறுபட்ட ஒரு இந்திய செய்தியே, 'பாதை'யில் வெளி வருகிறது. இருந்தும், இதன் அபாரமான இலக்கிய வீர்யமும் அதனை உற்பவித்த உயிரின் தாகமும், நமது அநுபவத்திற்குத் தரப்படுகின்றன.

'பாதை', தமிழில் கிருஷ்ணமூர்த்தியின் உரைகளை நூல் வடிவாகத் தரும் முயற்சியின் முதல்படி.

'பாதை' எழுதப்பட்ட பின்பு கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆற்றிய உரைகளில் இருந்து, 'பாதையற்ற உண்மை' - 'பரிமாணம்' - 'கேள்வி, பதில்' - முழுவதையும் சேர்த்துப் படிப்பது, விழிப்பு நிலை பற்றிய ஆர்வலர்களுக்கு விருந்தாகும்.

'கிருஷ்ணா'வின் 'அம்மா' அன்னி பெஸன்ட் அவர்களுக்கு, இந்தப் 'பாதை' என்ற வசன கவிதை சமர்ப்பணம்.

சென்னை,
03.10.1995.

பிரமிள்

பாதை

முகிலற்று வரண்டிருக்கிறது வானம். காற்றின் மெல்லிய சுவாசம்கூட இல்லை. தனது வெம்மையான கதிர்களை/சூர்யன், இடைவிடாத குரூரத்துடன் பொழிந்தபடி இருக்கிறான். உஷ்ணத்தின் விளைவாக எங்கும் ஆவி மண்டுகிறது. நான் தெருவிலே தனியனாக நிற்கிறேன். எனக்கு இருபுறமும், தொடுவான்வரை வயல்கள். ஆனால், எங்குமே ஒரு புல்லிதழ் பசுமைகூட இல்லை. இதயம் சிதறிய இந்த நிலப்பரப்பில், ஒரு மலரின் சுவாசம்கூட அற்றிருக்கிறது. எல்லாமே உதிர்ந்து வதங்கி, எல்லாமே காலாகாலங்களின் சொல்லொணாத பதைப்பை, வேதனையை அரற்றுகின்றன. பரந்த வயல்களில் எங்குமே தனது நிழலில் கவலையற்றுப் புன்னகைத்து வளரக்கூடிய மென்மையான ஜீவன் எதற்கும் நிழலாக, ஒரு மரம்கூட இல்லை. இரக்கமற்ற சூர்யனை அண்ணாந்து பார்த்தபடி கிடக்கும் பூமி, பிளந்து கொண்டிருக்கிறது.

பல நூற்றாண்டுகளினது உஷ்ணத்தினால் வானம் தனது துல்லிய நீலவர்ணத்தை இழந்து, புகைக் கருமை கொண்டுள்ளது. ஒரு காலத்தில், அந்த வானம் மென்மையான மழையைப் பொழிந்திருக்கலாம். இதே பூமி அதைப் பெற்றுக்கொள்ள, இறந்துபட்ட தாவரங்களும் புதர்களும் மடிந்து கிடக்கும் புல்லிதழ்களும், *தாகசாந்தி அடைந்திருக்கலாம். ஆனால், அவையாவும் இறந்து கிடக்கின்றன. உயிரின் நினைவையே கடந்து இறந்து கிடக்கின்றன. எத்தனை நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு, அந்தக் கற்களை மகிழ்வித்துப் புல்லிதழ்களை நனைத்த மழை பெய்திருக்கக்கூடும் என்று என்னால் கூற முடியவில்லை. யாவும் நம்பிக்கை வரண்டு, மரணித்துக் கிடக்கின்றன. ஒருவித சப்தமும் இல்லை. பயங்கர நிசப்தம் நிலவுகிறது. அவ்வப்போது பூமி பிளக்கும் போது மட்டும், பெரும்வேதனையின் முனகல். உடனே புழுதி மேலெழுந்து உயிரற்றுக் கீழே மடிந்து வீழ்கிறது.

மூச்சடக்கும் இந்தக்காற்றை, எந்த ஜீவனும் சுவாசிக்கவில்லை. என்றோ உயிர்த்திருந்த எல்லாம், இன்று மரணித்திருக்கின்றன. முந்திய காலங்களில், மகிழ்ச்சியும் சிரிப்புமாகக் குமிழியிட்டுத் தனது இனிய நீரினால் பல ஜீவன்களைச் சாந்தி செய்த அருவி, பாதையின் பக்கலில் வரண்டு கிடக்கிறது. அதன் படுகை, தன்மீது நீர் படந்திருந்த காலத்தை மறந்துவிட்டது. அதோ, வெளிறிய எலும்புகளாக கிடக்கும் மீன்கள்கூட, உயிருட்டும் சூர்ய வெளிச்சத்தில் வண்ண மேனிகள் மின்ன நீரில் ஜோடிகளாக நீந்திய நாட்களை இழந்துவிட்டன.

வயல்களில், ஏதோ ஒரு கடந்த காலத்திய ஜீவன்கள் இறந்து கிடக்கின்றன. இறந்தவை இனிய உயிரின் நாளத்தினால் மீண்டும் துடிக்கப் போவதில்லை. எல்லாமே போய்விட்டன. முற்றிலும் விரயம். சாவு, தனது குருரமான அணைப்பில் எல்லா உயிரினங்களையும் சிக்க வைத்துவிட்டது. எஞ்சி நிற்கும் ஒரே உயிர், நான்.

நான், பாதையில் தனித்து நிற்கிறேன். என் முன்னாடி எவருமில்லை. பிந்திய எனது வேதனைகளை, நான் திருப்பிப்பார்க்க விரும்பவில்லை. முடிவற்றதாகத் தோன்றுகிற எனது வாழ்வின், நீண்ட இந்தப் பெருஞ் சாலையினது இருமருங்கிலும் கிடக்கிற பாலையிலிருந்து, மரணம் என்னைத் தனது வேதனை நிரம்பிய ஓய்விலே சங்கமிக்கும்படி அழைக்கிறது. என் முன்னாடியோ, காததூரம் தாண்டி, நூற்றாண்டாய் இரக்கமற்ற சூர்யனது தகிப்பில் வெளிறியபடி, நீண்டு செல்கிறது பாதை கண்ணுக்குப் புலனாகாத ஒரு மேல் நோக்கிய சரிவுடன், பாதை ஏறிச் செல்கிறது. வெய்யிலில், பாதையின் வெளிறலில், கண்கள் கூசுகின்றன. களைத்த கண்களுக்கு ஓய்வுதரச் சுற்றி எங்கு பார்த்தாலும் கண்களைக் குருடாக்குகிற அதே ஒளியின் கடுரமான சமுத்ரம்.

துயின்றுவிடாத குருரத்துடன், தனது கொடிய உஷ்ணத்தினை சூர்யன் கொட்டியபடியே நிற்கிறான். பாதை, எல்லா இடங்களிலும் சமதரையாக இல்லை. ஆனால் அங்கங்கே, அமைதியான நாளொன்றின் நிச்சலனமான குளப்பரப்பைப் போல, பாதை இதமான சமதளமாக அமைகிறது. இது நடப்பதற்கு இதமாயிருந்தாலும், திடீரென அமைதி கலைந்து - அதிருப்தி கொண்ட புயலில் அகப்பட்ட நீர்வெளிபோல், பாதை யின் தளம் கரடுமுரடாகிறது. அப்போது, ஏற்கெனவே ரத்தம் கசியும் பாதங்களைப் பாதை இரக்கமற்றுச் சிதைக்கிறது. பாதை, மீண்டும் எப்போது சமதளமாகும் என்று என்னால் கூற முடியவில்லை. அது அடுத்த காலடியிலாகலாம், அல்லது நீண்ட வேதனைகளுக்குப் பின்பு, ஆண்டுக்கணக்கான பின்பாகலாம். இந்தக் கசப்பான பாதை, விரும்பியோ விரும்பாமலோ, நடக்கப் படவென்றே அமைந்துள்ளது. இந்த துரதிர்ஷ்டப் பாதையைச் சமைத்தவர் யார்? எனக்குத் தெரியவில்லை. தன்னைச் சமைத்தவர் யாரென்று, பாதையும் வெளிப் படுத்தப்போவதில்லை. பல நூற்றாண்டுகளாக - அல்ல, பல்லாயிரக்கணக்கான வருஷங்களாக - இந்தப்பாதை இருந்து கொண்டே இருக்கிறது.

நாளொருவன் தனியனாக நடப்பதற்கென்றே சமைக்கப்பட்டது, இந்த பாதை. துணைவர், நண்பர், சகோதர சகோதரியர், தாய் தந்தையர் ஆகியோர் பலரை நான் பெற்றிருந்தாலும், இந்தப் பாதையில் அவர்கள் என்னுடன் வரமுடியாது. இந்தப் பாதை என்னுடன் எவரையும்

வரவொட்டாமல், என்னைத் தனதேயாக்குகிறது - பொறாமை கொண்ட காதலியைப்போல். என்னால் இப்பாதையை விட்டு விலக இயலாது. முடிவற்ற இப்பாதையைத் தவிர என்னால், வேறு எதையும் பார்க்க முடியவில்லை. தன்னை விட்டு என்னால் பிரிய முடியாது என்று, பாதைக்குத் தெரியும். துக்கச்சுமை நிரம்பிய என்னையே விட்டு, என்னால் பிரியவும் முடியாது. நானும் பாதையும் இணைபிரியாதவர்கள். அதுவின்றி நானோ, நானின்றி அதுவோ இருக்க முடியாது. நாங்கள் இருவரும் ஒருவர். இருந்தும், நான் வேறுபட்டவன்.

ஒரு இனிய வசந்தத்தின் உதயவேளையைப் போன்று புன்னகைத்தபடி, தன்மீது நடக்க அழைக்கிறது பாதை. மறு கணம், இந்த ஒருகண மகிழ்ச்சியினை மாற்றி, குரூரமான சமுத்ரம் போன்று சிதறுகிறது. தடுமாறும் என்னைத் தழுவுகிறது. நான் மகிழ்ச்சியில் என்னை மறந்தால், உலுக்கி விழிப்படைய வைக்கிறது. மீண்டும், வேதனை நிரம்பிய பாதங்களில் நான் எழுந்து நிற்குமாறு செய்கிறது. தனது கொடுங்கோலிலும் சரி, அன்பிலும் சரி, இப்பாதை எதிர்பாராத விதங்களில் மாறுபாடு அடைகிறது. ஆனால், என்னை இப்பாதை விரும்புகிறதா அல்லவா என்று எனக்குக் கவலையில்லை. இப்பாதைதான் எனது ஒரே துணை.

பாதையில் காலடித் தடயங்கள் இல்லை. வேறு மனிதத் தடயங்கள் ஏதுமில்லை. எனவே, இப்பாதைக்கு ஒரு தனித்த காதலாக நான் மட்டுமே இருப்பதில், எனக்குப் பெருமை பிறக்கிறது. எனது மகிழ்ச்சி, மற்றவர்களினின்றும் வேறுபட்டது. எனது வேதனை மற்றவர்களினின்றும் வேறுபட்டது. பாதைமீது எனது காதலின் பிடிவாதம்கூட, உலகில் வேறு எவருக்கும் இல்லாததுதான். இப்பாதைமீது, என்னைப்போல வேறு எவரும், தமது தியாகபூர்வமான பக்தியைச் செலுத்த முடியாது. பாதையின் குரூரம், அதன்மீது எனது பக்தியை வளர்க்கவே செய்கிறது.

எத்தனையோ பருவ காலங்களினது காற்றுகள், என்னைச் சருகுபோல் அங்குமிங்கும் அலைக் கழித்தாலும், நான் மீண்டும் மீண்டும் இந்தப்பாதையினாலேயே ஈர்க்கப்பட்டிருக்கிறேன். மூர்க்கமான உஷ்ணக்காற்றில் நடுங்கும் அலைபோல, நான் ஆடியிருக்கிறேன். சூர்யனது குரூரத்துக்கு இலக்காகிக் கிடக்கும் பாலையாகக் கிடந்திருக்கிறேன். சமுத்ர மணல்கள் அளவுக்கு எத்தனையோ ஜன்மங்களை எடுத்திருக்கிறேன். சாந்தியோ, திருப்தியோ, ஆநந்தமோ, ஆறுதலோ - இவற்றில் எதுவும் எந்த ஜன்மத்திலும் என்னுடே பரவியதில்லை. எனது ஏக்கத்தை, எந்தப் புன்னகையும் தணித்ததில்லை. எந்த மென்மையான இனிய முகமும், எனது இதய

உறுத்தலுக்கு மருந்தளித்ததில்லை. முடிவற்ற எனது வேதனையை, எந்தப் பரிவான சொற்களின் இரக்கமும் மாற்றியதில்லை.

எனது அன்பின் ஜுவாலையை, எந்தத் தாய் - மனைவி - குழந்தையின் அன்பும் தணித்ததில்லை. அவர்கள் யாவரும் என்னைக் கைவிட, நான் அவர்களைக் கைவிட்டேன். ஏதோ ஒரு குஷ்டரோக ஜீவன் போன்று நான் தனித்து, எனக்காக அழுவோர் யாருமின்றி அலைந்தேன். வேதனையும் துக்கமுமே, எனது இணை பிரியாத தோழர்களாயின. எனது துக்கம், ஒரு நிழல்போல என்னைத் தொற்றிக் கொண்டது. இயைபுறாத வேதனையில் உழல்பவனாய், நான் கசப்புடன் கண்ணீர் சிந்தி அழுதிருக்கிறேன்.

எத்தனையோ தடவைகள், நான் மரணத்துக்காக ஏங்கியிருக்கிறேன். ஆனால், அந்தச் சமயங்களில் எனக்கு மரணம் தரப்படவில்லை. மரணத்தின் பயங்கரமான முகத்துக்கு நேரே நான் சென்ற சமயங்களில், அதன் புன்னகையும் ஆசீர்வாதமும்தான் கிடைத்தன. மரணத்தை வேண்டுவதில் களைப்படைந்து, அன்பு வழிபாடுகளை நோக்கித் திரும்பினேன். அங்கும் எனக்கு நிறைவு கிட்டவில்லை. திருப்தியின் சந்நிதானத்தினள் நுழைவதற்காக, என்னையும் மற்றவர்களையும் பலிகளுக்கு ஆட்படுத்தி இருக்கிறேன். பல தடவைகள், மூச்சடக்கும் பக்தியில் ஆழ்ந்திருக்கிறேன். ஆனால், நுண்ணிய வாசனை கொண்ட ஒரு மலரின் மணம் போன்று எனது பக்தி, நுற்றாண்டுக் காலவெளியினுடே ஓடி மறைந்துவிட, நான் மட்டுமே நிறைவற்று, முழங்கால்களில் விடப்பட்டேன். எத்தனையோ தடவைகள் பவித்ரமான பாதங்களில் நான் மலர் தூவி இருக்கிறேன். ஆனால், எனக்கு கடாசும் கிட்டியதில்லை.

பல்வேறு தேசங்களின் வெவ்வேறு இனத்துக் கடவுள்களுக்கு, அர்ப்பணங்கள் செய்துள்ளேன். அவை யாவும், பேசாமல் முகம் திரும்பியே இருந்தன. அந்தக் கடவுளரின் கோவில்களில், பூசகனாகப் பல தடவைகள் இருந்திருக்கிறேன். ஆனால் எனது வெண்மையான மேலங்கி தளர்ந்து கலைந்து, என்னை சூர்யனது தகிப்பிற்கே இலக்காக்கிற்று. கடவுளரை வேண்டி நான் முகர்ந்த தாமரைகள் யாவும் வதங்கின. உலகில் சமைக்கப்பட்ட, பல பூஜா பீடங்களில் நான் வழிபட்டேன். இருந்தும், பேசாமல் குனிந்த தலையுடனேயே நான் திரும்ப வேண்டியதாயிற்று. நான் கற்ற திவ்ய நூல் எதிலுமிருந்து, எனக்கு ஞானம் கிட்டவில்லை. நான் ஏற்ற திவ்ய வாழ்வுகள் ஒவ்வொன்றும், இருளில் முடிந்தன. நான் திறந்த ஒவ்வொரு சாளரத்தினுடேயும் மிளிர்ந்த நட்சத்திரங்கள், தங்களது ஆழ்ந்த ரகசியத்தை வெளியிட மறுத்தன. வெற்று வெளியினுள் உற்று

நோக்கியபடி பல தடவைகள், ஒளியைத் தேடிக் கிடந்திருக்கின்றேன். ஆனால், இருள் - கொடூரமான இருள் - மட்டுமே எப்போதும் ஆட்சி புரிந்திருக்கிறது.

எத்தனையோ ஜன்மங்களில், நான் வேண்டுமென்றே குருட்டுத்தனமாக - அல்லது விழிப்புடன் - ஒதுங்கிய கிராமத்தினது, அடக்கமான ஞானாசிரியர்களைப் பின்பற்றினேன். ஆனால், தனிமையிலேயே அவர்களது கல்விகள் என்னை விட்டன. எனது உழைப்புகள், உந்நதத்துவம், கட்டுப்பாடு, கட்டுப்பாடினமை எதுவும் பயனளிக்கவில்லை. இறைமையின் கரம் என்னை வழிநடத்த வேண்டுமெனக்கேட்டு, நான் அடிக்கடி வேதனை கொண்ட இதயத்துடன் அழுதிருக்கிறேன். ஆனால், எந்தக் கரமும் உதவவில்லை. மனிதத்துவத்துடன் சேர்ந்து, ஒளியைத் தேடினேன். முடிவில், மனிதத்துவத்தையும் ஒளியையும் சேர்த்தே இழந்தவனானேன். உண்மையத்தேடி, உணர்ச்சிகளை அடக்கி லட்சியமே குறியாக ஆழ்ந்து தியானித்தும் கூட எதுவும் புலனாகவில்லை.

கூச்சலிடும் எனது சகோதர ஜீவர்களையும் அவர்களது சிறுமையான கீழெண்ணங்களையும், கவலைகளையும் போலியான முரட்டு உணர்ச்சிகளையும், வெறுப்பையும் அசட்டு இரக்தங்களையும், தற்காலிகக் கருணையையும் வசைபாடல்களையும், சுயநலம் நிரம்பிய நட்பையும் சச்சரவுகளையும் ஆரவாரங்களையும், கோபதாபங்களையும் லகுவான அன்புகளையும், பெரும் பேச்சுகளையும் சிறு பேச்சுகளையும், புகழுரைகளையும் இகழ்ச்சிகளையும், ஆசாபாசங்களையும் சிறுமை நிரம்பிய விரக்திகளையும் - மொத்தத்தில் எல்லாவித மனித குணங்களையும் விட்டு, நான் பல தடவைகள் விலகி, தனிமையை நாடினேன். தெய்வீகமான உந்நதத்துவத்தையே, நோக்கமாகக் கொண்டேன். ஆனால், நான் எங்கிருந்தாலும் எங்கு சென்றாலும், மனிதத்துவம் தனது பயங்கர வேதனையுடன் என்னைத் தொடர்ந்தது.

ஆரண்யங்களில் நான், பல தடவைகளில் தனிமையைத் தேடியிருக்கிறேன். ஆனால் அவை யாவும், எனது வேதனைப் பேய்களால் பீடிக்கப்பட்டு, எனது நினைவுகளின் ஜனத்திரளினால் நிரப்பப்பட்டு நின்றன. இயற்கையின் அழகில், நான் பல தடவைகள் மெய் சிலிர்த்திருக்கிறேன். மென்மையான வசந்தம், கடுங்கோடை, அமைதியான அஸ்தமனங்கள், திவ்யமான தாரகைகள், மறையும் மலையில் விழித்தெழும் சந்திரன், அதன் மெத்தென்ற ஒளி, இரக்கமற்ற சூர்யன், எண்ணற்ற நிழல்கள், பசும்புல், பட்டு இலை, குரூரமான புலி, மென்மையான மான், வெறுப்பூட்டும் சர்ப்பம், மகத்தான

யானை, உயர்ந்த பெரும் பர்வதங்கள், அடக்காசம் செய்யும் கடல் - உலகின் இயற்கை தரக்கூடிய எல்லா அழகுகளையும் அநுபவித்தும், அங்கே நான் ஆநந்தத்தை அடையவில்லை. பள்ளத்தாக்குகளிலும் மலைகளிலும் அலைந்து, எங்கு தேடியும் பயனில்லை.

யோகப்பயிற்சிகள், புண்ணிய கைங்கர்யங்கள், பல்வேறு நேரங்களினது துவ்ய தர்மங்கள் ஆகியவற்றைப் பின்பற்றினேன். உணர்ச்சிகளையும் ஆசைகளையும் அழித்தேன். வேதனைக்கும் ஆசை மயக்கங்களுக்கும், தலை குனியாமல் வாழ்ந்தேன். இருந்தும், நிரந்தரமான நன்னிலையை நான் எங்கேயும் அடையவில்லை.

நீனிலே, பாபிலோன், எகிப்து, மற்றும் துவ்ய இந்தியாவின் கோவில்கள் ஆகியவற்றில், நான் தரிசனங்களைப் பெற்றேன். எனது உடலையும் உயிரையும் பலியிட்டு, சிறிதும் பெரிதுமான தியாகங்களைச் செய்து, தந்தை - தாய் - மனைவி - குழந்தையைத் துறந்து, உலக இன்பங்களை ஒதுக்கி, நான் அங்குள்ள கடவுளரை வழிபட்டேன். நான் செய்த எல்லாவற்றிலுமே, எனக்கு பூரண நிறைவு மறுக்கப்பட்டது.

தெய்வீக அன்பு கொண்டு ஆடிப்பாடி, எனது கடவுளுக்குப் புன்னகை முகம் காட்டினேன். இவ்வுலகிலிருந்து விடுபட வேண்டி, தெய்வீக வெறி கொண்டேன். எனக்கே உதவி தேவையாயிருந்தும் கூட, பிறருக்கு உதவினேன். எனக்கே வழிகாட்டிகள் தேவையாயிருந்தும் கூட, பிறருக்கு வழிகாட்டியாகினேன். எனக்கே சிகிச்சை தேவையாயிருந்தும் கூட, பிறருக்குச் சிகிச்சையளித்தேன். வேதனையில் சிறித்து, மகிழ்ச்சியில் விசனித்தேன். இழப்பில் மகிழ்ந்து, லாபத்தில் துக்கித்தேன். யாவும், எனது கடவுளுக்காக.

இருந்தும், எனது உயிர் பெருங்குழப்பத்தில் ஆழ்ந்து, சூழவும் இருள் மண்டியிருந்தது. வழிபாட்டினால் களைத்து, தனிமையில் களைத்து, தியாகங்களில் களைத்து, ஒளியையும் உண்மையையும் தேடுவதில் களைத்து, உந்நத மனோபாவத் திலும் சுயநலமின்மையிலும் களைத்து, மேலேறும் பாதையில் களைத்து, உடலிலும் உயிரிலும் களைத்து, நான் முழுமூச்சுடன் உலக வாழ்வினுள் புகுந்தேன்; அங்கேயாவது, கிட்டாததும் ஆழங்காண முடியாததும் கிட்டுமா எனத் தேடிப் பிரவேசித்தேன்.

இளமையும் ஆரோக்யமும் அழகும் உணர்ச்சி வேகமும் நிரம்பி, சுதந்திரமாய், நாளை பற்றிய எண்ணம் ஏதுமற்றவனாகினேன். மிகுந்த சுயநலத்துடன், பரிபூர்ணமாக இன்பங்களை அநுபவிக்கும் காரியத்தில் இறங்கினேன். சரீர சுகங்களும் மின்வெட்டுப் போன்ற சிந்தனை

இன்பங்களுமே, எனது நோக்கமாயின. எல்லாவிதமான உலக இன்பங்களையும், முறைப்படி பருகலானேன். போகங்கள் மட்டுமே, எனது நோக்கமாயின. செல்வத்தின் மடியில் பிறந்து, போக போக்கியங்களையும் அழகையும் பெற்று, நாளிரவாக இன்பங்களைத் துய்த்தேன். நீனிலே, பாபிலோன், எகிப்து, சூர்யன் தகிக்கும் இந்தியா ஆகிய இடங்களின் எல்லாவித சுகங்களும் என் அழைப்புக்குள் அடங்கின. இந்த நாடுகளில், கௌரவங்களும் புகழுரைகளும் என்மீது குவிந்தன. உல்லாச வாழ்வின் மதுவில் மூழ்கினேன்.

அடிமைகளும் வேலைக்காரர்களும் பலர், எனக்கு அமைந்தவர். எனக்கு மேல் எஜமானரே இல்லாத வாழ்வு. எல்லா ஆசைகளும் திருப்பதிப்படுத்தப்பட்டன. எனது இச்சைகள் மறுக்கப்பட்டதில்லை. தூய்மையான எதுவும், என்னால் பாழ்படுத்தப்படாமல் தப்பித்ததில்லை. எல்லா பவித்திரங்களையும் நிர்ச்சாந்நித்யமாக்கினேன். எல்லாக் கடவுளரையும் அவர்களது எளிய பக்தர்களையும், தூஷித்தேன். எப்போதும் என்னருகே செழிப்பான உயர்தர மதுவும் அதை எனக்கு வார்த்துத்தர ஒரு அடிமையின் சேவையும் இருந்தன.

எல்லா நாகரீக நாடுகளினதும் இனங்களினதும் ஆண்வர்க்க நோக்கிலிருந்து துய்த்த இன்பங்களில் சலிப்படைந்து, நான் பெண் ஜன்மம் எடுத்து ஆண்களினால் விருப்பப்படும் நுண்ணிய அநுபவங்களை அடைந்தேன். ஒருவர் மட்டுமின்றி, பல்வேறு ஆண்களினது வழிபாட்டுக்கு, என் திருப்தியின்மை என்னை இட்டுச்சென்றது. என் காதல்களில் உழன்று, மேலும் மேலும் என நாடி, வாழ்வைக் கழித்தேன். குழந்தைப் பேற்றின் வேதனைகள், அதன் மகிழ்ச்சிகள், ஒரு குழந்தையை இழக்கும் துக்கம், முதுமையின் வேதனை நிரம்பிய சோகங்கள் - யாவற்றையும் அநுபவித்தேன். பழைய ஞாபகங்களை ருசிப்பதும் இழந்த காதல்களுக்காக அழுவதுமாக, வாழ்வினைக் கடத்தினேன்.

எத்தனையோ ஜன்மங்களின் போகம்; பெண்ணாக வாழ்ந்ததில் சலித்து பவித்திரமான மனைவியாகப் பல ஜன்மங்களை எடுத்து, தூய காதலின் மகிழ்வை அடைந்தேன். மகிழ்ச்சியுடன் குழந்தைகளைப் பெற்றேன். முன்பு போலன்றி, குழந்தைமையை உலகுக்கு ஈன்றுதரும் வேதனை, இப்போது மகிழ்ச்சிகரமானதாயிற்று. குழந்தைப் பாசத்தினது மென்மையான அன்பு, குழந்தைகளின் களங்கமற்ற புன்னகை, அவர்களது சின்னஞ்சிறு துக்கங்கள், வேதனைகள், அவர்களது சுத்தமான இதயங்கள், அவர்களது திவ்யமான முத்தங்கள், அவர்களது மிருதுவான தழுவல்கள் - யாவற்றிலும் ஆநந்தித்தேன். அவர்களது வரவேற்புகளில், மெய் சிலிர்த்தேன்.

அன்பு நிரம்பிய மனைவியாகவும் மென்மையான அன்னையாகவும் ஆகினேன். அன்பின் உணர்வுகளில் பெருமிதம் கொண்டேன். பெண்மையின் இந்த அநுபவத்துக்குப் பிறகு, மூர்க்கமான உணர்வுகளைக் கொண்ட சுதந்திரமான ஆண்நிலைக்குத் திரும்பினேன். மீண்டும் மற்ற ஜீவர்களது வேதனைகளைப் பொருட்படுத்தியபடி, செல்வத்தின் மடியில் புரண்டு, இன்பங்களைத் துய்க்கலானேன்.

ஆனால், எதிலும் திருப்தி கிட்டவில்லை. எதிலும் ஆனந்தம் பிறக்கவில்லை. எனது இதயம், அழகோ உயிரோ அற்ற பாலையாகவே வெறுமை கொண்டிருக்கிறது.

உலகின் போகங்கள் முழுவதையும் ருசித்த நான், ஏழ்மையடைந்து பிச்சை எடுக்கலானேன். வீடுவீடாக அலைந்து, மறுக்கப்பட்டு, சபிக்கப்பட்டு, அழுக்கும் களைப்பும் அவலட்சணமும் பீடித்து, என் கண்களுக்கே குருபியாகி, சிரிக்கப்பட்டு, சுட்டிக் காட்டப்பட்டு, பசி கொண்டு, தந்தை - தாயற்று, என்னைத் தீண்டத் துணியும் பெண் எவளும் அற்று, இரக்கத்துக்குரியவனாகி, தெரிந்த வியாதிகளாலும் தெரியவராத வியாதிகளாலும் பீடிக்கப்பட்டு, ரத்தம் கசியும் பாதங்களுடன், நல்ல நாட்களில் எனது அங்கியாக உபயோகப் படுத்தப்பட்ட அழுக்குச் சாக்குத்துணியுடன், அதையே எல்லாப் பருவகாலங்களுக்கும் உபயோகித்தபடி, கையில் ஒரு கோலுடன், உலகின் எல்லாத் தேசங்களிலும் இருந்த கசப்பான தெருக்களில் அலையலானேன். பணம் படைத்த கடைக்காரர்கள், என்னைச் சபித்து உதைத்து விரட்டினார்கள். மனிதர்களும் நாய்களும் என்னை விரட்டின.

முகத்தை திருப்பியபடியே மனிதர்கள், எனக்கு இரக்கம் தராமல் கடந்து சென்றார்கள். நகரங்களைப் போலவே கிராமங்களிலும்; நான் தங்கி இருந்த இடத்து முடை நாற்றத்தினால் அங்கே எவரும் வராத தனிமை. பசி என்னைக் குடைய, குளிரும் வெய்யிலும் உபாதை தர உலகினூடே நான், கடுமையான களைப்புடனும் வேதனையுடனும் அலைந்தேன். ஒரு புன்னகை, ஒரு தயை கொண்ட சொல், ஒரு அன்புப் பார்வை எதுவுமே எனக்குத் தரப்படவில்லை.

நன்கு போஷிக்கப்பட்ட நாய்கள், என்னைக் கண்டு ஊளையிட்டன. குழந்தைகளும் தாய்மாரும் அஞ்சினர். என்னைத் தூரத்தில் கண்டதுமே, குழந்தையை அணைத்தபடி தாய்மார், கீச்சுக்குரலுடன் வீட்டுக்குள் ஓடினர். நான், சோகத்தையும், வியாதிகளையும் பரப்பிக் கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றியது. வானமே இருண்டது. நான் தாகசாந்தி செய்ய அணுகியதும், நதியே வறண்டது.

இவ்விதமே பல ஜன்மங்கள்; பல நாடுகளில், அந்நியர்கள் நடுவே ஒரு கருமுகிலாக எல்லாராலும் எல்லாவற்றாலும் துரத்தப்பட்டு அலைந்தேன். வேட்டையாடப்பட்ட மிருகம் போல் நான் தனிமையை நாடிய போதுகளில், அந்தோ, என்னுடன் பெருந்துக்கம் குடி கொண்டது. எனது அறிவு மங்கி, எனது அற்புத உணர்ச்சிகள் எல்லாம் அவிந்து, இந்தக் கேவலமான உடலினுள் நான், பல பாதங்களால் மிதிக்கப்பட்ட சருகானேன். மனித வர்க்கத்தையே கண்டு பதுங்கிய இந்நிலையில்கூட, நம்பிக்கை வறண்டு மனித வர்க்கத்தின் சின்னஞ்சிறுகளால்கூட வெறுக்கப்பட்ட நிலையிலும்கூட முடிவற்ற வேதனையில் கதறியபடி, அந்தக் காலாதீதமான ஒளியை நான் தேடினேன். பெரும்செல்வத்திலும் சுகபோகத்திலும் மூழ்கி இருந்தபோது மறுக்கப்பட்ட அந்த பேராதரவு, விரதங்கள் மூலமும் தியாகங்கள் மூலமும் நான் தேடிய அந்த இறைமை - எல்லாவித வாழ்வு நிலைகளினூடேயும் நான் தேடியது, அது ஒன்றைத்தான் - எல்லா ஞானிகளும் புகழும் அந்த பேருண்மை, எங்கே? நான் தேடியும் வெறுங்கையுடனேயே திரும்பினேன்.

ஜனசமூகத்தின் மத்தியிலும் சரி, அதன் பேயாட்டங்களை நீத்த தன்மையிலும் சரி, அதை நான் காணவில்லை. நீண்ட நிழலாக, நிரப்ப முடியாத ஒரு சூன்யமாக, அதிருப்தி என்னுடே தொடர்ந்தது. களைத்த இதயத்துடன் ஒவ்வொரு வழிப்போக்கனிடமும், அந்த ஒளஷதம் எங்கே என்று கேட்டேன். புன்னகையையும் ஆசீர்வாதத்தையும் மீறி, அவர்களால் எதையும் தர முடியவில்லை. அந்த ஒளி, எல்லையற்ற அந்த ஆநந்தம் எங்கேயுள்ளது?

பெருங்களைப்பு என் பாதங்களை ஆட்கொள்கிறது. என்னை விட்டு எல்லா அழகும் போய், நான் குருபியாகி விட்டேன். இவ்வளவு காலமும் அநுபவித்ததை, ஞாபகப்படுத்த முடியவில்லை. எனது விரக்தி, பரிபூர்ணமாகிவிட்டது. ஆசைகள் போய்விட்டன. பாசம் போய்விட்டது. உணர்ச்சிகளினால் ஆளப்படுகிற குணம்போய் விட்டது. செயலாக்கம், லட்சியங்கள் யாவும், கடந்த காலமாகிவிட்டன. கர்வமும் அச்சமும் நசித்து விட்டன. என்னைத் தனது பார்வையினால் அச்சுறுத்துவதற்கு, மரணத்தினால் இனி முடியாது. இருந்தும், எட்டமுடியாததுக்காக இன்னும் என்னுடே, ஒரு ஓயாத நாட்டமும் அதிருப்தியின் சூன்யமும் குடி கொண்டுள்ளன.

திவ்யமான திருப்தியின் மலைச்சிகரத்தினை அடைந்து, உன்னதமான அந்த ஆனந்தத்தை நான் பெற முடியுமா? ஓ, மஹாத்மாக்களே, சமுத்திரங்களின் பல புயல்களினூடே, பல தேசங்களின் பல்வேறு வேதனைகளுடே, யாத்திரை செய்த இந்த

ஏழை யாத்ரீகன் மீது கருணை கொள்ளுங்கள். நான், உங்களை வழிபட்டவன், உங்கள் சந்நிதானங்களில் மலர் தூவி, உங்கள் திவ்யமான பாதங்களை முத்தமிடுவதற்காகப் பலவற்றைச் சகித்துக் கொண்டவன். மஹாத்மாக்களே, உங்கள் திருஷ்டியினால் என்னைக் குணப்படுத்துங்கள். நான் செய்தது என்ன? அந்தப் பெருநிலையை அடைய, நான் செய்ய வேண்டியது என்ன? உங்கள் திவ்ய முகங்களை ஏன் திருப்பிக் கொள்கிறீர்கள்? எல்லா வேதனைகளையும் தீர்க்கும், அந்தப் புன்னகை எங்கே?

பெரியவர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும், நான் அடக்கத்துடன் உதவியவன். உலக விவேகத்தை அருந்தியதுடன், பெரிதும் சிறிதுமான யாவற்றையும் நேசித்தவன். உனது பாதங்களை மட்டும், நான் அடைந்ததில்லை. எல்லா மணத்தையும் ஜீவனையும் இழந்து, வதங்கிய மலராகிவிட்டது எனது வாழ்வு. எல்லாவற்றையும் ஈந்து இப்போது எந்த வழிப்போக்கனுக்கும் ஒரு நிழல்கூடத் தர முடியாதவாறு, பட்ட மரமாய் நிற்கிறேன். நானே குருடனாயும் வேதனைப்பட்டவனாயும் இருந்தும் கூட குருடர்களுக்கும் வேதனைப்பட்டவர்களுக்கும், வழிகாட்டியாகி இருக்கிறேன். நான் தடுமாறியபோது ஏன் நீ உதவிக்கரம் நீட்டவில்லை? கேட்டுக் களைப்படைந்து விட்டேன். நம்பிக்கை அற்றுவிட்டது. யாவும் மரணித்துப் பேரிருள் சூழ்கிறது. கண்ணீர்த் துளிகள் உதிரவில்லை. இருந்தும், நான் அழுகிறேன். ஓயாத வேதனையில் அழுகிறேன்.

எந்த வழிப்போக்கனும் எனக்கு உதவி முடியாது. ஏனெனில், ஆரம்பம் முடிவற்ற இந்தப் பாதையில், என்னைத் தவிர வேறு எவருமில்லை. ஒரு பித்தனைப்போல் வேறு வழியற்று, நான் தொடர்ந்து நடக்கிறேன். எங்கே போகிறேன் என்று தெரியாமலே, எனக்கு என்ன ஆகும் என்று தெரியாமலே நடக்கிறேன். என்னை, சூர்யன் இனியும் தகிக்க முடியாத அளவுக்கு, எலும்புவரை தகிக்கப்பட்டு விட்டேன். எரியும் ஒளியில், பாதைகூட லேசில் புலனாகாத வெம்மையான வெளிச்சத்தில், யாவரையும் - என் நண்பர்கள், தோழர்கள், அன்பினாள் - யாவரையும் விட்டு நடக்கிறேன்; தனித்து.

கருணையில் வல்ல பெருந்தகையே, என்னைக் காத்து வழி நடத்து. துய ஒளிக்கும் சாகாமைக்கும் சாந்தி நிறைந்த ஞானத்துக்கும், இட்டுச் செல். மிகச் சிலரே அடைந்த துய ஞானத்தையே, நான், நாடுகிறேன். பிறப்பும் இறப்புமான சக்கரத்திலிருந்து மீட்பவனை நாடுகிறேன். தனது திவ்ய விவேகத்தை என்னுடன் பகிர்ந்து கொள்ளும், சகோதரனைத் தேடுகிறேன். எனக்கு ஆறுதல் அளிக்கும், பேரன்பனைத் தேடுகிறேன்.

பெருங்கருணையின் அடியில், என் களைத்த தலையைச் சரிக்க நாடுகிறேன். என்னை வழிநடத்தும் நண்பனைத் தேடுகிறேன். பேரொளியில், சரணடைய நாடுகிறேன்.

எனது தேட்டத்துக்கு, பாதை பதில் தரவில்லை. குருரமான வானம், அக்கறையற்று நோக்குகிறது. ஆறுதலளிக்கும் எதிரொலிகூட இல்லை. பல்வேறு காற்றுகளின் முனகல் இல்லை. ஆழமான நிசப்தம் நிலவுகிறது. ஒரே விதமான சுவாச இழுப்பும் தளர்ந்த பாதங்களினால் இழுத்து நடக்கும் ஓசையும்தான் கேட்கின்றன. அமைதி இல்லாதவாறு என்னைச் சூழ்ந்து, ஆயிரக்கணக்கான உருவற்ற ஜீவர்கள் கேலி செய்வது போலிருக்கிறது. புயலுக்கு முந்திய நிசப்தம் மட்டுமே, எனது துணை. எனது ஓயாத வேண்டுதல்களுக்கு, நூற்றாண்டுகளினது பேரழிவுகள்தான் பதில் குரல் தருகின்றன. தனிமை பரிபூரணமான குருரத்துடன் நிலவுகிறது.

பழைய காலங்களில், சரியானதையும் தவறானதையும் நல்லதையும் கெட்டதையும் தெரிவித்து, என்னுடன் பேசிய பாதையும் மௌனமாகிவிட்டது. வழியைக் காட்டிவிட்டதுடன், அதன் கடமை ஓய்ந்துவிட்டது. இனி நானே நடந்தாக வேண்டும். இந்தப் பாதையையும் நீத்து, ஒரு திவ்யமான பாதையுள் நான் பிரவேசிக்கும் போது, அங்கே இது தொடராது. தலையோ வாலோ அணுகப்பட முடியாத ஒரு நீண்ட பெரும் சர்ப்பத்தைப்போல பாதை - தான் கொன்றவற்றை விழுங்கி - நிசப்தமாகக் கிடக்கிறது. அது, ஏதோ திருப்தியில் மூச்சு விடுவதுபோலத் தோன்றுகிறது.

மீண்டும் சூர்யனது தகிப்பு. நான் மீண்டும் ஏதாவது நிழல் கிட்டாதா என்று தேடுகிறேன். ஆனால், என்னை ஓயவிடாமல் ஒரு சக்தி உந்தி, தொடர்ந்து நடக்க வைக்கிறது. நான் களைப்படைந்திருந்தும், அந்தச் சக்திக்குப் பணிந்து தொடர்ந்து நடக்கிறேன். தடுமாறி வீழ்கிறேன். நினைவிழக்கிறேன். விழித்தெழுந்து, உக்ரமான வாளைப் பார்க்கிறேன். எங்காவது ஓய்வுபெற வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. ஆனால், அந்த சக்தி என்னை எழுந்து நிற்க வைக்கிறது.

அதோ, அந்த தனிமரம்! பல அடிகள் தூரத்தில், அதன் ருசியான நிழல் வரவேற்கிறது. அதன் இலைகள், மெத்தென்று புதுத்தளிர்களாக, ஓர் ஒளஷத வாயுவினால் உயிர்த்தவை போன்று உள்ளன. அதன் இலைக் குவியல், சூர்யனை மறைக்கிறது. கீழே புல்தரையுடன், அது என்னை அழைக்கிறது. மரத்தில் நிறையப் பறவைகள்; அவற்றின் மகிழ்ச்சி நிரம்பிய குறும்புக் கூச்சல்கள். நான் இறுதிப் பலத்துடன், கடவுளர் எனக்கு அளித்த இந்த கருணைப் பரிசில். இளைப்பாற நகர்கிறேன். என்னை மரம், குனிந்து வரவேற்கிறது. அதன் ஆழமான

இலைகளினுள் நான் பார்த்தபடி, களைப்பு மேலிட்டு பறவைக் குரல் களைக்கேட்டு, அயர்ந்து தூங்குகிறேன். நீண்ட காலங்களினது வேதனைகளை மறந்து நித்திரையாகிறேன். இப்படியே, எனது உள்வெளிக் காயங்களை மறந்து, முடிவற்று, ஒரேயடியாக துயின்றால், துயின்று கொண்டேயிருந்தால்...

எரிகிறது; சூர்யன் பழியுடன் என்னைத் தகிக்கிறான். எனது இனிய மரம் எங்கே? எனது மரமும் பறவைகளின் மகிழ்ச்சிக் குரலும் எங்கே? எங்கு சுற்றிப் பார்த்தாலும், எங்குமே எனது மகிழ்ச்சி விருகூத்தைக் காணோம்; போய்விட்டது. மீண்டும் தனிமை. அது கனவா, பழைமையின் மாயாருபமான நினைவா? இரக்கமான கடவுளின் கருணையா? இரக்கமற்ற கடவுளின் குரூர விளையாட்டா? எனது எதிர்காலத்திற்கான நம்பிக்கையா? என்னைச் சோதிக்க ஒரு மஹாத்மா தீட்டிய திட்டமோ? முன்பு தேடிய தேட்டங்கள், இந்தத் தனிமையிலும் என்னைப் பின்பற்றி மயக்கி வைக்கின்றனவா? உண்மையிலிருந்து பொய்யை வேறுபடுத்தக் கற்றுக்கொண்டு விட்டேன் என்று, என்னைப்பற்றி நினைத்தது தவறா? யாவற்றையும், ஆரம்பத்திருந்தே துவங்க வேண்டுமா?

என்றோ கடந்த காலங்களின் முன்பு, இந்தப் பாதையில் நடக்க ஆரம்பித்த அந்தச் சமயத்தில் எனது நடையிலே இருந்த திடம், இப்போது திரும்பவும் பிறக்கிறது. ஒரு புது உற்சாகம் பிறக்கிறது. அறிவுக்கு அப்பாற்பட்டதைத் தேடி, என் சக்தியை இந்தப் பாதையில் பரிசோதித்தபோது ஏற்பட்டிருந்த சக்தி அது. மீண்டும் போராட்ட வேகம். நான் இப்போது, பாதைக்கே தலைவன். அதன் உந்துதலின்றியே நடக்க ஆரம்பிக்கிறேன்.

பாதை, காததூரம் தாண்டிக் காததூரம் - காலாகாலங்களாக - மேலும் உயர ஏறி, மேலும் ஒடுங்கிச் செல்கிறது. பாதை, உயர ஏறிவிட்டது. பாலை, பாதையோரங்களின் இருபுறங்களிலும், கீழே கீழே போய்விட்டன. ஒடுங்கிய பாதை, இப்போது ஆபத்தான இருபுறச் சரிவுகளின் நடுவே ஒடுகிறது. இந்த உயரத்தில், நிசப்தம் பரிபூர்ணமாகிவிட்டது. தொடர்ந்து அந்த மலைத் தெருவிலேயே நடக்க நடக்க மீண்டும் எனது மகிழ்ச்சி மடிகிறது. மீண்டும் முன்புபோல் கால்தடுமாற, மீண்டும் நான் ஒரு மரநிழலை வேண்டுகிறேன். நிழற்பறவைகளின் மென்மையான கூவுதல் கண்டு, ஒரு சொற்ப நேர மகிழ்ச்சி எனினும் அந்த மரம் மீண்டும் தோன்றாதா என்று கடவுளை வேண்டுகிறேன். அந்த மரத்தை, மானசீகமாக அழைக்கிறேன்.

தூரத்தில், ஒரு மரச்செறிவும் நடுவில் பொழுது போக்கு இல்லமும் தோன்றுகிறது. கூடவே ஒரு இனிய தோட்டம். நான் அதன் நிழலில், பல அழகிய பெண்களினது புன்னகைகளின் நடுவே பிரவேசிக்கிறேன். அவர்களது சிரிப்பிலும் குதூகலத்திலும், கலக்கிறேன். அவர்களது குரல்களும் இசையும், என்னை மெய்மறக்க வைக்கின்றன. முழுமறதி பிறக்கிறது. 'உண்மை, இங்கு தவிர எங்கிருக்க முடியும்? இதுதானே மகிழ்ச்சியும் நிறைவும்? இதைவிட்டு, நான் எதைத் தேடினேன்? இங்கேதான், இதயத்துக்கு மருந்து உண்டு.

எவ்வளவு காலமாக என்று தெரியவில்லை. ஆனால், மீண்டும் இவற்றின் போலித்தனமும் பொய்மையும் புலனாகிவிட்டன. இதயம், மீண்டும் அதிருப்தியுறுகிறது. போலிப் பகுத்தறிவின் மயக்கத்துக்கு வசப்பட்டு இருளை வழிப்பட்டது புரிகிறது. மீண்டும், நான் நடந்தாக வேண்டும். மீண்டும் பாதையைத் தேர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

மீண்டும் நான், சூர்யனது தகிப்பில் நடக்கிறேன். புதிய நம்பிக்கையும் உற்சாகமும் துணிவும் பொங்குகின்றன. பாதை புன்னகைத்து, மீண்டும் ஒளி வழி ஆகிறது. மீண்டும் நான், எல்லாத் துக்கங்களிலுமிருந்து விடுதலை நாடி நடக்கிறேன். போராடும் மனிதனுடையதே, உண்மையான மகிழ்ச்சி.

பாதையில் தனித்து நடக்கும் இந்த ஒருவனைத் தவிர மற்றைய உயிர்கள் எல்லாம் ஒடுங்கிவிட்டன. வென்றெடுக்கப்பட்ட நகரம் ஒன்றினுள் பிரவேசிக்கும் போர்த்தளபதிபோல், நான் பாதையில் நடக்கிறேன். கடினமான யுத்தங்களை இப்போது நான் தேடுகிறேன். ஆனால் என் மகிழ்ச்சியை, நிசப்தத்தின் அசைவின்மை மூழ்கடிக்கிறது. அதன் பிரம்மாண்டத்தின் முன் நான் பணிவடைகிறேன்.

இரக்கமற்ற வானம்வெருட்ட, எனது வெற்றிப் பெருமிதம் சிதறுகிறது. பெரும் தனிமை மேலோங்குகிறது. ஆனால், முடிவை அடையும் நாட்டம் தணியவில்லை. அது வெகுவாகவே இப்போது உறுதியடைகிறது. எத்தனை நூற்றாண்டுகளாக, இந்த பயணம் தொடர்ந்தது என்று தெரியவில்லை. பாதையும் களைப்படைந்து, அதில் நடப்பவனும் களைப்படைகிறான். ஆனால் இருவரிடமும், நோக்கம் சோர்வடையவில்லை.

தூரத்தே தெருவின் இருமருங்கிலும், பெரிய மரங்கள் எழுந்து நிற்கின்றன. அவற்றில், குதூகலிக்கும் பறவைகள். தரையில் புற்கள். மரநிழல்கள், என்னைத் தம்மகத்தே துயில அழைக்கின்றன களைத்த எனது பாதங்கள், லேசாகத் தயங்குகின்றன. பாதை, புன்னகையுடன் என்னை அவதானிக்கிறது. நான் பாதையிடம், நிழலில் தங்க அநுமதி

கேட்கிறேன். அதில் என்ன தீங்கு வந்துவிடும் என்கிறேன். ஒரு சிறு கணம், நான் என்னை மறக்கவிடு. இந்தச் சிறு ஆசையை, நீ திருப்திப்படுத்தக் கூடாதா? உனது, பெரும் விவேகம் நிரம்பிய கருணை எங்கே? என்னை விட்டுவிடாமல், அழைத்ததும் வந்து விடு.

ஆனால், பெரிய நிசப்தமே நிலவுகிறது. மரத்தின் இலைகளுடன் குலவிய காற்று நின்றுவிட்டது. பறவைகளும் நிசப்தமாயின. மரணத்தின் நிசப்தம். மரம், சிந்தனையில் ஆழ்கிறது. நிழல்கள், சூழ்ந்து இருள்கின்றன. முன்னைவிட, பெரிய அமைதியும் குளிர்மையும் நிலவுகிறது. புற்கள், தங்களுக்குள் பேசியபடி என்னை அழைக்கின்றன. பாதையோ, தனது எல்லையற்ற விவேகத்துடன் புன்னகைத்ததில், 'நீ விரும்பியதைச் செய்யலாம். ஆனால், முடிவில் வருந்துவாய்,' என்ற பொருள் பொதிந்திருக்கிறது.

எனது முடிவு தீர்மானிக்கப்பட்டுவிட்டது. சூர்யனைக் கண்டு அகலும் பணிபோன்று, என்னெதிரே நின்ற மரமும் புல்தரையும் மறைகின்றன. பறவைகள், ஒரு புயலின்முன் மறைபவை போன்று மறைகின்றன. புற்கள், சூர்யனின் தகிப்பில் மறைகிறது. பாதை தொடர, நான் பணிவுடன் அதைத் தொடர்ந்து நடக்கிறேன்.

தெருமருங்கே, புதிது புதிதாக மரங்கள் பிறந்து, தங்கள் பழங்களைச் சுவைக்க அழைக்கின்றன: அவற்றின் சாற்றை உண்டு, தாகம் தணிக்கலாம். ஆனால், பாதை கடுமையாக ஈர்க்கிறது. நான் தொடர்கிறேன். அங்கங்கே, அற்புதமான இல்லங்கள். போகவீடுகள். ஒரு வீட்டுக்கும் இன்னொன்றுக்குமிடையே, நீண்ட கால இடைவெளிகள். அவற்றின் வாசல்களில் அவ்வப்போது தயங்கி, சில வேளை உள்நுழைந்து, வெட்கத்துடன் வெளியேறி, மீண்டும் பாதையைத் தொடர்கிறேன். சூர்யன் தகித்த பாதையில் தொடர்வது, மகிழ்ச்சியாகவே தோன்றுகிறது. போகவீடுகள், என்னைக் குடும்பஸ்தனாக்கிய இல்லங்கள், கோவில்கள் போன்று, பல பாதையில் தோன்றுகின்றன. அவை பலவற்றுள், நான் பிரவேசித்தும் இருக்கிறேன். ஆனால் பாதை, தனது பேரிரக்கத்தினால் என்னைப் புரிந்து கொள்கிறது. அதன்மீது நான் வெட்கித் தொடர்ந்து நடக்க ஆரம்பித்ததும், அது வரவேற்பளிக்கிறது. எனது வழிகாட்டியாக மீண்டும் நட்பளிக்கிறது.

பாதையின் இருமருங்கிலும், புதுப்புது ஆசைகள் உருப்பெறுகின்றன. ஆனால், எனக்கு இனி அவை வேண்டாம். மற்றவர்கள் அவற்றில் இருக்கட்டும். நான், எனது பழம்பெருமை பாதையையே தொடர்வேன். நிழல் நீரூற்றுகளிலன்றி, நிஜ ஊற்றிலேயே இனி நான், தாகசாந்தி பெறுவேன். ஆயினும்,

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை வழியை மறிக்கின்றன, ஆசை வடிவுகள். அவற்றின் காட்டு மிராண்டி இரைச்சலில், நிசப்தம் சிதறுகிறது. இதுவரை, பாதையுடன் நான் தனியே செய்துவந்த உரையாடலைக் கூடத் தொடரமுடியாத இரைச்சல். இருந்தும், இவற்றினூடே பாதை விடாது தொடர், நான் நடக்கிறேன். இந்தப் போலி மயக்கங்களினது பிதேசத்தினூடே எவ்வளவு காலம் நான் நடந்தேன் என்று தெரியவில்லை. பாதை நெடுகிலும் மேலேறிச் செல்கிறது. நான் கால் வேதனையுடன் தொடர்கிறேன். பல நூற்றாண்டுகளாக, ஆசை மயக்கங்களை நிராகரித்தபடி நடந்தேறிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

விவேகத்தை அடைந்த மஹான்களே, இருளில் அலைபவனுக்கு ஒளிதரும், அந்தப் பெருங்கருணையைப் பொழியுங்கள். குளிர்ந்த இரவுகளே, தகிக்கும் சூர்யனை வெளியேற்றுங்கள். முகில்களே, எரிக்கும் கதிர்களை மறைத்து விடுங்கள். ஆ... என்னை வழிநடத்தித் தாங்கும், உறுதியான ஒருகரம். எனக்கு ஆறுதல் தந்து உற்சாகமூட்டும், மென்மையான ஒரு குரல். என்னை மறக்கவைக்கும் அணைப்பும் முத்தமும். தனித்துத் தவிக்கும் நான், சாகும் குரலோடு கூக்குரலிடுகிறேன்.

எனது வேண்டுதல்களுக்கு, ஓர் ஆழமான நிசப்தமே பதிலெனக் கிடைக்கிறது. சூன்யத்தினுள், அதன் பயங்கர நிசப்தம் எதிரொலிக்கிறது. எனது பாதை புன்னகைக்கிறது. நான் தடுமாறுகிறேன். கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை, உருவெளித் தோற்றங்கள் தோன்றி மறைந்தபடி இருக்கின்றன. இருந்தும், எனது காலடிகள் ஒவ்வொன்றிலும், முடிவு இதோ என்ற நம்பிக்கை துடிக்கிறது. பயணத்தின் முடிவை ஒரு பெரும் கப்பலாக அணுகும், நிச்சயபாவம் பிறக்கிறது.

திடீரெனப் பெருமௌனம். சூர்யன் அஸ்மித்த உடனே பிறக்கும், பேச்சின்மையும் உலகின் ஆழ்ந்த வழிபாடும் போன்ற அசைவின்மை, நட்சத்திரங்கள் தங்களிடையே முத்தங்களைப் பொழியும் இரவின், ஆழ்ந்த மௌனம். ஒரு புயல் முழக்கத்தின் திடீர் ஓய்வு. ஒரு பவித்ரமான கோவிலில் நிலவும் சாந்தம். என்னுள்ளே, காலகாலமான வேதனை சற்றே ஓய்கிறது. எனது கண்கள் மூட, காற்றில் ஒரு மெல்லிய சிரிப்பு. எல்லா சேதன அசேதனங்களும், ஓய்ந்து நிற்கின்றன. உலகு முழுவதும் சாந்தியுடன் துயின்றபடி, கனவு கொள்கிறது. இதுவரைக் காலமும் இடையறாது தகித்த சூர்யன், இரக்கம் கொள்கிறான். ஒரு ஆரண்யத்தின் குளிர்மை, இப்போது பரவிவிட்டது. என்னுள் உருப்பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது, தெய்வீகம்.

பாதை, முன்பைவிட ஏற்றம் அதிகரித்துவிட்டது. நான், மிகுந்த பிரயத்தனத்துடன் மேலேறி நடக்கிறேன். இந்த மலையில் நான் ஏற ஏற, தசையுணர்வின் போகவீடுகளும் ஆசைத் தோற்றங்களும் மிகக் குறைந்து விட்டன. நான் உச்சியை அடைய, அவை முற்றிலும் மறைந்துபடுகின்றன. நீண்ட நேர்க்கோட்டில் மேலேறுகிறது பாதை. காற்று இப்போது குளு குளுக்கிறது. ஏறுவதும் எளிதாகிவிட்டது. என்னுள் ஒரு புதிய சக்தி பிறந்து, நான் புதிய வேகத்துடன், முன்னே ஒரு அலையென ஏறுகிறேன்.

ஆசை மயக்கங்களுக்கு இனியும் நான் வசப்பட முடியாது. இருந்தும்... ஓ, இரக்கமற்ற கடவுளரே, வேதனைக்கும் துயரத்துக்கும், மறைகிற ஆசைகள் நிரம்பிய இந்த இரக்கமற்ற குரூர நிலத்துக்கும் எல்லையே இல்லையா? எவ்வளவு காலமாக இந்த தர்ம மார்க்கத்தில் நடந்துவிட்டேன். இருந்தும், இதன் முடிவு தெரியவில்லை. எனது லட்சியத்தின் முடிவே இவ்வளவுதானா? இல்லை, அப்படி இருக்க முடியாது. ஏனெனில், கடந்துபோன ஒருகாலத்தில், நான் மெய்ஞ்ஞானச் சிகரத்தினை தரிசித்திருக்கிறேன். இருந்தும், பேரின்பத்தினது கதவுகளைத் தட்டுமுன் நான், எத்தனை ஜன்மங்களினது சோதனைகளை, துக்கங்களைக் கடப்பது? எதையும் வேண்டுமென கேட்காமல், கேள்வியற்று, புலம்பலற்று இதே பாதையில் நான் இன்னொரு பெருங்காலத்தினூடே, தொடர்ந்து நடந்தாக வேண்டும்.

எனது இதயம் சோர்வுறுகிறது. பெருந்துக்கங்கள் நிரம்பிய ஜன்மங்களை எடுத்துவிட்டேன். வெற்று நம்பிக்கைகள், என்னைப் பலப்படுத்தின. லட்சியத்தின் தாகம் அழிவற்றதாயிற்று. உண்மை நாட்டத்தில், என் குருட்டுப்பிடிவாதமும் உறுதியும் தீவிரமடைகின்றன. எனது எல்லா வேதனைகளும் வியர்த்தம்தானா? எனது அன்புப்பாதை தனது வாக்குறுதியின்படி, என்னை மலையுச்சிக்கு இட்டுச் செல்லாதா? இவ்வளவு கஷ்டங்களுக்கும் பிறகு, வெறும் மாயை நிழல்களுக்குள்ள்தான் பாதை இட்டுச் செல்லுமா? ஏன்? ஆ.. நான் செய்தது என்ன? செய்யாமல் புறக்கணித்த சிறுசிறு விஷயங்கள் யாவை? நான் இன்னும் செய்ய வேண்டிய தியாகங்கள் யாவை? இன்னும் நான் தாங்க வேண்டிய துக்கங்கள் யாவை? இன்னும், எத்தகைய தீவிர ஜுவாலையில் நான் சத்திரிக்கப்பட வேண்டும்? திவ்யமான மெய்ஞ்ஞானத்தின் சிகரத்தினை அடையும்முன் நான், இன்னும் என்ன பிரம்மாண்டமான சித்ரவதைகளைத் தாங்க வேண்டும்.

என்னைப் பெற்ற தாய்க்கு, தான் என்ன செய்கிறோம் என்று தெரியவில்லை. தெரிந்திருந்தால், அன்புடன் அவள் ஊட்டிய பாலே

விஷமாக, இந்த முடிவற்ற சித்ரவதைகளிலிருந்து என்னைக் காத்திருக்கும். நடுஇரவு போன்ற மரண ஓய்வு தேவலை. ஆனால், தவிர்க்க முடியவாதவற்றைப் பற்றி முன்கலிட்டுப் பயனென்ன? எனது தாய் ஏதுமறியாள். பரிணாமத்தின் வேதனைகளைக் குற்றம் சாட்டிக் கூக்குரலிடுவது பயனற்றது. முடிவில், இந்த இருள்மயத் தடுமாற்றம் ஓய்ந்து தான் ஆக வேண்டும். ஞானக்கதவு முடிவில் அடையப்பட்டே ஆகவேண்டும். வழிகாட்டும் ஒளி, நிறைவுதரும் திருப்தி, அமைதியான ஆநந்தத்தைத் தரும் மெய்ஞ்ஞானம் ஒன்று, இருந்தேயாக வேண்டும்.

ஓ ... என்னால் இன்னும் கதற முடியாது. எனது உடலின் சக்திகள், என்னைவிட்டு வடிகின்றன. குருரமான சூன்யத்துக்கு எதிராக, எனது முழு ஆகிருதியும் கலகம் செய்கிறது. இந்தத் தனித்த யாத்ரீகன் மீது, ஏதாவது ஒரு கடவுளின் கருணை நோக்காவது படாதா?

உயரே ஒரு தொலைதூரத்தில், பாதை, பிரம்மாண்டமான பெரு விருகங்கள் அடர்ந்த ஆரண்யம் ஒன்றினுள் ஓடி மறைகிறது. பின்புறமோ பக்கங்களிலோ, நான் பார்க்கத் துணியவில்லை. ஏனெனில், இப்போது பாதையின் இருபுறங்களிலும் அதல பாதாளங்கள். அத்துடன், பாதையே பயங்கரமாக ஓடுங்கிவிட்டது. எங்கே பாதம் பதிக்கிறது என்ற கவலையற்று, அசதி நிரம்பிய நிலையில், எதிரே தெரிந்த காட்சியிலே லயித்தபடி, நான் இப்போது இந்தப் பயங்கரமான பகுதியைக் கடக்கிறேன். எதிரே தெரிந்த காட்சியில், நான் நம்பிக்கை உயிர்த்துப் பரவசமாகிறேன். லகுவான பாதப்பதிவுகளுடன், நான் இப்போது முன்னே ஓடுகிறேன். எங்கே இந்தக் காட்சியும் முந்தியவற்றைப் போன்று மறைந்து விடுமோ என்ற ஆதங்கத்துடன் விரைகிறேன். என் முன்னால் வேறு எந்த யாத்ரீகனும் இல்லை. ஆனால், பாதை பல்லாயிரம் பாதங்களினால் தேய்ந்து சமதளமாகி, கண்ணாடியாக மிளர்கிறது. பாதை வழுக்குகிறது. நினைவற்று நடக்கிறேன். எங்கே போலியான யதார்த்தங்களை நோக்கி விழிப்படைய நேரிடுமோ என்ற சிரத்தையுடன் நடக்கிறேன். நான் விரைவாக அணுக அணுக, எதிரே காட்சி தெளிவடைகிறது. துக்க யாத்திரை முடிந்து, ஆநந்தயாத்திரை எனக்கு ஆரம்பமாகி விட்டது. எதிரே தூரத்தில், வேறு பாதைகளும் வேறு கதவுகளும் தென்படுகின்றன. அவற்றில் எதிலும் நான் சென்று, எந்தக் கதவையும் முழு நம்பிக்கையுடன், மகிழ்ச்சியுடன், விவேகத்துடன் என்னால் தட்ட முடியும். இந்த உயரத்திலிருந்து, கீழே எல்லாப் பாதைகளையும் என்னால் அவதானிக்க முடிகிறது. அவையாவுமே, இந்த ஒரே மையத்தை நோக்கி வருகின்றன. அவற்றின் மீது, பெருஞ்சாலையை நிராகரித்தபடி ஓடுங்கிய வீதிகளில், என்னைப் போன்று எத்தனையோ யாத்ரீகர்கள். என்னைப்போலவே அவர்களும் துக்கித்து, தங்கள் தங்கள்

சிறுமைகளை நம்பி, தங்கள் நிழல்களுடனேயே நடந்து கொண்டிருக்கின்றனர். நான் கண்ணீர் பொங்க, அவர்களைப் பார்க்கிறேன். எனது இதயம், இந்தக் குரூரமான காட்சியில் வெடிக்கிறது. நானே இறங்கிச் சென்று, அவர்களுக்கு நித்யத்வத்தினை அளிப்பது அசாத்யம். அவர்களே தாமாக, மேலேறி வந்தாக வேண்டும். தாமாக அவர்களே, நித்யத்வத்தின் ஊற்றைக் கண்டுபிடித்தாக வேண்டும். இருந்தும், அவர்களே தங்களுக்கு வரித்துக்கொண்ட வேதனையிலும் துக்கத்திலுமிருந்து அவர்களை நானே விடுவித்து, அவர்களது பாதையை லகுவாக்க முடியாதா?

துக்கிப்பவர்களே, யாவரும் என்னுடன் ஞான வீட்டினுள் நுழைத்து, நித்தியத்வத்தின் நிழலில் ஓய்வடையுங்கள். நிரந்தர ஆதரவும் தூய்மையும் அளிக்கும், அழிவற்ற பேரொளியைத் தரிசிக்க வாருங்கள். சத்யத்தின் ஒளி, உந்நதமாகப் பிரகாசிக்கிறது. இனி, நாம் குருடாகமாட்டோம். பேறிருளில் உழலமாட்டோம். விவேகத்தின் ஊற்றில் நாம் தாகசாந்தி பெறுவோம்.

இப்போது நான் வலியவன். இனி, நான் தடுமாற மாட்டேன். எல்லாவற்றுக்கும் தலைவனை, நான் தரிசித்து, அவனது முடிவற்ற ஆநந்தத்தில் திளைக்கிறேன். விவேகத்தின் அழத்தினுள் நோக்கி, அங்கே நான் பலவாகப் பிரதிபலிக்கக் கண்டேன். திவ்யமான கோயிலின் சினை நான். அறுத்து வீழ்த்தி மிதிக்கப்படும் புல் நான். விண்வெளியுடன் குலாவும் பிரம்மாண்டமான விருக்டம் நான். வேட்டையாடப்படும் மிருகம் நான். வெறுக்கப்படும் குற்றவாளி நான். யாவரும் போற்றும் பிரபு நான். துக்கம், வேதனை, ஓடி மறையும் சிற்றின்பம், உணர்ச்சிகள், திருப்திகள், கசப்பான கோபம், எல்லையற்ற கருணை, பாபம், பாவி, யாவுமே நான். நானே காதலும் நானே காதலனும், நானே ஞானியும் அவனை வழிபடுபவனும். நானே கடவுள்.

The Path, Star Publishing House Trust, 1923.

2. வாழ்வுப்பாடல்

(சத்யதர்சனம் முற்றுமுடிவானது. உண்மையின் மூலம் என்னையே நான் புதிதாக
சிருஷ்டித்துக் கொண்டேன். நான் ஒரு கவிஞனல்லன். எனது தர்சனத்தின் தன்மையை
வார்த்தைகளில் வெளியிட முயன்றமையே இது.)

I

உலகு முழுவதையும்
உன் ஆசையின் மூலம்
உன்னுடையதாக்கி விடு
உனது காதல்
உலகு முழுவதையும் தழுவட்டும்

எண்ணங்களின் வழியில்
உலகத்துக்கு மனசைக் கொடு
உனது செயல்களில்
உலகம் நித்தியமடையட்டும்

வெறும் தனிமனித ஆசைகள்
எத்தனை கிணற்று நீராலும்
தாகம் தணியாதவை

உனது இதயம் விரும்பிய
ஒரு மலர்
மரணப்பிடியில் வதங்கிவிடும்

உனது எண்ணங்கள்
உயர்ந்த குறிக்கோள்களாகலாம்
ஆனால் முரண்பாட்டில் சிக்கி
அவைகளே உன்னை
தளைப்படுத்தப் போகின்றன

உறுதிகொண்ட புஜங்கள் எய்த
அம்பாகப் பறந்து
உனது லட்சியம்
ஆழப் புதையட்டும்

தாய்மையினால் தீவிரம் கொண்ட
மலையருவிபோல்

உன் மனம்

விடுதலையை நாடட்டும்

முடிவற்ற துக்கத்தில் ஜனித்து
அன்பிலே விழிப்படைந்த
குரல் இது.

IV

கேள், நண்ப,

வாழ்வின்

அந்தரங்க வாசம் இது

வாழ்வுக்கு

தத்துவங்களில்லை

தந்திரம் நிறைந்த

சிந்தனை முறையில்லை

வாழ்வுக்கு

மதம் இல்லை

ஆழ்ந்த சந்நிதானங்களில்

நிகழும் வழிபாடுமில்லை

வாழ்வுக்கு

கடவுள் இல்லை

பயங்கர ரகசியத்தின்

சுமை ஏதும் இல்லை

வாழ்வுக்கு

இல்லம் இல்லை

இறுதி அழிவின்

துக்கம் இல்லை

வாழ்வுக்கு

இன்பமில்லை

துன்பமில்லை

அன்பைத் தேடும்

தேய்வு இல்லை

வாழ்வு

நல்லதுமல்ல

தீயதுமல்ல

அசிரத்தையான பாவத்தின்

இருண்ட தண்டனையல்ல

வாழ்வு

ஆறுதல் தராது
மறதியின் கோவிலில்
தங்கி நில்லாது

வாழ்வு

உயிருமல்ல ஜடமுமல்ல
செயல் செயலின்மை
என்ற குரூரப் பிணக்கல்ல

வாழ்வில்

மரணமில்லை, காலநிழலின்
தனிமைச் சூன்யமில்லை

காலத்தைக் கடந்த நிலையில்
வாழ்பவன் சுதந்திர புருஷன்
ஏனெனில் வாழ்வு
எப்போதும் உள்ளது..

VII

வாழ்வை நேசி
எங்கிருந்து அது பிறக்கிறது?
அது ஆரம்பமும் முடிவுமற்றது
வாழ்வு உள்ளது

வாழ்வின் பூரணிப்பில்
மரணமில்லை
பெருந்தனிமையின் துன்பமில்லை
இனிமைக் குரல்

அழிவின் கூச்சல்
சிரிப்பு - துயரத்தின் அழுகை
யாவுமே வாழ்வாகி
பரிபூரணத்தை நோக்கி நடக்கின்றன
அயலானின் கண்களுள்
ஆழ்ந்து நோக்கு
அவனுள் இயங்கும் வாழ்வு
நீயே எனக் காண்பாய்

அதுவே அழியாமை
வாழ்வை நேசிக்காதவனுக்கு
சந்தேகச் சுமை ஏறும்
தனிமை சூழும், அவனை
மரணம் பலி கொள்ளும்

வாழ்வை நேசி
அன்பு ஊழலாய் மாறாது
வாழ்வை நேசி
உனது நீதி உன்னை உயர்த்தும்
வாழ்வை நேசி
விவேகத்திலிருந்து
அலைந்து விலகமாட்டாய்

வாழ்வைப் பிளவுபடுத்தி
மனிதன் துக்கிக்கிறான்
பழங்கடவுளரை விட்டு
வாழ்வை வழிபடு

நானே வாழ்வு, நித்ய வாழ்வு
இடையறா ஊற்று

வாழ்வே என் கீதம்..

VIII

ஒற்றை இதயத்தின்
வாசனையை நாடாதே
அதன் ஆறுதலில் வாழாதே

அங்கே தனிமை பின்னிய
அச்சம் குடி கொண்டுள்ளது
நான் அழுதேன், ஏனெனில்
நான் கண்டது
ஒற்றை அன்பின் தனிமையை

நிழல்களின் நடிப்பில்
வதங்கிக் கிடந்தது மலர்.

VIII

உனது ஆசை மர்மத்தை
துருவி அறி
உன்னை அஞ்ஞானம் பிடிக்காது

துக்கத்தைச் சந்திக்காமல்
மகிழ்ச்சியை நீ
அறிவதெங்ஙனம்?
உனது விலங்குகளுக்கெதிராக
உரத்துக் கூக்குரலிடாமல்
விடுதலை கிட்டுமா?
தளையிடும் பாசத்தை அறியாமல்
அதனை மீறுவதெங்ஙனம்?

அசைவற்ற இரவுகளிலும்
பூக்கள் மலர்கின்றன....

XI

மரத்தின் ஒரு கிளையை மட்டுமல்ல
முழு விருகத்தையும் நேசி
அப்போது உன் அன்பில்
கிளையும் அதிலுள்ள
இலையும் சருகும்
மொக்கும் மலரும்
உதிர்கிற இதழும்
உயரமும் தரையிலே
வீழும் நிழலும்
யாவுமே சிக்கும்.
வாழ்வை ஒருமிக்க நேசி
அந்த அன்பு
தேயாது...

XXII

என் தம்பியும் நானும் அன்று
வெற்றுவானின்
இரண்டு நகட்தரங்கள்

ஆனால் அவன்
என்னை நீத்து
மரணமடைந்தான்

மென்மையான தென்றலும்
தென்னையும் குளிர் நதிகளும்
நிழல்களும் கிளிகளும்
பறவைகளும் நிறைந்த நிலத்தில்
சூர்யனால் அவன்
என்னைப் போலவே
தகிக்கப்பட்டவன்

அங்கே பசுமர இலைச் சிகரங்கள்
ஒளிரும் சூர்யனில் ஆடுகின்றன
அங்கே மிளிர்கின்றன
தங்கமணல் கடற்கரைகள்
பச்சை நீலக் கடல்கள்

அங்கே உலகம்
சூர்யனைச் சுமந்தபடி வாழ்கிறது

பூமி வெந்து மங்குகிறது
சேற்று நீரில் செழிக்கின்றன
பச்சை நெற்கதிர் வயல்கள்
ஆடையற்று
செங்கருநிற உடல்கள்
பளீரிடும் ஒளியில்
சுதந்திரமாக உலவுகின்றன

அங்கே, தெருவோரத்தில்
குழந்தைக்கு அன்னை
முலை சுரந்து பாலூட்டுகிறாள்

அது மலர்கொண்டு வழிபடும்
பக்தனின் நிலம்
தெருவோரத்தில்
கோவில்களுள்ள நிலம்
தீவிரமௌனம் நிறைந்த நிலம்
மகாசாந்தி கொண்ட நிலம்

அவன் மரணமடைந்தான்
நான் தனிமையில் அழுதேன்

சென்றவிடமெங்கும்
அவன் குரலையே கேட்டேன்
அவனது குதூகலச்
சிரிப்பையே கேட்டேன்

ஒவ்வொரு வழிப்போக்கனிலும்
அவன் முகத்தையே தேடினேன்
என் தம்பியைச்
சந்தித்தீர்களா என்றேன்
எவராலும் எனக்கு
ஆதரவு தர முடியவில்லை
வழிபட்டேன்
பிரார்த்தித்தேன்
ஆனால் கடவுளரும்
மௌனமே காட்டினர்
மேலும் அழ முடியவில்லை
மேலும் கனவு கொள்ள முடியவில்லை

அவனை எல்லா நிலங்களிலும்
எல்லாவற்றிலும் தேடினேன்

மரங்களின் கிசுகிசப்புகள்
அவனது வீட்டுக்கு
என்னையும் அழைத்தன

அதன்பின், என் தேடலில்
என் இதயத்தின் தலைவ
உன்னைத் தரிசித்தேன்

உன்னிடம் மட்டுமே
என் சகோதரனின்
முகத்தைக் கண்டேன்

உன்னிடம் மட்டுமே
என் அழிவற்ற அன்ப
இறந்தவை, இருப்பவை

யாவற்றினதும்
முகங்களைக் காண்கிறேன்...

XXIII

கேள்
உள்ளமும் இதயமும்
நசிவடையும் போது
சநாதனம் சமைக்கப்படுகிறது
இலையுதிர்காலத்துச்
சருகுப் படலத்தின் அடியில்
மூடுண்டு மறைந்துள்ளது
ஆரண்யத்தின் சாந்தித் தடாகம்

நேற்றைய தூசியின் சுமை
இளந்தளிர் இலைமீது படிந்துள்ளது
மரணிக்கும் பாசங்களினடியில்
சலிக்கிறது வாழ்வு

நசிவினால் முடங்கி உன்
மனமும் உணர்வும் மங்கும்போது
ஓ, நண்ப
பகல் மறைந்து பிறந்த
இருளில் சிக்குகிறாய்

ஆம், ஒரு செழிப்பான பள்ளத்தாக்கில்
இலை ஒன்று வதங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

XXIII

மலர் ஒன்று தன்னகத்தே
தனது சுகந்தத்தை
வைத்திருப்பதுபோல்
ஓ, உலகே, உன்னை
என்னுள்ளே வைத்திருக்கிறேன்

நானே சுதந்திர நிலை
நீயுன் இதயத்துள்
என்னை, முடிவற்ற
மகிழ்ச்சியினை, கொள்

பூமியின் ஆழத்தில் புதைந்துள்ள
ரத்தினம் போன்று நானான்
இதயத்துள் ஒளித்துள்ளேன்

என்னை நீ உண்ணாவிடினும்
எனது மண்டலம்
உன்னாலேயே நிரம்பியிருக்கிறது
என்னை நீ நேசிக்காவிடினும்
எனக்கு நீயே
மாறாத அன்பன்

என்னை நீ கோவிலில்
மதாலயத்தில், மசூதியில்
எங்கு வழிபட்டாலும்
நான் உனக்கு
அறிமுகற்றவன்
ஆயினும்
நீயே என் முடிவற்ற தோழன்

பள்ளத்தாக்கினை
மலைமீது பாதுகாப்பது போன்று
ஓ, உலகே
என் கரத்தின் நிழலினால்
உன்னை நான் காக்கிறேன்

வரண்ட பூமிக்கு வரும்
மழை போன்று உன்னிடம்
ஓ, உலகே
என் அன்பினைக் கொணர்கிறேன்

உனது இதயத்தை
பரிசுத்தமாய்
எளிமையாய் வைத்திரு
ஓ, உலகே
அதுவே எனக்கு வரவேற்பு
நானே உனது அன்பு, ஆசை

மனசைச் சாந்திப்படுத்து
தெளிவாக்கு
ஓ, உலகே
அதுதான் விளக்கநிலையாகும்

நானே உன் விளக்கநிலை
நானே உன் அநுபவத்தின்
சுய முழுமையாவேன்

கோவிலில்
தெருவோரத்தில் அமர்ந்து
இடம் மாறி மாறி
நிழல்கள் நகர்வதைப்
பார்த்தபடியிருப்பவன் நான்...

XXVII

ஓ, நண்ப
உண்மையை நீ வரிக்கலாகாது
அது காற்று, சுதந்திரம், எல்லையின்மை
அழிவற்றது, அளவற்றது
அதற்கு வீடு இல்லை
கோவிலில்லை, சந்நிதானமில்லை
எந்த ஒரு கடவுளும் அல்ல அது.

ஓ, நண்ப
கடவுளைத் தூஷிக்கும் வேலையை
நாஸ்திகனுக்கு விட்டுவிடு
மதத்தை சநாதனிக்கு விட்டு விடு
ஆயின், உன் அநுபவத் தூசிகளுள்
உண்மையைத் தேடி அறி.

(32 பகுதிகள் அடங்கிய கவிதையின் தேர்ந்தெடுத்த பகுதிகள் மட்டும். 'Song of Life'
(1931) - (Part I, IV, VII, VIII, XIII, XIV, XXII, XXIII, XXIV, XXVI.)

I பகுதி (வாழ்வுப் பாடல்), பசுமை, மார்ச் 1988.
VII பகுதி (வாழ்வை நேசி), பசுமை, ஏப்ரல் 1988.

3. ஆநந்த போதை

கனவில் மூழ்கிக் கிடக்கும் கடல் மீது
கிழக்கே உதிக்கிறான் சிவந்த சந்திரன்

சப்தம் செய்யாமல் வரும் இரவினுள்
கரிய பனை ஒன்று பெருமூச்சு விடுகிறது

தூரத்தே கூட்டுக்குத் திரும்பும்
ஒரு தனிப்பறவையின் குரல்

கதகதப்பு மறையாத கரையை
குளிர்ந்த சிற்றலைகள் வந்து தொடுகின்றன

இதயத்தில் வேதனைபோல்
உன்மத்தம் கொண்ட ஆநந்த போதை

என் தேவை எதையும்
புரிந்து கொள்ளும் இதயம்

ஆழ்ந்துறங்கும் நிழல்களிலிருந்து
புலம்பி எழுகிறது ஓர் இனிய பறவைக்குரல்

ஒலியற்ற இரவின் காற்று
கனன்று கனக்கிறது.

ஆனால் என் இதயத்தில்
வேதனை போல்
உன்மத்தம் கொண்ட ஆநந்த போதை.

(30 கவிதைகள் அடங்கிய 'Prose Poems' (1927-1931) -VIII ஆவது கவிதையின்
முன்பகுதி மட்டும்.)

பசுமை, மே 1988.

4. நீயும் நானும்

சாலையோரத்து மரத்தின் இலைகள்
மழை பொழிந்து பரிசுத்தமடைவதுபோல்
காலாகாலங்களின் தூசிப்படலம்
என்னிடமிருந்து அகல்கிறது

மென்மையான மழைக்குப் பின்பு
மரத்தின் இலைகள் பளபளப்பது போல்
எனது உயிர்
உன்னிடத்தே மகிழ்ந்து ஒளிர்கிறது

மரம் தனது வேர்களில் உறுதிதேடும்
நான் எனது வேரான உன்னிடத்தில்
என் உறுதியைக் காண்கிறேன்

சலனமற்ற ஒரு மாலைப் பொழுதில்
நேர்கோடாக மேலேறும் புகையென
உன்னை நோக்கி நான் வளர்கிறேன் ---

சாலையோரத்தில் ஒரு சிறு நீர்த்தேக்கம்
ஆகாயத்தைப் பிரதிபலிக்கிறது

எனதுள்ளம்
உனது ஆநந்தத்தால் நிரம்புகிறது.

(17 பகுதிகள் அடங்கிய 'The Immortal Friend' (1927-31) கவிதையின் VII ஆவது பகுதியின் முன்பகுதி மட்டும்.)

பசுமை, ஜூன் 1988.

5. அவன்

அவன் என்னை நோக்கி நடந்தான்

நான் அசைவற்று நின்றேன்
என் இதயமும் உயிரும்
உரம் பெற்றன

ஒரு திடீர் மௌனத்துடன்
மரங்களும் பறவைகளும் கவனித்தன
ஆகாயத்தில் அடியோசை முழங்கிற்று
பின்பு, பூரண அமைதி

அவன் என்னை நோக்கக் கண்டேன்

எனது பார்வை எல்லையற்று விரிந்தது
எனது கண்கள் கண்டன
மனம் புரிந்து கொண்டது
இதயம் விரிந்து
எல்லாவற்றையும் தழுவிற்று.

ஏனெனில் அப்போதே
பிறந்துவிட்டது ஓர்
புதிய அன்பு

எனது ஆகிருதி முழுவதும்
ஒரு புது மகத்துவத்தில் சிலிர்த்தன

ஏனெனில் என்முன் அவன் செல்ல
தலைநிமிர்ந்து நான் தொடர்ந்தேன்

அவனுடே நான் கண்ட நெடுமரங்கள்
மெல்ல அசைந்து வரவேற்றன

சருகுகள், சேறு, ஜ்வலிக்கும் நீர்

அபோத நிலையில் வம்பளந்தபடி
அவனுடே நடந்தனர் கிராமவாசிகள்

என்னை நோக்கிக் குரைத்தபடி
நாய்கள் பாய்ந்து வந்தன
அவனுடே

ஒரு பாசறை வீடு
அற்புத மாளிகையாகிறது

அதன் சிவப்புக் கூரை
அஸ்தமிக்கும் சூர்யனுடன்
உருகி லயிக்கிறது

தோட்டம்
தேவதைகளின் பிரதேசமாயிற்றே
மலர்கள்
தேவதைகளாயின

மங்கும், மாலைவானுக்கெதிரே
வெளிக்கோட்டுருவமாக நிற்கையில்
அவனது
காலாதித மகத்துவத்தைக் கண்டேன்

சிறிய ஒடுங்கிய பாதையில் அவன்
நான் தொடர்வதைப் பார்த்தபடி
என் முன் நடந்தான்

எனது அறை வாசலில் அவன் நிற்க
அவனுடே சென்றேன்

பரிசுத்தனாகி, இதயத்தில் ஓர்
புதிய பாடல் கொண்ட அதே நிலை

எப்போதுமே அவன்
என்முன் உள்ளான்
எங்கு நான் நோக்கினும்
அங்கெல்லாம் அவன்

அவனது மகத்துவம்
என்னுள் நிரம்பி

நானறியா மகத்துவத்தை
விழிப்படைய வைக்கிறது

எனது பார்வை
ஓர் முடிவற்ற சாந்தம்

எல்லாவற்றுக்கும்
மகத்துவம் கிட்டுக

எப்போதும்
அவன் என்முன்.

(‘The Immortal Friend’, Part IV - 1928)

பசுமை, பிப்ரவரி 1988.

6. முழுமை

மலைகள், அந்த நகரை நோக்குகின்றன. அந்த நகர், கடலை நோக்குகிறது. மலர்களும் நிர்மலமான வானமும் தோன்றும் காலம் அது. மரங்கள் சூழ்ந்த ஒரு வீட்டில், ஒரு மனிதன். பொருள்கள் நிறைந்த செல்வந்தன். பல்வேறு தலைநகரங்களில், ஒரு சிகித்சையைத் தேடி அலைந்தவன். அவன் கால் ஊனமடைந்திருந்தது. நடப்பது அவனுக்குக் கடினம்.

சூர்யவெளிச்சம் நிரம்பிய ஒரு தூரதேசத்திலிருந்து ஓர் அந்நிய மனிதன், ஒரு நாள் தற்செயலாக அந்தக் கடலோர நகருக்கு வந்தான். ஒரு குறுகிய தெருவில் ஊனமடைந்தவனும் அந்நியனும் ஒருவரை ஒருவர் தொட்டு, எதிரும் புதிருமாகத் தாண்டினர்.

ஊனமடைந்திருந்தவன் முழுமையடைந்தான். நகரம், திகைப்புடன் கிசுகிசுத்துக் கொண்டது.

மறுநாள், முழுமையடைந்தவன் சிறை வைக்கப்பட்டான் - ஒழுக்கக்கேடான குற்றம் ஒன்றுக்காக.

(Parable VI)

7. கடவுள் நம்மை மறக்காவிட்டால்

ஆழ்ந்த ஞானமும் ஆநந்தமும் பரவியிருந்த ஒரு காலத்தில், நிறைய வயசாகிய மென்மையான ஒரு மாது இருந்தாள். ஒரு நாள், மனிதக் கைகளினால் உருவாக்கப்பட்ட கடவுள் சிலை ஒன்றன் முன் நின்று, கசப்புடன் மேலுலகத்தை நோக்கி அழுது கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு ஆதரவு கூற அங்கே யாருமில்லை.

அப்போது, கடவுளின் அன்பர் ஒருவர் அவ்வழியே வந்து, "ஏனம்மா அழுகிறாய்?" என்று கேட்டார்.

அவள் சொன்னாள்: "கடவுள் என்னை மறந்துவிட்டார். என் கணவர், நல்லவராகவும் ஆரோக்கியமாகவும் இருக்கிறார். என் குழந்தைகள், பலத்துடன் நிறைவாக வாழ்கிறார்கள். எங்களைப்பார்க்கப் பல வேலைக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். எனக்கும் என்னவர்களுக்கும், ஒரு குறையும் இல்லை. கடவுள் எங்களை மறந்துவிட்டார்."

கடவுளின் அன்பர், "தனது குழந்தைகளை, கடவுள் மறப்பதில்லை," என்று கூறி விட்டுச் சென்றார்.

வீட்டுக்கு அந்த மாது திரும்பியபோது, தனது மகன் இறந்து விட்டதைக் கண்டாள். அவள் அழுவில்லை: "கடவுள், என்னையும் என்னவர்களையும் நினைவில் வைத்திருக்கிறார்."

(Parable V)

நவீன விருட்சம், ஜனவரி - மார்ச் 1995.

8. பொம்மைகள்

ரொம்ப ஒழுங்காக, அக்கறையுடன், தரையில் தனது பொம்மைகளை வரிசைப்படுத்தியிருந்தது ஒரு குழந்தை. முரசு, ஊதுகுழல்கள், பீரங்கிகள், ராணுவத் தளபதி, நீண்ட ரயில்வண்டி, அதன் பளபள எஞ்சின், சின்னஞ்சிறு விமானம், பெரிய கார் - இதெல்லாம் ஒரு பக்கம். மறுபக்கம், சுருள்முடியுடன் ஒரு பெண் பொம்மை - லேட்டஸ்ட் பாஷனில் டிரஸ் பண்ணியிருந்தது. அதன் முழங்கால்கள் தெரிகின்றன. பாலிஷ் செய்த சுருப்பு ஷூ, ஸில்க் ஸ்டாக்கிங் எல்லாம் அணிந்திருக்கிறது அது. சற்றுத் தள்ளி, உயரமான தொப்பிகள், நீண்ட கோட்டுக்கள் ஆகியவற்றுடன் ஆண் பொம்மைகள். பொம்மைகளை எல்லாம் சேர்த்துக் கட்டிப் போட்டுக்கொள்ள, ஒரு நூலும் பையும் கூடவே இருக்கின்றன.

குழந்தை எங்கோ போய்விட்டது.

அப்போது, திடீரென ஒரு மனிதன் கையில் தொப்பியுடன் எழுந்து நின்றான்: "நான் கடவுளின் பிரதிநிதி. சொர்க்கத்தையும் நரகத்தையும் கண்டுபிடித்தவன். கீழ்ப்படிகிறவர்கள், சொர்க்கத்துக்கும் தேவ லோகத்துக்கும் போவார்கள். சொர்க்கத்துக்குப் போகத் தகுதியானவன் யாரென்று, எனக்குத்தான் தெரியும். ஆத்மீகச் சிறப்பு நிலையைத் தருகிறவன் நான்தான். ஒருவனை, சந்தோஷமாகவும் துக்கமாகவும் ஆக்குகிறவன் நான்தான். கடவுளுக்கு உங்களை அறிமுகப்படுத்த, எனக்குத்தான் முடியும். பாதை, எனக்குத்தான் தெரியும். நான், கடவுளின் பூசாரி."

உடனே, தரைப்படைத் தளபதி கர்ஜித்தான்: "நான்தான் தலைவன். எனது வியாபார நண்பர்களுடன், யுத்தங்களையும் மரணங்களையும் நிகழ்த்துபவன். எல்லாம், உங்களை விரோதியிடமிருந்து பாதுகாக்கத்தான். நமது தேசமே முக்யமானது. கொல்லாதவர்களுக்கும் யூனிபார்ம் போடாதவர்களுக்கும், அதோகதிதான். தேசாபிமானம் இல்லாதவர்களை நான், கண்டுபிடித்துக் தொலைத்துக் கட்டுகிறவன். கடவுள், எங்கள் பக்கம்தான். அவர் பிடிப்பது, எங்கள் கொடியைத்தான்."

இதைக்கேட்டு, ஒரு கொழுத்த மனிதன் மென்மையாகப் பேசினேன். "எல்லாத்துக்கும் பணம் என்னிடமிருந்துதான் வரணும். அதிகாரம், குரூரம், இரக்கம், முன்னேற்றம், பரிணாமம் - எல்லாம் என்னால்தான். நான், பெரும் பணக்காரன். காசேதான் கடவுள்... நான் பேசி முடித்துவிட்டேன்."

அதன்பின், யாருடைய கண்ணிலும் படாதிருந்த ஒருவன் பேசினான்: "உங்கள் கடவுள்கள் யாவற்றையும், நொறுக்கித் தள்ளிவிடுவேன். உங்கள் சித்தாந்தம், காசு எல்லாவற்றையும், துவம்சம் பண்ணி விடுவேன். நானில்லாமல் உங்களால் ஒன்றும் முடியாது. நான் பட்டினி கிடக்கிறப்போ, என்னிடம் உங்கள் கடவுளைப்பற்றிக் கதையளக்க முடியாது. எனக்கு முதலில் தீனி போட்டால், பிறகு உங்கள் கடவுள்களைக் கவனிக்கிறேன். உங்கள் பீரங்கிகளுக்கு, என்னை வெடிமருந்தாக்க முடியாது. ஊதியம், உற்சாகம் எல்லாம் கொடுத்தால்தான், உங்களுக்காக நான் போராடுவேன். என்னால்தான், நீங்கள் பணக்காரர் ஆகினீர்கள். என் உழைப்பினால், என் கஷ்டங்களால், உங்களுக்காக நான் பட்டினி கிடக்கிறேன்; சாகிறேன். உங்கள் உணவு நான்; ஆதாரம் நான். உங்கள் அன்பனும் உங்களை அழிப்பவனும் நான்தான். உங்களை நான் ஒன்றுமில்லாதவர் களாக்கப் போகிறேன். இதோ, நான் தாக்குகிறேன்."

இதையெல்லாம் கேட்ட லேடி பொம்மை கூறிற்று: "உங்களைப் பார்த்தால், சிரிப்பு வருகிறது. ஏனென்றால், நான் இல்லாமல் நீங்களெங்கே? நான்தான் - உங்கள் சகோதரி, தாய், மனைவி, காதலி. உங்கள் மிருக இச்சைகளின் மேடையில், நான்தான் குழந்தைகளை, வருத்தத்துடன் உங்களுக்காகப் பெறுபவள். உங்களுக்காக, என்னையே முட்டாளாக்கி மேக்அப் பண்ணுகிறவள். உங்கள் பார்வைகளை வேண்டுபவள். நீங்கள் இல்லாமலே குழந்தை பெற விரும்புகிறவள். நீங்கள் இருந்தும், சுதந்திரத்தை நாடுபவள். எனது சக்திகளைக் காட்ட விரும்புகிறவள். உங்கள் பதவிகளையும் பெருமைகளையும், நான் பிடுங்கிவிடுவேன். நீங்கள் என்னை வழிபட்டு, சீரழிப்பவர்கள். நான் பெண். ஆனால், உங்கள் எஜமானி."

அப்புறம், எல்லா பொம்மைகளும் ஒரேடியாகப் பேச ஆரம்பித்தன. இந்த சிக்கலான சித்தாந்தமும் அந்த எதிர் சித்தாந்தமுமாக விவாதிக்கலாயின: இந்தத் தீர்ப்பு - அந்தத்தீர்ப்பு, வர்க்கத்துக்கு எதிராக வர்க்கம், பணத்துக்கு எதிராக ஏழ்மை, சாப்பிட்டவனுக்கு எதிராக பட்டினி கிடப்பவன். ஒரே கூச்சல், குழப்பம்.

அப்போது, திரும்பி வந்த குழந்தை, தனது பொம்மைகளை எல்லாம் அள்ளி எடுத்துக்கொண்டு - அந்த அவசரத்தில் ஓரிரண்டு பொம்மைகளைத் தட்டி விழுத்திவிட்டு, சிரித்தபடி வெளியே ஓடியது.

(Parable 1 - 'Toys')

நவீன விருட்சம், அக்டோபர் 1996 - மார்ச் 1997.

II

பாதையற்ற உண்மை **உரைகள்**

“Ecstatic sensitivity is the highest moral, the highest ethics.”

-J Krishnamurti, 2, January 1983, Madras.

(The above statement, poetic, subversive, original and the explosive flowering of a new sensibility, is missing in the book, **Mind Without Measure**, containing the talk.)

1. அமைதியும் போரும்

அன்றொருநாள் சர்வதேச சங்கத்தின் முக்கியமான பிரமுகர் ஒருவருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது, உலகப் பிரச்னைகள் பிரமாண்ட வடிவமும் பின்னல் வடிவமும் எடுத்துவிட்டமையால், 'தி லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸ்' அமைக்கப்பட்டதன் நோக்கமே அங்கத்தினர்களான நாடுகளின் கண்களில் மங்கி, போர்தான் ஒரே தீர்வு என்ற முடிவு வந்துள்ளது என்றார். "ஒரு போர்தான் பிரச்னையைத் தீர்க்கும் என்பதுதான் எனது பார்வை - பிரச்னைகள் பிரமாண்டமாகி விட்டமையால். ஒரே தப்பும்வழி யுத்தம்தான்," என்றார் அவர்.

ஏற்கனவே ஒரு உலக யுத்தம் நடந்துவிட்டது. அதைப்பற்றி எவ்வளவோ எழுதப்பட்டுவிட்டன. இருந்தும் இன்னொரு யுத்தம் வந்தால், அதனுடைய அதே வேகத்துடன் குதிக்கப் போகிறீர்கள்; உங்கள் பக்கம்தான் நியாயம் இருக்கிறது என்ற அதே நம்பிக்கையுடன் குதிக்கப்போகிறீர்கள். ஏனெனில், எதிராளியின் பார்வையை நீங்கள் கருதவில்லை. எது செயல் ரீதியானது? யுத்தமா? வாழ்வைப்பற்றி உங்களுக்குள்ள நோக்கத்தை மாற்றிக் கொள்வதா? மற்றவர்களுடன் நீங்கள் வாழும் வகையைச் சீர்திருத்துவது முக்யமா, ஒருவரை ஒருவர் கொல்வது முக்கியமா? இதை அரசியல்வாதிகளிடம் விட்டுவிடாமல் நீங்களே சிந்தித்தாக வேண்டும். யுத்தத்தின் அவசிய அநாவசியத்தை நீங்களே உங்களுக்குள் தனிப்படச் சிந்தித்து முடிவுகட்ட வேண்டும்.

யுத்தம் என்பதே அசாத்யம் என்ற நிலையினை ஏன் உருவாக்கக்கூடாது? வெறுப்பு சிக்கலானது. நட்பு எளிமையானது. கொலை செய்யுமுன் உங்களை நீங்களே கொடிய வெறுப்பாளராக்கிக் கொள்ளவேண்டி இருக்கிறது. இத்தகைய ஒரு எளிய பதிலைக் கூறியதும், ஒவ்வொரு பத்திரிகையுமே பல்வேறு பொருளாதாரப் பிரச்னைகளை வெளியிடுகின்றன. இதனால்தான், வாழ்வு பற்றிய உங்கள் அடிப்படை மனோபாவமே மாறவேண்டியதாகிறது. இரக்கமும் நட்பும் கொண்டு கூடி முன்னேறுவது எளிதானதா, ஒருவரை ஒருவர் சுட்டுத் தள்ளுவது எளிதானதா என்பதை நீங்களே சுயமாகச் சிந்தித்தாக வேண்டும். இந்தப் பார்வையிலிருந்து நோக்கினால், எல்லா தேசிய பொருளாதாரப் பிரச்னைகளும் ஸ்தம்பிக்க முடியும். உங்களை வாட்டும் ஆயிரம் பிரச்னைகள் எழுந்து வந்தாலும், இந்த புதிய பார்வையின்முன் அவை மறையும்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒவ்வொரு தேசமும் சந்திக்கிற முக்ய பிரச்னை இதுதான். தனி ஒருவரது முழுமைக்காகவா, அல்லது

எல்லாருடையவுமான முழுமைக்காகவா நாம் செயல்படுகிறோம் என்ற கேள்வி அது. ஒரு லட்சியத்தை நோக்குவது தனித்த ஒரு தேசமா அல்லது முழு உலகத்தினருமா? இது உங்களில் ஒவ்வொருவரும் உங்களிடையே தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டிய பிரச்னை. இதற்குத்தான் இதயப்புரட்சி ஒன்று வேண்டும் என்பதனை வலியுறுத்துகிறேன். இது நடந்தால், உங்களினால் தீர்க்கவே முடியாத பல்லாயிரம் பிரச்னைகள் எழுவதற்கு இடமிராது. பிரெஞ்சு நாணய மதிப்பின் வீழ்ச்சி, இங்கிலாந்தில் வேலை நிறுத்தம், ஜெர்மனியில் குழப்பங்கள். இவற்றிற்கான எளிய அடிப்படை அணுகுமுறையினை முன் வைத்தபோது. "ஓ! இல்லை! எங்களுக்கு செயல்ரீதியான தீர்வு வேண்டும், ஓய், செயல் ரீதியான தீர்வு!" என்று என்னிடம் மேற்படி சந்தர்ப்பத்தில் கூறப்பட்டது. செயல் ரீதியான தீர்வு. இது இன்னொரு யுத்தமாக மாறும். ஏற்கனவே அந்த யுத்தப் பரிசோதனை முடிந்துவிட்டதே; ஏன் நான் கூறுவதை இப்போது பரீட்சிக்கக்கூடாது? ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் தனது சுயாதீனத்துக்கு ஏற்றபடி, தனது நோக்கங்களுக்கும் உள்ளுணர்வுக்கும் ஏற்றபடி, தனக்கே அவன் சமைத்துக்கொண்ட தராதரங்களுக்கு ஏற்றபடி, அவனை வளர்வதற்கு ஏன் நாம் அனுமதிக்கக்கூடாது?

இது எவ்வளவு லகுவாகிவிடும் பாருங்கள். யுத்தப் பிரச்சனையோ, ஒருவரை ஒருவர் அடக்கியாளும் பிரச்சனையோ இதில் இராது. இந்த இதய மாற்றம் நேர்ந்து, வாழ்வைப் பற்றிய பார்வையும் மாறினால், யுத்தங்களைத் தவிர்ப்பது உங்களுக்கு சுலபமாகிவிடும். 'கொல்லாமை' என்ற ஒரே உண்மைப் பாதையினை உங்களினால் பின்பற்றுவதற்கு இதுவே உபாயமாகும்.

(ஆர்டர் ஆஃப் தி ஸ்டார் தலைமையகமான ஹாலந்தின் ஒம்மனில் உள்ள ஈர்டேயில் பேசியதன் சுருக்கம். 'Peace and war', 28 July 1926.)

லயம், ஜூன் 1994.

2. உண்மையைக் கொணர்பவன் யார்?

இப்போது சில வருஷங்களாக நானே சுயமாய்ச் சிந்திக்க ஆரம்பித்தபோது, ஒரு புரட்சியாளனாகி விட்டேன். எந்தப் போதனையும் அதிகாரமும் எனக்குத் திருப்தி தரவில்லை. லோக குரு என்றால், என்னைப் பொறுத்தவரை என்ன அர்த்தம் என்றும் லோக குருவின் உருவத்துக்குப் பின்னாடி உள்ள உண்மை என்ன என்றும், நானே அறிய விரும்பினேன். நானே சிந்திக்குமுன், எனது சிந்தனாசக்தி வளருமுன், கிருஷ்ணமூர்த்தி என்ற நானே லோககுருவின் ரதம் என்று பிறர் கூறியதை ஏற்றுக் கொண்டேன். இதுபற்றி இப்போது நான் சிந்தித்தவை பற்றி, நான் வேண்டுமென்றே தெளிவில்லா வகையில்தான் பேச வேண்டியுள்ளது. தெளிவுபடுத்தப் பட்டால், அது உருவமாக மாறி எல்லைகளுக்கு வசப்பட்டு ஜீவனிழந்து விடும். அந்த வடிவிலிருந்து பிறர் விடுபடவேண்டிய நிலை பிறக்கும்.

நான் இதை அதிகாரபூர்வமாகச் சொல்லவில்லை. நீங்கள் இதற்கு கீழ்ப்பணியக்கூடாது. சொல்வதை புரிந்துகொள்வதே முக்யம். ஆனால், நான் சட்ட வரம்புகளை வகுத்து, 'நான் இன்னார்தான்,' என உங்களுக்குக் கூறவேண்டும் என நீங்கள் விரும்புகிறீர்கள். நான் பேசுவது விளக்கம் ஏற்பட வேண்டும் என்பதற்காக மட்டுமேதான். நீங்கள் இந்த வாழ்விலோ அல்லது ஒரு எதிர்கால வாழ்விலோ, நீங்களே காணக்கூடியவற்றை நான் இப்போது காட்டலாகும். சட்டவரம்புகளை நான் வகுக்கப் போவதில்லை. சுட்டிக்காட்டல் மட்டுமே எனது செயல்.

நான் சின்னப்பையனாக இருந்தபோது, ஹிந்துக்கள் சித்தரிப்பது போல ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் புல்லாங்குழலுடன் காண்பது வழக்கம். எனக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பற்றி கிருஷ்ண பக்தையான எனது தாயார் கூறியவற்றிலிருந்து, புல்லாங்குழல், பக்தி, அன்பு, பாடல், மகிழ்ச்சியுடன் எனக்கு நானே கிருஷ்ணப் பிரதிமையை உருவாக்கியமைதான் இதன் காரணம். இந்தியக் குழந்தைகளுக்கு கிருஷ்ணன் என்றாலே போதும். இதற்குப் பின் பெரியவனாகி, பிஷப் லெட் பீட்டரையும் தியஸபிக்கல் ஸொஸைட்டியையும் சந்தித்த பின்பு, கூட்ஹூமி என்ற பெருந்தகையின் வடிவு என்முன் வைக்கப்பட்டது. அந்த வடிவம்தான் அப்போது எனது முற்று முடிவான வடிவாயிற்று. இன்னும் பெரியவனான பிறகு, மைத்ரேய பகவானை (புத்தருக்கு அடுத்த தளத்தில் உள்ள கருணைவடிவம், மைத்ரேய) காணலானேன். இது இரண்டு வருஷங்களுக்கு முந்திய விஷயம். என்முன் வைக்கப் பட்ட வடிவத்திலேயே அவரை நான் காணலானேன். இதெல்லாம் உங்கள் நம்பிக்கையையும் உறுதியையும் பலப்படுத்துவதற்காகவே

கூறப்படுகின்றன. அதிகாரம் சம்பாதிப்பதற்காக அல்ல. நானே உண்மையைக் காண விழைந்தபோது, கஷ்டங்களை நானே அநுபவித்தாக வேண்டியதாயிற்று. பின்பு, சமீபகாலங்களில் புத்த பகவானை நான் கண்டு வந்திருக்கிறேன். 'அன்பன்' என நான் கூறுவதன் பொருளென்ன என்று கேட்கிறார்கள். அன்பன் என்பது ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், கூட்ஹூமி, மைத்ரேயர், புத்தர் யாவும்தான். அத்துடன் இந்த வடிவங்களுக்கு அப்பால் உள்ளதும்தான். பெயரில் என்ன இருக்கிறது? லோககுருவின் மூலநாமம் என்ன என்பதில் அடித்துக் கொள்கிறீர்கள். லோககுருவை உலகம் அறியாது. கிருஷ்ணமூர்த்தி என்று குறிப்பிடப்படுபவரின் உடலில் தோன்றியுள்ளவர் லோககுருவா அல்லவா என்பதில் கவலைப்படுகிறீர்கள். என்னைப் பொருத்தவரை, லோககுரு என்பது என்ன என்று, எனது 'அன்பன்' எது என நான் கூறுவதிலிருந்து அறியலாம். 'அன்பன்' என்பது பரந்துபட்ட வானவெளி, மலர், எதிர்ப்படும் மனித ஜீவன்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணனோ, கிறிஸ்துவோ, மைத்ரேய பகவானோ - எல்லா லோககுருக்களுடனும் நான் இரண்டறக் கலக்கும்வரை ஓயமாட்டேன் என நான் முடிவு செய்துகொண்டேன். இது நிறைவேறும்வரை நான் ஏதும்பேசவில்லை. அப்போது நான் பேசியதெல்லாம் சம்பிரதாயமான பொதுப்படை விஷயங்கள்தாம். நானே லோககுரு என்று அப்போதெல்லாம் கூறியதில்லை. இப்போது எல்லா சுத்திகரிப்புகளும் ஆன பின்பு, எனது அன்பனுடன் இரண்டறக் கலந்துவிட்டேன் என்பதை திடமாக உணர்ந்துள்ளேன். எனது தனித்த தன்மயம், எண்ணங்கள், ஆசைகள் யாவும் நிர்மூலமாக்கப்பட்ட நிலை இது. நான் எனது அன்பனுடன் இணைந்து விட்டேன் என்று கூறும்போது, அந்த அன்பனைப் புத்தர் என்றோ, மைத்ரேய பகவான் என்றோ, ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் என்றோ - எப்படியும் உங்கள் விருப்பப்படி கொள்ளலாம்.

இவ்வளவு காலமும் நீங்கள், ஒன்றும் பேசாத சித்திரமாக இருந்தவனை வழிபட்டு, உங்கள் விருப்பத்துக்கேற்றபடி அவனை பிரதிமை பண்ணிக்கொண்டீர்கள். இப்போது அந்தவடிவம் உயிர்கொண்டு பேசும்போது, இவர்தாம் லோககுருவா, லோககுருவின் கருணை இவருக்கு இருக்குமா, இவர் கூறுவதில் உண்மையுண்டா என்றெல்லாம் சம்சயங்கள் பிறக்கின்றன. டாஸ்டாயவ்ஸ்கியின் நாவலில் (தி பிரதர்ஸ் கரமஸாவ்), கிறிஸ்து திரும்ப வருவதாக உள்ள கதை உங்களுக்கு நினைவிருக்கும். போதித்தபடி அவர் ரோமாபுரியை அடைந்தபோது, போப் ரகசியமாக அவர் முன் மண்டி யிட்டாலும், அவரை சிறையில் தூக்கிப் போட்டுவிட்டார். "நாங்கள் உங்களை மறைவிலேயே வழிபடுகிறோம். நீங்கள் கிறிஸ்துதான். ஆனால் உங்களை வெளியேவிட்டால் நாங்கள் அடக்கி வைத்திருக்கிறதை எல்லாம் விடுவித்து குழப்பமுண்டாக்கி

விடுவீர்கள்," என்கிறார் போப்.

எவர் கூறுவதையும் கேட்டு அதிலிருந்து உண்மையைக் கற்றுக்கொள்ளும் பழக்கம் எனக்கு இருந்திருக்கிறது. தோட்டக்காரர், பறையர், தீண்டப்படாதவர், அயலார், நண்பர், கல்வி புகட்டக்கூடிய எல்லாவற்றிடமுமிருந்து நான் கற்று வந்திருக்கிறேன். எனது அன்பனை அடையும்வரை நான் இதில் ஓயவில்லை. ஆனால் நீங்களோ, இந்த ஒருவரிடமிருந்து மட்டும்தான் உண்மை வெளியிடப்போகிறது என்ற எதிர்பார்ப்பில் இருக்கிறீர்கள். ஒரு அதிகாரத்தின் மூலம் உங்கள்மீது உண்மை சுமத்தப்பட வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறீர்கள். உண்மையை விட்டு ஒரு தனி நபரை வழிபடுகிறீர்கள். கிருஷ்ணமூர்த்தி மறைந்ததும் அவரைச் சுற்றி கோவில் கட்டிப் பூஜைகளை, மந்திர தந்திரங்களை, நம்பிக்கைகளை, தத்துவங்களை எல்லாம் உருவாக்கத் தயாராயிருக்கிறீர்கள். என்னைச் சுற்றிக் கோவில் கட்டினால் அது உங்களுக்குச் சிறையாகி, அந்தச் சிறையிலிருந்து உங்களை மீட்க வேறு ஒருவர் வரவேண்டிய நிலை ஏற்படும். இது தொடர்ந்து மீண்டும் அவர் விஷயத்தில் நிகழும். ஆனால் புரிந்து கொள்வோர், வழிபடவோ கோவில் கட்டவோ போவதில்லை. அவர்கள், எல்லாரையும் தமது இதயத்தின் அன்புக்குப் பாத்திரமாகக் கொள்வர்.

உலகத்து மக்களுக்கு, இந்த நிறுவனத்தின் முத்திரைப் பட்டயங்களை நெஞ்சில் குத்திக்கொண்டு அங்கத்தினராக இருப்பதைவிட, தங்கள் பெருந் துக்கங்கள் நிவர்த்தியாகுமா என்பதில்தான் அக்கறையிருக்கிறது. ஆனால் நீங்களோ, உண்மைக்கு வியாக்யானம் கூறுவதில் அக்கறை கொண்டிருக்கிறீர்கள். உண்மையை அறியாமலே, கிருஷ்ணமூர்த்தியின் தூதுவராக, அவரை விளக்கு கிறவராக மாறுவதற்குத்தான் நீங்கள் விரும்புகிறீர்கள். கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு லேபல் குத்தி, அவரை இப்போது புரிந்து கொண்டு விட்டேன் என்று கூறுவதில்தான் உங்களுக்கு ஆர்வம். சமுத்ர நீரைக் கயிறு கொண்டு கட்ட முடியுமா? காற்றைக் கட்டிப்போட முடியுமா? உங்களால் அதனை அசுத்தமாக்கத்தான் முடியும். ஆதிபத்தியங்கள் மூலம் மக்களை நீங்கள் இனியும் ஆளமுடியாது. அந்தக்காலம் போய்விட்டது. இது எல்லாவற்றையும் துருவி, தீர விசாரிக்கும் காலம். நான் எவராலும் கட்டுப்படுத்தப்படப் போவதில்லை. எனது வழியில் நான் சொல்லப் போகிறேன். அது ஒன்றே வழி. நான் அடைய நாடியதை அடைந்தாயிற்று. எனது அன்பனுடன் இணைந்தாயிற்று. அவனும் நானும் இந்த உலகின் பரப்பில் ஒன்றென அலைவோம்.

(ஈர்டேயில் பேசியதன் சுருக்கம். 'Who Brings the Truth?' 2 August 1927)

லயம், ஜூன் 1994.

3. விளக்கமே நியதி

கேள்வி : நீங்கள் முன்வைத்த போதனைகளிலிருந்து மாறுபட்ட சில விஷயங்கள் இப்போது கூறப்படுகின்றன. 1925ல் நீங்கள் ஏழு ஆன்மீகத் தூதுவர்களை நியமித்தீர்கள். மீதி ஐந்துபேர் இன்னும் அரஹத் நிலை அடையவில்லை. இப்போது நீங்கள் உங்களுக்கு சீடர்களில்லை என்கிறீர்கள்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : மீண்டும் இப்போது நான், எனக்கு சீடர்கள் இல்லை என்றே கூறுகிறேன். தனிப்பட்டவர்களை விடுத்து உண்மையைப் பின்பற்றுவீர்களேயானால், நீங்கள் யாவருமே உண்மையின் சீடர்கள்தாம். என்னைப் பின்பற்றுவோர் எனக்கு வேண்டாம். நீங்கள் என்னைப் பின்பற்றுகிறவர்கள் என்று உங்களைக் கருதிக் கொள்வீர்களாயின், நான் கொள்ளும் உண்மைக்கு நீங்கள் விரோதமானவர்களாவீர்கள். உண்மையில் உங்களுக்கு அக்கறை இருந்து அதைப் பின்பற்றுவீர்களேயானால், சீடன் யார், தூதன் யார் என்ற கேள்வி ஏதும் பிறக்காது. ஒரு மலையில் ஏறிக் கொண்டிருக்கும்போது, பாதை ஓரத்தில் உள்ள வழிகாட்டிப் பலகையை வழிபடுவது உண்டா? நீங்கள் வழிபடும் லேபல்கள் அர்த்தமற்றவை. உண்மைக்கும் நீங்கள் வழிபடுகிற சின்னத்தனமான சர்வாதிகாரிகளுக்குமிடையே எவ்வித சம்பந்தமும் இல்லை. படித்தரங்கள் யாவும் குறைபாடுகளின் பிரதிபிம்பங்கள். உண்மை, குறைபாடுகளோ படித்தரங்களோ அற்றது.

கேள்வி : நீங்கள் வந்ததுடன் தீட்சை பெறத் தகுதியானவர்கள் அதிகரித்து, ஆன்மீக பரிணாகதி முடுக்கப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறதே?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : விடுதலை எந்தப் பரிணாமப் படித்தர நிலையிலும் அடையத்தக்க ஒன்றாகும். புரிந்துகொள்ளத்தக்க எவனாலும் அது முடியும். படித்தரங்களை வழிபடுவது வியர்த்தமானது. வெளியுலகில் உள்ள லௌகீக 'ஸ்நாபரி' போல, இங்கே உங்களிடையே ஆத்மீக 'ஸ்நாபரி' ஒன்று இருக்கிறது. நீங்கள் புரிந்துகொள்கிற சக்தியைத்தான் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். படித்தரங்களை மறந்துவிடுங்கள். தீவிர தாகம் இருந்தால் பரிணாமத்தின் எந்தப் படித்தரத்திலும், நீங்கள் உண்மையை அறியலாம்.

கேள்வி : கடவுள் இல்லை என்கிறீர்கள். தர்ம நியதிகள் இல்லை என்கிறீர்கள். அப்படியானால், நீங்கள் கூறுவதற்கும் லோகாயத வாதத்துக்கும் உள்ள வேறுபாடு என்ன ?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : நான் கூறுவது லோகாயதவாதத்தினின்றும் வேறுபட்டது. நீயாக வடிவெடுத்துள்ளதே கடவுள் என்பதுதான் எனது கூற்று. பரிசுத்தமடையும்போது நீங்கள் உண்மையை அறிகிறீர்கள். நிச்சயமாகக் கடவுள் இருக்கவே செய்கிறார். ஆனால், கடவுள் என்ற பதத்தை நான் உபயோகிக்கப் போவதில்லை. அது மிகவும் குறுகலான அர்த்தங்களைக் கொண்டது. ஒருவரது கடவுளுக்கு பழிவாங்கும் முஷ்டி, இன்னொரு கடவுள் தாடிவாலா, வேறொருவர் முற்று முடிபான கடவுள். நான் விரும்பும் வார்த்தை, 'வாழ்வு'. ஏனெனில், வாழ்வே உண்மையிடம் உங்களை எடுத்துச் செல்லவல்லது. தர்ம நியதி, நல்லது கெட்டது என்று ஏதும் இல்லையா? நிச்சயமாக நல்லதும் இல்லை, கெட்டதும் இல்லை. உள்ளது அச்சம்தான். இதுவே நல்லதையும் தீயதையும் உருவாக்குவது. அச்சத்தை அழித்தால் உண்மையினால் நிரப்பப்படுகிறீர்கள்; இன்றேல், அச்சத்தின் விளைவாக நல்லதையும் கெட்டதையும் சிருஷ்டித்து, உங்கள் பலவீனங்களுக்கு ஏற்ற தர்மங்களை அநுஷ்டிக்கிறீர்கள், வாழ்வின்மீது அன்பு கொண்டால், யாவற்றையும்விடப் பிரதானமானதாக அந்த அன்பே விளங்கும். பயத்தினால் தேக்கமடைந்த நிலையாகிய தர்மநியதி மறையும். அதன்பின், அன்பின் மூலமே யாவற்றையும் நிர்ணயிப்பீர்கள். அச்சத்தின் மூலம் அல்ல. வாழ்வின்மீது அன்பு இல்லாமையால், நீங்கள் தர்மநியதியின் அளவுகோல்களின் மூலம் யாவற்றையும் சீர்தூக்கிப் பார்க்கிறீர்கள். இந்த அளவுகோல்கள், அன்புக்கு எதிராக ஒரு சுவரை எழுப்பிவிடுகின்றன.

கேள்வி : உங்கள் வருகை கிறிஸ்துவின் மறு வருகையா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : நான் யார் என்பது பற்றி உங்கள் நினைப்பு என்ன? நானே கிறிஸ்து என்றால் அதனைக் கொண்டு ஒரு அதிகாரத்தையும், நான் கிறிஸ்து அல்ல என்றால் வேறு ஒருவரை அதிகாரத்தையும் நீங்கள் அமைப்பீர்கள். நான் என்ன என்று நீங்கள் நினைப்பதுக்கும் உண்மைக்குமிடையே ஏதும் தொடர்பிருக்கும் என்று நினைக்கிறீர்களா? உண்மையிடத்தில் உங்களுக்கு அக்கறையில்லை. உண்மையைக் கொண்ட பாத்திரத்தில்தான் உங்களுக்கு அக்கறை. பாத்திரத்திலுள்ள நீரை அருந்துவதில் ஆர்வமில்லை. நானே கிறிஸ்து என நானும், அல்ல என்று இன்னொருவரும் கூறினால் உங்கள் நியை என்ன? லேபலை தூரப்போடுங்கள். நீரை அருந்துங்கள். என்னிடமுள்ளது பரிசுத்தமான நீர். என்னிடமுள்ளது பெரும் சிகிச்சைக்குரிய ஒளஷதம். நான் யார் என்று கேட்கிறீர்கள். நானே யாவும்; ஏனெனில், நானே வாழ்வு.

(சர்டேயில் கிருஷ்ணமூர்த்தியிடம் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளுள் சிலவும் அவரது பதில்களின் சுருக்கமும். 6 ஆகஸ்ட் 1928.)

லயம், ஜூன் 1994.

4. ஸ்டார் அமைப்பின் கலைப்பு

இன்று காலை நாம், 'தி ஆர்டர் ஆஃப் தி ஸ்டார்' அமைப்பினைக் கலைக்கிறோம். இதனால், ஒரு பகுதியினருக்கு மகிழ்ச்சியும் இன்னொரு பகுதியினருக்கு துக்கமும் ஏற்படக்கூடும். இரண்டுமே விஷயத்துடன் சம்பந்தமில்லாதவை. ஏனெனில், இந்தக் கலைப்பு தவிர்க்க முடியாதது. இதை விளக்கலாம்.

ஒரு நண்பருடன் சைத்தான் நடந்து போனபோது நிகழ்ந்தது பற்றிய கதை உங்களுக்கு நினைவிருக்கலாம். ஒரு தெரு வழியே இருவரும் நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது அவர்களுக்கு முன்னாடி போய்க்கொண்டிருந்த ஒருவன், எதையோ தன் பாதையில் கண்டு, குனிந்து எடுத்துப் பார்த்துவிட்டுப் பாக்கெட்டில் போட்டுக் கொண்டான். இதைக் கவனித்த சைத்தானின் நண்பர் சைத்தானிடம், "அந்த மனிதன் பொறுக்கி எடுத்தது என்ன?" என்று கேட்டார். "அவன் பொறுக்கியது ஒரு சிறுதுண்டு உண்மையைத்தான்," என்றான் சைத்தான். "அப்படியானால் அது உன் பிஸினஸுக்குச் சங்கடமாகி விடுமே?" என்றார் நண்பர். "அப்படி ஒன்றுமில்லை. அந்த உண்மையை அவன் ஓர் அமைப்பு முறையாக்குவதற்கு உதவி செய்யப் போகிறேன்," என்றான் சைத்தான்.

உண்மை என்பது பாதைகளற்ற ஒரு பிராந்தியம் என்று நான் வலியுறுத்துகிறேன். உண்மையை எந்தவிதமான பாதையாலும் மதத்தாலும் மதக் குழுவினாலும், அடைய முடியாது. இதுதான் எனது பார்வை. பரிபூரணமாக, எந்தவித வரன்முறையுமற்று நான் இப்பார்வையினை வெளியிடுகிறேன். எல்லைகளோ, வரன் முறைகளோ அற்று எவ்விதமான பாதையாலும் அணுக முடியாதவாறு உள்ள சத்யத்தினை, ஓர் அமைப்பாக்க முடியாது. அதன் அடிப்படையில் மக்களை வகுத்து; ஒரு பாதையில் நடத்த முடியாது. இதைப்பறிந்து கொண்டால், ஒரு நம்பிக்கையை அமைப்பாக்குவதன் இயலாமை உங்களுக்கு விளங்கும். ஒரு நம்பிக்கை ஒருவருடைய தனிப்பட்ட விஷயம். அதை நீங்கள் அமைப்பாக்க முடியாது; கூடாது. செய்தால், அது ஜீவனிழந்து மரத்தநிலை அடைகிறது. அது ஒரு சித்தாந்தமாகி, மதமாகி, குழுவாகிறது - மற்றவர் மேல் சுமத்தப்பட வேண்டிய ஒன்றாகிறது. உலகு எங்கிலும் உள்ளவர்கள் இதைத்தான் செய்ய முயன்றவண்ணம் இருக்கின்றனர். உண்மை ஒடுக்கப்பட்டு விளையாட்டுப் பொருளாக்கப்பட்டு, பலமற்றவர்களுக்கும் தற்காலிகமான அதிருப்தியில் உள்ளவர்களுக்கும் தரப்படுகிறது. உண்மையினை இப்படி ஒடுக்கி, திறக்க முடியாது. இதற்கு மாறாக,

மனிதனே தனது சுயமுயற்சியால் அதனை நோக்கி ஏறவேண்டும். மலை உச்சியைப் பள்ளத்தாக்கிற்குக் கொண்டுவர முடியாது. மலை உச்சியை அடைய வேண்டுமானால் பள்ளத்தாக்கை நீத்து, பயங்கரமான சரிவுகளில் அஞ்சாமல் ஏறியாக வேண்டும். நீங்களே உண்மையின் உச்சிக்கு ஏறியாக வேண்டும். அது உங்களுக்காக 'இறக்கப்பட்டு' அமைப்பு முறையாக்கப்பட முடியாது. கருத்துக்களின்மீது ஓர் அக்கறையைத்தான் அமைப்புகளினால் உருவாக்க முடியும். ஆனால், இந்த அக்கறை வெளியே இருந்து பிறக்கும் அக்கறை. அன்பினால் உருவாகாமல் ஓர் அமைப்பின் விளைவாக உருவாகும் அக்கறை அர்த்தமற்றது. தனது அங்கத்தினர்களைச் சௌகர்யமாகத் தாங்கிக் கொள்ளவே அமைப்பினால் இயலும். உண்மையைத் தேடுவதனை இந்த அங்கத்தினர்கள் விடுத்து, அமைப்பினுள் தங்களுக்கு மாடங்களைச் செதுக்கி, அவற்றில் அமர்ந்துகொண்டு, அமைப்பே தங்களை உண்மைக்குத் தூக்கிச்செல்லும் என்று நினைக்கிறார்கள்.

'தி ஆர்டர் ஆஃப் தி ஸ்டார்' ஏன் கலைக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்கான எனது முதல் காரணம் இதுதான். இப்படி இருந்தும் கூட, நீங்கள் வேறு அமைப்புகளை உருவாக்கக்கூடும் வேறு அமைப்புகள் மூலம் உண்மையைத் தேடக்கூடும். ஆத்மீக ரீதியான எந்த அமைப்பு முறையிலும் நான் இருக்க விரும்பவில்லை. இதனைத் தையுடன் புரிந்து கொள்ளுங்கள். என்னை லண்டனுக்கு எடுத்துச் சொல்லக்கூடிய ஓர் அமைப்பை நான் உபயோகிக்கலாம். ஆனால், இது வெறும் இயந்திர அமைப்பு; தபாலையோ தந்தியையோ போல - மோட்டார்கார், நீராவிக்கப்பல் போல இவற்றுக்கும் ஆத்மீகத்துக்கும் சம்பந்தமில்லை. எந்த அமைப்பும் மனிதனை ஆத்மீகத்துக்கு இட்டுச் சொல்லாது என்பதனை மீண்டும் வலியுறுத்துகிறேன்.

ஆத்மீகத்துக்காக ஏற்படுத்தப்படும் அமைப்பு ஓர் ஊன்றுகோலாகும்; ஒரு பலவீனமாகும்; ஒரு தளையாகும். இது மனிதனை முடமாக்கி, அவனது வளர்ச்சியையும் விஷேசத்துவத்தையும் நிர்ப்பந்தங்களற்ற அந்த உண்மை நிலையிலிருந்து இவை ஜனிப்பதையும் தடுத்துவிடுகிறது. இந்த அமைப்பினைக் கலைப்பதற்கு நான் தீர்மானித்ததற்கு இது அடுத்த காரணம். இந்த அமைப்பின் தலைவர் என்ற முறையிலேயே இதனை நான் கலைக்கிறேன். இந்த முடிவுக்கு என்னை எவரும் தூண்டியதில்லை.

இது ஒரு பிரமாதமான காரியமில்லை. ஏனெனில் என்னைப் பின்பற்ற வேண்டாம். இதை உண்மையாகவே நான் அர்த்தப்படுத்திச் சொல்கிறேன். எவராவது ஒருவரை நீங்கள் பின்பற்ற ஆரம்பித்த உடனேயே, உண்மையைப் பின்பற்றுவதை நீங்கள் நிறுத்தி

விடுகிறீர்கள். நான் சொல்வதற்கு நீங்கள் செவிமடுக்கிறீர்களா அல்லவா என்பது பற்றி எனக்கு அக்கறையில்லை. உலகில் நான் ஒரு காரியத்தைச் செய்தாக வேண்டும். அதனை நான் அசையாத தீட்சண்யத்துடன் செய்வேன். எனது அக்கறை ஒன்றே ஒன்றுதான். மனிதனை விடுவித்தல். மனிதனை எல்லாச் சிறைகளிலிருந்தும், எல்லா அம்சங்களிலுமிருந்தும் விடுவித்தல். புது மதங்களையோ, குழுக்களையோ, சித்தாந்தங்களையோ, தத்துவங்களையோ உருவாக்குவதல்ல. அப்படியானால், உலகெங்கும் சென்று நான் பேசுவது ஏனோ என்று நீங்கள் கேட்கலாம். சொல்கிறேன். பின்பற்றுகிறவர்களையோ, விசேஷமான குழுக்களையோ சீடர்களையோ வேண்டி அல்ல. தங்களருகே உள்ளவர்களைவிட வித்யாசமான சிறப்புகளுடன் இருக்க வேண்டுமென்று மனிதர்கள் விரும்புகிறார்கள். இது அபத்தமானது. இதனை ஊக்குவிப்பது எனது நோக்கமல்ல. எனக்கு சீடர்கள் இல்லை. தூதுவர் இல்லை. உலக ரீதியிலும் சரி, ஆன்மீகத் தளத்திலும் சரி.

பணமோ, செளரக்யமான வாழ்வோகூட என்னைக் கவர்ந்து, என்னைப் பயணங்கள் செய்யத் தூண்டவில்லை. எனக்கு செளகர்யத்தில் விருப்பமிருந்தால், இத்தகைய ஓர் ஈரமான தேசத்துக்கு வந்து கூடார வாழ்வு வாழமாட்டேன். வெளிப்படையாக இவ்விதம் நான் பேசுவதன் காரணம், இதனை நான் முற்று முடிவாகத் தீர்த்து விடுவதற்காகவே. இந்தக் குழந்தைத்தனமான சர்ச்சைகளை வருஷா வருஷம் செய்து கொண்டிருப்பதை நான் விரும்பவில்லை.

ஆயிரங்களில் அங்கத்தினரின் எண்ணிக்கை உள்ள இத்தகைய ஓர் அமைப்பைக் கலைப்பது ஓர் அபார காரியம் என்று ஒரு பத்திரிகை நிருபர் கூறினார். அவருக்கு இது ஒரு பெரிய காரியமாகத் தோன்றி யிருக்கிறது. "இனி என்ன செய்வீர்கள்? உங்களை பின்பற்ற யாரும் இருக்க மாட்டார்கள். எவரும் உங்களுக்குச் செவிமடுக்க மாட்டார்கள்," என்றார். ஓர் ஐந்து பேர் மட்டும் செவிமடுத்து, வாழ்ந்து, காலாதீதத்தினை நோக்கி முகம் திரும்புவார்களேயானால் அது போதும். சொல்வதைப் புரிந்து கொள்ளாமல், தங்கள் விருப்பு வெறுப்புகளினாலேயே வார்ப்புப் பெற்றுப் புதியதை ஒதுக்கி, தங்களது உயிரற்ற பழைய நம்பிக்கைகளுக்கு ஏற்றபடி மட்டும் புதியதை வியாக்யானம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிற ஆயிரக்கணக்கானவர்களினால் பயன் என்ன? இது கருணையின்மையினால் பேசப்படுகிறதென தப்பெண்ணம் கொள்ள வேண்டாம். ஒரு சத்ரசிகிச்சையாளன் உங்களுக்கு வேதனை தந்தாலும், தமது சத்ரசிகிச்சையை அவர் செய்வதன் காரணம் இரக்கமேதான். எனவே, எனது நேரடிப் பேச்சின் காரணம் இரக்கமின்மையல்ல, அதற்கு நேரெதிரானது.

ஏற்கனவே சொன்னபடி, எனது நோக்கம் மனிதனை விடுவிப்பதுதான். சுதந்திரத்தினை நோக்கித் தூண்டுவதுதான். எல்லா வரையறைகளிலும் இருந்து உடைத்து வெளிவருவதுதான். அதுமட்டும்தான் மனிதனுக்கு முடிவற்ற இன்பம் தரும். அதுதான் நிர்ப்பந்தங்களற்றுத் தன்னையறியும் ஞானத்தைத் தரும்.

நிர்ப்பந்தகளற்று முழுமையாக, சார்பு நிலையற்ற பரிபூர்ணமான முடிவற்ற உண்மையாக நான் உள்ளமையால், என்னைப் பின்பற்றாமல், என்னைத் தங்களது சிறையாக்காமல், மதமாக்காமல், குழுவாக்காமல் புரிந்து கொள்ள நாடுவோரை விடுவிக்க விரும்புகிறேன். அவர்கள் எல்லா அச்சங்களிலும் இருந்து விடுபட வேண்டும். மதத்தின் அச்சம், ரட்சணையின் அச்சம், ஆன்மீகத்தின் அச்சம், அன்பின் அச்சம், மரணத்தின் அச்சம், வாழ்வின் அச்சம் - யாவற்றிலுமிருந்து. ஒரு சித்திரக்கலைஞர் ஓவியம் தீட்டும்போது அது அவனது சுயவெளியீடாக, அவனது உந்நதமாக ஜனிப்பதைப் போன்றே இதனை நான் செய்கிறேன். எவரிடமும் இருந்து எதையும் பெறுவதற்காக அல்ல.

நீங்கள், அதிகாரத்துக்கும் அதிகாரம் நிரம்பிய குழலுக்கும் பழகிப் போனவர்கள். அதிகாரமே உங்களை ஆத்மீகத்தில் வழி தடத்தும் என்று நினைப்பவர்கள். இன்னொருவர் தமது அபூர்வ சக்தியினால் உங்களை இந்நிலையிலிருந்து ஆன்மீகநிலைக்கு ஓர் அற்புதத்தின் மூலம் தூக்கிக் கொண்டுபோய் விடுவார். அதன்மூலம், நித்ய விடுதலையையும் ஆநந்தத்தையும் அடையலாம் என நீங்கள் நம்புகிறீர்கள். இந்த அதிகாரத்தின் அடிப்படையில் உங்களது முழுப்பார்வையும் தங்கி இருக்கிறது.

மூன்று வருஷங்களாக நான் சொல்கிறவற்றை நீங்கள் கேட்டு வந்திருக்கிறீர்கள். இப்போது நான் சொல்வதை ஆய்வுபூர்வமாக விமர்சித்துப் புரிந்து கொள்ளுங்கள். ஓர் அதிகாரி உங்களை ஆன்மீகத்துக்கு இட்டுச் செல்ல வேண்டும் என்று நீங்கள் நினைத்தால், அந்த அதிகாரியைச் சுற்றி ஓர் அமைப்பை நீங்கள் உருவாக்கவே செய்வீர்கள். அன்ம விடுதலைக்கு இட்டுச்செல்லும் என நம்பி நீங்கள் உருவாக்கும் இடே அமைப்பு, உங்களது சிறையாக மாறுகிறது.

நான் தீவிரமான வார்த்தைகளை உபயோகிப்பதன் காரணம், இரக்கமின்மையோ, எனது நோக்கத்திலே பிறந்த உற்சாகமோ அல்ல. நீங்கள் எனது கூற்றைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பது மட்டுமே. எனது பார்வையை முற்றுமுடிபாகவும் தெளிவாகவும் விளக்கா விட்டால், இது வீண் பொழுதாகிவிடும்.

பதினெட்டு வருஷங்களாக நீங்கள் இந்த நிகழ்ச்சிக்காக, லோககுருவின் வருகைக்காக ஆயத்தங்களை செய்து வருகிறீர்கள். பதினெட்டு வருஷங்களாக உங்கள் உள்ளங்களுக்கு வேறொரு வரிடமிருந்து மகிழ்ச்சியை எதிர்பார்த்து, அவர் வந்து தன் வாழ்வை மாற்றி அமைப்பார் என நம்பி எதிர்பார்த்திருக்கிறீர்கள். வேறொருவர் உங்களை இன்னொரு தளத்துக்கு உயர்த்தி, புது ஊக்கம் தந்து, உங்களுக்கு விடுதலை தருவார் என்று எதிர்பார்த்து இருந்தீர்கள். இப்போது நடப்பது என்ன? அதைக் கவனியுங்கள். அங்கு நம்பிக்கை என்ன விதத்தில் உங்களுக்கு, உதவிற்று என்பதை, நீங்கள் உங்களுடனேயே சர்ச்சித்து அறியுங்கள். ஒரு முத்திரைச்சின்னத்தைக் குத்திக்கொள்வது அபத்தமானது. சிறுமையானது. லோககுருவைப் பற்றிய உங்கள் நம்பிக்கை, என்ன விதத்தில் வாழ்வின் அநாவசிய விஷயங்களை ஒதுக்கும்படி உங்களுக்கு உதவிற்று? அவ்விதம்தான் நீங்கள் இதனை நிர்ணயிக்க வேண்டும். நீங்கள் விடுபட்டவரா? பெரியவராகிவிட்டவரா? நீங்கள், பொய்மையாலும் அநாவசியங்களாலும் சமைக்கப்பட்ட சமூகங்களுக்கு ஆபத்தானவராகி வளர்ந்திருக்கிறீர்களா? இந்த ஸ்டார் அமைப்பின் அங்கத்தினர்கள், என்னவிதத்தில் வித்யாசமானவர்களாக வளர்ச்சி பெற்றிருக்கிறார்கள்?

நான் குறிப்பிட்டது போல், எனக்காக நீங்கள் பதினெட்டு வருஷங்கள் ஆயுதங்களைச் செய்திருக்கிறீர்கள். நான், லோககுருவா அல்லவா என நீங்கள் நினைப்பவை பற்றி எனக்கு அக்கறை ஏதுமில்லை. அது மிகச் சில்லறையான ஒரு விஷயம். ஆனால், 'ஆர்டர் ஆஃப் தி ஸ்டார்'ரில் அங்கத்தினராகி, முழுதாகவோ ஒரு பங்குக்கோ உங்கள் வாழ்க்கையை அதற்கு ஈந்து, கிருஷ்ணமூர்த்தியை லோககுருவாக மதித்து, உங்கள் ஆதரவை உங்கள் உண்மைத் தேடலின் அளவுக்கு ஏற்றபடி தந்திருக்கிறீர்கள்.

நீங்கள் பதினெட்டு வருஷங்களாக ஆயத்தம் செய்திருக்கிறீர்கள். ஆனால், தெளிவுக்கும் உங்களுக்கும் நடுவே எவ்வளவு தடைகள், சின்னத்தனங்கள்; உங்கள் விருப்பு வெறுப்புகள், உங்கள் அச்சங்கள், உங்கள் அதிகாரங்கள், புதுசும் பழசுமான உங்கள் சர்ச்சைகள், எல்லாமே தடைகளாகிவிட்டன. இதைவிடத் தெளிவாக என்னால் இதைக் கூற முடியாது. என்னைப் பின்பற்ற வேண்டாம். நான் சொல்வதை விளக்கிக் கொள்ளுங்கள்.

இந்த விளக்கம் அவசியம். ஏனெனில், உங்கள் நம்பிக்கை உங்களை மாற்றியமைக்காமல், உங்களைச் சிக்கலானவர்களாக்கி உள்ளது. ஏனெனில் நீங்கள் உள்ளதை உள்ளபடி பார்க்கவில்லை. பழையவைக்குப் பதிலாக புதிய கடவுளர், புதிய மதங்கள், புதிய

வடிவங்கள்; யாவுமே பழையவை போல் பொருளற்றவை; தடைகள், முடக்கங்கள் ஊன்று கோல்கள் - பழைய மதப் பதவிகளுக்குப் பதிலாக புதியவை, பழைய வழிபாட்டுக்குப் பதிலாகப் புதியவை. வேறு ஒருவரின் மீது உங்கள் ஆன்மீகம் தங்கி இருக்கிறது. பதினெட்டு வருஷங்களாக நீங்கள் செய்த ஆயத்தங்களின் முன்பு நான் வந்து, இதெல்லாம் அநாவசியமானவை என்றும் உங்களுக்குள்ளேயே உண்மையை, உன்னதத்தை, புனிதத்தை, அழியாத தன்மையத்தைத் தேடுங்கள் என்றும் கூறும்போது, உங்களில் ஒருவர்கூட அதைச் செய்யத் தயாராயில்லை. சிலர் இருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் மிக மிகச் சிலர்.

எனவே, அமைப்பின் அவசியம் என்ன? எனவே, உண்மை வடிவான என்னை, போலித்தனமும் வேஷதாரித்தனமும் உள்ளவர்கள் பின்பற்றுவானேன்? கடுமையாக நான் பேசுகிறேன் என்று எண்ண வேண்டாம். ஏனெனில் உள்ளதை உள்ளபடி பார்க்க வேண்டிய நிலைக்கு நாம் வந்துவிட்டோம். சென்ற வருஷம் நான், சமரசங்கள் எதற்கும் இணங்க மாட்டேன் என்பதை அறிவித்திருக்கிறேன். அப்போது நான் சொன்னதை வெகுசிலர்தான் கேட்டுக் கொண்டனர். இந்த ஆண்டு, நான் அதையே முற்றாகத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளேன். உலகு முழுவதும் எத்தனை ஆயிரக்கணக்கான 'ஸ்டார்' அங்கத்தினர் எனக்காக ஆயத்தங்களைச் செய்தனர் என்றும், இப்போது நான் வந்து பேசும்போது அவர்களில் எத்தனை பேர் நான் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொள்கிறார்கள் என்றும் தெரியவில்லை.

எனவே, அமைப்பின் அவசியம் என்ன?

ஏற்கனவே சொன்னபடி, மனிதனை எவ்வித நிர்பந்தமுமற்று விடுவிப்பதே எனது நோக்கம். பகுத்தறிவுக்கும் அன்புக்கும் இடையே சுருதிபேதமற்ற, அகநிலையின் அழிவற்ற தூய்மையே ஆன்மீகம் என்பதுதான் எனது பார்வை. இதுதான் வாழ்வே மயமான, நிர்பந்தமற்ற அநாதி உண்மை. வானில் பரவசமாக ஒரு பறவை போன்று பாரமற்று ஆனந்திக்கும்படி மனிதனை விடுவிப்பதுதான் எனது நோக்கம். இப்போது பதினெட்டு வருஷங்களாக யாருக்காகக் காத்திருந்தீர்களோ அந்த நான் வந்து, எல்லாத் தளைகளிலிலுமிருந்து விடுதலை அடையுங்கள் என்று கூறுகிறேன். எல்லாவற்றையும் ஒதுக்கக்கூடிய ஓர் ஐந்தாறு பேருக்காக மட்டும் ஓர் அமைப்பு ஏன்? பலவீனர்களை எந்த அமைப்பும் உண்மையிடம் இட்டுச்செல்லாது. ஏனெனில் உண்மை தூரத்திலும் இல்லை. சமீபத்திலும் இல்லை. நித்யமாக அது அங்கேயே உள்ளது.

அமைப்புகள் உங்களுக்கு விடுதலை தரமாட்டா. உங்களுக்குப் புறம்பான எவரும் உங்களுக்கு விடுதலை தரமுடியாது. ஓர் அமைப்புக்கேற்ப வழிபடுதல், அதற்காக உங்களையே தீயிலிட்டுக் கொள்ளுதல் எதுவும் விடுதலை தராது. ஒரு டைப்ரைட்டரை நீங்கள் ஒரு லெட்டர் எழுத உபயோகிக்கிறீர்களேயன்றி அதைப் பிடித்தில் வைத்து வழிபடுவதற்கல்ல. ஆனால், அமைப்புகளுக்கு நீங்கள் முக்கியக் கவனம் தரும்போது இதையேதான் நீங்கள் செய்கிறீர்கள். "எத்தனை அங்கத்தினர்கள் அதில் இருக்கிறார்கள்?" என்னிடம் பத்திரிகை நிருபர்கள் கேட்கும் முதல் கேள்வி இதுதான். "எத்தனை அங்கத்தினர்கள் இருக்கிறார்கள்? அவர்களது எண்ணிக்கையை வைத்து, நீங்கள் கூறுவது உண்மையானதா போலியானதா என நாங்கள் தீர்ப்போம்." இதுதான் அந்தக் கேள்வியின் உட்கிடை. எத்தனை அங்கத்தினர்கள் இருக்கிறார்கள் என்ற விஷயம் எனக்குத் தெரியாது. அதில் எனக்கு அக்கறையில்லை. நான் ஏற்கனவே கூறியதுபோல், ஒரே ஒரு மனிதன் விடுதலையடைந்தால், அதுவே போதும்.

மேலும், சில குறிப்பான மனிதர்களிடம் மட்டும்தான் ஆனந்த சாம்ராஜ்யத்தின் திறவுகோல் இருக்கிறது என்ற கருத்து உங்களிடம் உண்டு. அந்தத் திறவுகோல் எந்தக் குறிப்பிட்ட மனிதர்களிடமும் இல்லை. அந்தத் திறவுகோலை வைத்திருக்கும் அதிகாரம் எவருக்கும் கிடையாது. அந்தத் திறவுகோல் உங்கள் தன்மயம்தான். அந்தத் தன்மயத்தின் வளர்ச்சியிலும், பரிசுத்தத்திலும், களங்கமடையாமையிலும்தான் காலாதீத சாம்ராஜ்யத்தின் திறவுகோல் உள்ளது. எனவே, நீங்கள்/ கட்டிய கட்டுமானமும், அதன் மூலம் பிறரிடமிருந்து எதிர்பார்த்த உதவியும், மற்றையோரிடம் உங்கள் ஆதரவுக்காக, உறுதிக்காகத் தங்கியிருந்தமையும் எவ்வளவு அபத்தம் என்று இதிலிருந்து புரியும். இவை யாவற்றையும் நீங்கள் உங்களினுள்ளே பெறமுடியும்.

நீங்கள் எவ்வளவு முன்னேறியிருக்கிறீர்கள், உங்கள் ஆத்மீகத் தகுதி என்ன என்று உங்களுக்குப் பிறர் சொல்லிக் கேட்டுப் பழகிவிட்டீர்கள். எவ்வளவு சிறுபிள்ளைத்தனம் இது. உங்களினுள்ளே அழகாகவோ அவலட்சணமாகவோ நீங்கள் இருப்பதை, உங்களைத் தவிர வேறு ஒருவரால் எப்படிச் கூட முடியும்? உங்களைத் தவிர வேறு யாரால் நீங்கள் களங்கமடைய மாட்டீர்கள் என்று கூற முடியும்? இந்த விஷயங்களில் உங்களுக்குத் தீவிரம் இல்லை.

எனவே அமைப்பு எதற்காக?

ஆயின், விளக்கம் கொள்ள விரும்புவோர், ஆதியந்தமற்ற காலாதீதத்தைத் தேடுவோர், முன்பைவிட மிகுந்த தீவிரத்துடன் கூடி

நடப்பர். அநாவசியமானவைக்கும், உண்மையற்றவைக்கும், நிழல்களுக்கும் அவர்களினால் பேராபத்து சம்பவிக்கும். அவர்கள் உக்ரமாகத் திரட்சி பெறுவர். ஏனெனில், அவர்கள் புரிந்து கொள்பவர்கள் - விளக்கம் கொள்பவர்கள். அத்தகைய ஓர் தேசத்தை நாம் சிருஷ்டிக்க வேண்டும். அதுதான் எனது நோக்கம். அத்தகைய அளவுக்குப் புரிந்து கொள்கிறபோது, உண்மையான நட்பு பிறக்கிறது. அந்த உண்மையான நட்பில் - இது உங்களுக்குத் தெரியாத அம்சம் - உண்மையான ஒத்துழைப்பு பிறக்கும். இது அதிகாரத்தின் விளைவாகவோ, ரட்சணையின் விளைவாகவோ, ஒரு நோக்கத்துக்காக பரித்தியாகம் செய்தமையின் விளைவாகவோ பிறப்பதல்ல. நீங்கள் விளக்கம் கொண்டு காலாதித்தினில் வாழக்கூடிய தன்மையைப் பெறுவதால் பிறப்பது. இது எல்லா கருங்களையும் பலிகளையும் மீறிய ஒன்று.

இரண்டு ஆண்டுகளாகச் செய்த ஜாக்ரதையான கணிப்பின் பிறகு நான் செய்யும் இந்த முடிவுக்கு இவை சில காரணங்களாகும். இது ஒரு கணத்துத் திடீர் உணர்வின் முடிவல்ல. என்னை இது விஷயத்தில் யாரும் தூண்டியதில்லை. என்னை இது விஷயத்தில் யாரும் தூண்ட முடியாது. இரண்டு வருஷங்களாக இந்த விஷயத்தை மெதுவாக, ஜாக்கிரதையாக, பொறுமையாகச் சிந்தித்து, இந்த ஆர்டரின் தலைவனாக நான் இருப்பதனால் இதனைக் கலைக்க முடிவு எடுத்துள்ளேன். நீங்கள் வேறு அமைப்புகளை நிறுவி, வேறு எவரையேனும் எதிர்பார்த்து இருக்கலாம். அந்த விஷயத்திலோ, புதிய கூண்டுகள் பற்றியோ, அவற்றுக்குப் புதிய ஜோடனைகள் அமைவது பற்றியோ, எனக்கு அக்கறையில்லை. எனது ஒரே அக்கறை, மனிதனை முற்றாக, நிர்பந்தம் ஏதுமற்று விடுவிப்பதுதான்.

(லோககுருவின் வருகையை அறிவித்தபடி, 1911ல் இந்தியாவின் வாரணாசியில், 'தி ஆர்டர் ஆஃப் தி ஸ்டார் இன் தி ஈஸ்ட்' என்ற அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியினிடத்தில் லோககுருவாக அவர் வரக்கூடிய லட்சணங்களை உணர்ந்தவர்கள், அவரை இந்த அமைப்பின் தலைவராக்கினர். 1927ல் தங்கள் எதிர்பார்ப்பு நிறைவேறிவிட்டதாக உணர்ந்த அங்கத்தினர்கள், அமைப்பின் பெயரை, 'தி ஆர்டர் ஆஃப் தி ஸ்டார்' என்று சுருக்கிக் கொண்டனர். 'அமைப்பின் தலைமையகமான ஹாலந்தின் ஓம்மனிலுள்ள ஈர்டேயில், 1929 ஆகஸ்ட் 3ம் தேதி ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி தமது சுயமான செயலீட்டின் வழியே இந்த அமைப்பைக் கலைத்து, அதற்கான தமது காரணங்களை மேலுள்ள உரையில் தருகிறார்.

ஸ்டார் அமைப்பின் கலைப்பு ஒரு புதிய ஆரம்பத்தைக் குறிக்கிறது. இது கிருஷ்ணமூர்த்தியினது பார்வையிலிருந்து ஏற்பட்ட தர்க்க விளைவு. பொதுவுலகப் பிரச்னை என்பது தனிமனிதப் பிரச்சனையின் தொகுப்பு. எனவே தனி மனிதத் தளத்திலேயே, தன்னாலேயே பிரச்னை தீர்க்கப்படவேண்டும். அமைப்பு கலைக்கப்பட்டுவிட்டது. அதன் இடத்தில், அத்யாவசியமான உடனடி நடவடிக்கைகளுக்காக ஒரு யந்திர உறுப்பு செயல்படும். இந்த யந்திரத்துக்கு எவ்வித ஆன்மீகத் தகுதியும் கிடையாது. 1911ல் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட 'ஆர்டர் ஆஃப் தி ஸ்டார் இன் தி ஈஸ்ட்', ஒரு சிலரது உள்ளுணர்வையும் நம்பிக்கையையும் பிரதிபலித்தது. 1917ல் இந்த சிலரது நம்பிக்கை பூர்த்தியாயிற்று. இப்போது ஏற்படும் கலைப்பானது, ஒரு சிலரினால் உருவாக்கப்பட்ட சுவர்களை வீழ்த்துகிறது. இது ஒரு சிலரின் தடைகளை மீறி, உலகினருக்காக செய்தி வெளிப்படக்கூடிய சந்தர்ப்பமாகும். இதுவரை ஆர்டரின் அங்கத்தினராகி, ஒரு முத்திரைப் பட்டையை ஒட்டிக்கொண்டால் அது ஓர் ஆன்மீகத் தகுதியாகக் கொள்ளப்பட்டநிலை இருந்திருக்கிறது. அங்கத்தினர் பதவியுடன் திருப்தி அடைவது எளிது. ஆனால், இந்த வகையான கூரையினுள் நில்லாமல், சுதந்திரத்தின் பரீட்சையைச் சந்திப்பது கடினம். அமைப்புகள் பெருந்தகைகளை உருவாக்கியதில்லை. அமைப்புகள் இருந்தபட்சத்தில், அவற்றையும் மீறி வளர்ந்தவர்களே பெருந்தகைகள்.)

பின் குறிப்பு: அடைப்புக்குறிக்குள் உள்ள குறிப்பு, மூலப் பிரகரத்தில் டி. ராஜகோபால் எழுதியிருப்பதன் சுருக்கமாகும். வெளிப்படையாக ராஜகோபால் எழுதியதற்கும், உள்ளூர் அவர் மாற்றமடையாமல் தொடர்ந்ததுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட முரண்பாட்டின் விளைவை ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் சரிதம் கூறுகிறது.

லயம், செப்டம்பர் 1995.

6. பரிமாணம், இயக்கம், சாதனை

நண்பர்களே, இன்று நாம் பரிணாமம் என்பது பற்றிப் பேசுகிறோம். பரிணாமம் என்பது பெரும்பாலானவர்களைப் பொறுத்தவரை, சாதனங்களின் தொடர்ச்சியாக உள்ளது. முக்கிய மற்றதைத் தவிர்த்து முக்கியமானதைத் தேர்ந்து கொள்ளும் செயல், பரிணாமம் என்று கொள்ளலாம். ஆன்மீக வளர்ச்சி என்பது இவ்விதமாகவே புரிந்து கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

பரிணாமத்தை நாம் சாதனைகளின் தொடர்ச்சியாகக் கருதினால், நமது செயல்களினால் பூரணத்துவம் இல்லை என்றாகும். செயல் என்பது, மேல்நிலை ஒன்றை நாடும் கீழ்நிலையிலேயே எப்போதும் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்தப் பார்வை நம்மைத் தளையிடுகிற பார்வையாகும். நமது செயல்கள் இடைவிடாமல் ஒரு பாதுகாப்பையே நாடுகின்றன. பாதுகாப்பினை நாடுவதனடியில், பயமும் பயங்கொண்டு உழலும் 'நான்'-ம் குடிகொண்டுள்ளன. இதனால், நமது வாழ்வு முழுவதும் வெறும் முயற்சிகளினாலேயே ஆளப்படுகிறது. சுதந்திரமான, முயற்சியற்ற தன்னிகழ்வான செயலின் இயக்கம், பிரவாஹம் இல்லாமலேயே போய்விடுகிறது.

சாதனை என்பது முடிவுக்கு உட்பட்டது. இயக்கம் என்பதோ காலமற்றது. ஆனால் பரிணாமமோ, இடையறாமல் ஒன்றை மறுத்து இன்னொன்றைத் தேர்ந்து, மேலும் மேலும் பெரியதை அடைய நாடுவதாகும். மிக உந்தமான பேரின்பநிலை என்பது எவ்வித முயற்சியும் அற்ற ஒரு நிலையாகும். முயற்சி என நான் அர்த்தம் கொள்வது எதை? நம்முள்ளே வெறுமை கொண்ட நிலையில், வெறுமையை - நமது தனிமையை - நிரப்புவதற்காகவே முயற்சியில் இறங்குகிறோம். இந்த வெறுமையும் அபூர்ணமுமே முயற்சியின் காரணம். உண்மை யான பிரச்சனை, இந்த வெறுமையை நிரப்புவது எப்படி என்பதல்ல, இந்த வெறுமை எப்படி வந்தது என்பதுதான். ஒன்றை விலக்கி இன்னொன்றைத் தேர்ந்து கொள்ளும் மனோபாவமே வெறுமையின் மூலக்கரு. இந்த வெறுமை நிரப்பப்பட முடியாதது. இதை நிரப்புவதற்காக நாம் செய்யும் முயற்சியானது, வெறுமையின் காரணமாக உள்ள தேர்வு முறையைத் தான் அநுசரிக்கும். ஒன்றை நீத்து இன்னொன்றைத் தேர்ந்து கொள்ளும் முறையே வெறுமையின் காரணமாதலால், வெறுமையை நீக்கச் செய்யும் முயற்சியும், வெறுமையை நீத்துப் பூரணத்தை நாடும் தேர்வு முறையாக உருவெடுக்கிறது: இது மேலும் வெறுமைக்கே நம்மை இட்டுச் செல்லும்.

தேர்வின் காரணம், விருப்பம் வெறுப்புமாகின்றன. 'இது எனக்குப் பிடித்தது. அது பிடிக்கவில்லை.' இதன் விளைவாக, கவர்ச்சியும் எதிர்ப்புமாக மனம் கூறுபடுகிறது. ஒன்றை வெறுத்து இன்னொன்றைத் தேர்ந்து கொண்டதுமே, நாம் விரும்பித் தேர்ந்ததை வெறுக்கப்போகிற இன்னொரு நிலையை நோக்கித்தான் போகிறோம். இதுதான் நமது வாழ்க்கை. நீங்கள் இன்று விரும்பியது நாளை வெறுப்பூட்டுகிறது. எனவே, தேர்வு என்பது தொடர்ச்சியான புலனுணர்வின் விளைவாகும்.

இருமையின் விளைவே தேர்வு. இது எதிரிடை நிலையினை நீடிக்க வைக்கிறது. முயற்சி இந்தத் தேர்வினை அடையும் முறையாகும். எனவே செயல் என்பது நாம் தேர்ந்து கொண்டதைச் சாதிக்க நாடும் நிலை. ஒன்றைச் சாதித்ததும் செயலின் இயக்கம் முடிவுறுகிறது. மீண்டும் முயற்சியின் மூலமாக அது இயக்கப்பட வேண்டும். ஆனால் தேர்வு எதுவும் அற்ற நிலையில், செயலின் இயக்கநிலை என்பது காலாதீதமானதாகும். அங்கே முயற்சி இல்லை.

இந்நிலையை அடைய வேண்டுமானால், நீங்கள் எப்போதும் ஒரு உக்ரமான விழிப்புநிலையில் இருக்க வேண்டும். இது ஒரு பெரும் பிரச்சனையினைச் சந்திக்கும்போதே சாத்தியமாகும். ஏதும் பிரச்சனை பிறந்தால், அதை நமது விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு ஏற்றவிதமாகவே தீர்க்க முயற்சிக்கிறோம். இதன் அடியில் உள்ள அபத்தத்தை முழுமனசுடன், உக்ரத்துடன் உணர்ந்தால், விழிப்புநிலை சுதாவாக ஆரம்பிக்கிறது. அந்நிலையில் நீங்கள் தேர்வு செய்யமாட்டீர்கள். செயலின் இயக்கம் உடனடியாக நிகழ்வு பெறுகிறது. இதை அறிவு பூர்வமாக உட்கார்ந்து நீங்கள் ஆராய முடியாது. ஒரு பெரிய பிரச்சனையின் கணத்தில்தான் இதை நீங்கள் உணரலாம்.

(அமெரிக்காவின் டெக்ஸாஸில் உள்ள அல்பைனில் நிகழ்த்திய இரண்டாவது பேச்சு. 'Evolution, Action and Achievement', 1933)

லயம், ஏப்ரல் 1995.

7. கேள்வி பதில் - 1929

கேள்வியாளர் : விழிப்புநிலை பற்றி நான் அறிய விரும்புகிறேன். அதற்குக் கடுமையான முயற்சி தேவையில்லையா? ஒவ்வொரு எண்ணத்தையும் அது எழும்போது முயற்சியுடன் அவதானித்தால் தானே, முயற்சியற்ற விழிப்புநிலை பிறக்கும்?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : ஏன் விழிப்பாயிருக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறீர்கள்? இப்போதைய நிலை உங்களுக்குத் திருப்தியாக இருந்தால், இப்படியே இருங்களேன். நான் விழிப்பாயிருக்க வேண்டும் என்று சொல்வதென்பது, விழிப்புநிலையை இன்னொரு கட்டுப்பாடாக்கி விடுவதாகும். கட்டுப்பாட்டின் மூலம் நீங்கள் விழிப்படையவே முடியாது. எனவே பெரிய பிரச்சனைகளின்போதுகூட விழிப்படையாமல் துக்கிக்கிறீர்கள். செளக்கியமாக இருக்கும்போது, கவலையோ பிரச்சனையோ அற்ற நிலையில், அறிவுவாத அடிப்படையில் 'விழிப்புநிலை' என்ன என்று பார்க்கிறீர்கள். ஆனால், பெரிய பிரச்சனையின்போது அந்தப் பிரச்சனையை அவதானித்தால், அதற்கு உங்கள் மனம் தரும் எதிர்விளைவை சுதாவாக அவதானித்தால், அங்கே 'விழிப்புநிலை' பற்றிய பேச்சு இராது. விழிப்புநிலைதான் இருக்கும். 'விழிப்புநிலை'யை ஒரு கட்டுப்பாடாக்கினால், நீங்கள் துக்கம் ஏற்படும்போது அதைச் சந்தித்து அதன்மூலம் உங்களையே சந்தித்து நிற்பதினின்றும் தப்பித்துவிடத்தான் முயற்சிப்பீர்கள். இப்படித் துக்கத்திலும் உங்களிடத்திலும் இருந்து தப்பிப்பதற்காகத்தான் நீங்கள் 'விழிப்புநிலை'யையும் ஒரு கட்டுப்பாடாக்குகிறீர்கள். இப்படிச் செய்தால் நீங்கள் விழிப்படையப் போவதில்லை.

கேள்வி : பாதை, பாதையற்ற உண்மை என்ற இருவேறு புத்தகங்கள், ஒருவராலேயே எழுதப்பட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளது எப்படி?

கிரு : இதில் பிரச்சனையில்லை. பாதை, ஆறு வருஷங்களுக்கு முன்பு என்னால் எழுதப்பட்டது. பாதையற்ற உண்மை, சமீபத்தியது. பாதையை எழுதிய சமயத்தில் வாழ்வை நான், உண்மை - உண்மையின்மை எனப் பாகுபடுத்திப் பார்த்த நிலையில் இருந்தவன். இன்றைய நிலையில், வாழ்வு எனக்குப் பிளவுபட்ட ஒன்றல்ல - ஏனெனில் உண்மை, ஒவ்வொரு புல்லிலும் கல்லிலும் இலையிலும் ஒவ்வொரு மனித இதயத்திலும் உள்ளத்திலும், இப்போது நிலவுகிறது. அந்த உண்மைக்குப் பாதையில்லை. அன்றாடவாழ்வினைப் பற்றிய விழிப்பின் மூலமே, அதை நாம் அடையலாம். அந்த விழிப்பு ஒரு பாதையல்ல.

கேள்வி : பிரசாரத்தில் எனக்கு அக்கறை போய்விட்டது. உங்கள் கருத்துக்கள் உட்பட எல்லாக் கருத்துக்களின் பிரசாரத்திலும்தான். பிரசாரத்தால் எவ்வித லாபமுமில்லை. என்றே நினைக்கிறேன். மனித முன்னேற்றத்துக்கு எவ்விதம் உதவுவது என்பதில் எனக்குத் தெளிவில்லை. நான் என்ன செய்யட்டும்?

கிரு : கருத்துக்களைப் பிரசாரம் செய்கிறீர்களா, அல்லது உங்கள் அன்றாட வாழ்வையா என்பதைக் கவனியுங்கள். எத்தகைய கருத்தாயிருந்தாலும், அதைப் பிரசாரம் செய்வது அர்த்தமற்றது. எவரும் அதைப்பற்றி அக்கறை எடுக்கப் போவதில்லை. உங்களுக்கே அவற்றில் ஆர்வம் குன்றிவிடும். இது அல்லாமல், உயிருடனுள்ள யதார்த்தங்களை, உங்கள் போராட்டங்களை, அன்றாட கணங்களின் போராட்டங்களை வெளிப்படுத்துவது பிரசாரமல்ல. மக்கள் அந்த நிலையிலே, உங்களிடம் வருகின்றனரேயன்றி நீங்கள் அவர்களிடம் போவதில்லை. உங்கள் வாழ்வில் நீங்கள் பெறும் யதார்த்தங்களையன்றி, இன்னொருவருடைய கருத்துக்களையே நீங்கள் பிரசாரம் செய்கிறீர்கள். இதனாலேயே உங்களுக்கு அக்கறை போய்விடுகிறது. இதை உணர்ந்தால், அதே கருத்துக்கள் உங்கள் வாழ்வைப் பாதிக்கவில்லை என்பது புலனாகும். உங்கள் கூண்டுக்குள் இன்னொருவரை இழுப்பது சுலபம். ஆனால் உண்மையாக வாழ்பவன், ஆர்வத்துடன் போராடுகிறவன், தனது கூண்டுக்குள் பிறரை இழுப்பவனல்லன். அவன் கூண்டுகளை உடைத்தெறிபவன். எத்தகைய சித்தாந்தமும் எனது அக்கறை அல்ல. அவை மனசின் அப்பியாசங்கள்தாம். ஆனால், வாழ்வின் சுகந்தத்தை நுகர்ந்து, வளர்ந்து, அதன் செல்வத்தை அடைய, நமது அநுபவங்களினூடேதான் சென்றாக வேண்டும். இதற்குப் பிரசாரங்கள் அவசியமல்ல. உங்கள் சொந்த வாழ்வே உங்களை உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த வேண்டும். இந்த வாழ்வுக்கு அழுத்தம் கொடுப்பவராக நீங்கள் இருந்தால், துக்கத்தின் கூண்டுக்குள்ளிருந்து வெளியேறுகிறீர்கள்.

கேள்வி : “குழப்பம் நிறைந்த உலகில் ஒரு தளபதியின் தலைமையின் கீழ் பலர் திரள்வது போன்றதல்ல வாழ்வு,” என்று கூறியிருக்கிறீர்கள். இது, அன்றாடச் செயல்முறை வாழ்வுக்கும் சேர்த்துக் கூறப்பட்டதா? தீயணைப்பு, பஞ்ச நிவாரணம் முதலிய வேலைகளுக்கு குழூர்தியாகச் செயல்பட்டுத்தானே ஆகவேண்டும்? மரணதண்டனை ஒழிப்பு, அடிமை ஒழிப்பு, மிருகங்களைச் சித்ரவதை செய்வதையும் கொல்வதையும் ஒழித்தல் - இதற்கெல்லாம், தமக்கு அயலில் உள்ளவர்களுள் இத்தகையவரென்று தெரியவருகிற தனிப்பட்டவர்களிடம் மட்டுமே, பொறுப்பைவிட்டால் போதுமா?

கிரு : நிச்சயமாக அப்படி அல்ல. நான் சொன்னதை நீங்கள் தவறாக எடுத்துக் கொண்டுவிட்டீர்கள். நிச்சயமின்மை, வேதனை, தனிப்பட்ட வாழ்வின் பொருளை அறியாத இருளில் தடுமாறல்-இவற்றின் விளைவாக, இருக்கிற குழப்பத்தை நீங்கள் அதிகப்படுத்துகிறீர்கள். குழப்பம் நிறைந்த பலர் குழுவாகச் சேர்வதால் குழப்பமின்மை வந்துவிடாது. நீங்கள் செய்வதெல்லாம் இதுதான். ஆனால், உங்கள் தனிப்பட்ட அளவில் குழப்பமற்றவராக, அன்புள்ளவராக, பிறரையோ, மிருகங்களையோ சித்ரவதை செய்யாது உள்ளவராக இருந்தால், உங்களைப் போன்றோர்கூடி இயங்குவது தெளிவான விளைவுகளையே ஏற்படுத்தும். வாழ்வின் பொருளைப் புரிந்துகொண்டவர்கள் கூடி இயங்குவது தூய்மையை விளைவிக்கும். இதற்காக, இந்த நிலை வரும்வரை சும்மா இருக்க வேண்டியதில்லை. ஏதோ ஸ்டேஷனுக்கு வந்து சேர்வது போன்றதல்ல இது. உண்மையை அடைய, இடையறாத விழிப்பும் தேர்வும் இருந்துகொண்டே இருக்க வேண்டும். இங்கே வருடா வருடம் கூடுகிற நீங்கள், ஏன் சிநேகபாவத்துடன் - அதாவது, சமூகரீதியான மரியாதைச் சிநேகபாவத்துடன்ல்ல - உண்மையான அன்புடன் கூடிச் செயல்படக்கூடாது? தீயணைப்பதற்கு ஒரு குழு வேண்டும். நிச்சயபுத்தி சம்பந்தப்பட்ட விஷயமல்ல இது. மிருகங்களின் சித்ரவதை விஷயத்தை எடுத்துக் கொண்டால் - அவற்றுக்கு அக்கறை காட்ட முன்வரும் நீங்கள், உங்கள் அயலார்கள் மீது கொடுமையான இரக்கமின்மையைக் காட்டக்கூடும். மிருகங்களையும், இயற்கையையும் நேசிப்பது எளிது. அப்படிப்பட்ட பலர், மனிதர்களை வெறுத்து ஒதுக்குவது எனக்குத் தெரியும். மிருகங்களுக்கு அன்பு காட்டினால், அவை பதிலுக்கு அன்பு காட்டுகின்றன. இது எளிதான ஒரு விஷயம். எளிதானதை மட்டுமே மனிதர்கள் மேற்கொள்கிறார்கள். மனிதர்கள் உங்கள் அன்பை நிராகரிக்கலாம். உங்கள் கருத்துக்களுக்கு மாறானவற்றைச் செய்யலாம்; எனவே அவர்களை நீங்கள் தூரத்தில் வைத்திருக்கிறீர்கள். உங்களுடைய மேலோட்டமான கருணையில் அர்த்தமில்லை. உங்கள் இதயத்திலிருந்த குரூரம் முற்றாக நீக்கப்பட்டுவிட்டதா என்பதில்தான் அர்த்தமுண்டு. பொருள் மீதோ, ஆன்மீக விஷயங்களிலோ பேராசை உள்ளவர்களின் இதயங்களிலிருந்து பிறக்கும் கருணை மேலோட்டமானது. தன்மயமற்று உண்மையிலேயே வாழ்வீர்களானால், மகிழ்ச்சி என்பது என்ன என்று அறிவீர்கள். அத்தகைய மனிதன், மிருகங்கள், அயலவர் உட்பட யாவற்றின் மீதும் கருணை கொண்டொழுகுபவன். இதன் விளைவாகவே, யுத்தமும் சுரண்டலும் மறைய முடியும். எனவே, முக்கியமான கேள்வி, தனிப்பட்டவராக நீங்கள் உங்கள் இதயத்திலிருந்து குரூரத்தை அகற்றிவிட்டீர்களாக இல்லையா என்பதுதான்.

கேள்வி : உண்மையை அறியாவிட்டால், எந்தவிதமான வேலையிலும் சீர்த்திருத்தத்திலும் வெறும் ஒட்டுவேலைகளைத்தானே ஒருவர் செய்ய முடியும்?

கிரு : சமூக சேவை ஓர் ஒட்டுவேலை என்பதுதான் எனது பார்வை. ஆனால், அது தவறு என்று நான் கூறவில்லை. அது நிச்சயமாகவே தேவையான ஒன்றுதான். சமூக நிலையைத் திருத்தியமைத்தாக வேண்டும். இது அத்தியாவசியமானது. ஆனால், தவறான கருத்துகளின் அடிப்படையில் புதிய சமூகம் ஒன்று கட்டி எழுப்பப்படுவதைத் தடுப்பதற்கும் சேவையாளர்கள் வேண்டும்.

கேள்வி : உங்களிடமிருந்து தொழில்கட்சியினர் பெறக்கூடிய பலன் என்ன என்று, ஒரு முக்கியமான இடதுசாரித் தலைவர் என்னிடம் கேட்டார். உங்கள் பதில் என்ன என்று சில வார்த்தைகளில் கூற முடியுமா?

கிரு : எந்தக் கட்சியிலும் இல்லாத ஒருவனிடமிருந்து எந்தக் கட்சியும் பலனடைய முடியாது. எனது முதலாவது பதில், வாழ்வு கட்சிகளாகப் பிளவுண்ட ஒன்றல்ல என்பதாகும். வாழ்வு ஒன்றே. இதனால் யாவருக்கும் சம அளவிலான சந்தர்ப்பம் கிடைத்தாக வேண்டும். ஒரு சிலருக்கோ, பணமுள்ளவருக்கோ, பிறப்புரிமையுள்ள வர்க்கத்தினருக்கோ மட்டுமின்றி, எல்லோருக்கும் சமமான சந்தர்ப்பம் கிடைத்தாக வேண்டும். இதற்கான சட்ட ஒழுங்குகளை நிலைநிறுத்த, உண்மையிலேயே ஓர் அரசு செயல்படுமாயின், அதை அரசு என நாம் வழங்கலாம். அப்போது அது இடதுசாரி அரசுமல்ல, வலதுசாரி அரசுமல்ல. அந்நிலையில், ஒரு பகுதியினரை மட்டுமின்றி எல்லா ஜனங்களையும் அது பாதுகாக்கும். அரசியல் என்பது ஒரு விருட்சத்தின் கிளைகளுள் ஒன்று என்பது எனது அடுத்த பதில். ஒரு விவேகி, விருட்சத்தின் எந்த ஒரு தனித்த கிளையிலும் அக்கறை கொண்டவனல்ல. அவன் விருட்சத்தின் வேர்களைப் புழு அரித்து விடாமல் பாதுகாப்பவன். அவன் வேர்களையே போஷிப்பவன். இதன் விளைவாக, முழு விருட்சமும் மரங்களும் இலைகளும் ஆரோக்கியமடைகின்றன. உயிரும் உத்வேகமும் பெறுகின்றன.

கேள்வி : நேற்று நீங்கள், மனிதனது அச்சமே கடவுளை உருவாக்கிற்று என்கிறீர்கள். அப்படியானால் சிருஷ்டி கர்த்தர், கடவுள் என ஏதும் இல்லையா? நீங்கள் கடவுளைப் பற்றிச் சொல்கிறவை என்னைப் புண்படுத்துகின்றன. கடவுள்தானே வாழ்வு; அன்பு? அல்லது மரத்துப்போன கருத்துகளை மட்டும் தான் நீங்கள் சாடுகிறீர்களா?

கிரு : ஒரு திட்டத்தை உருவாக்கிய தனிப்பட்ட கடவுள் என்ற எதுவும் எனக்கு கிடையாது. வாழ்வுக்குத் திட்டமில்லை. மனிதருக்கு ஒரு நிறை நோக்கமுண்டு. இது, எந்த மகானாலுமோ கடவுளாலுமோ வகுக்கப்பட்டதல்ல. பெரும்பாலோரின் உள்ளங்களில் இந்தக் கடவுள் ஸ்தாபிதமாகி விட்டவர் - இது, இன்னொரு 'நான்' - இதை, மனிதர் வழிபடுகின்றனர். எனக்கு வாழ்வே எல்லாவற்றையும் எல்லாரையும் சிருஷ்டிக்கும் சக்தியாகும். அந்த வாழ்வு, எல்லாவற்றிலும் எல்லாரிலும் வாழ்கிறது. இந்தப் பரிசுத்தவாழ்வை அடைவதுதான், மனிதனது நிறைநோக்கம். தனிப்பட்ட உணர்வுகளிலிருந்து விடுபட்டு, இந்த வாழ்வை அவன் அடையவேண்டும். இவ்விதம் வாழ்வைப் பார்த்தால், நீங்கள் யாவற்றையும் யாவரையும் வழிபடுகின்றீர்கள். முன்னிலைப் படுத்தப்பட்ட ஏதோ ஒன்றையோ, ஒருவரையோ அல்ல. இதிலிருந்துதான், உண்மையான தர்மநோக்கமும் செய்கையும் பிறக்கும். ஆனால் இதைவிட்டு, இப்போது நீங்கள் கொண்டுள்ள மனோபாவத்தை நேர்மையுடன் பார்த்தால், உயர்ந்தவர்கள் என நீங்கள் நினைப்பவர்களுக்கு எவ்வளவு மரியாதை தருகிறீர்கள், தாழ்ந்த நிலையில் இருப்பவர்கள் என நீங்கள் நினைப்பவர்களை எவ்வளவு இகழ்வுடன் பார்க்கிறீர்கள் என்று தெரியவரும்.

கேள்வி : ஒரு ஏழையின் வாழ்வு உங்களுக்கு இருந்ததில்லை. உங்களது பணக்கார நண்பர்களின் துணை எப்போதும் உங்களுக்கு இருந்திருக்கிறது. பாதுகாப்பினை ஒரேயடியாக விட்டுவிடும்படி நீங்கள் கூறுகிறீர்கள். ஆனால், கோடிக்கணக்கான மக்களுக்குப் பாதுகாப்பே இல்லை. ஒருவர் அநுபவியாததை அவரால் அறியமுடியாது என்று கூறும் நீங்கள், வறுமையை அநுபவியாதவர்; எனவே அதை அறிய முடியாதவர்.

கிரு : இந்தக் கேள்வி அடிக்கடி என்னிடம் கேட்கப்பட்டு எனது பதிலைப் பெற்றுள்ள ஒன்று எனினும், இதற்கு மீண்டும் பதில் தருகிறேன். சரீரரீதியான பாதுகாப்பைத் துறக்க வேண்டும் என்று நான் கூறியதில்லை. மனம் தன்னைத் தானே நிரந்தரமாக்குவதற்காக ஏற்படுத்திக் கொள்கிற மனோரீதியான பாதுகாப்புகளே துறக்கப்பட வேண்டியவை. நம்மில் ஒவ்வொருவரும் சரீர்ப் பாதுகாப்பை மட்டுமின்றி மனசின் பாதுகாப்பையும் கூட நாடுகிறோம். மனப்பாதுகாப்புக்காக அதிகாரங்களை நிறுவுகிறோம். இந்த மனப்பாதுகாப்பு, வெறும் மாயையினால் ஆனது என உணர்ந்தால், அதை நாடுவது நின்றவிடும். அப்போது, ஓரளவுக்கு சரீர்ப் பாதுகாப்பு தேவைதான் என்றாலும், அதுகூட அசாத்ய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றல்ல என்பது விளங்கும். இந்த நிலையில், சரீர்ப் பாதுகாப்புக்கும் பெரிய முயற்சிகளை நீங்கள் எடுக்க மாட்டீர்கள். உதாரணமாக,

தீமையை நிராகரித்துப் புனிதத்தை நீங்கள் நாடும்போது, பாதுகாப்பை வேண்டியே அதை நாடுகிறீர்கள். புனிதத்தின் தன்மை அன்றி, உங்கள் பாதுகாப்புத்தான் இங்கே முக்கியமடைகிறது. என்னைப் பொறுத்தவரை, உணர்வும் மனமும் பாதுகாப்பாகத் தங்குகிற கூரை ஏதுமற்ற நிலைதான் முக்கியமானது. ஏழ்மையை அநுபவியாமல் அதை நான் புரிந்துகொள்வதெப்படி என்கிறீர்கள். எனக்கு மனோரீதியாகவோ, சரீரரீதியாகவோ உள்ள பாதுகாப்புகளில் அக்கறையில்லாததால், பிறர் எனக்குத் தருவதை ஏற்கிறேனா, உழைத்து உண்கிறேனா என்ற பேதம் எனக்கு இல்லை. நான் இந்தப் பிரயாணங்களைச் செய்வதிலும் எனக்கு அக்கறை இல்லை. அழைத்தால் வருகிறேன். அவ்வளவுதான். என்னுடைய தேவைகள் மிகவும் சுருக்கமானவை. உலகத்துச் செல்வமும் வறுமையும் பிரச்சனை ஆகாதவிதமாக, அவனாடே வாழ்வு பிரவகிக்கிறது. (1929-44)

லயம், ஏப்ரல் 1995.

8. முரண்பாடு

அவர் பிரபலமான, ஸ்திரமான ஒரு அரசியல்வாதி. ஓரளவுக்கு முரட்டுத்தனமான தன்முனைப்பும் அதன் விளைவான ஒரு பொறுமையின்மையும் அவரிடம் இருந்தன. மிக உயர்ந்த கல்வியைப் பெற்றவராதலால், அவரது விளக்கம் நிரடலாகவும் பெரிதாகவும் இருந்தது. திருப்திகரமான முடிவையே நாடுபவராதலால் சூட்சுமத்தை மேற்கொள்ள அவரால் முடியவில்லை. அவர்தான் மக்கள், அவர்தான் அரசு, அவர்தான் ஆட்சி. அவர் பேச்சு அருவிபோல் விழுந்து கொண்டிருந்தது. இந்த அருவிப்போக்கே அவரது பேச்சை முறியடித்தும் கொள்கிறது. ஊழல்வசப்படாதவர் அவர். மக்களின் மீதான அவரது செல்வாக்கு, அதில்தான் தங்கியிருந்தது. இந்த அறையில், அவர் விசித்திரமான ஒரு அசௌகர்யத்துக்கு ஆட்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். இப்போது, அவரிடத்திருந்த அரசியல்வாதி வெகுதூரத்துக்கு விலகிப் போய்விட்டான். ஆனால், மனிதன் எஞ்சியிருந்தான். சிறு கலக்கத்துடன் தன்னைத் தானே உணர்ந்த நிலையில், படபடப்பும் அடித்துப்பேசும் தன்மையும் போய்விட்டன. எஞ்சியிருந்தவை, கலக்கம் சேர்ந்த விசாரணையும் அநுசரணையும் சுயரகசியங்களை வெளிக்காட்டும் மனப்பான்மையும்தான்.

முன்மாலைச் சூர்யனின் ஒளி, ஜன்னலினுடே வந்தபடியிருந்தது - அதோடு வாகன இரைச்சலும். அன்றைய தினத்தை முடித்துக்கொண்டு, கிளிகள் - பச்சை மின்னொளிகள் - நகரின் மரங்களில் பத்திரமாக அடங்குவதற்குப் பறந்து வந்து கொண்டிருந்தன. நகரின் தெருவோரங்களிலும் பிரத்யேகமான தோட்டங்களிலுமிருந்த பெருமரங்களை நோக்கிப் பறந்து வந்து கொண்டிருந்தன. பறக்கும்போதே அக்கிளிகள் குரூபமாகக் கீறிச்சிட்டன. அவை நேர்க்கோட்டில் பறக்கவில்லை. கீழ்பதிந்தெழுந்து, பக்கவாட்டுகளிலும் அப்படியும் இப்படியுமாகப் பறந்தபடி, இடைவிடாமல் கூக்குரலிட்டுப் பேசிக்கொட்டியபடிதான் பறந்தன. அவற்றின் சீரற்ற பறப்பும் பேச்சும், அவற்றின் அழகிற்கே முரண்பட்டிருந்தன. வெகுதூரத்தில், கடலில் ஒற்றை பாய்மரத்துணி ஒன்று வெண்மையாகத் தெரிகிறது. முரண்பட்ட எண்ணங்களுடனும் நிறங்களுடனும், அந்த அறையினுள் ஒரு சிறு கூட்டமளவு மனிதர்கள் நிரம்பினர். ஒரு நாய்க்குட்டியும் உள்ளே வந்தது. சுற்றிலும் நோட்டம் விட்டது. உடனே வெளியேறிவிட்டது - யாராலும் கவனிக்கப்படாமலே. ஓர் ஆலயத்தின் மணி ஒலித்தது.

“நமது வாழ்வில் ஏன் இந்த முரண்பாடு?” அவர் கேட்டார். சமாதான லட்சியத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறோம்; அஹிம்சையைப் பற்றிப்

பேசுகிறோம். இருந்தும் போருக்கே அடிக்கல்லை நாட்டுகிறோமே? நம் யதார்த்தவாதிகளாக அல்லவா இருக்கவேண்டும்? கனவு காணக்கூடாது. நமக்கு சமாதானமே லட்சியம் இருந்தும், நமது நாளாந்தச் செய்கைகள் நம்மை யுத்தத்துக்கே இட்டுச் செல்கின்றன. நமக்கு வேண்டியது ஒளி; ஆனால், நம் ஜன்னலை மூடிவிடுகிறோம். நமது எண்ணங்களின் இயக்கமே ஒரு முரண்பாடுதான்: வேண்டும் - வேண்டாம். இந்த முரண்பாடு, நமது இயற்கையோடு இணைந்ததாகத்தான் இருக்கிறதுபோலும். ஆகையால், நம் முழுமையடைய முடிவுமென்று நம்புவதற்கில்லை. அன்பும் வெறுப்பும், இணைந்தே நடக்கின்றனபோலும். ஏன் இந்த முரண்பாடு? இது தவிர்க்க முடியாத ஒன்றா? அதை விலக்க முடியுமா? நவீன அரசு, முற்றிலும் சமாதானத்துக்கே என இயங்க முடியுமா? ஒன்றே ஒன்றாக அது ஆவது சாத்தியமா? அது சமாதானத்துக்காக தொழிற் பட்டபடியே, யுத்தத்துக்கு ஏற்பாடு செய்தாக வேண்டியுள்ளது. எப்போதும் யுத்த சந்ந்தராக இருந்தபடியே, சமாதானத்தை லட்சியமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டியுள்ளது.

ஒரு குறிப்பிட்ட புள்ளியிலிருந்து, லட்சியத்திலிருந்து மாறுபடுவது முரண்பாட்டை விளைவிக்கும் பட்சத்தில், ஏன்தான் அந்த குறிப்பிட்ட புள்ளி நமக்கு? ஏன் அந்த லட்சியம்? இதுதான் முடிவு - இதுதான் லட்சியம் - என்ற நிலை நமக்கு இல்லையானால், முரண்படுவதற்கு எதுவும் இராது! நாம் ஒரு புள்ளியை நிர்மாணிக்கிறோம். பிறகு, அதிலிருந்து விலகி அலைகிறோம்; இது முரண்பாடு என்று கருதப்படுகிறது. பல்வேறுபட்ட வகைகளில் நாம் ஒரு முடிவுக்கு வருகிறோம். பல்வேறு தளங்களால் ஒரு முடிவுக்கு வருகிறோம். அதன்பிறகு, அந்த முடிவுக்கு அல்லது லட்சியத்திற்கு இணங்கி வாழ்ந்துவிட முயற்சிக்கிறோம். இது நம்மால் முடியாததாகும்போது, ஒரு முரண்பாட்டை உண்டாக்கி விடுகிறோம். இதற்குப் பிறகு, நமது லட்சியத்துக்கும் அதற்கு முரண்பட்ட எண்ணம் அல்லது செய்கைக்கும் இணைப்பு ஏற்படுத்த, ஒரு பாலம் கட்டுகிறோம். இப்படிப் பாலம்கட்டும் முயற்சியையே 'விடாப்பிடிவாதம்' என்கிறோம். முடிவுகளை, லட்சியங்களை விடாப்பிடிவாதமாக வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களான விடாமுயற்சிக்காரர்களை, எவ்வளவு தூரம் நாம் மதிக்கிறோம். அத்தகையவனை நாம் உந்ந்த மனிதன், பெரியன், புனிதன் எனக் கொள்கிறோம். ஆனால், பைத்தியங்கள் கூட 'விடாப்பிடிவாத'க்காரர்தாம். அவர்களும், தாங்கள் கட்டிய முடிவைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொள்பவர்தாம். தன்னை நெப்போலியன் என்று முடிவுகட்டிக் கொண்டவனிடத்தில் முரண்பாடு இல்லை. அவன் தனது முடிவின் உருவம். தான் கட்டிய முடிவோடு முற்றிலும் பிடிவாதமாக ஒட்டி நிற்பவன், உண்மையில் நிதானம் தவறியவன்தான்.

லட்சியம் என்று நாம் கூறும் 'முடிவு', எந்தத் தளத்திலும் தீர்மானிக்கப்படக்கூடும். வெளிமனத்திலும் அது நிர்மாணிக்கப்படலாம். உள்மனத்திலும் நிர்மாணிக்கப்படலாம். நிர்மாணித்ததும், நமது செய்கைகளை அதற்கு ஏற்றது ஆக்க முயற்சிக்கிறோம். இதன் விளைவாக, இதில் தோல்வி காணும்போது முரண்பாடு உண்டாகிறது. ஆனால், முக்கியமான விஷயமோ, எப்படி லட்சியத்துக்கு இணங்க 'விடாப்பிடிவாதமாக' நடப்பது என்பதல்ல. எதற்காக இந்த லட்சியத்தை, முடிவை நாம் தயாரித்தோம் என்பதை அறிவதுதான் முக்கியம். ஏனெனில், இந்த லட்சியம் இல்லையாயின் நம்மிடமுள்ள முரண்பாடும் இல்லையாகும். எனவே, ஏன் நமக்கிந்த லட்சியம்? ஏன் முடிவுகட்டுகிறோம்? லட்சியம், செயலாற்றுவதற்கு தடையிடுவதல்லவா? செயலாற்றலை வளைத்து நெளித்து, அதை ஆதிக்கம் கொள்வதற்காக அல்லவா லட்சியம் வந்து நிற்கிறது? லட்சியமே இல்லாமல் செயலாற்ற முடியாதா, என்ன? லட்சியம் என்பது, மனித மனத்தினது பின்னணியிலிருந்து பிறக்கும் எதிரொலியாகும். சிறுவயதிலிருந்து பழக்கப்படுத்தப்பட்ட ஒரு மனப் பழக்கத்திலிருந்து பிறக்கும் எதிரொலியே, எமது முடிவும் லட்சியமும். எனவே, அது மனிதனுக்கு குழப்பத்திலிருந்து விடுதலையளிக்க மாட்டாதது. மனிதனுக்கும் மனிதனுக்குமிடையே பிளவை அதிகப்படுத்துவதைத்தான், பிளவின் மூலம் வீழ்ச்சியை உண்டாக்குவதைத்தான், லட்சியத்தினாலும் முடிவுகட்டப்பட்ட கொள்கையினாலும் செய்யமுடியும்.

ஒரு ஸ்திரமான புள்ளி, விலகுவதற்கென்று ஒரு குறிக்கோள் இல்லையானால், விடாப்பிடிவாதம், முரண்பாடு ஏதும் இராது. அப்போது, அந்தந்தக் கணத்துக்கான செயலாற்றல் பிறக்கும். அந்தக் கணத்தின் முழுக்களத்தையும் சந்திக்கும் செயலாற்றல், எப்போதும் முழுமையானது. சத்தியமானது. சத்தியமயமான எதுவும் லட்சியமல்ல. புராணத்தனமானதல்ல. நேர்முக உண்மையாக உள்ளதுதான் உண்மை. நேர்முக உண்மை எதையும் புரிந்துகொண்டு, அதற்கு நாம் ஈடுகொடுக்க முடியும். நேர்முக உண்மையைப் புரிந்து கொள்வதன்மூலம் விரோதம் பிறக்காது; ஆனால், லட்சியங்களோ விரோதங்களை உண்டாக்குகின்றன. லட்சியங்கள் அடிப்படைப் புரட்சியை உண்டாக்க மாட்டா. அவை உண்டாக்கக்கூடியது எதுவும், இன்னொரு வகையில் தொடரும் பிழையாகவே முடியும். அடிப்படையான, எப்போதும் நிகழ்கிற புரட்சி, கணந்தோறும் நிகழும் புரட்சிதான். இந்தக்கணம், எந்த லட்சியத்திலும் தங்கியதல்ல. எனவே, முடிவு கட்டப்பட்ட கொள்கையிலிருந்து விடுபட்டுள்ள ஒன்றிது.

“இந்த அடிப்படையில் ஒரு அரசை நடத்த முடியாதே! அரசை நடத்துவதற்கு, ஒரு குறிக்கோளுடன் ஒரு வரைபடத்திற்கேற்பவே செயலாற்றவேண்டும். இந்தக் குறிப்பிட்ட பிரச்னை பற்றி, ஒன்று திரட்டப்பட்ட முயற்சி வேண்டும். நீங்கள் சொல்வது ஒரு தனி மனிதருக்கு ஒத்துவருகிறது. என்னைப் பொறுத்தவரையில், என் வாழ்வுக்கு அது பெருத்த உபயோகங்களைத்தரும் எனக் காண்கிறேன். ஆனால், பொதுவாழ்விற்கு, மக்கள் தொகையினரின் செயலாற்றலுக்கு இது உதவாது.”

திட்டமிட்ட செயலாற்றல், இடைறாத மாற்றங்களை வேண்டுவதாகும். மாறிக்கொண்டே போகும் சூழ்நிலைக்கேற்ப, மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டே ஆக வேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட புள்ளிக்கேற்ப செயலாற்றுவதென்பது, ஸ்தூல உண்மைகளையும் மனப்போக்குகளையும் நிராகரிப்பதாகும் என்பதால், அது தோல்வியடையவே செய்யும். ஒரு பாலம் கட்டும்போது, பாலத்துக்கான வரைபடம் மட்டும் போதாது. பாலம் நிற்கப் போகும் நிலத்தின் தன்மையையும் நாம் அவதானித்தாக வேண்டும். பரிபூரணமான செயலாற்றல் பிறக்க வேண்டுமானால், எல்லா ஸ்தூல உண்மைகளையும் மனித மனத்தின் எல்லாவிதமான அழுத்தங்களின் போக்கையும் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். இப்படிப் புரிந்துகொள்வதென்பது, எந்த ஒரு வரைபடத்திலும் தங்கியிருக்கும் ஒன்றல்ல. அப்படிப் புரிந்துகொண்டு செயலாற்ற, வெகுவேகமாக ஈடுகட்டும் சக்தி வேண்டும். இதுதான் தீட்சண்யம் வாய்ந்த அறிவாகும். இத்தகைய அறிவு இல்லாத பட்சத்தில்தான், லட்சியங்களையும் குறிக்கோள்களையும் முடிவுகட்டிய கொள்கைகளையும் பற்றிக் கொள்கிறோம். அரசு என்பது ஒரு ஜடமன்று. அதன் தலைவர்கள், ஒன்றைப் பற்றிக் கொண்டு நின்றாவிடலாம். ஆனால் அரசு, தனி மனிதனைப் போன்று உயிருடன் இயங்குவது; உயிர்ச்சக்தியுடன் இயங்குவது. உயிர்ச் சக்தியுடன் இயங்கும் ஒன்றை, ஒரு வரைபடத்திற்குள் திணிக்க முடியாது. நாம் பொதுவாக, அரசைச் சுற்றிச் சுவர்களை எழுப்புகிறோம். லட்சியங்கள் என்ற சுவர்களை எழுப்புகிறோம். முடிவுகட்டப்பட்ட கொள்கைகள் என்ற சுவர்களை, இவற்றின் மூலம் அரசைக் கட்டிப் போட்டுவிடலாம் என்ற நம்பிக்கையில் எழுப்புகிறோம். ஆனால், உயிருள்ள ஒன்றை, ஏதோ ஒருவகையில் கொல்லாமல் கட்டிப்போட முடியாது. எனவே நாம், அரசை ஒவ்வொரு வகைகளில் கொன்றுவிடுவதற்கு ஏற்பாடுகளைச் செய்கிறோம்; பிறகு அதை நமது வரைபடத்திற்கு ஏற்ப, நமது லட்சியத்திற்கு ஏற்பத் திருகி வளைக்கிறோம். செத்துப்போன ஒன்றைத்தான் ஒரு வரையறைக்குள் திணிக்கலாம். ஆனால், வாழ்க்கை இடையறாது மாறியபடி இருப்பதால், அதை ஒரு குறிப்பிட்ட

வரையறைக்குள் அல்லது முடிவுக்குள் பலாத்காரமாகத் திணித்ததும் உடனே முரண்பாடு பிறக்கிறது. ஒரு வரையறைக்குள் நிர்ப்பந்தப்படுத்துவது, தனி மனிதனைத் தவிடுபொடியாக்கி, அதன் விளைவாக அரசையும் வீழ்ச்சியடையச் செய்கிறது. லட்சியம் எதுவும் வாழ்வைவிட உந்நதமானதல்ல. வாழ்வைவிட உந்நதமானதென லட்சியத்தைப் பற்றி நாம் நினைத்தால், மிஞ்சுவது குழப்பமும் போராட்டமும் பெரிய துன்பமும்தான்.

(‘Contradiction’, *Commentaries on Living*, 1956.)

அஃகீக், 1973.

லயம், அக்டோபர் 1995.

9. ஊற்று

டிசம்பர் 3, 1961, சென்னை.

ரம்யமான அந்தத் தெருவில், ஒரு எண்ணெய் விளக்கு எரிகிற சிறு குடிசையினுள், அவனும் அவளும் வாய்ச்சண்டை போட்டவண்ணம் இருக்கிறார்கள். கீறிச்சிடும் குரலில் அவன், பணம் சம்பந்தமாக ஏதோ உச்ச ஸ்தாயியில் கூக்குரலிடுகிறான். அரிசி வாங்குவதற்களவாக ஏதும் மீதி இல்லை. அவன் ஒடுங்கி, தாழ்ந்த தொனியில் ஏதோ முணுமுணு என்கிறான். அவளுடைய குரல் ரொம்ப தூரத்துக்கு கேட்கிறது. ஜனநெரிசல் நிறைந்த பஸ்சின் ஒலிமட்டுமே, அவள் குரலை மூழ்கடிக்கிறது. பனைகள் மௌனித்து நிற்கின்றன. சவுக்க மரங்களின் இறகு நுனிகளில்கூட அசைவில்லை. சிறிது நேரத்துக்கு முன்பு சூரியன் அஸ்தமித்துவிட்டதால், சந்திரனற்ற இருள் பரவியிருக்கிறது. கடலருகே இருக்கிற ஒரு புராதனக் கோவிலைப் பார்க்கப்போன பயணிகளுடன், ஒன்றடுத்து ஒன்றாக பஸ்களும் கார்களும் திரும்பிக் கொண்டிருக்கின்றன. அவை மறைய, தெரு மீண்டும் நிசப்தமாகிறது. ஒரு முழுநாளின் வேலை தந்த அசதியுடன் செல்கிற சில கிராமத்துக்காரர்கள், தாழ்ந்த குரலில் பேசியபடி கடந்து செல்கிறார்கள். அப்போது, அறிமுகமற்ற அந்தப் பிரமாண்டம் நெருங்கி, நம்பமுடியாத மென்மையுடனும் பரிவுடனும் அங்கே சம்பவிக்கிறது. மிக எளிதில் அழிக்கக்கூடிய, புதிய வஸந்தத் தளிர் இலையின் பாதுகாப்பாற்ற தன்மையுடன், அதே சமயத்தில் எல்லையற்ற அழிவின்மையுடன், அந்த பிரம்மாண்டம் சம்பவித்து நிற்கிறது. எல்லா எண்ணங்களும் உணர்ச்சிகளும் மறைந்து, எவர், எது என்று அடையாளம் கண்டு அறிகிற இயக்கம் ஒடுங்குகிறது.

பணம் எவ்வளவு முக்கியமானதாகிவிட்டது என்பது விசித்திரம்தான். கொடுப்போனுக்கும் வாங்குவோனுக்கும், அதிகாரத்திலிருக்கிற மனிதனுக்கும் ஏழைக்கும், சதா சர்வமும் பணத்தைப்பற்றியே பேச்சு. இன்றேல், பணத்தைப் பற்றிப் பேசுவது இங்கிதமல்ல என்ற நிலையில், பேச்சில்லாவிட்டால், பணத்தைப் பற்றியே பிரக்ஞை - நல்லது செய்ய, கட்சிக்காக, கோவிலுக்காக, அரிசிக்காக. ஒருவருடைய மதிப்பு என்ன என்பதை அவருடைய சமூக நிலைமை, பட்டங்கள், அவருடைய புத்திசாலித்தனம், திறன் ஆகியவற்றுடன், அவர் எவ்வளவு பணம் பண்ணுகிறார் என்பதன் மூலமும் அறிமுகம் செய்துவைக்கிறார்கள். பணக்காரர்களின் பொறாமை, ஏழ்மையின் பொறாமை. பகிரங்கத்தின் கவனத்தைப் பெறும் போட்டி, கல்வியறிவு, துணிமணிகள், சம்பாஷணைத் திறன்,

ஒவ்வொருவருக்கும் எவரையாவது க்வரும் நோக்கம். கவரப்படுவது எவ்வளவு பெரிய கும்பலாக இருக்கிறதோ, அவ்வளவுக்குத் தேவலை. அதிகாரசக்தி நீங்கலாக, பணம்தான் மற்றைய எல்லாவற்றையும்விட முக்கியமானது. அதிகாரசக்தியும் பணமும், அபாரமான சேர்க்கைதான். சாமியாரிடம் பணமில்லை. ஆனால், அதிகாரம் இருக்கிறது. சாமியார், பணக்காரனையும் ஏழையையும் சேர்த்து வசக்கிவிடுகிறார். அரசியல்வாதியோ, தேசத்தையும் சாமியாரையும் இருக்கிற கடவுள்மார்களையும், ஏணிப்படிகளாக்கி உச்சியில் ஏறி நின்று, அதிகாரத்தின் மூர்க்கம், ஆவல் ஆகியவை எவ்வளவு அபத்தமானவை என்ற விஷயத்தை எடுத்துரைக்கிறான். பணமும் அதிகாரமும் எவ்வளவுக்குத் தேவை என்பதற்கு எல்லையில்லை. எவ்வளவு அதிகம் இருக்கிறதோ அதைவிட அதிகம் தேவைப்படுகிறது - முடிவற்று. ஆனால், பணத்துக்கும் அதிகாரத்துக்கும் அடியில், மறுத்துவிட இயலாத துயர் குடிகொண்டுள்ளது. அதைக் கொஞ்சம் அந்தப்புறம் போட்டு வைக்கலாம். மறக்க முயற்சிக்கலாம். ஆனால் அது அங்கே நிரந்தரமாகவே இருக்கிறது. தர்க்கவாதங்களின் மூலம் அதை ஒதுக்கிப் பார்க்கலாம். ஆனால் அது, எதன் மூலமும் சிகிச்சை செய்து ஆற்றிவிட முடியாத ஒரு ஆழமான புண்ணாக, அங்கேயே குடி இருக்கிறது.

அதிலிருந்து முற்றாக விடுபடவேண்டும் என்று, எவருக்கும் தோன்றுவதில்லை. அதுதான் என்ன விஷயம் என்று புத்தகங்களில் சொல்லி இருக்கிறதே! புத்தகங்கள், வார்த்தைகள், முடிவுகள் - இவை முக்யத்துவம் பெற்றுவிடுகின்றன. ஆனால், கருத்துக்களினால் கோக்கப்பட்டு, துயர் அங்கேயே குடியிருக்கிறது. அப்புறம், சரீர மனோதிருப்திகள் அர்த்தம் பெறுகின்றன. பல்வேறு வகை ஆழங்களுக்குப் போகிறவை யென்றாலும்கூட, மனோதிருப்திகள் யாவுமே மேல்தோல் அளவானவைதான். ஆனால், துயரத்தை ஏய்த்துவிடமுடியாது. அதன் ஹ்ருதய மையத்தினுள்ளே ஊடுருவாமல், அதற்கு முடிவு காணமுடியாது. ஒரு மூலையையும் விட்டுவைக்காமல், உன்னுள்ளேயே நீ அகழ்ந்து சென்றாக வேண்டும். தந்திரங்கள் நிறைந்த மனத்தின், ஒவ்வொரு தெளிவையும் திருப்பத்தையும், எல்லாவற்றையும் பற்றி - எல்லா உணர்ச்சிகளையும், உன்னிடத்தே ஒவ்வொரு விஷயமும் உண்டாக்குகிற பிரதிபலிப்புகள் யாவற்றையும் - எவ்வித கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளும் அடக்காமல், அவற்றுக்கு மாற்றுத் தேடாமல் அவதானித்தாக வேண்டும். இது, ஒரு ஆற்றின் எதிர்திசையில் அதன் மூலச்சுனைக்குச் செல்வது போன்றது. ஆறு தானாகவே உன்னை அங்கு கொண்டு சேர்க்கும். துயரின் ஹ்ருதய ஊற்றுக்கான, ஒவ்வொரு நூலிழைத் தடயத்தையும் நீ தொடரவேண்டும். அவதானித்தலும் உற்றுச் செவி சாய்த்தலுமே நீ

செய்ய இருப்பவை. யாவும் பட்டவர்த்தனமாக நீ கண்டு
கொள்வதற்கென இருக்கின்றன. சந்திரமண்டலத்துக்கு அல்ல.
கோவில்களுக்கு கடவுளர்களைத் தேடி அல்ல - உன் உள்ளத்திலேயே
நீ யாத்திரை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

உடனடி மின் வேகத்துடன் உன்னுள்ளே காலெடுத்து வைத்து,
ஒரே வீச்சில் துயரத்தை முடிவு கொள்ளவும் இயலும். அல்லது
சோம்பலுடன், மங்கிய உணர்வு/சக்தியுடன், யாத்திரையை நீண்ட
ஒன்றாக்கிக் கொள்ளவும் முடியும். துயரத்தினை முடிவு காண்பதற்கு,
அளவற்ற உணர்வு/சக்தி இருந்தாகவேண்டும். மனோதிருப்திகளில்
ஈடுபடுவதன் மூலம், உணர்வின் வேகத்தை கொண்டு வந்துவிட
முடியாது. சரீரத்தின் மூலமாகவும் மனசின் ஈடுபாடுகள் மூலமும்,
திருப்திகளை நாடுதல் நிறுத்தப்பட்டால், அங்கே உணர்வின் வேகம்
சுயமாகவே எழுகிறது.

(Krishnamurti on Education, 1974.)

படிமம், 1981.

வயம், அக்டோபர் 1995.

10. உண்மையான கல்வி

உங்களுக்குத் தெரியுமோ என்னவோ, நீங்கள் வாழும் இந்த மலைப்பள்ளத்தாக்கு, நான் கண்ட மிக அழகான இடங்களுள் ஒன்று. விசேஷமாக, மாலைகளிலும் விடிகாலைகளிலும், இந்தப் பள்ளத்தாக்கினுள் ஊறி ஊடுருவும் மௌனத்தைக் கவனித்திருக்கிறீர்களா? இதைச் சுற்றி, உலகின் மிகப் புராதனமான குன்றுகள் நிற்கின்றன. மனிதன் இவற்றை இன்னும் பாழடிக்கவில்லை. நகரங்களிலும் மற்றும் எங்கேயும் சரி, வீடுகளுக்காக மரங்களை வெட்டி வீழ்த்தி, காற்றை கார்களாலும் தொழில் ஆலைகளாலும் அசுத்தமாக்கி, மனிதன், இயற்கையை அழித்தபடி இருக்கிறான். மனிதன், மிருகங்களை அழிக்கிறான். புலிகள், மிகச் சொற்பமானவை தாம் விட்டுவைக்கப்பட்டுள்ளன. ஜனங்கள் மேலும் மேலும் பிறக்க அவர்களுக்கு இடம் தேவைப்படுவதால், யாவற்றையும் மனிதன் அழிக்கிறான். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மனிதன் உலகெங்கும் அழிவைப் பரப்புகிறான். கொஞ்ச ஜனங்களும், பாழாகாத இயற்கையும், மௌனமும், நிசப்தமும், அழகும் உள்ள இந்தப் பள்ளத்தாக்கைப் போன்ற இடத்துக்கு வரும்போது, திடீர் வியப்பாயிருக்கிறது. ஒவ்வொரு தடவையும் இங்கே வரும்போது, இந்த நிலத்தின் புதுமை தெரிகிறது. ஆனால், நீங்கள் இந்த இடத்துக்குப் பழக்கப்பட்டு விட்டீர்களோ என்னவோ? குன்றுகளை நீங்கள் இப்போது பார்ப்பதில்லை. பறவைக் குரல்களை இப்போது கேட்பதில்லை. மரங்களில் காற்றின் ஓசைக்குச் செவி கொடுப்பதில்லை. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக, உங்களுக்கு அசிரத்தை வந்துவிட்டது.

கல்வி என்பது புத்தகங்களில் மட்டுமில்லை. விபரங்களைச் சேகரிப்பதில் மட்டுமில்லை. எவ்விதமாக அவதானிக்க வேண்டும்? புத்தகங்கள் சொல்வது சரியா தவறா என்று, எவ்விதமாக அவற்றுக்கு காதுகொடுக்க வேண்டும் என்பதில்கூட, கல்வி தங்கி இருக்கிறது. இதெல்லாம் கல்வியின் அங்கம். பரீட்சை பாஸாகி, கல்யாணமாகி, வாழ்வில் இறங்குவதுக்காக மட்டும் உள்ள கல்வி போதாது. பறவைகளின் குரல்களைக் கேட்பது, ஆகாயத்தை பார்ப்பது, ரசிப்பது, ஒரு மரத்தின் அபூர்வ அழகைக் காண்பது, குன்றுகளின் வடிவங்களைப் பார்ப்பது, இவற்றுடன் சேர்ந்து உணர்வது - உண்மையில், நேரடியாக இவற்றுடன் இணைவது - எல்லாம் கல்வியாகும். நீங்கள் வளர வளர, இந்த செவியுணர்வு, பார்வை, யாவும் துரதிர்ஷ்டவசமாக மறைகின்றன. ஏனெனில், உங்களுக்கு கவலைகள் பிறந்துவிடுகின்றன. நிறையப் பணம், நல்ல கார், நிறைய அல்லது கொஞ்சம் குழந்தைகள் ஆகியன வேண்டும் என்ற விதமான கவலைகள். நீங்கள் பொறாமைக்காரராகி,

அபிலாசைகளுக்கு வசப்பட்டு, பேராசையாலும் அருவையினாலும் பீடிக்கப்படுகிறீர்கள். எனவே, பூமியின் அழகை இழக்கிறீர்கள். உலகில் இன்று நடந்து கொண்டிருப்பவை என்ன என்று உங்களுக்குத் தெரியும். சமகால சம்பவங்களைத் தெரிந்துக்கொண்டுதான் வருகிறீர்கள். யுத்தங்களும் புரட்சிகளும், தேசத்துக்கு எதிராக தேசம் பிரிந்து பிறக்கும் எதிர்ப்புகளும். இந்த தேசத்திலும்கூட பிளவு, பிரிவினை, மேலும் மேலும் மக்களின் அதிகரிப்பு, வறுமை, அவலம், அசிரத்தையின் மையின் பூரணமான குளறுபடிகள். தான் மிகவும் பாதுகாப்பாக உள்ளவரையிலும், மற்றவனுக்கு என்ன நடக்கிறது என்பதைப் பற்றி மனிதனுக்குக் கவலை இல்லை. இந்தவிதமாகச் செயல்படும் கட்டமைப்புக்குள் உங்களைப் பொருத்திவிடும் நோக்கத்துடனேயே, நீங்கள் கல்வி புகட்டப்படுகிறீர்கள். இது புத்திகவாதீனம் இல்லாத உலகம் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? இந்தச் சண்டைகள், சச்சரவுகள், ஒருவரை ஒருவர் உபத்திரவப்படுத்துதல், கிழித்தெறிதல் எல்லாம் புத்திகவாதீனமற்ற செயல்கள் என்று உங்களுக்குப் புரிகிறதா? நீங்கள் இதற்குள்ளே பொருந்திவிடுவதற்கு ஏற்ற மாதிரியே வளரவிருக்கிறீர்கள். இதுதான் சரியான படிப்பா? நீங்கள் விரும்பியோ, விரும்பாமலோ இந்த பைத்யக்காரச் சமூகக் கட்டுக்குள் பொருத்தப் படுவதற்காகத்தானா, கல்வி அமையவேண்டும்? மறுபுறம், உலகம் பூராவும் மதங்களின் பாடு என்னவாகிக் கொண்டிருக்கிறது தெரியுமா? இதில்கூட மனிதன் சிதைந்து கொண்டிருக்கிறான். இன்று எவரும் எதையும் நம்புவதில்லை. மனிதனுக்கு நம்பிக்கை போய்விட்டது. மதங்கள் எல்லாமே பிரம்மாண்டமான பிரசாரங்களின் விளைவுகளாகி உள்ளன.

நீங்கள், இளமையும் புத்துணர்வும் குழந்தைமையும் கொண்டுள்ள இந்தப் பருவத்தில், உலகின் எல்லா அழகுகளையும் காண உங்களுக்கு முடிகிறதா? உங்களிடத்தில் பிரியத்தின் குணம் உள்ளதா? இவற்றினை உங்களால் பாதுகாத்து வைத்துக் கொள்ள முடியுமா? இன்றேல், நீங்கள் வளர்ந்ததும் சமரசங்களில் ஈடுபட்டுவிடுவீர்கள். எளிதாக வாழும் முறை அதுவாகவே இருக்கிறது. நீங்கள் வளர்ந்துவரும்போது, உங்களில் சிலர் புரட்சிகரமாகிவிடலாகும். ஆனால், அந்தப் புரட்சிகரம் கூட பிரச்னையைத் தீர்க்காது. சிலர் சமூகத்திடமிருந்து ஓடிப்போக முயற்சிப்பீர்கள். ஆனால் அப்படி ஓடுவதில் அர்த்தம் இராது. நீங்கள் சமூகத்தினை மாற்றியாக வேண்டும். மனிதர்களைக் கால்வதன் மூலம் அல்ல. சமூகம் என்பது நீங்களும் நானும். நீங்களும் நானும் சேர்ந்தே, நாம் வாழ்கிற இந்தச் சமூகத்தினைப் படைக்கிறோம். எனவே, நீங்கள் மாற்றமடைய வேண்டும். நீங்கள் இந்த குருபமான சமூகத்துக்குள் பொருத்த முடியாது. இந்நிலையில் நீங்கள் செய்யப்போவதென்ன?

நீங்கள் - இவ்வளவு அழகிய பள்ளத்தாக்கில் வாழும் நீங்கள் - வெறுப்பும் குழப்பமும் யுத்தங்களும் நிரம்பிய உலகத்தினுள், தூக்கி வீசப்பட போகிறீர்கள். அப்போது, எல்லா பழைய மதிப்பீடுகளையும் ஏற்று, அவற்றுடன் பொருந்தி, சமரசம் செய்து கொள்ளப் போகிறீர்களா? இந்த மதிப்பீடுகள் என்னவென்று உங்களுக்குத் தெரியும். பணம், பதவி, மதிப்பு, அதிகார சக்தி - இவைதான் மனிதனுக்கு முக்கியமானவை. நீங்களும் இந்த மதிப்பீடுகளுடன் பொருத்த வேண்டும் என்று கூறுகிறது சமூகம். ஆனால், இப்போதே நீங்கள் சிந்திக்கவும், அவதானிக்கவும், புத்தகங்களை மீறி உங்களையே அவதானித்துக் கற்கவும், சுற்றி நிகழ்கிறவற்றுக்குச் செவிகொடுத்து கற்கவும் ஆரம்பித்தால், முற்றிலும் வேறுபட்ட மானிடராக நீங்கள் வளர்ச்சி அடைவீர்கள். அக்கறையும் பிரியமும் மக்கள் மீது அன்பும் கொண்ட மானுடராவீர்கள். இவ்விதம் நீங்கள் வாழ்வீர்களானால், உண்மையான ஆன்மநெறி கொண்ட வாழ்வினை அடையவும் கூடும்.

எனவே, இயற்கையைக் கவனிக்கவும். மா, புளி முதலிய மரங்களின் மலர்ச்சியைக் கவனியுங்கள். விடிகாலையிலும் மாலையிலும், பறவைகள் எழுப்பும் குரல்களைக் கேளுங்கள். தெளிந்த வானத்தை, நகடித்திரங்களை, அந்தக் குன்றுகளின் பின்னாடி எவ்வளவு அற்புதமாக சூர்யன் அஸ்தமிக்கிறது என்பதைப் பாருங்கள். வர்ணங்களை, இலைகளில் தெறிக்கும் ஒளியை, பூமியின் அழகை, செழிப்பைப் பாருங்கள். இந்த அழகுகளைப் பார்த்ததுடன், மூர்க்கம், வன்முறை, அவலட்சணம் ஆகியவை நிரம்பிய உலகையும் அவதானிக்கிறீர்களாதலால், நீங்கள் நடைமுறையில் செய்யப் போவதென்ன?

கவனம் கொடுத்தல், அவதானித்தல் என்றெல்லாம் சொல்லப்படுவது என்னவென்று உங்களுக்குத் தெரியுமா? கவனத்துடன் அவதானிக்கும்போது, நீங்கள் மிகுந்த தெளிவுடன் யாவற்றையும் பார்க்கிறீர்கள். பறவைகளின் பாடல், இன்னும் தெளிவாகக் கேட்கிறது. சப்தங்களிடையே நுட்பமான வேறுபாடுகள் தெரிகின்றன. நிறைந்த கவனத்துடன் ஒரு மரத்தைப் பார்க்கும்போது, அதன் முழு அழகும் தெரிகிறது. இலைகள், கிளைகள், அவற்றுடன் காற்றின் விளையாட்டு, யாவற்றையும் பார்க்கின்றீர்கள். கவனத்துடன் அவதானிக்கும் போது, அலாதியான தெளிவுடன் பார்க்க முடிகிறது. இதை நீங்கள் எப்போதேனும் செய்துபார்ப்பதுண்டா? அவதானம் என்பது, உற்றுப்பார்த்தல் அல்ல. உற்றுப்பார்ப்பதென்பது, எல்லாவற்றையும் சேர்த்துப்பாராமல் ஒன்றை மட்டும் கவனித்தலாகும். கவனம் கொள்ளும் போதுதான், நிறைய விஷயங்களைக் காண்கிறீர்கள். இப்போது கவனம் கொள்ளுங்கள். அந்த மரத்தையும், அதன் நிழல்களையும், இலைகளுள் ஓடும் மெல்லிய காற்றையும்

கவனியுங்கள். மரத்தின் வடிவினைப் பாருங்கள். மற்ற மரங்களுடன் இந்த மரத்தின் ஆகிருதியை உறவுபடுத்திப் பாருங்கள். இலைகளை, ஊடுறுவும் ஒளியின் தன்மையை, கிளைகளில் வாழும் வெளிச்சத்தை எல்லாம் கவனியுங்கள். மரத்தின் முழுமையைப் பாருங்கள். இவ்விதம் நீங்கள் பார்க்க வேண்டும். ஏனெனில், உங்கள் கவனத்தை வேண்டுகிற ஒரு விஷயத்தைப் பற்றிச் சொல்லப் போகிறேன். வகுப்பிலோ, வெளியிலோ, உண்ணும்போதிலோ, நடக்கும் போதிலோ - அவதானம் என்பது மிகவும் அத்யாவசியமானது. அவதானித்தல் என்பதே ஒரு அபாரமான விஷயமாகும்.

உங்களிடம் ஒரு விஷயம்பற்றி கேட்கப் போகிறேன். நீங்கள் எதற்காக கல்வி புகட்டப்படுகிறீர்கள்? எனது கேள்வி உங்களுக்குப் புரிகிறதா? உங்கள் பெற்றோர் உங்களைப் பள்ளிக்கு அனுப்புகிறார்கள். நீங்கள் வகுப்புகளில் கணிதம், பூகோளம், சரித்திரம் என்று படிக்கிறீர்கள். எதற்காக? நீங்கள் படிப்பிக்கப்படுவது எதற்காக என்பது பற்றி உங்களுக்கு ஏதும் கேள்வி பிறந்திருக்கிறதா? பரீட்சைகளில் தேர்ச்சியும், பட்டமும் பெறுவது எதற்காக? கல்யாணமாகி, வேலை சம்பாதித்து, லட்சோபலட்சம் மக்களைப்போல வாழ ஆரம்பிப்பதற்காகவா? அதுதான் உங்கள் படிப்பின் நோக்கமா? நீங்களும் செய்யப் போவது அதைத்தானா? நான் பேசுவது எதைப் பற்றி என்று உங்களுக்கு புரிகிறதா? இது உண்மையிலேயே ஒரு தீவிரமான பிரச்சனை. உலகு முழுவதுமே கல்வியின் அடிப்படை பற்றி கேள்விகள் பிறந்துள்ளன. கல்வி எதற்காக உபயோகிக் கப்படுகிறது என்பதை, நாம் நேரிலேயே பார்க்கிறோம். ரஷ்யா, சீனா, அமெரிக்கா, ஐரோப்பா மற்றும் இந்த இந்திய தேசம் எங்குமே, மானிடர்கள் தங்கள் சமூகத்திற்குள், தங்கள் கலாச்சாரத்துக்குள் பொருத்தப்பட்டு, இணைக்கப்பட்டு, தங்களது சமூகப் பொருளாதார இயக்கங்களின் நீரோட்டத்துள் உறிஞ்சப்பட்டு, ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாக ஓடியபடியே இருக்கும் அதன் இழுப்பினுள் தாங்களும் அள்ளுண்டு செல்கின்றனர். இதுதான் உண்மையா கல்வியா? அல்லது கல்வி என்பது வேறு ஏதோ ஒன்றா? அந்தப் பெரிய நீரிழுப்பினுள், மானுட உள்ளம் அகப்படாமல் பாதுகாப்பதாக ஒரு கல்விமுறை ஏற்பட முடியுமா? அதனுள் இழுபட்டு அழிவடையாதவாறு, மனித மனம் பாதுகாக்கப்பட முடியுமா? அவ்விதம் பாதுகாக்கப்பட்ட உள்ளம் இருந்தால், நீங்கள் முற்றிலும் புதிய மானுடராகி, புதிய தன்மை கொண்ட வாழ்வு ஒன்றை நடத்த இடமேற்படும். அவ்விதம் கல்வி பயில, உங்களுக்கு ஆர்வம் இருக்கிறதா? அல்லது, உங்கள் பெற்றோரும் சமூகமும் சொல்வதை ஏற்று, அந்த நீரிழுப்பின் பகுதியாக மாறிவிடப்போகிறீர்களா? உண்மையான கல்வி என்பது கணிதம், பூகோளம், சரித்திரம் போன்ற

வற்றில் சிறப்பானவர்களாக இருப்பது மட்டும் அல்ல. மானுட மனம், உங்கள் உள்ளம், எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் சமூகத்தினது இழுப்புக்குள் அகப்படாதவாறு இருப்பதுதான், உண்மையான கல்வி. ஏனெனில், வாழ்க்கை என்று நாம் சொல்லிக் கொள்வதில் ஊழல், ஒழுங்கீனம், வன்முறை, பேரவா யாவும் நிரம்பி உள்ளன. இந்த நீரிழுப்பே நமது கலாச்சாரமாக ஒடிக்கொண்டிருக்கிறது. எனவே, நாகரீகமும் கலாச்சாரமும் உருவாக்குகிற மயக்கங்கள், ஆளுமைகள், மிருகத்தனங்கள் யாவற்றுக்கும் ஈடுகொடுக்கக்கூடிய மனத்தினை சிருஷ்டிக்கிற, சரியான கல்விமுறையினைக் கொணர்வது எப்படி என்பதுதான் கேள்வி. முற்றிலும் புதிய ஒரு கலாச்சாரத்தை, வாழ்வு போக்கை உருவாக்க வேண்டிய சரித்திரக் கட்டத்துக்கு நாம் வந்திருக்கிறோம். பொருள் நுகர்வும், வியாபாரமும், அடிப்படையாக அமைந்த சமூகமாக இல்லாமல், உண்மையான மதவாழ்வை அடிப்படையாகக்கொண்ட சமூகம் இப்போது தேவை. இப்போது, கல்வியின் மூலம், முற்றிலும் மாறுபட்ட ஒரு மனத்தை - அவா, அசுயை ஆகியவையற்ற ஒரு மனத்தை உருவாக்குவது எப்படி? அபிலாஷைகளற்று, அபாரமாகச் செயல்படும், சக்தியும் திறனும் கொண்ட ஒரு மனத்தை எப்படி உருவாக்குவது? மதமே மயமான அன்றாட வாழ்வின் மெய்மைகளை, ஊடுருவி உணரத்தக்க தீட்சண்யம் மிகுந்த மனத்தை உருவாக்குவது எப்படி?

இப்போது, கல்வியின் உண்மையான அர்த்தமும் நோக்கமும் என்ன என்பதைக் கண்டுபிடிப்போம். சமூகத்தினால், நீங்கள் வாழ்ந்த கலாச்சாரத்தினால் பாதிப் படைந்து உருவான உங்கள் மனம், சமூக ஓட்டத்தின் இழுப்பினுள் பிரவேசிக்காதபடிக்கு மாற்றம் பெறமுடியுமா? 'கல்வி புகட்டுதல்' என்ற வார்த்தையின் உண்மையான அர்த்தத்துடன், கல்வி புகட்ட முடியுமா? கணிதம், சரித்திரம், பூகோளம் ஆகியவற்றை ஆசிரியர் புகட்டுவதுடன் மட்டும் நிற்காமல், புகட்டுகிற போதிலேயே உங்கள் மனத்தில் ஒரு மாற்றத்தை விளைவிக்க முடியுமா? இதன் பொருள், நீங்கள் மிகுந்த விமர்சனசக்தியுடன் இருக்க வேண்டும் என்பதாகும். நீங்களே மிகத் தெளிவாக கண்டுணராத எதையும் ஏற்காமலிருப்பதும், மற்றவர் சொன்னதையே திருப்பிச் சொல்லாமல் இருப்பதும், இதன் தாத்பர்யமாகும்.

இந்தக் கேள்விகளை, நீங்கள் உங்களை நோக்கியே கேட்க வேண்டும் - எப்போதோ அல்ல - ஒவ்வொரு நாளும். நீங்களே பதிலைக் கண்டுபிடிக்கவேண்டும். எல்லாவற்றுக்கும் செவி கொடுக்க வேண்டும் - பற்வைகளுக்கு, அதோ அழைக்கும் பசுவின் குரலுக்கு. உங்களிலேயே யாவற்றையும் கற்கவும் வேண்டும். ஏனெனில், உங்களிலேயே உங்களைக் கற்றுக் கொள்வீர்களானால், நீங்கள்

இன்னொருவரின் பிரதியாகிவிடமாட்டீர்கள். எனவே, இப்போதிலிருந்து, வேறுவிதமாக வாழ்வது எப்படி என்பதைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் நீங்கள். இது கடினமான விஷயம். நம்மில் பெரும்பாலோருக்கு, லகுவான வாழ்க்கையைத் தொடர்வதில்தான் நாட்டம் அதிகம். மற்றவர்களை பின்பற்றுவது, மற்றவர்கள் செல்வதை திருப்பிச்சொல்வது, மற்றவர்கள் செய்வதையே செய்வது - இவைதான் மிகச் சுலபம். பழைய அல்லது புதிய கட்டுமானம் ஒன்றுக்கு இணங்கு வதுதான் சுலபம். இணக்கம், சமரசம் ஏதுமற்று, அச்சமற்று வாழ்வது எப்படி என்பதை நாம் காண வேண்டும். இது உங்கள் வாழ்க்கை. வேறு எவருமோ, எந்தப் புத்தகமுமோ, குருவுமோ உங்களுக்கு இதைக் கற்றுத்தரப் போவதில்லை. உங்களிடமிருந்தே நீங்கள் சம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டும். நூல்களிலிருந்து அல்ல. உங்களிடமிருந்தே நீங்கள் கற்க நிறைய உள்ளன. அது முடிவற்ற கல்வி, அற்புதமான கல்வி. உங்களிடமிருந்தே கற்க ஆரம்பிக்கும்போது விவேகம் பிறக்கிறது. அப்போது அபாரமான, மகிழ்ச்சி நிரம்பிய, அழகிய வாழ்வு ஒன்றை வாழ ஆரம்பிக்கிறீர்கள். சரிதானா? இப்போது, எங்கே கேள்விகளைப் போடுங்கள் பார்க்கலாம்?

மாணவர் : உலகத்தில், ரொம்ப அசிரத்தையும் இரக்கமின்மையும் உள்ள மனிதர்கள் நிரம்பியிருக்கின்றனர். அவர்களை எல்லாம் மாற்ற முடியுமா என்ன?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : மற்றவர்களை மாற்றுவது பற்றி ஏன் கவலைப்படுகிறீர்கள்? உங்களை மாற்றிக் கொள்ளுங்கள். இல்லாவிட்டால், வளரும்போதே நீங்களும், அசிரத்தை நிரம்பியவர்களாக விடுவீர்கள். நீங்களும் ஈவு இரக்கம் அற்றவராகிவிடுவீர்கள். பழைய தலைமுறை மறைந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறது. நீங்கள் வந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். நீங்களும் அசிரத்தை, இரக்கமின்மை ஆகியவற்றைக் கொண்டவர்களாகினால், அதே சமூகத்தைத்தான் கட்டப் போகிறீர்கள். நீங்கள் மாறவேண்டும். நீங்கள், அசிரத்தையும் இரக்கமின்மையும் இல்லாதவராக வேண்டும். இதெல்லாம் பழைய தலைமுறையின் வேலை என்று கூறுவீர்களேயானால், அவர்களை அவதானித்து உணர்ந்தவர்தாமா நீங்கள்? அப்படியானால், நீங்கள் ஏதேனும் உடனே செயலில் காட்டுவீர்கள். மாற்றமடைந்து, நீங்கள் அடைந்த மாற்றத்தைச் செயலில் காட்டுங்கள். அத்தகைய செயல், மிகவும் அபாரமான விஷயங்களுள் ஒன்று. ஆனால், நம்மை மாற்றிக் கொள்வதைவிட, பிறரை மாற்ற வேண்டும் என்று விரும்புவதன் காரணம், நான் மாறக்கூடாது என்பதுதான். நாம் அசிரத்தையாகவும் இரக்கமற்றும் இருந்து

கொண்டிருப்போம் - சூழ்நிலை மாறட்டும்! நான் பேசும் விஷயம் உங்களுக்குப் புரிகிறதா?

மாணவர் : எங்களை மாற்றமடையச் சொல்கிறீர்கள். நாங்கள் என்னவாக மாற வேண்டும்?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : நிச்சயமாக நீங்கள் ஒரு குரங்காக மாற முடியாது. அப்படி மாறினால் தேவலை என்று நீங்கள் ஆசைப்படலாம். ஆனால், அது முடியாதே! இதைக் கவனமாகக் கேளுங்கள். குறிப்பிட்ட ஒன்றாக மாறவேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்பினால், அந்த 'குறிப்பிட்ட ஒன்று' என்பது, ஒரு கட்டுத்திட்டமாகிறது. அது நீங்களே உருவாக்கிய கட்டுத்திட்டம், இது புரிகிறதா? பேராசைக்காரராக இல்லா நிலைக்கான விருப்பம், இன்னொரு பேராசையாகிவிடும். எனவே, 'நான் ஒரு பேராசைக்காரன். இந்த பேராசை என்றால் என்ன என்பதை நான் கண்டுபிடித்தாக வேண்டும். அதன் பொருள் என்ன? அது சம்பந்தமான சகல உண்மைகளும் எவை?' இவ்விதம் பேராசையை நீங்கள் அவதானித்தீர்களானால், அதைப் புரிந்துகொண்டு அதனிடமிருந்து விடுபடுகிறீர்கள். நான் பேசுவது புரிகிறதா?

விளக்குகிறேன். நான் பேராசைக்காரன். பெரும்பாடுபட்டு பேராசையற்றவனாவதற்கு முயற்சிகள் செய்கிறேன். பேராசையற்ற நிலைபற்றி ஏற்கனவே, கருத்துக்களும் மனச்சித்திரங்களும், பேராசையற்ற நிலை என்றால் என்ன என்பதன் அர்த்தமும், என்னிடம் உள்ளன. எனவே, பேராசையற்ற நிலைபற்றிய கருத்துருவம் ஒன்றுடன் நான் இணங்குவதற்கே முயற்சி செய்கிறேன். புரிகிறதா? இதைவிட்டு, எனது பேராசையை நான் அவதானித்தால், நான் ஏன் பேராசைக் காரனாக இருக்கிறேன் என்பதையும், எனது பேராசையின் இயற்கையையும் அமைப்பையும் புரிந்து கொண்டால், நான் பேராசையிலிருந்து விடுபடுகிறேன். எனவே, பேராசையிலிருந்து விடுபடுவது வேறு, பேராசையற்றவனாக மாற முயற்சிப்பது வேறு. இந்த வித்யாசம் புரிகிறதா? பேராசையிலிருந்து விடுபடுவதென்பது 'நான் பேராசையற்ற பெரிய மனிதராக வேண்டும்' என்ற நினைப்புடன் சம்பந்தமற்றது. புரிந்து கொண்டீர்களா இதை?

நேற்றிரவு எனக்கு ஒரு யோசனை ஓடியது. இந்த மலைப் பள்ளத்தாக்கிற்கு, நான் கடந்த நாற்பது வருஷங்களாக வந்து போகிறேன். இங்கே எத்தனையோ பேர் வந்து போகிறார்கள். பழைய மரங்கள் மடிந்து புதிய மரங்கள் பிறந்திருக்கின்றன. எத்தனையோ குழந்தைகள், இந்தப் பள்ளியில் படித்து, பிறகு எஞ்ஜினியர்களாகவோ, மனைவியராகவோ மாறி, ஜனத்தொகையினுள் மறைந்து போயிருக்கிறார்கள். எப்போதாவது அவர்களை நான் ஏதும் விமான

நிலையத்தில் அல்லது கூட்டத்தில் பார்ப்பதுண்டு. ரொம்ப சாதாரண மக்கள் அவர்கள். நீங்களும் வெகு ஜாக்கிரதையாக இருக்காவிட்டால், அவர்களைப்போல ஆகிவிடப் போகிறீர்கள்.

மாணவர் : சாதாரண மக்கள் என்றால் என்னது?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : மற்றவர்கள் மாதிரி இருந்தால் அதுதான் சாதாரணம். கவலை, ஊழல், வன்முறை, குருரம், அசிரத்தை - இவற்றுடன் உள்ள எல்லோரையும்போல இருந்தால், அதுதான் சாதாரணம். ஒரு வேலை வேண்டும். திறமை இருக்கோ இல்லையோ, ஒரு வேலையைப் பிடித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றால் அது தான் சாதாரணம். புதுமையற்று, உக்ரமற்று, வாழ்வில் ஆனந்தமற்று, உணர்ச்சிப் பெருக்கற்று, உண்மையை அறியும் ஆர்வமற்று, வெறும் இணக்கங்களுடன் இருந்து விட்டால், அதுதான் சாதாரணம். இதற்குப் பெயரே பூர்ஷுவாத்தனம். இது யந்திர வாழ்வு. திரும்பத் திரும்ப ஒன்றையே செய்கிற, அலுப்பு நிறைந்த வாழ்வு.

மாணவர் : சாதாரணத்தனத்தை இல்லாமல் ஆக்குவது எப்படி?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : சாதாரணமாகாமலிருக்க வேண்டும். சாதாரணத்தனத்தை இல்லாமல் ஆக்கமுடியாது. சாதாரணமாகி விடாதிருக்க வேண்டும்.

மாணவர் : எப்படி?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : 'எப்படி' என்பதில்லை. 'எப்படி என்று சொல்லிக்கொடு' என்ற கேள்வி ரொம்பவும் சீரழிவுக்குட்பட்டுப் போகிற கேள்வி. உலகு முழுவதுமே மனிதன் இப்படிக்கேட்கிறான். ஆனால் ஒரு பயங்கர விஷப்பாம்பைப் பார்த்ததும் அதனிடமிருந்து ஓடிப் போவது எப்படி என்று யாரும் கேட்பதில்லை. பேச்சு மூச்சில்லாமல் ஒரே ஓட்டமாக ஓடிப்போய் விடுவார்கள். அதேபோல், சாதாரணத்தனத்திலிருந்து ஒரேஓட்டமாக ஓடவேண்டியதுதான். நாளைக்கல்ல. இப்போதே இக்கணமே.

மேற்கொண்டு உங்களிடம் கேள்வி ஏதும் இல்லாததால், நான் ஒரு விஷயத்தை முன் வைக்கிறேன். தியானம் செய்வதைப்பற்றி, பலர் பேசிக்கொள்கிறார்கள் அல்லவா?

மாணவர் : ஆமாம்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : உங்களுக்கு அதைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியாது. இது எனக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கிறது. அதைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியாமையால், நீங்கள் அதைக் கற்க இடமிருக்கிறது. முதன்முதலாக அதைக் கற்கலாம். ஏற்கனவே தியானம் என்றால் என்ன என்று தெரிந்து

வைத்திருப்பவர்களோ, தாங்கள் தெரிந்து வைத்திருப்பதை மறந்துவிட்டு புதியதாகக் கற்றாக வேண்டும். உங்களுக்கு ஏற்கனவே, அதுபற்றி ஏதும் தெரியாததால், அது என்ன என்று கற்றுக்கொள்வோம். தியானம் என்றால் என்ன என்பதை அறிவதற்கு, நீங்கள் உங்களது மனம் எவ்விதமாக வேலை செய்கிறது என்பதை அவதானிக்க வேண்டும். சுவரில் குறுக்காக ஒரு பல்லி நடந்து போவதை அவதானிப்பதுபோல அவதானிக்க வேண்டும். அதன் நான்கு கால்கள், அதன் உடல் சுவரில் ஒட்டியிருப்பது, அசைவுகள் - இவற்றை எல்லாம் அவதானிப்பதுபோல, நீங்கள் உங்கள் மனதில் எண்ணம் அசைவதை அவதானிக்க வேண்டும். அதைத் திருத்தக் கூடாது. அடக்கக்கூடாது. இதையெல்லாம் ரொம்பக் கஷ்டம் என்று சொல்லாதீர்கள். சும்மா அவதானியுங்கள். இப்போது, இந்தக் காலை வேளையிலேயே.

முதலில் அசைவே இல்லாமல் உட்கார்ந்திருக்க வேண்டும். சௌக்யமாய், கால்களை மடித்து சுகாசனம் போட்டு, அசையாமல் உட்கார்ந்திருக்க வேண்டும். கண்களை மூடிக்கொள்ளுங்கள். கண்கள் அசையாமலிருக்க வேண்டும். கண் விழிகள் அசையக்கூடும். ஒரு வேடிக்கைக்காக, அவற்றை அசையாமல் வைத்திருங்கள். இப்போது, உங்கள் எண்ணங்கள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கின்றன என்று அவதானியுங்கள். பல்லியை அவதானித்த மாதிரியே அவதானிக்க வேண்டும். எண்ணங்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக எப்படி ஒடுகின்றன என்று அவதானியுங்கள். இந்த எண்ணம் நல்லது, இது மோசம் என்று எண்ணங்கள் சொல்வதையும் அவதானியுங்கள். தூங்கப் போகுமுன், நடக்கும்போது எல்லாம், எண்ணங்களை அவதானியுங்கள். வெறுமே அவதானிக்கவேண்டும். திருத்தக் கூடாது. அப்போது, தியானத்தின் ஆரம்பங்களைக் கற்கத் துவங்குகிறீர்கள். எங்கே, இப்போது அசையாமல் கண்களை மூடி உட்கார்ந்து எண்ணங்களை அவதானியுங்கள் பார்க்கலாம். இதில் நீங்கள் கற்க ஆரம்பித்தால், ஒரு முடிவற்ற கல்வி பிறக்கும்.

(ஆந்திரப்பிரதேசத்தின் ரிஷிவெலி பள்ளியில், மாணவர்களுக்காகப் பேசியது. Krishnamurti on Education, 1974.)

லயம், டிசம்பர் 1995.

11. தியானம்

தியானத்தைப் பற்றிய பிரச்சனையினுள் பிரவேசிக்கும் முன், நாம் ஒழுக்கத்தை பற்றிக் கலந்துரையாடவேண்டும்; அல்லது பகிர்ந்துகொள்ளவேண்டும் - பகிர்தல்தான் சரியான பதம். நம்மில் பெரும்பாலோர், ஒழுக்கம் என்பதன் அர்த்தப்படி, கற்றுக் கொள்கிறநிலையில் இல்லாதவர்கள்தாம். ஒழுக்கம் என்பதற் குரிய ஆங்கிலப் பதமான 'டிஸிப்பிளின்' என்பது, 'டிஸைப்பிள்' என்ற பதத்திலிருந்து வருகிறது. 'டிஸைப்பிள்' என்றால் கற்றுக் கொள்பவன். எந்தக் குறிப்பிட்ட ஒருவரிடமோ, குருவிடமோ, ஆசானிடமோ, உபதேசியிடமோ, புத்தகங்களிடமோ இருந்து கற்றுக்கொள்வதல்ல. ஆனால், தனது மனசின் இயக்கத்தை அவதானிப்பதில், தனது இதயத்தை அவதானிப்பதில், தனது செயல்களை அவதானிப்பதிலிருந்து கற்றுக்கொள்வது. அத்தகைய கல்வி, ஒரு ஒழுக்கத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டது. இந்த ஒழுக்கத்துக்கும், பெரும்பாலான ஒழுக்க முறைகளில் உள்ள கட்டுப்பாட்டுக்குமிடையே சம்பந்தம் இல்லை. கட்டுப்பாடு, கீழ்ப்படிவு, ஒருவரைப் பிரதிபலித்தல் ஆகிய நிலைகளில், கற்றுக்கொள்கிற இயக்கம் இராது. பின்பற்றுகிற நிலைதான் இருக்கும். ஒழுக்கத்தின் உட்பொருள், கற்கிற நிலையாகும். தனது மிகப் பின்னலான மனசிடமிருந்து, அன்றாட வாழ்விலிருந்து கொள்ளும் உறவிலிருந்து கற்றுக்கொள்ளல். இதன் விளைவாக மனம், மரத்த நிலையிலிருந்து விடுபடுகிறது; செயல் வடிவு பெறுகிறது.

தியானத்தைப் பற்றி பகிர்ந்து கொள்வதானால், ஒழுக்கத்தின் குணம்சத்தை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். பொதுவான அர்த்தத்தில் ஒழுக்கம் ஒரு போராட்ட நிலையாகும். ராணுவக் காரணைப்போல ஒரு சட்டதிட்டத்துக்கு அடிபணிதல், ஒரு லட்சியத்துக்கு ஏற்றபடி கட்டுப்படல், திவ்ய நூல்களில் உள்ள சூத்திரம் ஒன்றுக்கு இசைய நடத்தல் - இவைதான் ஒழுக்கத்தின் பொது அர்த்தம். எங்கே கட்டுப்பாடு உண்டோ, அங்கே மோதலும் சக்தி விரயமும் ஏற்பட்டே ஆகும். உள்ளமும் இதயமும் போராட்டத்தில் சிக்குமானால், அவற்றினால் கற்றுக்கொள்ள முடியாது. இதனுள் நாம் பிரவேசிக்கலாம். இது, ஏற்றுக்கொள்ளவோ மறுக்கவோ வேண்டிய ஒரு வாக்கு அல்ல. இதற்கு மாறாக, நாம் சேர்ந்து ஆராய்கிற ஒன்றாகவே இது பிரேரபிக்கப்படுகிறது.

கட்டுப்பாட்டு, கீழ்ப்படிந்து, மற்றவரைப் போலி பண்ணி, திரும்பச்சொல்லி, ஆயிரமாயிரம் வருஷங்களாக நாம் போராட்டம் செய்து வந்திருக்கிறோம். இதன் விளைவாக, நம் மனங்கள் அசாத்ய

அளவுக்கு மந்தமாகி உள்ளன. மற்றவர் சொன்னதையோ சொல்லாததையோ, மேற்கோள் காட்டுகிற இரண்டாம்பட்ச மனிதர்களாகிவிட்டோம் நாம். நம்முடைய செயல்களிலேயே இருந்து எதையும் கற்றுக்கொள்ளக்கூடிய திறனையும் சக்தியையும் இழந்துவிட்டோம். நம்முடைய செயல்களுக்குச் சமூகமோ, சூழலோ, அரசியல்வாதிகளோ காரணமில்லை - நாமேதாம் முழுக்காரண கர்த்தாக்கள். நமது செயல்களுக்கு நாமேதான் பொறுப்பாளிகள் என்பதுடன், அச்செயல்களிலிருந்து கற்றுக்கொள்வதற்கும் நாமே பொறுப்பாளிகள்தாம். அத்தகைய கல்வியிலிருந்து, நாம் ஏராளமாகக் கற்க முடியும். என்னில், உலகிலுள்ள ஒவ்வொரு மனிதனுள்ளும் மனித வர்க்கத்தினது முழுக்கதையுமே புதைந்துள்ளது. மனிதவர்க்கத்தின் ஆதங்கம், பயங்கம், தனிமை, அனாதரவு, துயர், வேதனை எல்லாமே நம் ஒவ்வொருவரினுள்ளும் குடிகொண்டுள்ளன. இவற்றின் முழுச் சாத்திரப் பின்னல்களும், நம்முன் இருக்கின்றன. அந்தப் புத்தகத்தைப் படிப்பது எப்படி என்று நீங்கள் தெரிந்து கொண்டால், வேறு புத்தகம் எதையும் நீங்கள் படிக்கவேண்டிய அவசியம் இராது - தொழில்நுட்ப நூல்கள் போன்றவற்றைத் தவிர. ஆனால், நம்மிடமிருந்தே கற்றுக்கொள்வது பற்றி நமக்கு அசிரத்தைதான் உண்டு. இதன் விளைவாக, நமது செயல்களுக்கு நாமே பொறுப்பாளிகள் என்பதைக் காண்பதில்லை. உலகில் நடக்கிறவற்றுக்கும் இந்த துர்ப்பாக்யமான தேசத்தில் நடக்கிறவற்றுக்கும் நாமேதான் பொறுப்பாளிகள் என்பதைக் காண்பதில்லை.

தனது வீட்டைத் தானேதான் ஒழுங்குபடுத்தி ஆக வேண்டும். உலகிலோ, வானிலோ உள்ள வேறு எவரோ, அல்லது குருமார் களோ, விரதங்களோ, பக்திகளோ இதைச் சாதிக்கப்போவது இல்லை. நமது வாழ்வு, சிந்தனை, செயல் யாவும் சீர்கெட்டிருக்கின்றன. நியதியைப் தமக்குள் சீர்கெட்டிருக்கின்றன. தமக்குள் சீர்கெட்டிருப்பவரால், பிரபஞ்சத்தின் ஒழுங்கு நியதியைப் போன்ற ஒரு பூரண ஒழுங்கின் வடிவைத் தரிசிப்பது எப்படி?

அழகுணர்ச்சிக்கும் ஆன்மீக மனோபாவத்துக்குமிடையே என்ன சம்பந்தம்? எல்லா மதங்களும் அநுஷ்டானங்களும், அழகுணர்ச்சி பற்றி எதுவும் பேசாதது ஏன் என்று நீங்கள் கேட்கலாம் - எந்த ஒரு தனிப்பட்ட மனிதரின் அழகையோ, அல்லது முகத்தின் அழகையோ அல்ல - இவற்றின் அழகு உள்ளதுதான் என்றாலும்கூட - அழகின் சாராம்சத்தை அறிவது என்பது தியானத்தின் அங்கமாகும். பெரும்பாலான சந்யாஸிகளும் ஆன்மீகவாதிகள் என்று கருதப்படுகிறவர்களும், அழகுணர்ச்சியை முற்றாக நிராகரித்துவிட்டு, தங்கள் சூழலுக்கு எதிராகத் தங்களைக் கடுமைப்படுத்தி விடுகிறார்கள்.

ஒருசமயம், நாம் இமயமலைப் பகுதியில் சில நண்பர்களோடு தங்கியிருந்தோம். எங்களுக்கு எதிரே, ஒரு சந்யாஸிக்கூட்டம் பாராயணம் பண்ணியபடி போய்க் கொண்டிருந்து. அவர்கள் மரங்களை ஏறெடுத்துப் பார்க்கவில்லை. பூமியின் அழகை, வானத்தின் நீல அழகை, பறவை களை, மலர்களை, ஓடும் நீரை - எதையுமே பார்க்கவில்லை. அவர்களது ஒரே குறி தங்களது சுயரட்சணைதான்; தங்களது சொந்தமான பொழுதுபோக்குத்தான். இந்த மரபு ஆயிரம் வருஷங்களாகவே தொடர்ந்திருக்கிறது. ஆன்மீகரீதியான ஒருவர், எல்லா அழகுகளையும் தூரப் போடவேண்டுமாம். வாழ்வு, இதன் விளைவாக மந்தடைகிறது; அழகுணர்ச்சியற்றுப் போகிறது. இருந்தும், அழகு என்பது உண்மை நிலையின் பரவசங்களுள் ஒன்றாகும்.

கூச்சலும் ஓட்டமுமாக விஷமங்கள் பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் குழந்தை ஒன்றுக்கு சிக்கலான விளையாட்டுக்கருவி ஒன்றைக் கொடுத்தால், அந்தக் குழந்தை அதன் யந்திர விசித்திரத்தினால் ஈர்க்கப்பட்டு மௌனமாகிறது. எல்லா விஷமங்களும் ஒடுங்குகின்றன. நம்மையும் ஈர்த்து ஒடுக்குவதற்கு லட்சியங்கள், நம்பிக்கைகள் என்ற விதமான விளையாட்டுக் கருவிகள் உள்ளன. ஒரு பிரதிமையை நீங்கள் வழிபடலாம். ஆனால், எந்தப் பிரதிமையும் திவ்யமானதல்ல. அவை யாவுமே மனிதனது எண்ணங்களால் உருவாக்கப்பட்டவை. அத்தகைய பிரதிமை ஒன்றை வழிபடும்போது, நாம் அதில் ஈடுபட்டு ஒடுங்குகிறோம். அசாத்யமான அளவு நிசப்தமாகி, மென்மையாகி விடுகிறோம். நீலவானத்தில் பனிச்சிகரம் போன்று நிற்கும் அற்புதமலை ஒன்றினை, நிழல் படர்ந்த பள்ளத்தாக்கினை நம்மைப் பார்க்கிறபோது, அதன் உந்தமும் கம்பீரமும் நம்மைப் பரிபூரணமாக ஈர்த்து ஒடுக்குகின்றன. ஒருகணம், நாம் பூர்ணமடைகிறோம். ஏனெனில், அதன் கம்பீரம் நம்மை மீறி நம்மை நாமே மறக்கும்படி செய்துவிடுகிறது. 'நான்' என்ற நிலை இல்லாத இடத்தில்தான், அழகு இருக்கிறது. தன்நிலையின் மறைவே, அழகின் சாராம்ச நிலை. தன் மறைவு பற்றிய விசாரணைதான், தியானம்.

தியானிப்பதற்குப் பேரளவான சக்தி தேவைப்படும். ஆனால், போராட்டத்தின் உரசல் இதை விரயமாக்குகிறது. அன்றாட வாழ்வில் பிறருடன் ஏற்படும் மோதல்கள், செய்யும் வேலையில் வெறுப்பு ஆகிய உரசல்களினால், இந்த விரயம் ஏற்படுகிறது. வார்த்தையளவிலோ, மேலோட்டமாகவோ அல்லாமல், உண்மையிலேயே ஆழமாக நம்மை நாமே ஆழமாக விசாரித்து, நமது மனதினுள்ளேயே மூழ்கி, ஏன் இப்போதுள்ளபடி வாழ்கிறோம், ஏன் சக்தியை விரயமாக்குகிறோம் என்பதனைக் காணவேண்டும். தியானத்தின் மூலமெனில், பேரளவான சிருஷ்டி சக்தி உற்பவமாகிறது.

மனித சரித்திரத்தில், ஆன்மவியல் பிரமாண்டமான ஒரு பங்கை ஆற்றி இருக்கிறது. ஆதிகாலத்திலிருந்தே மனிதன், சத்யத்தை அறிவதுக்காகப் பெருமுயற்சி செய்திருக்கிறான். இன்று ஆன்மவியல்களாக ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிற மதங்கள் எதுவும் ஆன்மவியலே அல்ல. இவை, கற்பிதமான சில பிரயோகங்களையும் உளறல்களையும் அர்த்தமின்மைகளையும் கொண்டு, உள்ளூர ஏதுமற்ற தனிமனிதப் பொழுதுபோக்குகளாக உள்ளன. இந்த தேசத்தில், எத்தனை ஆயிரம் என்று தெரியாத அளவுக்கு உள்ள கடவுளர்கள், அநுஷ்டானங்கள் - எல்லாம் எண்ணங்களினால் உருவாக்கப்பட்டவை. எல்லா அநுஷ்டானங்களும் எண்ணங்களினால் தொகுக்கப்பட்டவை. எண்ணங்களினால் உருவாகிய எதுவுமே திவ்யமானதல்ல. ஆனால், நாமே உருவாக்கிய பிரதிமைக்கு நாமே குணாம்சங்களைத் தருகிறோம். அதற்கும் இன்னின்ன குணாம்சங்கள் இருக்கவேண்டும் என, நாம் விரும்புகிறவற்றை உருவாக்குகிறோம். இதன் விளைவாக, நம்மையறியாமலே நம்மை நாமே வழிபட்டுக் கொள்கிறோம். எண்ணத்தினால் நாமே உருவாக்கியதை வழிபடும்போது, நம்மையேதான் வழிபடுகிறோம்; இதன் இடக்கரடக்கலை, ஏய்ப்பை, நேர்மையின்மையைக் கவனியுங்கள்.

உலகத்து மதங்கள் எல்லாமே, தங்கள் உட்பொருளை முற்றாக இழந்துவிட்டன. எல்லா அறிவுவாதிகளுமே அவற்றை ஒதுக்குகிறார்கள். அவற்றிடமிருந்து ஓடிப்போகிறார்கள். எனவே, பேச்சாளர் மதரீதியான ஆன்மீக மனோபாவம் என்ற பிரயோகத்தை உபயோகித்தால், 'மதம்' அதாவது 'ரிலிஜன்' என்ற பதத்தை ஏன் உபயோகிக்கிறீர்கள் என்று அவர்கள் கேட்கிறார்கள். 'ரிலிஜன்' என்ற ஆங்கிலப் பதத்தின் தாது என்ன என்பது தெளிவாக இல்லை. 'ரிலிஜோ' என்பதற்கு 'கட்டுப்படுத்தல்' என்ற மூலப்பொருள் உள்ளதால், 'ரிலிஜ்'னின் ஆரம்பகால அர்த்தம், 'மகோந்நதமானதுக்கு கட்டுப்படுத்தல்' என்று காணவேண்டும். இப்படி கட்டுப்படுவதுக்கு, மிகத் திட்டமான ஒழுக்கத்துடனும் பரிபூர்ணமான நேர்மையுடனும் வாழவேண்டும். ஆனால், அதெல்லாம் போய்விட்டது. நாம் நமது உள்ளார்ந்த கட்டுக்கோப்பினை இழந்துவிட்டோம். எனவே, இன்றுள்ள மதங்களின் மரபுகளையும் விக்ரகங்களையும் குறியீடுகளையும் ஒதுக்கிவிட்டுப் பார்க்கிறபோது, மதம் என்றால் என்ன என்ற கேள்வி பிறக்கிறது. 'மதார்த்தமான உள்ளம்' என்ன என்பதனை அறியவேண்டுமானால், உண்மை என்றால் என்ன என்று அறிந்தாக வேண்டும். உண்மைக்குப் பாதை கிடையாது. பாதை ஒன்று எதுவுமே அதற்கு இல்லை. ஒருவரிடம் கருணை, தனது விவேகத்துடன் பிறக்கும்போது, அவர் காலாதிதமான உண்மையின் எதிரே வருகிறார். ஆனால், இங்கே திசை

கிடையாது. யாரும் தாமே கண்ணுரை வேண்டும்.' ஒரு வழிபாட்டு மரபுக்கோ, ஒரு குழுவுக்கோ உரியவராக இருக்கும்வரையில், எவராலும் இதனை உணர முடியாது. மதார்த்தமான உள்ளம், எந்தக் கட்டுமான வடிவுக்குமோ, எந்தக் குழுவுக்குமோ, பிரிவுக்குமோ உரியதல்ல. அதன் குணாம்சம், ஒரு பூமண்டல ரீதியான தன்மையைக் கொண்டது.

மதார்த்தமான உள்ளம், எல்லாவிதமான பந்தங்களிலும் கருத்துருவங்களிலும் இருந்து விடுதலை பெற்ற மனமாகும். உண்மையில் உள்ளது எதுவோ அதனுடன் மட்டுமே தொடர்பு கொள்ளும் மனம் அது. இப்படித்தான் இருந்தாக வேண்டும் என்று கருதப்படுகிற எதனுடனும் கொள்ளும் தொடர்பு அல்ல இது. தம்முடைய அன்றாட வாழ்வில், வெளியிலும் உள்ளேயுமாக உள்ளபடி நிகழ்கிறவற்றுடன், தொடர்பு கொள்கிறது அம்மனம். வாழ்வின் பின்னலான முழுப் பிரச்சனைகளையும் அது இத்தொடர்பின் மூலம் புரிந்து கொள்கிறது. விருப்பு வெறுப்புகள், மரபு, திசை - யாவற்றிலிருந்தும் விடுபட்டுவிட்ட மனமே யதார்த்தமானது, உண்மையைச் சந்திப்பதற்கு அபாரமான மனத்தெளிவு வேண்டும். குழம்பிய மனத்துடன் உண்மையைச் சந்திக்கமுடியாது.

வாழ்வில் இவ்விதம் ஒழங்கை ஏற்படுத்தியதும், நாம் தியானத்தைப் பற்றிய கேள்விக்கு வருகிறோம். எப்படி தியானம் செய்வது என்று கேட்பவர், தமக்கு ஒரு வழிமுறை வேண்டும் என்று விரும்புகிறார். ஜாக்ரதையாக ஏற்படுத்தப்பட்ட வரைபடம் ஒன்று வேண்டும் என்கிறார். ஒரு வழிமுறைத் திட்டத்தினைப் பின்பற்றும்போது நடப்பதென்ன? எளிதான ஒருமுறை வேண்டப்படுகிறது. தியானம் என்றால் என்ன என்று எனக்குத் தெரியும் என்கிற ஒருவரைப் பின்பற்றுகிறோம். ஆனால், 'தெரியும்' என்பவருக்கு தெரியாது. முதலாவதாக, 'தியானிப்பது எப்படி?' என்ற வழிமுறையானது, எவ்வளவுக்கு நாசகமானதென்பதைப் பார்ப்போம். அந்த வழிமுறை எத்தகையதாக இருந்தாலும் சரிதான் - இப்படி உட்கார், இப்படி மூச்சுவிடு, இப்படிப்பண்ணு, அப்படிப்பண்ணு - எல்லாம் அடங்கலாக. ஏனெனில் திரும்பத் திரும்ப ஒன்றையே செய்கிற மனம் யந்திரத்தனமாகிறது. மனம் ஏற்கெனவே ஒரு யந்திரம். அதற்கு மேலும் யந்திரத்தனத்தை ஏற்றுகிறோம். எனவே, போகப்போக மரத்துப்போகிறது. எந்த ஒரு வழிமுறையும் உண்மைக்கு இட்டுச் செல்லாது என்பதை ஒருவர் நேரடியாக பார்க்கிறபோது, அவர் எல்லா வழிமுறைகளையும் விட்டுவிடுகிறார்.

கட்டுப்படுத்திக்கொள்கிற விஷயத்தையும் இங்கு கவனிக்க வேண்டும். நம்முள் பலர், நமது மனப்பிரதிபலிப்புகளைக் கட்டுப்படுத்துகிறோம். நமது ஆசைகளைக் கட்டுப்படுத்தி, அவற்றுக்கு உருவங்கள் கொடுக்கிறோம். இதில் எப்போதுமே, கட்டுப்படுத்தப் பட்டது - கட்டுப்படுத்துவோன் என்ற இருமை உண்டு. கட்டுப்படுத்துவோன் யார், கட்டுப்படுத்தப்படுவது யாது என்ற கேள்வியை, தங்கள் வழிமுறைத் தியானங்களில் ஈடுபடுவோர் கேட்பதில்லை. தனது சிந்தனைமுறை முதலியவற்றைக் கட்டுப்படுத்துவோன் யார்? குறிப்பிட்ட வழிமுறையை பயிலவேண்டும் என்று முண்டாசு கட்டிக்கொண்டுள்ள இந்த சொரூபி யார் என்று கவனித்தால், இது கடந்த காலத்தினால், நினைவுகளால் ஆனது எனக் காணலாம். இந்த சொரூபம், பயங்களாலும் தண்டனைகளாலும் உருவாக்கப்பட்ட ஒன்று. கடந்தகால வடிவான சொரூபமே, தனது எண்ணங்களைக் கட்டுப்படுத்த முயல்வதனைக் காணலாம். ஆனால், கட்டுப்படுத்தப்படும் எண்ணமும் அதைக் கட்டுப்படுத்துவோனும் ஒன்றே! பாருங்கள் - இது, மிக எளிதானது. பொறாமை வரும்போது, பொறாமையை உங்களிடமிருந்து தனிமைப்படுத்துகிறீர்கள். 'நான் பொறாமையைக் கட்டுப்படுத்தவேண்டும்; அடக்கவேண்டும்,' என்கிறீர்கள். அல்லது அதற்குச் சமாதானம் தருகிறீர்கள். இருந்தும், நீங்கள் பொறாமையிலிருந்து தனிப்பட்டவரல்ல. நீங்களேதான் பொறாமை. இருந்தும், அது நம்மிலிருந்து வேறுபட்டதாகக் கருதி, அதை அடக்கியாளும் முயற்சியில் ஈடுபடுகிறோம். எனவே, சிறிதளவும் அடக்குமுறையற்ற ஒரு வாழ்வாக உங்கள் வாழ்வு இருக்கமுடியுமா? இதன் பொருள், உங்களுக்குப் பிடித்தமான யாவற்றையும் செய்வதென்பதல்ல. இந்தக் கேள்வியை நீங்கள் உங்களிடமே கேட்கவேண்டும். இப்போதுள்ள நாசகரமான யந்திர வாழ்வாக அல்லாத ஒரு வாழ்வை, அடக்குமுறையற்று வாழ்வது சாத்யமா? பூரணமான தெளிவுடன். நாம் இருந்தால்தான் இது முடியும். எழுந்துவரும் ஒவ்வொரு எண்ணத்துக்கும், கவனம் கொடுத்து அவதானிக்கும்போதே இது சாத்யமாகும். இதன் பொருள், எண்ணங்களில் மூழ்குவதல்ல. பரிபூர்ணமான அவதானம் தந்து கவனிக்கும்போது, அடக்குமுறையிலிருந்து பிறக்கும் மோதல் இல்லாமலே வாழ முடியும் என்பதை உணர்வீர்கள். இதன் பொருள் என்ன? அடக்குமுறையைப் புரிந்துகொண்டு, அதைத்தாண்டி, மோதலின் நிழல் ஏதுமற்ற நிலைக்கு வருவதே பரிபூர்ணமான விடுதலையாகும். காலத்தைக் கடந்த உண்மையை அறிவதற்கு, நாம் இந்த சுதந்திர நிலையை அடைந்தாக வேண்டும்.

ஒன்றையே குறிப்படுத்துகிற, ஏகாக்கிரக சிந்தைக்கும் அவதானத்துக்கும் இடையே உள்ள குணாம்ச வித்யாசத்தையும், நாம் இங்கே கவனிக்க வேண்டும். ஒன்றையே குறித்து நோக்குவதனை, நாம் கல்விக் கோட்டங்கள் மூலம் அறிவோம். ஜன்னல் வழியாகப் பார்க்கும் மாணவனிடம், 'புத்தகத்தினை மட்டும் பார்' என்று கூறுகிறபோது, இது தெரிகிறது. உங்கள் சக்தி முழுவதையும் ஒன்றிலேயே குவிப்பதுதான், இந்த ஏகாக்கிரக சிந்தையாகும். அலைந்து திரிகிற மனதை இழுத்து, ஒரு விஷயத்திலேயே நிறுத்தும் வேலை இது. ஆனால், விழிப்புணர்வுடன் அவதானிக்கும் நிலையில், இந்த அடக்குமுறை இல்லை. இதில் நீங்கள், உங்களது முழு இயத்தையும் இதர உணர்வுகளையும், பரிபூர்ணமாக ஒன்றனுக்கே சமர்ப்பிக்கிறீர்கள். இந்தவிதமாக நீங்கள் அவதானம் செலுத்தாமல் இருந்திருக்கலாம். இந்தவிதமாக நீங்கள் அவதானிக்கும்போது, மனப்பதிவுகள் ஏற்படுவதில்லை. நினைவுகள் செயல்படுவதுமில்லை. அவதானிக்கும்போது மூளைப்பதிவு நிகழாது. இதைவிட்டு, முயற்சியின் அடிப்படையில் ஏகாக்கிரமாக உற்றுப் பார்க்கிறபோது, ஞாபகத்தின் உறுதியுடனேயே செயல்படுகிறீர்கள். ஒன்றை மட்டுமே திரும்பத்திரும்பச் சொல்கிற கிராமபோன் தட்டைப்போல இயங்குகிறீர்கள்.

அவசியமானவற்றை மட்டுமே பதிவு செய்யக் கூடிய மூளையைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். நீங்கள் வசிக்கிற இடத்தைப் போன்ற தேவைகளை, மூளை பதிவு செய்து கொள்வது அவசியம். ஆனால், அவமதிப்புகள், புகழுரைகள் போன்றவற்றை மனோரீதியாகப் செய்வது அநாவசியம். சில வேளை இது எல்லாம் உங்களுக்குப் புதிதாக இருக்கலாம். இதை நீங்கள் செய்வீர்களேயானால், எல்லாவிதமான மனப்பழக்கங்களிமிருந்து நீங்கள் விடுபடுவீர்கள். நாம் மரபுகளுக்கு அடிமைகள், அதே சமயத்தில், ஒவ்வொருவரும் மற்றவர்களிடமிருந்து வேறுபட்டவர்கள் என நம்மைப் பற்றி நினைத்துக் கொள்கிறோம். நாம் அப்படி வித்யாசமானவர்களல்ல. நாம் யாவருமே துயரங்களை அநுபவித்துக் கண்ணீர் சிந்தும் மனிதஜீவிதங்கள் தாமேயன்றி, ஹிந்துக்களோ, முஸ்லீம்களோ, ரஷ்யர்களோ அல்ல. அவையெல்லாம் அர்த்தமற்ற லேபல்கள். மனம் பரிபூர்ண விடுதலை பெற்றதாக வேண்டும். இதன் பொருள் ஒவ்வொருவருமே தனியே நின்றாக வேண்டும். ஆனால், தனிமைக்கு நாம் பெரிதும் அஞ்சுகிறோம். மனம் அடக்குமுறைக்கு உட்படாமல் பரிபூர்ணமான சுதந்திரத்துடன் அசைவற்று நிற்கவேண்டும். மனம் பரிபூர்ணமான மதார்த்தத்தினை அடையும்போது, வழிகாட்டியோ பாதையோ அற்ற உண்மையின் தன்மையை விவரிக்கக் கூடிய திறனைப் பெறுகிறது. மௌனமான, சுதந்திரமான ஒரு உள்ளம்தான் காலத்துக்கு அப்பாற்பட்டதனைச்

சந்திக்கும், ஏதோ ஒன்றில் ஈடுபட்டபடி உங்கள் உள்ளங்கள் முடிவற்றுச் சளசளத்துக் கொண்டிருப்பதை நீங்கள் அவதானித்திருக்கிறீர்களா? சந்யாஸிக்கு, கடவுளும் அதுவும் இதுவும். குடும்பத்தலைவிக்கு, சமையலும் அதுவும் இதுவும். குருமார்களுக்கு அவருடைய சொந்த நான்சென்ஸ். இந்த முடிவற்ற ஈடுபாட்டின் விளைவாக, மனசில் வெட்டவெளிக்கு இடம் கிடைப்பதில்லை. வெட்டவெளி அத்யாவசியமானது.

வெளி என்பது, சூன்யத்தை - மெளனத்தைப் பொருள்படுத்தி - மாபெரும் சக்தியினைக் குறிக்கிறது. மனசைக் கட்டுப்படுத்தும் மருந்துகள், சப்தத்தை அடக்கி வைக்கின்றன. ஆனால், இயற்கையாக, பூரணமாக மெளனமடையும் மனதைப்பற்றி, நீங்கள் விசாரித்தீர்களா? அவசியமற்ற எதையும் பதிவுசெய்யாமல், உங்கள் மனமும் உள் இயற்கையும் பூரணமாக அசைவற்று நிற்பது பற்றி? இதைவிட்டு, முடிவற்ற மரபின் ஓட்டத்திலும், விவகாரங்களிலும், நாளைபயப்பற்றிய கவலையிலும் மூழ்கி இருக்கிறீர்களா?

மெளனம் உள்ள இடத்தில், வெளி உண்டு. ஒரு இடத்திலிருந்து இன்னொரு இடத்துக்குப் போகும் வெளி அல்ல. வெளி உள்ளபோது, இடம் இராது; மெளனமே இருக்கும். அந்த மெளனத்தில், பிரபஞ்சத்தின் அபாரமான சக்தி நிலவும்.

பிரபஞ்சம் காரணமற்றது. அது இருக்கிறது. அவ்வளவே. இது ஒரு விஞ்ஞான விபரம். ஆனால், மனித ஜீவிகளான நாம் காரணங்களுடன் ஈடுபடுகிறோம். ஆராய்ச்சியின் மூலம், இந்தத் தேசத்தினது வறுமையின் காரணம் என்ன என்பதிலிருந்து, சீக்கியர்-ஹிந்து-முஸ்லிம் என்றெல்லாம் பிளவுண்டு கிடப்பது வரையிலான நிலைகளுக்குக் காரணங்கள் என்ன என்று கண்டுபிடிக்கலாம். ஆனால் நாம் காரணங்களினால் உருவாக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் நிலை மாறாது. பயன்பெறல், தண்டனை பெறல் என்ற காரணங்களினாலேயே நாம் ஆளப்படுகிறோம். காரணமற்ற இருப்பு நிலையில் உள்ள பிரபஞ்சத்தினை அறிவதற்கு ஏற்ப, காரணமற்ற நிலையில் நாம் வாழ முடியுமா? முடியுமானால், அதுவே மகா உந்நதமான ஒழுக்கமாகும். அந்த ஒழுக்கத்தின் மூலம், சிருஷ்டி சக்தி பிறக்கிறது. இந்த சக்தியை வெளிப்படுத்துவதுதான், தியானம்.

தியானத்தின் ஆழத்தையும் அழகையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டியது, மாபெரும் முக்யத்துவம் பெறுகிறது. எல்லா எண்ணங்களுக்கும் அப்பால், எல்லாக் கற்பனார்த்தக் கண்டு பிடிப்புகளுக்கும் எல்லாக் காலத்துக்கும் அப்பால் ஏதும் உள்ளதா என்று, அநாதிகாலம் தொட்டு மனிதன் விசாரித்து வந்திருக்கிறான்.

இந்த வேதனைகளுக்கு அப்பால், குழப்பத்துக்கு அப்பால், யுத்தங்களுக்கு அப்பால் ஏதும் உள்ளதா என்று, கேட்டு வந்திருக்கிறான். அசைவற்றதாக, சாந்நித்யமானதாக, தீவிர பரிசுத்தம் உள்ளதாக, எந்த எண்ணத்தாலும் எந்த அநுபவத்தாலும் தீண்டப்படாததாக ஏதும் உள்ளதா? மிகப் புராதன காலம் தொட்டு, தீவிரமான மனிதர்கள் செய்துவந்த விசாரணை இது. அதைக் கண்டுபிடிக்க, அதைச் சந்திக்க, தியானம் அத்யாவசியமானது. திரும்பத் திரும்ப ஒன்றையே செய்யும் தியானமல்ல - அது அர்த்தமற்றது. எல்லா முரண்பாடுகளிலும் எண்ணங்களிலும் இருந்து மனம் விடுதலை பெறும்போது, உண்மையான மதார்த்தம் கொண்ட ஒரு சிருஷ்டி சக்தி பிறக்கிறது. ஆரம்பமோ முடிவோ அற்றதனைச் சந்திப்பது தான், தியானத்தின் உண்மையான ஆழமும் அழகுமாகும். இதற்கு, எல்லாவித மனப்பழக்கங்களிலுமிருந்தும் விடுதலை கிடைக்க வேண்டும். கருணாகரமான அறிவுநிலையில்தான், பரிபூர்ணமான பாதுகாப்பு உண்டு. ஆனால், கருத்துக்களும் நம்பிக்கைகளும் லட்சியங்களுமே, நமக்கு பாதுகாப்பானவை என நினைக்கிறோம். எவ்வளவு தவறாக, அறிவீனமாக அவை இருந்தாலும், அவற்றைப் பிடித்துத் தொங்குகிறோம். பேரறிவுடன் கருணை உள்ள இடத்தில் மட்டும்தான், பாதுகாப்பு உள்ளது - இது பாதுகாப்பினை நாடுவோருக்கு. இருந்தும், பேரறிவு மயமான கருணை உள்ள இடத்தில், பாதுகாப்பைப் பற்றிய கேள்வியே பிறக்காது.

எல்லாமே ஜனனமாகிய, மூலமண்டலம் ஒன்றுண்டு. இந்த மண்டலம், சொல் அல்ல. சொல்லும் அதனால் குறிக்கப்படுவதும், ஒன்றல்ல. அந்த மூலமண்டலத்திற்கு வரும் வகைதான், தியானமாகும். அங்கேதான், யாவும் ஜனிக்கின்றன. அங்கே, காலமற்ற விடுதலை நிலவுகிறது. இதுவே, தியானவழி. இதைக் கண்டுகொண்டவன், ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவன்.

(8 நவம்பர் 1981, புதுடெல்லி. *The Flame of Attention*, 1983.)

லயம், ஜூலை 1998.

12. அவதானிப்பின் ஜுவாலை

எந்த நம்பிக்கைக்குமோ லட்சியத்துக்குமோ பிரசாரம் செய்வதற்காக நாம் பேச முன்வரவில்லை என்பதனை, முதலில் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறோம். இங்கு நாம் யாவரும் ஒன்று சேர்ந்து, வெளி உலகில் என்ன நடக்கிறது என்பதைப் பற்றி அக்கறை எடுத்துக் கொள்ளப்போகிறோம். இப்படி உலக நடத்தையைப் பார்ப்பதில்கூட, இந்தியப் பார்வையோ ஐரோப்பியப் பார்வையோ அமெரிக்கப் பார்வையோ, அல்லது வெறெந்த தேச நலனோ இருக்கும் விதமாக நாம் பார்வை செலுத்தப் போவதில்லை. உலகில் உள்ளபடி நடப்பதென்ன என்பதை, நானும் நீங்களும் ஒருமித்து அவதானிக்கப் போகிறோம். ஒருமித்து சிந்திக்கப்போகிறோம் எனினும், ஒரேமனம் கொண்டவர்களாக அல்ல. ஒரேமனம் கொண்ட நிலைக்கும் சிந்தித்தலுக்கும் இடையில், ஒரு வித்யாசம் உண்டு. ஒரேமனம் கொண்டவர்கள் நாமெல்லாம் என்பதன் பொருள், ஒரே முடிவுக்கு, ஒரேவகை நம்பிக்கைகளுக்கு, ஒரேவகைக் கருத் துருவங்களுக்கு நாமெல்லோரும் வந்துவிட்டோம் என்பதாகும். கூடிச் சிந்திப்பதென்பது இதினின்றி வேறுபட்டது. இது, பேசுகிறவரும் நீங்களுமாக - தனிப்பட்ட பார்வை, தன்னிலை ஏதுமற்ற ஒரு பொறுப்புணர்வுடன் - உலகில் நடப்பது என்ன என்று பார்வை செலுத்துவதாகும். எனவே, நாம் ஒன்றுகூடிச் சிந்திக்கிறோம். வசதிக்காக ஒரு மேடைமீது பேச்சாளர் அமர்ந்திருக்கிறார். எனினும், அவருக்கு எதுவித அதிகாரமும் கிடையாது. இந்த விஷயத்தைப் பற்றி, தயவு செய்து மிகத் தெளிவுபெறும்படி வேண்டிக்கொள்கிறேன். எதையும் நீங்கள் நம்பும்படித் தூண்டுவதல்ல பேச்சாளரின் நோக்கம். தம்மைப் பின்பற்றும்படி அவர் வேண்டவில்லை. அவர், உங்களது குரு அல்ல. எந்த நடைமுறைத் திட்டத்தையுமோ தத்துவத்தையுமோ அல்ல - நாம் ஒன்று கூடிக் கவனிக்க வேண்டும் என்று மட்டும் கேட்டுக் கொள்கிறபோது - அவர் ஒரு நட்புரிமையுடனேயே இந்த விண்ணப்பத்தைச் செய்து கொள்கிறார். தனிப்பட்ட வாழ்க்கைகளை மட்டுமின்றி, பைத்தியம் பிடித்தவிட்டதுபோல் தோன்றும் இந்த உலகை, நாம் ஒன்றுகூடிப் பார்க்கிறோம்.

அமெரிக்கா, ஐரோப்பா, ரஷ்யா, இங்கே - எங்கும் உள்ள மனிதவர்க்கத்தினரை நிர்மூலம் செய்வதற்காக - உலகு முழுவதிலும், நம்ப முடியாத அளவு பணச்செலவில், ஆயுத முஸ்தீபுகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. அரசியல்வாதிகளால் நிவர்த்தி செய்ய முடியாதபடி தோன்றுகிற ஒரு அழிவுப் பாதையில், உலகு திரும்பி

இருக்கிறது. அரசியல்வாதிகளை நாம் நம்பமுடியாது. விஞ்ஞானிகளைக்கூட நம்புவதற்கில்லை. ஒருவருடன் ஒருவர் போட்டியிட்டபடி, ராணுவத் தொழில் நுட்பத்தைக் கட்டியெழுப்புவதற்காகவே அவர்களும் உதவுகின்றனர். மதங்கள் என்று அழைக்கப்படுகிறவற்றைக்கூட, நாம் நம்ப முடியாது. அவை சொற்களாகி, திரும்பத் திரும்ப அர்த்தம் ஏதுமற்று உச்சரிக்கப்படுகிறவை ஆகிவிட்டன. ஐயாயிரம் வருஷங்களாகவோ இரண்டாயிரம் வருஷங்களாகவோ பின்பற்றப்படும் மரபாகி, மூடநம்பிக்கைகளின் தொகுதிகளாகி உள்ளன அவை. உலகில் எங்கு பார்த்தாலும், தங்களது பதவியையும் அதிகாரத்தையும் அந்தஸ்தையும் காப்பாற்றிக் கொள்வதில் மட்டும் நாட்டமாயிருக்கிற அரசியல்வாதிகளையும், நாம் நம்பமுடியாது. ஒவ்வொரு வருஷமும் அல்லது ஒவ்வொரு வாரமும், புதுப்புது அழிவுருவங்களினைக் கண்டுபிடித்தபடி இருக்கும் விஞ்ஞானிகளையும் நம்பமுடியாது. இந்த மனிதக் குழப்பத்தை நிவர்த்திப்பதற்காக, எந்த மதத்தையும் நாம் நோக்கக்கூட இடமில்லை.

ஒரு மனித ஜீவனால் செய்யக்கூடியது என்ன? எப்போதும் தெருவில் ஒரு வெடிகுண்டின் பயங்கரத்துடன் கூடிய இந்த அபாய நெருக்கடி, வெறும் அறிவு ரீதியானதா, பொருளாதார பூர்வமானதா அல்லது வறுமையும், குழப்பமும் அராஜகமும் சட்ட ஒழுங்கின்மையும் பயங்கரவாதமும் நிரம்பிய, ஒரு தேசியக்குணம் கொண்டதா? இதை எல்லாம் அவதானிக்கிற நம்முடைய பொறுப்பு என்ன? உலகில் நடக்கிறவற்றைப்பற்றி, உங்களுக்கு அக்கறை இருக்கிறதா? அல்லது, உங்களுடைய பிரத்யேகமான ரட்சணையில் மட்டும்தான் உங்களுக்கு அக்கறையா? தயவு செய்து, இதை எல்லாம் பற்றி ஒரு தீவிரக் கணிப்பு வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அப்போதுதான், வெளியுலகில் மட்டுமின்றி, பிரக்ஞையிலும் நமது மனசினது சிந்தனையிலும் நாம் வாழும் விதத்திலும் நம் செயல்களிலும், என்ன நடைபெறுகிறது என்பதை, நீங்களும் பேச்சாளரும் ஒன்றுகூடி அவதானிக்கலாம். உலத்திலன்றி உங்கள் பிரத்யேக ரட்சணையில் மட்டும் அக்கறை கொண்டு, சில நம்பிக்கைகளையும் மூடப்பழக்கங்களையும் குருமார்களையும் பின்பற்றுகிறவர்களாக நீங்கள் இருக்கும்பட்சத்தில், பேசுகிறவருக்கும் உங்களுக்குமிடையே பரிவர்த்தனை ஏற்பட இடமில்லாமல் போய்விடும். இந்த விபரம் பற்றி, நாம் தெளிவடைவது அவசியமானது. தனிப்பட்ட, பிரத்யேக ரட்சணையுடன், மனித உள்ளம் என்னவாகிவிட்டது என்பது பற்றியும் மனிதவர்க்கம் எதைச் சந்தித்து நிற்கிறது என்பது பற்றியுமே, அக்கறை கொண்டிருக்கிறோம். எந்த தேசியத்தன்மையின் முத்திரையும் அற்ற மனித ஜீவர்களாகவே, இந்த அக்கறையை மேற்கொள்கிறோம். இந்த உலகத்தை அவதானிப்பதிலும்

இந்த உலகில் வாழும் ஒரு மனித ஜீவன் செய்யக் கூடியது என்ன, அவரது செயல்நிலை என்ன என்பவை பற்றியும் நாம் அக்கறை கொள்கிறோம்.

ஒவ்வொரு காலைப் பேப்பரிலும், ஏதோ ஒரு கொலை, வெடிகுண்டு, நாசவேலை, அழிவு, பயங்கரவாதம், கடத்தல்; ஒவ்வொரு நாளும் இதை நீங்கள் படித்தாலும், இதற்கெல்லாம் எவ்வித கவனத்தையும் நீங்கள் தருவதில்லை. ஆனால், உங்களுக்கு மட்டும் இது ஏதும் நடந்துவிட்டாலோ, ஒரு குழப்பநிலையும் துயரும் ஏற்படுகிறது. மற்றவர்களையும் அரசாங்கத்தையும் போலீஸையும் பார்த்து, உங்களைக் காக்கும்படி கேட்கிறீர்கள். கடந்த அறுபது வருஷங்களாக, இந்தப் பேச்சாளர் கவனித்து வந்துள்ளதை பாருங்கள். இந்த துக்ககரமான தேசத்தின் தீர்வடையாத வறுமை, மொழி வேறுபாட்டுப் பிரச்னைகள், ஒரு தொகுதி மக்கள் மற்றவர்களிடமிருந்து பிரிய முயற்சிக்கும் பிரச்னைகள், மதவேறுபாடுகள், தங்கள் பிரத்யேக விமானங்களுடன் மகா பணக்காரர்களாகிக் கொண்டிருக்கும் குருமார்கள்-இந்த குருமார்களை நீங்கள் குருட்டுத்தனமாக ஏற்றுக் கொள்கிறீர்கள் - இந்த எதையும் பற்றி உங்களால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. இதுதான் மெய்யான நிலைமை. நாம், கருத்துருவங்களுடன் இங்கே செயல்படவில்லை; உள்ளபடி நடக்கிறவற்றையே அவதானிக்கிறோம்.

நாம் ஒன்றுகூடி அவதானிக்க வேண்டுமானால், தேசிய மனப்பான்மையிலிருந்து விடுபட வேண்டும். இங்கே வாழ்கிறவர்களாக இருந்தாலும், மனத ஜீவர்களாகிய நாம் உணர்வுப் பிணைப்புக் கொண்டவர்கள். இதெல்லாம், எவ்வளவு உடனடி அவசியமும் தீவிரமும் கொண்ட விஷயங்கள் என்பதை அவதானியுங்கள். இந்த தேசத்து மக்களுக்கு, பெரிய அசதியும் அக்கறையின்மையும் என்ன நடக்கிறது என்பதைப் பற்றிய கவலையீனமும் வந்துவிட்டது. தங்களுடைய தனிப்பட்ட - சிறிய, பிரத்யேக - ரட்சணை, மகிழ்ச்சி ஆகியவற்றில் மட்டும்தான் அவர்களுக்கு அக்கறை.

நாம் மனசினால் மட்டுமே வாழ்கிறோம். மனசினது இயக்கம், அசைவு, தொகுப்பு என்பவை யாவை? மனசினால் உருவாக் கப்பட்டவைதாம் எல்லாக் கோயில்களுமே; கோயிலினுள் நடக்கும் எல்லாச் சடங்குகளும் உள்ள எல்லா விக்ரகங்களும், மனசின் சிருஷ்டிகள். உபநிஷதங்கள், கீதை போன்ற எல்லா திவ்ய நூல்களும் கூட, மற்றவர்கள் அநுபவித்ததையோ சொன்னதையோ பற்றிய பிரதிகள்தாம். மேலும், சொல் திவ்யமானதல்ல. மனித மனசின் விளைவாகையால், உலகிலுள்ள எந்த நூலுமே

திவ்யமானதல்ல. நாம் புத்தியை வழிபடுகிறோம். புத்தியில் சக்திமான்களாக உள்ளவர்கள், அத்தகைய சக்தி ஏதுமற்றவர்களான உங்களையும் என்னையும்விடத் தனிப்பட்டவர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர். அவர்களுடைய புத்தியையும் கருத்துருவங்களையும் நாம் மதிக்கிறோம். நமது பிரச்னைகள் யாவற்றையும், புத்தியே தீர்த்து வைக்கும் என நம்புகிறோம். ஆனால், இது சாத்யமற்றது. புத்தியை மட்டும் விருத்தி செய்வதென்பது, உடலின் இதர பாகங்களை விட்டுவிட்டு ஒரே புஜத்தை மட்டும் பலப்படுத்துவது போன்ற காரியம். புத்தியோ உணர்ச்சிகளோ கற்பனாதீதமான அசட்டு உணர்ச்சிவாதமோ, நமக்குத் துணை தராதவையாகும். யாவற்றையும் நாமே உள்ளபடி சந்தித்து, சமீபமாக வைத்துக் கவனித்து, உடனடியாகச் செய்ய வேண்டியவை பற்றி நாமே பார்க்க வேண்டும்; இதை, விஞ்ஞானிக்கும் அரசியல்வாதிக்கும் புத்திமான்களுக்கு விட்டுவைத்துப் பயனில்லை.

எனவே, முதலாவதாக மனிதப்பிரக்ஞை என்ன நிலைக்கு வந்துவிட்டது என்பதை கவனிப்போம். ஏனெனில், பிரக்ஞையே நாம். உங்கள் எண்ணங்கள், உணர்வுகள், உங்கள் அச்சங்கள், உங்கள் இன்பங்கள், உங்கள் ஆதங்கம், பாதுகாப்பின்மை, துயரங்கள், மனச்சலிப்பு, அன்பு, வேதனை, துக்கம், மரணபயம் - இவை யாவும் சேர்ந்து இவற்றால் தொகுக்கப்பட்டிருப்பது தான் உங்கள் மனம்; அவைதான் நீங்களே. இவையாவும் சேர்ந்துதான், மனித ஜீவன் என்பதே ஆகின்றது. இந்த உள்ளீடான தொகுப்பை நாம் அறிந்து, இதனைத் தாண்டாமல், தீவிரமாகச் செயல்படவோ அடிப்படை மாற்றத்தை - மனிதப் பிரக்ஞையில் ஒரு தாதுப் பிணைப்பை - ஏற்படுத்தவோ முடியாது.

சரியான செயல்பாடு என்ன என்பதை நாம் அறியவேண்டுமானால், நமது பிரக்ஞைத் தொகுப்பை நாம் புரிந்துகொண்டாக வேண்டும். ஒருவருடைய பிரக்ஞையானது குழப்பமடைந்து, நிச்சயபுத்தியை இழந்து, அழுத்தங்களுக்கு உட்பட்டு, ஒரு மூலையிலிருந்து இன்னொரு மூலைக்கும் ஒரு நிலையிலிருந்து இன்னொரு நிலைக்கும் விரட்டப்பட்டால், மேலும் மேலும் குழப்பத்தையும் நிச்சயமின்மையையும் பாதுகாப்பின்மையையுமே, அந்தப்பிரக்ஞை அடையும். அந்தக் குழப்பத்தின் நிலையிலே இருந்தபடி, நாம் ஏதும் செயலாற்ற முடியாது. எனவே, வேறு ஒருவர்மீது சார்ந்து நிற்க வேண்டிய நிலை உண்டாகிறது. இதையே ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாக மனிதன் செய்து வந்திருக்கிறான். நமது அகத்திலேயே ஒரு ஒழுங்கை நாம் உண்டாக்க வேண்டியது, முதல்பட்ச முக்யத்துவம் வாய்ந்தது. இந்த

அக ஒழுக்கத்திலிருந்தே, வெளியுலகத்திலும் ஒரு ஒழுங்கு பிறக்கும். ஆனால் நாமோ, வெளியுலகத்து ஒழுங்கைதான் இடைவிடாமல் நாடுகிறோம். உலகில் நாம், மிக உறுதியான அரசின் மூலமோ சர்வாதிகார அரசமைப்பின் மூலமோ, ஒழுங்கை வேண்டுகிறோம். சரியானபடி நாம் நடப்பதற்காக நாம் வற்புறுத்தப்பட வேண்டும் என, நாமே விரும்புகிறோம். அந்த வற்புறுத்தல் நீங்கியதுமே, இன்றைய இந்தியாவில் உள்ள நிலைமைக்கு நாம் வந்து விடுகிறோம். எனவே, தீவிரமானவர்களாகவும் இன்றைய நெருக்கடியை வளர்ந்தவர்களாகவும் உள்ளவர்கள், தங்களது மனத்தொகுப்பினை - அதன் உள்ளீட்டை - அவதானித்து, உண்மையிலேயே ஆன்மீகத்துவமானவர்களாக மாறவேண்டியிருக்கிறது. உண்மையான ஆன்மீகத்துவம் அற்றவர்களாக நாம் உள்ளமையால், நாம் மேலும் மேலும் லோகாயதமாகிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

உங்களைப் பற்றி ஏதும் உங்களுக்குப் பேச்சாளர் சொல்லப் போவதில்லை. இதற்கு மாறாக, உங்களுடன் சேர்ந்து; நாம் எவ்விதமாக உள்ளோம் என்பதனைப் பேச்சாளர் கவனிக்கப் போகிறார். இதன் விளைவாக, இப்போதுள்ள நிலையிலிருந்து ஒரு அடிப்படை மாறுதலை நாம் ஏற்படுத்த முடியுமா என்பதை கண்டு பிடிக்கக்கூடும். எனவே, முதலில் நாம் நமது மனசின் உள்ளீட்டை - தொகுப்பை - அவதானிக்கப் போகிறோம். இதை, நீங்கள் தொடர்ந்து செவி மடுக்கிறீர்களா? அல்லது, நாள் முழுதும் ஏற்பட்ட அழுத்தங்களின் விளைவாக அசதியடைந்திருக்கிறீர்களா? வீட்டினால், ஆபீஸினால், மதங்களினால், தங்கள் மடத்தனத்தை உங்கள்மீது சுமத்தும் குருமார்களினால் ஏற்பட்ட அழுத்தங்கள், உங்களை அசதியடைய வைக்கின்றன. ஆனால், இங்கே உங்கள்மீது எவ்வித அழுத்தமும் சுமத்தப்படவில்லை. இதைத் தயவுசெய்து உணர்ந்து கொள்ளுங்கள். நமது துக்கங்களையும் வடுக்களையும் ஆதங்கங்களையும் பற்றி, கலந்து பேசுகிற இரண்டு நண்பர்களாகவே நாம் பேசிக்கொள்கிறோம். எப்படி நமது அச்சங்களிலிருந்து விடுபடுவது என்றும் நமது துக்கம் தீருமா என்றும், நட்புணர்வுடனேயே பேசிக்கொள்கிறோம். இதனைப் பற்றியதுதான் நமது அக்கறை. இந்த அக்கறை இல்லாவிட்டால், நாம் பேரழிவுக்கே வழிவகுப்போம். சிலவேளை, அணுகுண்டினால் நாம் ஆவியாக்கப்பட்டு விடக்கூடும். நாம் சந்தித்து நிற்பது ஒரு பெரும் நெருக்கடியை; ஆதலால், நாம் உண்மையுணர்வுடன் தீவிரமாக செயல்பட்டாக வேண்டும்.

இயற்கையை, பறவைகளை, ஆறுகளை, ஓநாய்களை, மான்களை, மரங்களை சிருஷ்டித்தவர்கள் நாமல்ல. அவை எப்படித்தோன்றின என்ற பிரச்சனை அல்ல இப்போதையது. நாம் உருவாக்கியவை,

கோவில்களையும் அற்புதமான கதீட்ரல்களையும் மசூதிகளையும், அவற்றினுள்ளே குடிகொள்ளும் வடிவங்களையும்தான். இவற்றை உருவாக்கியது நமது மனமாகும். மனசினால் நாம் உருவாக்கிய இவற்றை, நாம் வழிபடுகிறோம். தானே உருவாக்கியதை, மனம் வழிபடுகிறது.

மனசினால் உருவாக்கப்பட்டதுதான் பிரக்ஞைத் தொகுப்பு - ஏன் அதன் விளைவான புத்திசாதுர்யம், எழுத்தாற்றல், விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புக்கான ஆற்றல், சிந்தனா சக்தி ஆகியவை, அன்பையும் வாத்ஸல்யத்தையும், மற்றவரது பார்வையில் பரிவு கொள்வதையும் விட முக்கியமடைகின்றன? ஏன் இவற்றைவிட எண்ணமே முக்யமானதாகிறது? எனவே, முதலில் சிந்தனை இயக்கம் என்றால் என்ன என்பதை ஆராய்வோம். அதாவது, எண்ணங்களின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்ட மனோ வடிவம் என்ன? இதை ஆராய்கிறபோது, பேச்சாளர் எதையோ சுட்டிக்காட்டுவதாக இல்லாமல், இதைப்பற்றிப் பேசும்போது, நீங்களே கண்டு கொள்வதாக இது இருக்க வேண்டும். சிந்தனை இயக்கம் என்ன என்று புரிந்து கொள்ளாமல், மனத்தொகுப்பாக உள்ள பிரக்ஞையை அதன் முழுமையில் நாம் விளங்கிக் கொள்ள முடியாது; நாம் இப்போது எப்படி உள்ளோம் என்பதை அறிய முடியாது. எனது பிரக்ஞைத் தொகுதியாக உள்ளவற்றை - ஒரு குறிப்பிட்ட விதத்தில் நான் ஏன் சிந்திக்கிறேன், நடந்து கொள்கிறேன் என்பவற்றை - எனது அச்சங்களை, வடுக்களை, ஆதங்கத்தை, பாவனைகளை, நம்பிக்கைகளை புரிந்து கொள்ளாமல், நான் என்ன செய்தாலும் குழப்பத்தைத்தான் வருவிக்கும்.

உங்களைப் பொறுத்த அளவில், சிந்தனை இயக்கம் என்றால் என்ன? இப்படி ஒரு கேள்விக்கு, உங்கள் பிரதி உத்தரம் என்ன? நாம் கலாசாலைகளிலும் புத்தகங்களிலும் இத்தகைய பிரச்சனைகளுக்குப் பிறர் தந்துள்ள பதில்களைப் பயில்கிறோம். அதன் விளைவாக, நாம் இரண்டாம் பிரதி மனிதர்களாகிவிட்டோம். சிந்தனை என்றால் என்ன என்ற ஒரு கேள்விக்கு, நாமாகவே நமது பதில் ஒன்றைத் தர முடியாதவர்களாக உள்ளோம்.

நமது சிந்தனை இயக்கத்துக்கு ஏற்பவே நாம் வாழ்கிறோம்; பழகுகிறோம். இந்த அரசு, நம் சிந்தனையின் விளைவு. யுத்தங்கள் வருவது சிந்தனையின் விளைவாகத்தான் துப்பாக்கிகள், விமானங்கள், குண்டுகள் எல்லாமே. சிந்தனையின் மூலம், அபாயமான சத்ரசிகிச்சை முறைகளையும் பெரிய தொழில் நுட்பவாதிகளையும் நிபுணர்களையும் உருவாக்கியுள்ளோம். எனினும், சிந்தனை என்றால் என்ன என்று நமக்குத் தெரியாது.

அநுபவம், அறிவு ஆகியவற்றினின்றும் விளைந்த இயக்கமே சிந்தனை. அவதானித்துக் கேட்டு, இது உண்மையா தவறா என்பதைப் பாருங்கள். அவ்விதம் செய்தால், பேசுகிறவரை ஒரு கண்ணாடியாகக் கொண்டு, உள்ளதை நீங்களே கோணலின்றிப் பார்க்கலாம். பார்த்தபின்பு கண்ணாடியைத் தூர வீசுங்கள், அல்லது உடையுங்கள். அநுபவம் அறிவாகி, மூளைத்தாதுகளில் ஞாபக வடிவில் சேமிக்கப்பட்டு, அந்தச் சேமிப்பிலிருந்து சிந்தனை இயக்கம் பிறக்கிறது. ஞாபகத்திலிருந்து எண்ணங்களும் செயல்களும் பிறக்கின்றன. தயவுசெய்து இதை நீங்களாகவே பாருங்கள். நான் சொல்வதைத் திருப்பிச் சொல்லாதீர்கள். நான் குறிப்பிட்ட இந்தத் தொடர்நிலை ஒரு மெய்மை: அநுபவம், அறிவு, ஞாபகம், எண்ணம், செய்கை - பிறகு, அந்தச் செய்கையிலிருந்து மேலும் அறிவு; எனவே, ஒரு வட்ட சுழற்சியாக இது அமைகிறது. இதுவே, நம்மை பிணைக்கும் சங்கிலித்தொடர்.

இத்துடன் நாம் வாழும் வாழ்க்கை. இந்தப் பிராந்தியத்திலிருந்து நாம் அகன்றது கிடையாது. செய்கையும் எதிர்ச் செய்கையும்தான் இது என்றெல்லாம் நீங்கள் இதுபற்றி என்ன சொன்னாலும், இந்நிலையை மீறியதில்லை. இந்த பிராந்தியம்தான் நாம் அறிந்த நிலை. இது ஒரு உண்மை விபரம். சிந்தனையினால் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றவை தான், நமது பிரக்ஞையின் உள்ளீட்டுத் தொகுதியாகும். அலங்கோலமான விஷயங்களை நான் சந்தித்தாலும் சரி, எனக்குள் விஷயங்களை நான் சிந்தித்தாலும் சரி, எனக்குள் கடவுள் இருக்கிறார் என்று சிந்தித்தாலும் சரி, அவை எல்லாமே சிந்தனையினால், மனசினால் உருவாக்கப்பட்ட எண்ணங்கள்தாம்.

நமது பிரக்ஞையின் தொகுப்பை எடுத்து, நாம் அதை அவதானிக்கவேண்டும். நம்மில் பெரும்பாலோர், குழந்தைப் பிராயத்திலிருந்து வளர்ந்தபருவம் வரை, வீட்டிலும் பள்ளியிலும் கலாசாலையிலும் வாழ்விலும் புண்படுத்தப்பட்டிருக்கிறோம். இவ்விதம் புண்பட்டதின் விளைவாக, நம்மைச் சுற்றிச் சுவர் களை எழும்பிக் கொண்டு, மேன்மேலும் பயந்து, மேலும் புண்படுத்தப்படாத நிலைகளைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறோம். புண்பட்ட வடுக்களின் விளைவான செயல்கள் யாவும், மனோவியாதி ரூபமானவை. இது நமது பிரக்ஞைத் தொகுதியினது அம்சங்களில் ஒன்று. எனவே, நாம் புண்படுத்தப்பட்டிருக்கிறோம் என்றால், நம்மில் எது புண்பட்டிருக்கிறது? நாம் நம்மைப் பற்றியே வைத்திருக்கிற அபிப்ராய வடிவம் அல்லவா? நம்மைப்பற்றி நாமே தீற்றி வைத்துள்ள சித்திரம் அல்லவா, புண்படுத்தலுக்கு இலக்காகிறது? நாம் எல்லோருமே, நம்மைப் பற்றி அபிப்ராயங்கள் வைத்திருக்கிறோம்: நான் ரொம்ப

உயர்ந்த மனிதன், அல்லது நான் எளியவன், அல்லது அதிகாரமும் பெருமையும் பதவியும்கொண்ட ஒரு அரசியல்வாதி. நீங்கள் ஒரு டாக்டர் பட்டதாரியாகவோ, அல்லது குடும்பப் பெண்ணாகவோ இருந்தால், அதற்கு இசைவாக ஒரு அபிப்பிராய வடிவத்தினை, நீங்களே உங்களைப் பற்றி உருவாக்கிக் கொள்கிறீர்கள். ஒவ்வொருவருக்குமே தங்களைப் பற்றி ஒரு அபிப்பிராய வடிவம் உண்டு. புண்படுவது இந்த வடிவம்தான். எனவே, உங்களைப் பற்றி நீங்களே ஒரு அபிப்பிராயம் கொள்ளாமல் இருக்க முடியுமா? நம்மை பற்றிய அபிப்பிராய வடிவம் ஒன்றை, நாமே உருவாக்காதபடி வாழ முடியுமா?

உங்களைப்பற்றி நீங்களே ஒரு அபிப்பிராயத்தை உருவாக்கிய உடனேயே, உங்களுக்கும் மற்றவர்களுக்குமிடையே ஒரு பிரிவினையை உருவாக்கி விடுகிறீர்கள். மற்றவர்களுடன் கொள்ளும் உறவு என்றால்தான் என்ன? நீங்கள், உங்களுக்கருகே உள்ள மனைவி, அயலார் குழந்தைகளுடன் மட்டுமன்றி, உலகளாவிய மனிதவர்க்கம் முழுவதுடனேயும் உறவு கொண்டவர்கள் என்பதை உணர்ந்தாக வேண்டும். உங்கள் மனைவியுடன் உள்ள உங்கள் உறவு, வெறும் புலன் ரீதியானதா, காம ரூபமானதா, கற்பனார்த்தமானதா, சௌகர்யமான துணை என்ற விஷயமானதா? அவர் சமைக்கிறார்; நீங்கள் ஆபீஸ் போகிறீர்கள். அவர் உங்கள் குழந்தைகளை பெறுகிறார்; நீங்கள் காலையிலிருந்து மாலைவரை உழைக்கிறீர்கள். இதுவே வாழ்க்கை. எனவே, இதன் அடிப்படையான உறவு என்பதனை நாம் என்னவென்று அறிந்தாக வேண்டும். உங்கள் உறவு, நீங்கள் பட்ட புண்களின் வடுக்களை ஆதாரமாகக் கொண்டதென்றால், அவற்றிலிருந்து தப்பி விடுவதற்காகப் பிறரை நீங்கள் உபயோகிக் கப்பதே உங்கள் உறவு என்றாகிவிடுகிறது. உங்களுக்கும் உங்கள் மனைவிக்குமிடையே உள்ள உறவு, ஒருவரைப்பற்றி மற்றவர் கொண்டுள்ள அபிப்பிராய வடிவங்களின் அடிப்படையில் ஏற்பட்ட ஒன்றா? நீங்கள் அவரைப் பற்றியும் அவர் உங்களைப்பற்றியும் அபிப்பிராயங்கள் வைத்திருக்கிறீர்கள். மனசின், எண்ணங்களின் விளைவான அபிப்பிராய வடிவங்கள் இவை. இந்த இரண்டு அபிப்பிராய வடிவங்கள்தாம் உறவு கொள்கின்றன. எனவே, கேள்வி பிறக்கிறது - எண்ணம் என்பது அன்பாகிவிடுமா? ஆசை என்பது அன்பாகுமா? இன்பானுபவம் என்பது அன்புதானா? இல்லை என்று சொல்லி தலையாட்டி விடுகிறீர்கள். ஆனால், நீங்கள் இதைப்பற்றி ஏதும் கண்டுபிடிப்பதில்லை. இதை துருவி ஆராய்ந்து, ஊடே பிரவேசிப்பதில்லை.

உறவுத் தொடர்புகளில், போராட்டம் ஏதும் ஏற்படாதிருக்க முடியாதா? காலையிருந்து இரவுவரை, நாம் போராட்டத்திலேயே வாழ்கிறோம். ஏன்? இது நமது இயற்கை அம்சமா? மரபின் அம்சமா?

மதத்தின் அம்சமா? நாம் ஒவ்வொருவரும் தன்னைப் பற்றி ஒரு அபிப்பிராய வடிவம் வைத்திருக்கிறோம்; நீங்கள், உங்களைப் பற்றிய அபிப்பிராய வடிவத்தையும், உங்கள் மனைவி தம்மைப் பற்றிய அபிப்பிராய வடிவத்தையும்; கூடவே அபிலாசைகளையும் வேறொரு விதமாக மாற்றமடையவேண்டும் என்ற ஆசையையும் வைத்திருக்கிறீர்கள். உங்களுக்கோ உங்கள் அபிலாசை, உங்கள் போட்டி மனப்பான்மை. நீங்கள் இருவரும், சமன்கோடுகளில் இரண்டு ரயில்வே தாண்டவாளங்கள் மாதிரி, சந்திக்காதபடி ஒடுகிறீர்கள். கட்டிலில் மட்டும் - மற்றபடி எங்கும் சந்திப்பு இல்லை. எத்தகைய துக்க முடிவாகிவிட்டது இந்த உறவு?

எனவே, நமது உறவுகளை நாம் பார்த்தாகவேண்டும். உங்கள் அந்யோன்ய உறவுகளை மட்டுமல்ல; உலகின் பெரும்பங்குடன் உள்ள உங்கள் உறவையும்கூட. வெளியுலகு உள்பிணைப்புகள் கொண்டது. நீங்கள் அதன் ஒரு அங்கம். நீங்களும் உலகும் ஒன்றேதான். எப்படி உங்களை யுத்தம் அச்சுறுத்துகிறதோ, அவ்விதமே உலகு முழுவதிலும் உள்ள மக்களையும் அது அச்சுறுத்துகிறது. ஆதங்கம், பயம் எல்லாம், உங்களுக்கும் அவர்களுக்கும் ஒன்றேதான். அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் அழிப்பதற்கு, பிரமாண்டமான அளவு யுத்தக் கருவிகளைக் குவிக்கிறார்கள். ஆனால், அவர்களும் நீங்களும் எவ்வளவும் உள்பிணைப்புக் கொண்டவர்கள் என்பதை நீங்கள் அறியவில்லை. நான் ஒரு முஸ்லிம், நீங்கள் ஒரு ஹிந்து. எனது மரபு, 'நான் ஒரு முஸ்லிம்' என்று கூறுகிறது. அப்படித் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லும்படி, நான் சாவி கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறேன். அதேபோல் நீங்கள், ஒரு ஹிந்துவாகச் சாவி கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறீர்கள். மனசின், எண்ணங்களின் சிந்தனை இயக்கம் என்ன செய்திருக்கிறது நமக்கு, பார்த்தீர்களா? உலகின் இதர பாகங்களும் உங்களைப் போன்றது தான். கொஞ்சம் மாறியமைந்து, வேறு விதமாக கல்விபெற்று, வேறுவித வெளிப்பகட்டுப் பழக்கங்களை மேற்கொண்டு, பணம் படைத்தோ அல்லாமலோ இருந்தாலும், அவர்கள்கூட உங்களைப் போன்று அதேவிதமான உணர்வுப் பிரதிபலிப்புகளை, வேதங்களை, ஆதங்கத்தை, அச்சத்தைத்தான் வெளியிடுகின்றனர். உங்கள் மனசை, இதயத்தைக் கொடுத்து, உலகுடனும் அயலாருடனும், மனைவியுடனும் உள்ள, உங்கள் உறவு பற்றிய உண்மையைக் கண்டுபிடியுங்கள். உங்கள் உறவுகள், அபிப்பிராய வடிவுகளிலும் சித்திரங்களிலும் ஞாபகங்களிலும் தங்கி நிற்கிறவை என்றால், மனைவி அல்லது கணவர், அயலார், முஸ்லிம், பாகிஸ்தானி, ரஷ்யர், யாவருடனும் போராட்டங்களாகவே அவை நிகழும். மேலும், உங்கள் பிரக்ஞைத் தொகுப்பு என்பது, நீங்கள் நிவர்த்தி செய்யாத,

துடைத்தெறியாத வடுக்களினால் ஆனது. அந்த வடுக்களிலிருந்து, உங்களை நீங்களே தனிமைப்படுத்துகிற அச்சங்கள் பிறக்கின்றன. மதமரபுகள் மூலமும் கல்வி மூலமும் எனது முன்னேற்றம், எனது முன்னேற்றம் என்ற ஆதங்கத்தின் மூலமும், நாம் நம்மையே தனிமைப்படுத்திக் கொள்கிறோம். இருந்தும், நமது அந்நியோன்யங்களை மீறியே நாம், உலகுடன் உள்பிணைப்பு கொண்டவர்களாவோம். உலகே நீங்கள்; நீங்களே உலகு. உங்கள் பெயர், வடிவம், கல்வி, பதவி ஆகியவை வேறுபடலாம். ஆனால், நாமெல்லோருமே வேதனைப்படுபவர்கள். பெருந்துக்கங்களினூடேயும் கண்ணீரினூடேயும் மரணபயத்தினூடேயும் பாதுகாப்பின்மையினூடேயும், அன்பின்மை, கருணையின்மை ஆகியவற்றினூடேயும், நாமெல்லோருமே ஒருமித்துள்ளோம்.

இந்த மெய்மைக்கு நீங்கள் எப்படி செவிகொடுக்கிறீர்கள்? சொல்லப்பட்டதை எவ்விதமாகக் கேட்கிறீர்கள்? நிறவேறுபாடு, ஆண்பெண் வேறுபாடு, தேசிய வேறுபாடுகளினூடே அடிப்படையளவில் நாம் ஒன்றுதாம். உலகே நாம்தான் என்பதை, உணர்ந்து அறிகிறீர்களா என்பதே கேள்வி. அதாவது, நீங்களே அவதானித்து இதன் மெய்மையை அறிகிறீர்களா?

இதிலிருந்து, நமது அவதானம் எத்தகையதாக உள்ளது என்ற கேள்வி எழுகிறது. உங்கள் மனைவி அல்லது கணவரை, அல்லது உங்கள் பிரதம மந்திரியை, ஒரு மரத்தை எவ்விதம் அவதானிக்கிறீர்கள்? அவதானித்தல் என்ற கலை கற்கப்பட்டதாக வேண்டிய ஒன்று. என்னை எவ்விதம் அவதானிக்கிறீர்கள்? உங்கள் பிரதிபலன் என்ன? ஏதோ ஒரு பிரசித்தி பெற்ற மனிதர் இவர் என்பதா? அத்தகைய பிரசித்திகள் நான்சென்சாக இருந்தாலும்கூட - பொதுவாகவே பிரசித்திகள் அத்தகையவைதாம் - இவர் இவ்வளவு பேர்முன் பேசுவந்தது எப்படி என்பதையும் வைத்துத்தானே பிரதிபலன் தருகிறீர்கள்? இவர் உங்களுக்கு எந்த அரசாங்க உத்யோகத்தையும் தரப்போவதில்லை. பணம் தரப்போவதில்லை. ஏனெனில், இவரிடம் பணம் இல்லை. உங்களுக்குப் பட்டங்களோ, அந்தஸ்தோ, மார்க்கம் ஒன்றினையோ இவர் தரப்போவதில்லை. இதைத்தான் நீங்கள் செய்ய வேண்டும் என்று இவர் கூறப்போவதில்லை. அப்படியானால், இவரை நீங்கள் எவ்விதம் பார்ப்பீர்களா? ஒரு மரத்தின் அழகை, அதனுடைய இலைகளின் துடிப்புடன் பார்த்திருக்கிறீர்களா? எப்படி அவதானிப்பது என்பதை, நாம் கூடிக் கற்பது நல்லது. உங்கள் மனம் ஏதோ ஒன்றைப்பற்றிய பீடிப்புடன் இருந்தால், அவதானம் ஏற்பட முடியாது. நாளைக்கு எழுதவேண்டிய கட்டுரை, சமையல், உங்கள் வேலை, செக்ஸ், எப்படி தியானிப்பது, மற்றவர்கள் என்ன சொல்வார்களோ

என்ற கவலை - இது போன்ற எதில் மனம் பீடிப்புக்கொண்டிருந்தாலும் சரி, கண்கள் மூலம் எதையும் அவதானிக்க முடியாது. காலையிலிருந்து மாலைவரை இப்படி எதையேனும் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிற மனசால், எப்படி அவதானிக்க முடியும்? நான் ஒரு சிறந்த தச்சு வேலைக்காரனாக இருந்தால், எனது கருவிகளையும் அவற்றின் உபயோகங்களையும், ஆணி இல்லாமல் இரண்டு மரப்பகுதிகளை இணைப்பது எப்படி என்பதையும் பற்றி அறிந்தவனாக இருக்க வேண்டும். எனவே, எனது மனம் இவற்றில் ஈடுபட்டுள்ளது. மனோநிலைப் பிசகு கொண்டவனாக இருந்தேனானால், செக்ஸில் அல்லது வெற்றிபெற்ற அரசியல் வாதியாகவோ வேறெதாவதாகவோ ஆவதில், ஒரே மன ஈடுபாடு ஏற்படுகிறது. ஏதாவது வேலை செய்யும்போது - எழுதும்போது, பேசும்போது - ஈடுபாடு எனக்கு உண்டு. ஆனால், இதர வேளை பூராவும் இந்த ஈடுபாடு, அல்லது மனப்பீடிப்பு ஏன்?

கம்ப்யூட்டர்களுக்கு விபரங்கள் புகட்டப்படுகின்றன. அவற்றினால், ஒரு செஸ் ஆட்டத் திறனாளியை முறியடிக்க முடியும். ஆட்டக்காரர் கம்ப்யூட்டரை நாலு தடவை ஜெயித்தால், ஐந்தாவது தடவை அவனைக் கம்ப்யூட்டர் ஜெயித்து வருகிறது. கம்ப்யூட்டர்கள் தங்களைப் போன்ற பிரதிகளைச் செய்ய வல்லவை. முடிவில் கம்ப்யூட்டர்களே, 'அறிவுள்ள' ஒரு பூரண கம்ப்யூட்டரைப் படைக்கவும் முடியும். என்சைக்ளோப்பீடியா பிரிட்டானிக்கா என்ற உலகின் பெரிய கலைக் களஞ்சியத் தொகுப்புகளை, ஒரு சின்ன துணுக்கில் பதித்துக் கம்ப்யூட்டரினுள் அடக்கிவிட முடியும். அந்நிலை வரும்போது, மனித அறிவுக்கு மனித வாழ்வில் ஏற்படப்போகும் மதிப்பு என்ன?

நமது மூளைகள் ஓய்வற்று ஈடுபடுத்தப்படுகின்றன. உங்கள் மனைவியை, அயலாரை, அரசை, வறுமையின் மூர்க்கத்தை, யுத்த கோரங்களை அவதானிக்க வேண்டுமானால், அதற்கு சுதந்திரம் இருந்தாக வேண்டும். இருந்தும், சுதந்திரத்தை நாம் நமக்கே மறுத்திருக்கிறோம். ஏனெனில், சுதந்திரமாகத் தனித்து நிற்க நாம் அச்சம் கொண்டுள்ளோம்.

பேச்சாளர் சொன்னவற்றைக் கேட்டீர்கள். நீங்கள் பெற்றது என்ன? சொற்களையா, கருத்துகளையா? - இவை எதுவும் முடிவில் பொருளற்றுப் போகிறவையாகும். புண்படுத்தப்படாமையின் முக்யத்துவம் என்ன என்பதை நீங்களே அவதானித்தீர்களா? அதன் பொருள், உங்களைப்பற்றி நீங்களே ஒரு அபிப்ராய வடிவம் கொள்ளக்கூடாது என்பதாகும். உறவின் அதிதீவிரமான, உடனடியாக அத்யாவசியத்தையும் மனசினது ஈடுபாடு இல்லாத நிலையின் அத்யாவசியத்தையும் கண்டுகொண்டீர்களா? ஈடுபாடு ஏதும் அற்ற

நிலையில், மனம் அபார சுதந்திரம் பெறுகிறது. அது பேரழகைக் காண்கிறது. ஆனால், சின்னத் தனம் மிகுந்த மனம், மற்றவர்கள் சொன்னதன் பிரதியாக உள்ள மனம், எப்போதும் அறிவைப் பற்றியோ, உள்ள நிலையை விட்டு வேறொன்றாவது பற்றியோ விசாரித்து, சர்ச்சித்து, விவாதித்து, ஓய்வற்று, சுதந்திரமற்று ஒரே ஈடுபாடு கொண்டதாகவே இருக்கும். இத்தகைய ஈடுபாடோ, மனப் பீடிப்போ இல்லாத நிலையில் பிறக்கும், அந்த சுதந்திரத்திலிருந்து, மகோன்னதமான ஒரு அறிவு வெளிப்படும்; எண்ணங்களில் இருந்து அல்ல.

(புதுதில்லி, 31 அக்டோபர், 1981)

The Flame of Attention, 1983.

13. யதார்த்தம், மெய்மை, சத்யம்

கிருஷ்ணமூர்த்தி : வெளியுலகத் தோற்றங்களின் மயமாக உள்ள யதார்த்தம் என்றால் என்ன? சத்யம் என்றால் என்ன? இந்த யதார்த்தத்துக்கும் சத்யத்துக்கும் இடையே ஏதும் உறவு உண்டா, அல்லது இரண்டும் வேறுவேறானவையா என்ற பிரச்சனையைப் பற்றிச் சிந்தித்துப் பார்த்தேன். இரண்டும் நித்யமாகவே பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவா? அல்லது இரண்டுமே எண்ணங்களினால் உருவாக்கப்பட்டவையா? மேலும் பார்த்தால், எண்ணம் செயல்படாத நிலையிலே யதார்த்தம் என்கிற ஒன்று இருக்குமா? யதார்த்தம் என்பதன் ஆங்கிலப் பதமான Reality யின் தாது Res என்று நினைக்கிறேன். Res என்றால் Thing, அதாவது 'புறப்பொருள்' என்பதாகும். அத்துடன், சிந்தனை எதன்மீது ஈடுபட்டு இயங்குகிறதோ, எதை உருவாக்கிக் கொள்கிறதோ, எதைப் பற்றி எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறதோ, அதுவே யதார்த்தம். திருகலாகவும் பழக்கதோஷங்களின் அடிப்படையிலும் செயல்படும் சிந்தனையானது, ஒரு மாயை ஆகும். தன்னைத் தானே ஏமாற்றும் இயக்கமாகும்; வக்ரமாகும். இந்த இடத்தில், நான் விஷயத்தை நிறுத்திக் கொண்டேன். ஏனென்றால், இது பற்றிய உண்மை தானாகவே வெளிப்பட வேண்டும். நாமே அதைத் தொடரக்கூடாது.

டாக்டர் போஹ்ம் : சிந்தனை, யதார்த்தம், சத்யம் என்ப வற்றைப் பற்றிய பிரச்சனை தத்துவவாதிகளைக் காலம் காலமாகவே ஈடுபடுத்தியிருக்கிறது. இந்தப் பிரச்சனை மிகக்கடினமானது. நீங்கள் இது விஷயமாகச் சொல்வது, அடிப்படையளவில் சரியாகவே எனக்குத் தோன்றினாலும், பல்வேறு உள் விபரங்களை நாம் சீராக்கிக் கொள்ளவேண்டும். இதைச் செய்வதற்கு அவசியமான கேள்விகளுள் இது ஒன்று. யதார்த்தம் என்பது சிந்தனைதான் என்றால், சிந்தனையின் ஈடுபாடு என்றால் பிரக்ஞையினுள் தென்படுகிற யதார்த்தம்...? அது பிரக்ஞையின் முழுமையா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : அதாவது, பிரக்ஞையாக முழுமை கொண்டு அதனுள் அடங்கியிருப்பதுதான் யதார்த்தமா?

டாக்டர் போஹ்ம் : அதுதான் பிரச்சனை. அத்துடன், பிரக்ஞையினது அடிப்படை வடிவமும் சிந்தனையும் ஒன்றுக்கு ஒன்று சமமானது எனக் கொள்ளலாமா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : ஆம், கொள்ளலாம்.

டாக்டர் போஹ்ம் : இவ்விஷயத்தை முழுமைப்படுத்துவதற்காக, சிந்தனை என்பதனுள் உணர்வு, ஆசை, வைராக்கியம், எதிர்வினை

ஆகியவற்றையும் அடக்கலாமா என்று யோசிக்கிறேன். பிரக்ஞை, யதார்த்தம், சத்யம் என்பவற்றினிடையே உள்ள தொடர்பினை ஆராய்கிறபோது, இவ்விதம் மேலே சொன்னவற்றைச் சிந்தனையுள் அடங்கலாக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என உணர்கிறேன்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : சரிதான்.

டாக்டர் போஹ்ம் : நான் வெளிக் கொண்டுவர விரும்பும் உள் விபரங்களுள் இது ஒன்று: சிந்தனை அதாவது எண்ணம் இருக்கிறது. பிரக்ஞை இருக்கிறது. எதைப்பற்றி நாம் பிரக்ஞை கொண்டிருக்கிறோமோ, அந்தப் புறப்பொருள் - அதாவது வஸ்து - இருக்கிறது. மேலும் நீங்கள் அடிக்கடி சொல்வதுபோல், ஒரு வஸ்துவைப்பற்றி நாம் கொள்ளும் எண்ணமே வஸ்து ஆகிவிடாது.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : சரி.

டாக்டர் போஹ்ம் : இதனை நாம் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டியது அவசியம். ஏனென்றால், சிந்தனையினின்றும் பிறிதான ஒருவகை யதார்த்தநிலை ஒரு வஸ்துவுக்கு இருக்கக்கூடும். இதை மறுத்துவிடும் அளவுக்கு நாம் போகமுடியாது. அல்லது பிஷ்ப் பெர்க்லீ போன்ற தத்துவாதிகள் சென்ற அளவுக்கு நாம் போகிறோமோ? எல்லாமே எண்ணம்தான் என்று கூறியவர் பெர்க்லீ. இவ்விடத்தில் ஒன்றை நான் முன்மொழிய விரும்புகிறேன். நம்முடைய தானிப்பட்ட சிந்தனையினால், அல்லது மனுவஷ வர்க்கத்தின் ஒருமித்த சிந்தனையிலிருந்து உருவாக்கப்படுகிற யதார்த்தத்துக்கும், அத்தகைய சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்டுத் தனியாக உள்ளதென்று கருதத்தக்க யதார்த்தத்துக்கும் இடையே ஒரு வேறுபாட்டைக் காட்டுவது, சிலவேளை பயன்தரக்கூடும். சிந்தனையால் உருவாக்கப்படாத யதார்த்தத்தை - உதாரணமாக இயற்கையை - நீங்கள் யதார்த்தமானது என்பீர்களா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : ஆம். யதார்த்தமானதுதான்.

டாக்டர் போஹ்ம் : இயற்கை என்பது நம் சிந்தனை அல்ல.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : அது நம் சிந்தனையல்ல. இது வெளிப்படையானது.

டாக்டர் போஹ்ம்: மரங்கள், பூமண்டலம், நட்சத்திரங்கள்...

கிருஷ்ணமூர்த்தி : நிச்சயமாக அண்டவெளி யதார்த்தமானது. வேதனை யதார்த்தமானது.

டாக்டர் போஹ்ம் : ஆம். அன்றொரு நாள், மாயை என்பது யதார்த்தம்தான் என்ற எண்ணம் எனக்குத் தோன்றிற்று. மாயையின் பீடிப்பில் உள்ள ஒருவரைப் பொறுத்தமட்டில், மாயை என்பது ஒரு யதார்த்த பூர்வமான இயக்கம்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : அவருக்கு அது யதார்த்தம்.

டாக்டர் போஹ்ம் : அவருடைய இந்நிலை நமக்கும் கூட யதார்த்தம்தான். ஏனெனில், அவருடைய மூளை அவரது நிலையினால், ஒரு குறிப்பிட்ட மின்சார ரஸாயனத் தன்மையுடன் செயல்படுவதை நாம் காணமுடிகிறது. தம்முடைய மனோநிலையின் விளைவாக அவர் நடந்துகொள்ளும் தோரணை, நமக்கு யதார்த்தமாகும் தோரணையாகும்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : யதார்த்தமான தோரணை, அதே சமயத்தில் திருகலான தோரணை.

டாக்டர் போஹ்ம் : திருகலானது ஆயினும் யதார்த்தமானது. பொய்மைகூட யதார்த்தம்தான் - தன்னளவில் பொய்மை என்பது உண்மையற்றது என்றாலும்கூட. இவ்விஷயம் முக்யமானதாக யிருக்கலாம்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : புரிகிறது. உதாரணமாக, கிறிஸ்து ஒரு யதார்த்தமா?

டாக்டர் போஹ்ம் : நாம் இதுவரை பேசிக்கொண்ட வகைப் படி பார்த்தால், அவரை நம்புவோரின் மனங்களில் அவர் யதார்த்தமானவர்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி : சத்யத்துக்கும் யதார்த்தத்துக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டை நாம் கண்டுபிடிக்கவேண்டும். அர்த்த பூர்வமாகவோ அர்த்தமற்ற விதத்திலோ, எதைப்பற்றி நாம் சிந்தித்தாலும், சிந்திக்கப்பட்ட அது யதார்த்தமாகும் என்று ஆரம்பத்தில் கூறினோம். அது திருகலாக அல்லது தெளிவுடன் இருக்கலாம். எவ்விதமானதெனினும் அது யதார்த்தமே ஆகும். இந்த யதார்த்தத்துக்கும் சத்யத்துக்குமிடையில் சம்பந்தமில்லை என்கிறேன்.

(Truth and Actualty நூலின் தொடக்கப் பக்கங்கள்)

14. வன்முறை பற்றி...

கேள்வி : உங்களை வன்முறைகொண்டு யாரேனும் தாக்கினால், என்ன செய்வீர்கள்?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : உங்களை, அல்லது உங்கள் முன்னாடி வைத்து உங்கள் சகோதரியை, யாரேனும் வன்முறை கொண்டு தாக்கினால் என்ன செய்வீர்கள்? நான் திருப்பித் தாக்குவேனா? கராத்தே அடி கொடுப்பேனா? கராத்தே என்பதன் உண்மையான பொருள், 'நான் அற்ற நிலை'. இதனை, ஒரு அன்பர் எனக்கு விளக்கி இருக்கிறார். அடிப்படையில், தற்காப்புக்கான போர்க் கலை அல்ல கராத்தே. இது ஒருபுறம் இருக்கட்டும். உங்கள் முன்னாடி உங்கள் சகோதரி தாக்கப்பட்டால், நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? நிச்சயமாக, உங்களது இயற்கையுணர்வு அப்போது செயல்படும்; திருப்பித் தாக்குவீர்கள் - கராத்தே அல்லது யோகவித்தை அல்லது ஏதும் ஒரு விதத்தில். இது, இயற்கையான விஷயம். நான் என்ன செய்வேன் என்பது கேள்வி. அத்தகைய நிலையில் ஒருவர் செயல்படும்விதம், அவரது வாழ்க்கை முறையினாலேயே நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. வன்முறை மயமான வாழ்வு, வன்முறையாகவே செயல்படும். எனது வாழ்வு, வன்முறையை ஆதாரமாகக் கொண்டதல்ல. இரண்டு சமயங்களில் மட்டும், நான் பொறுமை இழந்திருக்கிறேன். அவை, நடந்திருக்கக்கூடிய இயற்கை நிலைகள். மற்றபடி, எனது வாழ்வில் வன்முறை இல்லை. வன்முறை அற்ற இந்த வாழ்வுதான், வன்முறை சம்பந்தப்பட்ட அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் செயல்படும்.

(சானன்-சுவிட்ஜர்லாந்து, 'கேள்வி-பதில்', 1985)

திசைநான்கு, 1989.

15. கடவுள் பற்றி...

அச்சமே கடவுளை உருவாக்குகிறது. திருப்தியை நாடும் மனம், திருப்தி கிடைக்காமல் போகுமோ என்ற அச்சத்தை உருவாக்கவே செய்யும். இதன் விளைவாக, முரண்பாடும் அதை விடுவிக்க முன்வரும் அதிகாரமும் பிறக்கின்றன. இதன் உண்மையை நீங்களே கண்டுபிடிக்க வேண்டும். இதற்கு, உங்கள் வாழ்வை, உதிரத்தை அர்ப்பணிக்க வேண்டும். அச்சமே இல்லாவிட்டால், கடவுள் தேவைதானா?

மறுபுறம், மனிதநேயவாதிகள், கடவுளே இல்லை என்று கூறுகிறார்கள். ஆனால், எண்ணத்துக்கும் காலத்துக்கும் அப்பால் ஏதேனும் உண்டா என்று அறிய, மனிதன் நாடுகிறான்; நீங்களும் நானும் நாடுகிறோம். ஆனால், அதிகாரம் ஒரு குற்றம்... சரித்திரத்தை கவனித்தீர்களானால், மாபெரும் குழப்பங்கள் தீர்க்கப்படாத நிலையிலேயே சர்வாதிகாரிகள் பிறப்பதைக் காணலாம். அரசியலிலும் சரி, மதரீதியாகவும் சரி, இந்த அதிகாரம் பிறப்பதுக்கு மூலகாரணம் நீங்கள்தான்.

அச்சத்தின் மூலம், நாம் உருவாக்குவதே கடவுள். ஆனால், கடவுளை உருவாக்குவதை விடுத்து, அச்சத்தையே நாம் நேர்முகமாகச் சந்திக்க வேண்டும். நம்மீது வீசப்பட்ட ஒரு பேரொளியை சந்திப்பது போன்று, அச்சத்தை நாம் சந்திக்க வேண்டும். இவ்விதம் அதை நேரே சந்தித்ததும், அச்சம் முற்றாக மறைகிறது. அச்சம் மறையும் போது, கடவுள் இல்லை.

(பம்பாய், பிப்ரவரி 1983)

திசைநான்கு, 1989

16. சரியான செயல்

யதார்த்தத்தின் வழியிலே சென்றடைய முடியாதது சத்யம், சிந்தனையின் பரிபூர்ண இயக்கமாக அமைந்துள்ள யதார்த்தத்தின் குறுகலான தன்மையினை நாம் புரிந்து கொள்வது முக்யமானது.

உலகில் என்னவெல்லாம் நடைபெறுகிறது என்பதைப் பற்றி நாம் மிகவும் சிரத்தை கொண்டிருக்க வேண்டும். சீர்குலைவு, வன்முறை, குரூரம், யுத்தங்கள் மற்றும் உயர்மட்ட அரசியல் களங்களில் உள்ள நேர்மையின்மை. இந்த சீர்குலைவின் முன்னிலையில் செய்யப்பட வேண்டிய சரியான காரியம் என்ன? சுதந்திரமாக உயிர்வாழ்ந்தபடியே பரிபூர்ணமான மதவாழ்வு ஒன்றை நடத்துவது எவ்விதம்? மதம் என்ற பதத்தினை இங்கே நாம் பழமை சார்ந்த பொருளில் பயன்படுத்தவில்லை. பழமை சார்ந்த மதம், மதத் தன்மையற்றது. மதம் என்பதன் சரியான பொருள், சிந்தனைக்கு உரிய முறையான இடம் எது என்றும் சிந்தனையின் குறுகல்கள் எவை என்றும் அறிந்து, அந்நிலையைத் தூண்டுவதுக்காக ஒருவர் தனது முழு சக்திகளையும் ஒன்று திரட்டுவதாகும். மதம் என்ற பதத்தின் தாற்பர்யமும் பொருளும் இதுதான். சீர்குலைவும் ஊழல்களும் ஒழுங்கினமும் மலிந்த இந்த உலகில், ஒரு மானுடன் என்ற வகையில் நாம் செய்யக்கூடியது என்ன? தனிமனிதன் என்று எதுவும் கிடையாது. நாம் மானுட ஜீவிகள். நாம் ஒரே தொகை வடிவானவர்கள். தனிமனிதர்களல்லர். தொகைவடிவான பல்வேறு பாதிப்புகளின், சக்திகளின், பழக்கதோஷங்களின் விளைவுதான் நாம். இங்கே இங்கிலாந்தில், அமெரிக்காவில், ரஷ்யாவில், அல்லது கடினமான காலகட்டத்தில் உள்ள இந்தியாவில் - எங்கே வாழ்ந்தாலும், மானுடராக நாம் செய்யக் கூடியது என்ன? முறையான, சரியான செயல் எது? நாம் தீவிரமானவர்கள் என்றே நம்புகிறேன். இல்லாவிட்டால் நீங்கள் இங்கே வந்திருக்க மாட்டீர்கள். இதைக் கண்டுபிடிப்பதுக்காக நாம் செய்ய வேண்டியது என்ன? முழுமை, பூரணத்தன்மை, சிதறலின்மை, முறைமை, சரியான தன்மை, கருணை எல்லாவற்றையும் கொண்ட செயல், நாம் மேலே குறிப்பிட்ட விதத்தில் மதரீதியான செயல் என்று ஒன்று உண்டா? நம்பிக்கை, சாஸ்திரங்கள், அநுஷ்டானங்கள் அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட விதமான மதசோதனையின் பழக்க முறை எதனுடனும் சம்பந்தமில்லாத பிரச்னை இது. இந்தப் பிரச்னையைச் சந்திக்கிற மானுட ஜீவி செய்யக்கூடியது என்ன?

III

பாதையில்லாப் பயணம்

Everyday you play with the light of the universe,
suble visitor

You arrive in the flower and the water
Who writes your name in letter of smoke
among the stars of the South?

Oh, let me remember you
as you were before you existed.

- Pablo Nerudo

1. ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி

ஜிட்டு கிருஷ்ணமூர்த்தி, ஒரு நவீன ரிஷி. நவீன உள்ளத்தின், சித்தாந்தங்களின் அறைகூவல்கள் யாவற்றையும் சந்தித்து, அவற்றின் அடிப்படையை எளிமையாகப் புலப்படுத்தி, மனிதப் பிரச்சனைகளுக்கு முடிவு ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் தன் உள்ளத்தை ஆழந்தறிவதிலே தான் கிடைக்கும் என்பதை, தமது சொற்பொழிவுகள் மூலமும் தனிநபர் பேட்டிகள் மூலமும் கூறி வருகிறார். நவம்பர், டிசம்பர், ஜனவரி, பெப்ரவரி ஆகிய மாதங்களில் ஒவ்வொரு வருஷமும், டில்லி, காசி, பங்களூர், சென்னை அடையாறு, ரிஷி பள்ளத்தாக்கு (சித்தூர் ஜில்லா), பம்பாய் ஆகிய இடங்களில் சொற்பொழிவாற்றும் இவரது சொற்பொழிவுப் பயணம், உலகெங்கும் இவரை இட்டுச் செல் கிறது. இவரது சொற்பொழிவுகளும் குறிப்புகளும் நூல் வடிவங்களில் உள்ளன. தமிழிலும், ஒரியண்ட் லாங்மென்ஸ், அறிந்ததனின்றும் விடுதலை என்ற நூலை வெளியிட்டுள்ளனர்.

கிருஷ்ணமூர்த்தியின் கூற்றுகளை அவதானிப்பதற்கு, நமது மனசை நாமே அவதானிக்கும் ஒரு விசேஷ மனப்பாங்கு இருந்தாக வேண்டும். இந்த ஒரு விசேஷத் தன்மையையே, நம்மிடம் அவர் முதல்படியாக எதிர்பார்க்கிறார். எனவே, தன்மைத்தாமே அறிய நாடுபவர்களுக்கு மட்டுமே, அவரது நூல்கள் பயன்படும். பிரச்சனைகளை விவாதித்துத் தமக்கு உகந்ததாக வருவதைமட்டும் ஏற்கும் மனப்பான்மை, அடிப்படையில் தன்னாதிக்கத் தன்மையானது என்பார் அவர். மனிதமனம், இவ்வண்ணம் தன்னைத்தானே விரும்புவதால், தன்னாதிக்கத்தன்மையை நிலை நிறுத்துவதற்கே சித்தாந்தப் போராட்டங்களில் நாம் இறங்குகிறோம் என்கிறார். இதன் விளைவாக, மனிதர்கள் மறக்கப்பட்டு, ஒருவருக்கு ஒருவர் எதிராகி, எந்த மனிதனைக் காப்பாற்ற சித்தாந்தங்கள் பிறந்ததாகச் சொல்கின்றனரோ அந்த மனிதனே சித்தாந்தங்களுக்காக அழிக்கப்படுகிறான் என்கிறார் கிருஷ்ணமூர்த்தி. எனவே, அவரிடத்தில் சித்தாந்தம் ஏதும் இருப்பதில்லை.

கட்சிரீதியானவர்கள், தலைவர்கள், குடும்பஸ்தர்கள், ஜாதிப்பிரியர்கள், தேசியவாதிகள், மதவாதிகள், சந்யாஸிகள், சீர்த்திருத்தவாதிகள், கலைஞர்கள், ஹிப்பிகள், மாணவர்கள் போன்று பல்வேறு வகையான மனிதர்களைத் தினந்தோறும் சந்தித்து, அவர்களது பிரச்சனைகளின் அடித்தளமான ஒரே தன்மையை, அவர்களே நேரில் சந்திக்குமளவு அவர்களுக்கு விழிப்பூட்ட முயன்று வருகிறார் கிருஷ்ணமூர்த்தி. "இப்படி அந்த 'அடித்தளப் பிரச்சனை'யை மட்டும்

வலியுறுத்துகிறாரே, இதனால், அந்தப் பிரச்னைதான் முடிவானது என்று கிருஷ்ணமூர்த்தி கூறுகிறார். எனவே, இதுதான் அவரது சித்தாந்தம்..." என்ற ரீதியில் வாதிட்டு, அவரை ஒதுக்க முயல்பவர்கள் உண்டு. ஆனால், கிருஷ்ணமூர்த்தியோ அவரது பேச்சுக்களோ, அத்தகையவர்களுக்கு பதில் சொல்வதில்லை. காரணம், மிக எளிமையானது: எவருக்கும் எதையும் வலியுறுத்த அவர் முயற்சிப்பதில்லை. தன்னைத்தானே அறிய வருபவனுக்கு மட்டும்தான், அவர் கூற்றுக்கள் பயனளிக்கும். மற்றையோர் அவரை, வெகுகலபமாக எகிறிவிடலாம். இதனால், அவரது பேச்சுக்களும் நூல்களும், மனிதனைச் சிந்தாந்தப் போராட்டங்களுக்கு ஆட்படுத்தமாட்டதவை என்றே ஆகும். கிருஷ்ணமூர்த்தியின் நூல்களிலும் பேச்சிலும் ததும்புவது, இந்த அற்புத எளிமைதான். ஆனால், எவ்வளவுக்கு எளிமையானவையோ அவ்வளவுக்கு அவர் கூற்றுக்கள் தீவிரமானவையாகும்.

இதுபோன்ற தீவிரமான கருத்துகள் நிரம்பிய கூற்றுகள் கிருஷ்ணமூர்த்தியிடம் பிறப்பதால்தான்போலும், இந்தியாவில், அவர் பிறந்த தென்னகத்திலேயே, அவரைக் கண்டும் காணாத நமது அறிவுவாதிகளும் பத்திரிகைக்காரர்களும் வாழ்கின்றனர். இத்தகையவர்கள்தான், அவர் மறைந்த உடனே, அவரைச் சித்தாந்தச் சவப்பெட்டி ஒன்றுக்குள் கிடத்திப் புதைத்துக் கோயில்கட்டி, அக்கோயிலின் அர்ச்சகர்களாக மாற்றக்கூடியவர்கள். அப்படி ஒரு சமயத்தில், பாவம் - கிருஷ்ணமூர்த்தியின் கூற்றுக்கள், சித்தாந்தப் போராட்டங்களுக்கு இவர்களால் பயன்படுத்தப்படும் என்றே தோன்றுகிறது.

"போதுமான அளவு காலமும் கருவியும் இருந்தால், எத்தகைய அழகிய விளையாட்டு பொம்மைகளையும் எவ்வளவு உயர்ந்த சித்தாந்தத்தையும், மனிதன் கொலைக்கருவி ஆக்கிவிடுவான்," என்பது ஹெச்.ஜி. வெல்ஸ்ஸின் கருத்து.

தன்னைத்தானே அறிய நாடாதவன், எதைப் படித்தாலும் எதைச் செய்தாலும், அவை அவனது சுய ஆக்ரமிப்புக்கே வழி வைக்கும் என்கிறார் கிருஷ்ணமூர்த்தி. எனவே, தம்மை அறியப்படாமல், கிருஷ்ணமூர்த்தியை வேறு காரணங்களுக்காகப் பிடிக்க முனைபவர்கள் மேலே வெல்ஸ் கருத்தில் உள்ளது போல், கிருஷ்ணமூர்த்தியின் கூற்றுகளையும் ஆயுதமாக்க முடியும். இதற்கு ஏற்ப, அவர் ஒரு நிஹிலிஸ்ட் என்றெல்லாம் இன்றே அவர் கூற்றுகளுக்குச் சவப்பெட்டி தயாரிக்க, சித்தாந்தச் சவப்பெட்டிக்காரர்கள் முயன்று வருகின்றனர். இவர்கள் தம்மை அணுகிவிடாமலிருக்க, கிருஷ்ணமூர்த்தி பலவகைகளிலும் முயன்றுள்ளதாகத் தெரிகிறது. தமது கூற்றுகளுக்கு விளக்கம் தமது நூல்களிலேயே உள்ளதாக அவர் குறிப்பிட்டு, தமக்கு

பிறரது விளக்கம்¹ வேண்டாம் என்று கூறும், தீர்க்கமான அறிக்கை (Brockwood park, England) ஒன்றை வெளியிட்டுள்ளார்.

உண்மையில் பார்த்தால், கிருஷ்ணமூர்த்தியைப்போல அவரை விளக்கியவர்கள் வேறு யாருமே இல்லை எனலாம். ஏனெனில், தமது அடிப்படைச் செய்தியை விசாரித்துக் கேள்வி கேட்கும் பல்வேறு ரகத்தினருக்கும் புரியும்படியாக, எல்லாவிதமான கோணங்களிலிருந்தும் தமது செய்தியை, அந்தக் கேள்வியாளர்களுடன் அணுகி விபரித்துள்ளார் அவர். இவ்வளவு கோணங்களையும் மீறிய ஒரு விளக்கம், அவரது நுல்களுக்குப் புறம்பாகப் பிறந்துவிடச் சாத்தியமில்லாமலே ஆகிவிடுகிறது. விளக்கம் என்பது, மூலச்செய்தியைத் தனித்துவிடுகிறது. ஆகையால், "விளக்கம் கூற வருபவன் ஒரு துரோகி," என்கிறார் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

இருந்தும், டயலாக்ஸ் அட் ஸானென் என்ற நூலில், ஒருவர் கிருஷ்ணமூர்த்தியிடம் பின்வரும் பொருளில் ஒரு கேள்வி கேட்கிறார்: "தங்களது கூற்றுகளைக் கொண்ட ஒரு மதம், ஒரு மதநூல், ஒரு கோவில் ஏற்படாமல் தவிர்ப்பது எப்படி முடியும்?"

இதற்குக் கிருஷ்ணமூர்த்தியின் பதில்: "அது தங்களால், இக் கேள்வியைக்கேட்கும் தங்களால்தான் முடியும்..." எந்த ஒரு தனிமனிதனும், மதம் - அரசியல் முதலிய எதன் அடிப்படை யிலும் உண்டாகும் சித்தாந்தத்துக்கும், மனோரீதியாகவோ வேறு எவ்வகையிலோ, எவ்வகையான காணிக்கையையும் செலுத்தாதிருக்கும்போதே, அவன் 'மனிதன்' ஆகிறான்; ஏன் - Man Being ஆகிறான். இன்றேல், அவன் மனிதனல்லன்: ஒன்று அவன் ஹிந்து, அல்லது முஸ்லிம், அல்லது பிராமணன், அல்லது இந்தியன், அல்லது கம்யூனிஸ்டு, அல்லது... என்பதாகத்தான் முடியும். இவ்வகையான பாகுபாடுகளே யுத்தங்களுக்குக் காரணம். மனிதர்கள், ஏதோ ஒரு சித்தாந்தத்தின் அடிப்படையில் தங்களைப் பிறரிலிருந்து பாகுபடுத்தும் இந்த மனப்பான்மைக்குக் காரணம், ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னுள், 'தான்' என்ற பிரக்ஞை வேறாகவும் 'தான்' காணும் தனது சிந்தனை முதலியவை வேறாகவும் பிளவுண்டு கிடப்பதே என்கிறார் கிருஷ்ணமூர்த்தி. மனிதன், தன்னைச் சீர்படுத்துவதே உலகைச் சீர்படுத்துவதுக்கு வழி என்ற, சம்பிரதாயக் கொள்கையையும் விட ஆழமான ஒன்றாகவே, கிருஷ்ணமூர்த்தி சொல்வது அமைகிறது. தனி மனிதர்களாக ஒவ்வொருவருக்கும் தரும் ஆதரவில்தானே, சமூகக் களத்தில் பாகுபாடுகள் நீடிக்கின்றன?

ஃ ஃ ஃ

“விமர்சனம், ஒரு நல்ல விஷயம்” என்கிறார், ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி. “ஏனெனில், அதன் மூலம் நாம் கற்றுக் கொள்கிறோம். கற்றுக் கொள்வதற்கு நாம், நம்மைநாமே விமர்சனாபூவர்மாகக் காணவேண்டும்... நாம் பெரும்பாலும், நம்மையே விமர்சனாபூவர்மாகக் காண்பதில்லையாதலால், பிறரது விமர்சனத்தையும் ஏற்பதில்லை. எனவே, இதனால் நாம், மந்தமாக, மூடர்களாக, குருபிகளாகவே தங்கிவிடுகிறோம். தன்விழிப்பின் மிக முக்யமான அம்சங்களுள் ஒன்று, சுயவிமர்சனம்.” (Bulletin, Krishnamurti Foundation, III, Golf Links, New Delhi, 1971, No.4.)

ஃ ஃ ஃ

இக்கூற்று, பொதுவான மனிதனை நோக்கிக் கூறப்பட்ட ஒன்று. ஆனால், மனிதருள் மகத்தானவர்களாக ஒருவகையில் கருதப்படும் எழுத்தாளர்களுள் - நமது தமிழ் ஜீவன்களுக்கு - இது, எவ்வளவு அருமையாகப் பொருந்துகிறது!

அஃகீ, 1973.

2. ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் பாதையில்லாப் பயணம்

அது எனது உயர்நிலைப்பள்ளியின் இறுதிநாள் ஒன்றில் நடந்தது. இலங்கையின் திருக்கோணமலையிலிருந்த ராமகிருஷ்ண மிஷன் பாடசாலையில், படிப்புக்குப் புறம்பான விஷயங்களைப் பகிர்ந்து கொள்கிற ஒரு ஆசிரியரிடமிருந்து நான், ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் The First and Lost Freedom என்ற நூலை இரவல் வாங்கினேன். அதுவரை நான் படித்த, அதற்கு பின்பும் நான் படிக்கவிருந்த, ஏராளமான நூலாசிரியர்களுள் இந்த நூலாசிரியரல்லாத ஒருவரது வாசகங்கள், எவ்வளவுக்கு என்னைச் சல்லடையிடப் போகின்றன என்று நான் அப்போது சந்தேகிக்கவில்லை.

நூலை எனக்குத் தந்தவர் ஒரு மார்க்ஸியவாதி. மார்க்ஸியவாதி யெனினும், ராமகிருஷ்ண மிஷனின் அடிப்படைகளில் மதிப்புக் கெண்டவர். ஏற்கனவே, அவரிடம் மார்க்ஸியம், கம்யூனிஸம் பற்றிச் சில பல உபதேசங்களைப் பெற்றிருக்கிறேன். எனது சில பல நண்பர்கள், அவர் மூலம் ஏற்கனவே கம்யூனிஸ போதம் பெற்று விட்டார்கள். நான் அவரிடம் கேட்டேன். "மனிதனை உந்துகிற உண்மையான வேட்கையைப் பற்றி மார்க்ஸ் என்ன சொல்கிறார்?"

மார்க்ஸியத்தை நான் பின்பு கற்றறிந்ததுக்கும் அவர் சொன்ன பதிலுக்கும் நிறையத் தொடர்பு உண்டு. ஆனால், இலங்கையிலும் இங்கும் நான் சந்தித்த எத்தனையோ மார்க்சிஸ்டுகளிடம் நான் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டபோது, பதில் தெரியாமல் விழித்திருக்கிறார்கள். அவர் சொன்ன பதில்: "மனிதனை உந்தும் வேட்கை பொருளாதார வேட்கை என்பதுதான் மார்க்ஸின் கோட்பாடு."

மார்க்ஸிற்கும் எனக்கும் ஒத்துவராது போலிருக்கிறதே என்று நினைத்த நான் இன்னொரு நாள் கேட்டேன்: "மனித லட்சியம் ஆன்ம ஈடேற்றமாக, உண்மையை அறிந்து விடுதலை பெறுவதாக இருக்க வேண்டும் என்பது பற்றி உங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. ஆனால், கம்யூனிச முறைகளுக்கும் இந்த லட்சியத்துக்கும் சம்பந்தமில்லையே?"

"கம்யூனிஸம் ஏற்றத் தாழ்வுகள் இல்லாத சமூகத்தைச் சிருஷ்டிக்கும். இந்தச் சமூகத்தை சிருஷ்டித்த பிறகு நாம், ஆன்ம ஈடேற்றத்துக்கான முயற்சிகளில் இறங்கத் தடையிராது."

இதில் நான் சிரித்துவிட்டேன். ஆசிரியரும் சேர்ந்து சிரித்தார். இதற்குப் பின்புதான், அவரிடமிருந்து ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் மேற்படி நூல் கிடைத்தது. அத்துடன், நூலைத் திரும்பக் கேட்காமல் என்னிடமே விட்டுவிட்டார். இப்படியும் ஒரு மார்க்ஸிஸ்டு!

ஆனால் வேறு பையன்கள் - முக்கிய உதாரணமாக எனது சீனியர் பையன் ஒருவன் - "சோவியத் ரஷ்யாவில் கார் பண்ணுகிறான். ஒரு கார், இந்த லைட் போஸ்டிலிருந்து அந்த லைட் போஸ்ட் வரை அவ்வளவு நீளம்," என்று பேசும் ரகமான கம்யூனிஸ்டுகளாகி விட்டார்கள். இத்தகையவர்களிடம் பள்ளி நாட்களில், "அவ்வளவு நீளமான கார், சந்தில் திரும்புவது எப்படி?" என்று கேட்கும் ரகமானவனாக நான் மாறினேன். வளர்ந்த பிறகு, எனது எழுத்தியக்கமும், எழுத்துலகத்துக் கம்யூனிஸ்டுகளின் அபத்த வாதங்களை இதேவிதமாக விசாரிக்கும் இயக்கமாக வளர்ந்தது என்பது ஒரு புறமிருக்க, அன்று பள்ளி நாட்களில் என்னைச் சுற்றி முளைத்த குட்டிக் கம்யூனிஸ்டுகள் ஒவ்வொருவருமே, பணக்காரக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். எனது குடும்பம் ஏழைக் குடும்பம் என்பது மட்டுமல்ல, ஆழ்ந்த சிக்கல்களும் வன்முறை நிறைந்தவர்களது உபாதைகளும் நிறைந்த, சூழலைக் கொண்டிருக்கிறது. இருப்பினும், இதனுடே எனது தாயாரின் நட்புமான குணாம்சங்கள், பரிகார அம்சமாக விளங்கி இருக்கின்றன. மார்க்ஸியக் கோட்பாடுகளில் ஏதும் ஆழமான உண்மை இருந்திருந்தால், நான்தான் கருவிலே திருவுடைய கம்யூனிஸ்டாகி இருக்க வேண்டும். பள்ளிகூடத்துக் குட்டி கம்யூனிஸ்டுகளையும், தொடர்ந்து எழுத்துலகத்தில் தெரியவந்த கம்யூனிஸ்டுகளையும் தூக்கிச் சாப்பிடக்கூடிய கம்யூனிஸ்டாகி இருக்க வேண்டும். எனது சூழலை, பொருளாதாரக் கோட்பாட்டின் மூலம் சந்திப்பதற்கான தண்டால், பஸ்கிகளில் நான் ஈடுபட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால், அன்றும் சரி இன்றும் சரி, கம்யூனிஸ உபாஸனையை நான் அதன் கோட்பாடுகள் மூலம் மட்டுமின்றி, அதனை உபாஸிப்பவர்களை அவதானிப்பதன் மூலமும் கூடத்தான் கணித்திருக்கிறேன். வன்முறைக் குணத்தை மனிதாபிமானம் என்று மாய்மாலம் பண்ணுகிறவர்களும் அப்பட்டமான சுயலாப வேட்கைகளை சோஷலிஸ லட்சியம் என்று திருகுதாளம் செய்கிறவர்களும் தரமற்ற எழுத்தை முற்போக்குப் படைப்பு என்று திரித்துக் காட்டுகிறவர்களும் மலிவதற்கு, கம்யூனிச இயக்கம் இடம் தந்திருக்கிறது. இதன் விளைவாக, இந்த இயக்கத்தின் வழிமுறைகளையே பிரதிபலிக்கிற எதிர் இயக்கங்கள் ஜனித்தன. பொது வாழ்வும் கலாச்சார வாழ்வும், நீதியுணர்வு, செம்மை, தரிசனப் பண்பு ஆகியவை ஏதுமற்ற கீழ்மைக் குணங்களின் பாலமாகின. என்னுடன் சேர்ந்து அன்று தமிழுலகின் கம்யூனிஸ இயக்கங்களில் உள்ள குறைபாடுகளைத் தாக்கியவர்களது இயக்கங்கள், இன்று அதே குறைபாடுகளைத் தங்கள் உபாயங்களாகக் கொண்டு விட்டன. இதன் காரணம், ஜீவிதப் போராட்ட நியதிகளுக்கு இவர்கள் ஆட்பட்டதுதான். உயிரோடு இருப்பதற்காக எதுவும் செய்யலாம் என்ற ரகமான மிருக நோக்கம் உள்ளவர்கள், நீதி, செம்மை, தரிசனம் ஆகிய நுண்ணிய

மனித நோக்கங்கள் உள்ளவர்களாகத் தங்களை ஸ்தாபிக்க முயன்றமைதான், இந்நிலையின் விடம்பனம். இது சமரஸங்களாகவும் ஸ்தாபன வலுவிற்கு முக்கியத்துவம் தருவதன் மூலமும் இன்று வெளிப்பட்டு, பவனி வந்து கொண்டுக்கிறது.

இன்றைய சீரிய தமிழிலக்கிய உலகில், எனது குரலுக்கு மேற்படி விடம்பனத்திலிருந்து மாறுபட்ட ஒருதொனி இருப்பதை உணர்கிறவர்கள் உள்ளனர். இந்தத் தொனியைக் காப்பாற்றிய எனது அந்தரங்க சக்தி, ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியால் போஷிக்கப்பட்டமையை அவர்கள் நிச்சயம் அறிய வேண்டும். பிரசுர சாதனங்கள் மூலம் நான் வெளிப்படும் முன்பே, ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் The First and Last Freedom எனக்கு கிடைத்தமை, இதில் முக்கிய விஷயமாகிறது. இருந்தும் நான், எனது கட்டுரைகளில் அவரது பெயரைக் குறிப்பிடாமல் நீண்ட காலங்களாகத் தவிர்த்து வந்திருக்கிறேன். இதன் காரணம், நான் அவரைப் பின்பற்றியவன் அல்ல என்பதுதான். எனக்கு இயற்கையாக இருந்த சில விசேஷ குணங்கள், உண்மையில் காப்பாற்றப்பட வேண்டிய அபூர்வத்தன்மை உள்ளவை என்பதுதான், முதன்மையாக அவரது நூல்களிலிருந்து நான் பெற்ற போஷணை.

இயற்கை அழகில் லயித்தல், எனது சுபாவ சக்திக்கும் விருப்பத்துக்கும் ஏற்ற கலையுலகை நாடுதல் என்பவை, இந்தக் குணங்களாகும். சூழலின் அழுத்தமும் ஆலோசகர்களும் என்னைத் திருத்த முயன்றவர்களும், இந்த எனது போக்குகளை பலவீனப்படுத்திவிடாதபடி அன்று உதவியவர் ஜே.கி.தான். இதற்கும் மேலே போய், பால்ய வயதில், சமூக மரபுகளினது கெடுபிடிகளின் விளைவாகப் பிறக்கக்கூடிய குற்ற உணர்வு என்ற விபரீதமான மனப்பின்னணி எதுவும் பிறந்துவிடாமலும், அவரது போஷணை காத்திருக்கிறது. இது நல்லது, அது கெட்டது என்ற பிளவுபட்ட மனோபாவத்தின் கொடுங்கோல், என் மனசில் எப்போதுமே வலிமையற்றுத்தான் இயங்கி வந்திருக்கிறது. இதற்கும் ஜே.கி.யை நான் காரணம் காட்டலாம்.

உண்மையைத் தேடுதல், ஆத்மாநுபவத்தை உத்தேசித்தல் ஆகியவற்றை முக்கியமாக்குகிறபோது, உலகையும் இயற்கையையும் சுபாவசக்திகளையும், இதன் விளைவாகச் செயலுக்கத்தையும் மனம் முக்கியமாகக் கொள்வதில்லை. இவற்றுக்கு முக்கியத்துவம் தராவிட்டால், மனசின் நுட்பமான உணர்வுகள் மங்கிவிடும். இந்த ஆபத்து எனக்கு ஏற்படாதவாறு, ஜே.கி.தான் காத்திருக்கிறார். ஏனெனில், எழுத்துலகினுள் நுழையும் தருவாயில் சந்நியாஸ மதிப்பீடுகள், உணர்வுகளை மழுங்க அடித்துக் கொன்றுவிடுகிற

குணத்தைக் கொண்டவை. இது விஷயத்தில் ஜே.கி. ஜீவிரமான கருத்துகளை வெளியிட்டிருக்கிறார். உணர்வுகளைக் கொல்கிற மதமரபுகளையும் அநுஷ்டானங்களையும் மதிப்பீடுகளையும், மிகுந்த வலிமையுடன் சாடி நொறுக்கிவிடுகிற சக்தி அவருடைய கருத்துக் களுக்கு உண்டு.

உணர்வின் பரிபூர்ணமான சுதந்திர நிலையிலேயே, அது தனது குழந்தைமைக்குத் திரும்ப முடியும். விருப்புமற்று வெறுப்புமற்ற புத்துணர்வே இந்த குழந்தைமை. இந்தப் புத்துணர்வுதான் உள்ளதை உள்ளபடி தரிசிக்க உறுதுணையாகும். உணர்வுக்கு மரபுகள் இடும் தளைகள், உள்ளதை உள்ளபடி தரிசிக்க உதவாதவை. இந்த மரபு பழையதா, புதியதா என்பதல்ல பிரச்னை. உள்ளது என்பது, இப்போதும் மனம் கொள்ளும் தாகங்களும் எதிர்ப்புகளும் அநுதாபங்களும்தான். இந்நிலையில் உழன்றபடியே, இதைத்தாண்டி உள்ள ஏதோ ஒன்றை லட்சியமாகக் கொள்வதென்பது, இப்போது 'உள்ளது' எதுவோ அதனை தரிசிப்பதனின்றும் தப்புவதாகிவிடும். இப்போது உள்ளது தாகம். எவ்வித முன் அபிப்பிராயமும் அற்ற பரிவுடன், மௌனமாக இதைப் பார்த்தால்தான் முக்கியமானது. இந்தப் பார்வையில், நிச்சலனநிலை மட்டுமே உண்டு. அதாவது, பார்க்கப் பட்டதை விரும்பாமலும் வெறுக்காமலும், இது இத்தகையது என்று சிந்திக்காமலும், 'சும்மா' பார்ப்பதே இது. மரபு வசப்பட்ட உள்ளம், அரசியல் ரீதியான உள்ளம் எதுவும், பார்க்கப்பட்ட தாகத்தினை, ஆராயவோ அபிப்பிராயம் சொல்லவோ, ஏற்கவோ மறுக்கவோதான் செய்யுமே அன்றி, சும்மா பார்த்திருக்காது. எனவே, தாகங்கள் மேலும் சலனங்களாகத் தொடர்ந்திருக்கின்றன. மனசின் சலனம் என்பது, மரபினாலும், பழக்கத்தினாலும் சூழலினாலும் உருவாக்கப்பட்ட மனக்கட்டமைப்புகளின் விளைவுதான். உண்மை என்ற ஏதோ ஒன்றை லட்சியமாக்குகிறபோதும் கூட, பழைய அல்லது புதிய கட்டமைப்பு ஒன்றுக்குத்தான் மனம் வசப்படுகிறது. நேற்று அநுபவித்தையே மீண்டும் மனம் அசைபோடுகிறபோது கூட, நாம் நமக்குநாமே உருவாக்கிய ஒரு மனக்கட்டமைப்புக்கு வசப்படுகிறோம். இந்த அமைப்பைக் கொண்டு, இப்போது எழும் மனப்பிரச்னையான தாகம், கோபம் முதலியவற்றைச் சந்திக்கிறோம். இது குழந்தைமையுடன் தன்னைத்தானே பார்ப்பதாகாது.

ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் இந்த அணுகுமுறை, ஒரு மார்க்கமல்ல. ஏனெனில் 'உண்மை என்பது மார்க்கங்களற்றது,' என்பதே அவரது அடிப்படைச் செய்தி. மேலே சொல்லப்பட்டிருப்பதன் தாத்பர்யம் இதுதான். இதனை அவர், எண்ணற்ற கோணங்களில் இருந்து வெளிப்படுத்தி உள்ளார். சரி, இப்படித் தனது தாகங்கள் முதலியவற்றை அவதானிப்பதால் என்ன லாபம்?

இந்தக் கேள்வியே தாகங்களை அவற்றின் தளத்தில் ஒரு பிரச்னையாகக் காணாத மனசில்தான் ஜனிக்கும். தாகங்களைப் பிரச்னைகளாக, அவதானத்துக்குரிய இயற்கை வடிவுகளாகக் காணவேண்டுமானால், மனசிற்கு மென்மையும் வீரியமும் இருந்தாக வேண்டும். தாகங்களை அவதானிப்பதால் ஏதோ லாபம் கிடைக்கும் என்று புறப்பட்டால், அந்த லாபத்தைப் பற்றிய தாகமாக மற்றைய தாகங்கள் மாற்றியமைக்கப்படும். தாகம் என்ற மனநிலை, இவ்விதமாகத் தற்காப்படைந்துவிடும். அந்த ஏதோ ஒரு லாபத்துக்கான தாகம் என்ற நிலையில், மனசின் சுகதுக்கங்களும் விருப்பு வெறுப்புகளும் அமையும். இதுவே, உலகைப்பிளவுப்படுத்தும் உந்த லட்சியங்களினது மோதல்களாக வடிவெடுக்கிறது.

இதனால்தான், உண்மைக்கு மார்க்கம் இல்லை என்கிறார் ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி. ஏனெனில், மார்க்கம் ஒரு லட்சியத்திற்குச் செல்லும் பாதையாகும். லட்சியமாகக் கொளப்படும் எதுவும், மனசினது தாகம் பூணும் வெளிவேஷம்தான். லட்சியத்தை விட்டுவிட்டால், தாகம் தாகமாகவே நிற்கும். சிலுவைப்போர் என்பது லட்சியமாக உருமாற்றப்பட்ட வெறும் போர்தான். இதில், சிலுவை என்ற லட்சியாம்சத்தை அகற்றினால்தான், இது வெறும் போர் என்று புலனாகும். இதே போன்று, உலக சரித்திரத்தில் எண்ணற்ற ரணகளங்களாக லட்சியம் நியாயமடைந்துள்ளது. இந்த இயக்கத்தின் சுனை, ஒவ்வொரு தனிமனித உள்ளமுமேதான் என்கிறார் அவர்.

தவீன விருட்சம், ஜனவரி -மார்ச் 1991.

3. சென்னையில் ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி

சென்னையில் - 1985 டிஸம்பர் 28, பிறகு 1986 ஜனவரி 1,4 தேதிகளில் - அவரது கூட்டங்கள். கூட்டத்தை நன்கு சுற்றிப் பார்க்கிறார். மேல்நாட்டு இளைஞர்களிலிருந்து உள் நாட்டுச் சநாதனங்கள் வரை, தினுசு தினுசான முகங்கள். "நீங்கள் எல்லாம் ஏன் இங்கு வந்திருக்கிறீர்கள்?" என்று, உண்மையிலேயே புரியாமல் கேட்கிறார். அவரிடம், பாவனை என்பது அணுவளவும் இருப்பதில்லை. "ஏதும் மூடநம்பிக்கையின் விளைவாக வந்திருக்கிறீர்களோ?" என்று கேட்கிறார். இதன்காரணம், அவர் சொல்கிற புரட்சிகரமான விஷயங்களையன்றி, அவரைத் 'தரிசிக்க' என்றே வந்துள்ள சநாதனிகளை, அவர் அடையாளம் கண்டமையாகும்.

"எந்தவிதமான முன்முடிவும் இல்லாமல், இங்கே சொல்லப்படுகிற வற்றை உங்களால் கேட்க முடியுமா?" என்பது அவருடைய முதல்படி. "எனக்குத் தெரியும் உங்களுக்குத் தெரியாது என்ற தோரணையில், நான் பேசவில்லை. அந்தத் தோரணை மிகவும் தவறான ஒன்று; கொடூரமான அதிகாரங்களுக்கு வழிவகுப்பது. நான், உங்களுடைய அதிகாரி அல்ல. நாம், ஒருவருடன் ஒருவர் நட்புறவுடன், ஒரே பாதையில் செல்லுகிறோம். அதாவது, நீங்களே அந்தப் பாதையில், உங்கள் பாதங்களினால் நடக்க வேண்டும். இதில் அதிகாரம் சம்பந்தப் படவில்லை. சொல்வதைக் கேட்டு, 'ஆமாம், நீங்கள் சொல்வது சரிதான்,' என்று கூறிவிடுவது கலப்பம். இது எவ்விதமான மாறுதலையும் ஏற்படுத்தாது." ஜே.கி.யின் இந்தப் பூர்வாங்கம், அவருடைய அடிப்படைச் செய்தியாகும். ஏற்கனவே நாம் பற்றிப் பிடித்திருக்கும் நம்பிக்கைகளும் மரபுகளும், நம்மைத் துயிலவைக்கின்றன. இவற்றை நாம் விடுவதே, விழிப்பின் ஆரம்பம். ஆனால், ஜே.கி. சொல்வதில் பௌத்தம் இருக்கிறது என்று பௌத்தர்களும் அத்வைதம் இருக்கிறது என்று ஹிந்துக்கள், இன்னும் வேறு நம்பிக்கைகளில் உள்ளவர்கள் தங்கள் பார்வைகளை அவரிடம் காணல் - இது ஒரு மரபாகவே இப்போது ஆகிவிடும் போலிருக்கிறது. ஜே.கி.யின் செய்தி, பூரணமான விழிப்புடன் தனது மன இயக்கங்களை ஒவ்வொருவரும் கவனிக்க வேண்டும் என்பதாகும். நம்பிக்கையும் சரி, லட்சியமும் சரி, - கவனிக்காவிட்டால் - நம்பிக்கைக்கும் லட்சியத்துக்கும் ஏற்பக் கட்டுப்படுத்தும்படி தூண்டுகின்றன. இதன் விளைவாக, உண்மையான விடுதலை கிடைக்காது. சுய அவதானத்தின் அடிப்படை, அன்பு; கட்டுப்பாடல்ல. "அன்பு என்றால் என்ன?" என்று கேட்கிறார் ஜே.கி., தமது-இரண்டாவது கூட்டத்தில். அவரது கூட்டங்களுக்கு வந்து பழகிய

எவரோ, "அமைதி," என்று பதில் தருகிறார். செயல்ரீதியாகத் தாம் சொல்வதைப் பரீட்சிக்காமல் இப்படி வித்வம் பண்ணுவது, ஜே.கி.க்கு கோபத்தை ஏற்படுத்துகிறது. ஆம், அவரிடம் நிறையவே கோபம் உண்டு. "அமைதியா? ஆமாம், எதையாவது அப்படித் தூக்கி இந்தப் பக்கம் போட வேண்டியது. கேளுங்கள், அன்பு என்பது அமைதி என்கிறார். அதாவது, நான் என் மனைவியை உதைக்கிறேன்; அப்போது!" ஜே.கி.யின் புத்தகங்களில் இல்லாத இந்த வகைக் குறும்பு, அவரது நேர்ப்பேச்சுகளில் நிறையவே தென்படும். அந்தந்தக் கணங்களை பரிபூர்ணமாகச் சந்திக்கக்கூடிய சக்தி அன்பினால்தான் விளையும் என்கிற ஜே.கி., இயற்கையை அவதானிப்பதுக்கும் சுய அவ தானத்துக்குமிடையே ஆழ்ந்த உறவுள்ளதாகக் கூறுகிறார். மூன்றாவது கூட்டத்தில், தியானத்தைப் பற்றிப் பேசும்போது, அவதானத்தின் நுட்பங்களுக்கு வருகிறார்: எதெது எல்லாம் தியானமல்ல என்று உணர்ந்து, அவற்றை மறையவிடுவது தியானத்தின் ஒரு அம்சம். தியானமற்ற யாவும், விருப்பு வெறுப்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. தியானம் என்பது, விருப்பு வெறுப்பற்று ஒரு முகிலை - பறவையை - குழந்தையைப் பார்க்கும் பரிவுடனும் அன்புடனும், மன அசைவு அற்ற அவதானத்துடன் இருத்தல். "இதன் விளைவு என்ன? அது வார்த்தைகளுக்கு அடங்காதது. அதை நான் விபரிக்க வேண்டுமா?" ஒருவரிடம் குறிப்பாகக் கேட்கிறார் ஜே.கி. அவர், "ஆமாம்," என்கிறார். "ஏன்?" என்பது ஜே.கி.யின் அடுத்த கேள்வி. "ஏனென்றால், நீங்கள் ஒரு பெரிய மனிதர்!" என்று, ஜே.கி.யை அதிகாரியாக்கி விடுகிறார் அவர். ஜே.கி. ஆகாசத்தைப் பார்த்து, 'போச்சு!' என்ற அர்த்தத்திலோ, 'இதற்கு மேல் நான் என்ன செய்ய?' என்ற தோரணையிலோ, கைகளை விரிக்கிறார். பிறகு, "நாம் யாவரும் சிறிது மெளனமாக இருப்போமா?" என்றதும், ஆமோதிக்கின்றனர் கூட்டத்தினர். வேறு கூட்டங்களில் பெரும்பாலும் ஏற்பட முடியாத ஒரு நிசப்தம் கவிகிறது. ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி, ஒரு பெரிய மலையின் அற்புத மௌனம் தமது முகத்திலும் முழு சொரூபத்திலும் நிலவ, அப்படியே அமர்ந்திருக்கிறார். கூட்டம் முடிந்த பிறகு, அவரை நிம்மதியாகக் கடந்து செல்ல விடாமல், அவரைத் தொடவும் 'தரிசிக்கவும்' முயற்சிக்கிறவர்களை, இந்தச் சமயத்தில் அவர் அநுமதிக்கவில்லை. கூட்டம் கலைந்த பின்பே எழுந்திருப்பேன் என்ற பிடிவாதத்தில் உட்கார்ந்துவிட்டார்.

ஜே.கே., 91-வது வயதில்கூட எல்லாவிதத்திலும் கண்டிப்பாகச் சமரசங்களை நிராகரிப்பவர் என்பதுடன், தமது பிரச்சனைகளைத் தாமே சந்தித்துத் தீர்ப்பவர் என்பதுக்கு இது ஒரு உதாரணம். உடல் தளர்ச்சியின் விளைவாக அவர் மிக மிக அசதியடைந்திருந்ததால்,

கூட்டத்தினர் முண்டியடித்துத் தம்மீது விழுந்து பிடுங்குவதை அவர் தடுக்க விரும்பியதன் விளைவே இது. அறிவிப்பையும் கேட்காமல் சூழ்ந்தவர்களை அவரே கலைத்து அனுப்பிவிட்டு, தனித்து வழி நடந்து சென்றமைகூட, அவரது அடிப்படைச் செய்தியை பிரதிபலிக்கிறது என்று கூறலாம்.

லயம், ஜனவரி-மார்ச் 1986.

4. ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் மறைவு

சென்னையில் நிகழ்ந்த ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் கூட்டம் பற்றி லயம் இதழில் ஒரு சிறு கட்டுரை அச்சாகிக் கொண்டிருக்கும்போது, திடீரென அவருடைய மரணச் செய்தி வந்தது. சென்னையில் கடைசிக் கூட்டத்தில் பேசும்போதே அவருக்கு ஜூரம் என்றார்கள். இறப்பதற்கு முன் சுமார் 20 நாட்கள் அவருக்குக் கடுமையான வலி இருந்ததென்றும், ஆனால் மயக்க மருந்துகள் எதையும் உட்கொள்ள மறுத்துவிட்டார் என்றும் தெரிகிறது.

அவருக்கு நாம் செய்யும் அஞ்சலி - அவருடைய கருத்துக்களை நமக்குத் தோன்றியபடியெல்லாம் வியாக்யானம் செய்யாமல் - அப்படியே மக்கள் முன்பு வைப்பதுதான். அவரைச் சேர்ந்தவர்களும் அவருடைய வழித்தோன்றலாக ஒருவரை நியமிக்காமல், அவருடைய கருத்துக்களைக் கொண்டு ஒரு மதத்தை உருவாக்காமல், ஃபவுண்டேஷன் மூலம் நடைபெற்றுவரும் பள்ளிகளை ஒழுங்காக இயங்கிவரச் செய்வதுதான் அஞ்சலியாகும்.

லயம், ஜனவரி-மார்ச் 1986.

5. பிரமிள் பேட்டியிலிருந்து சில பகுதிகள்...

கால சுப்ரமணியம் : படிப்பதன் மூலம் வாழ்க்கையைப் புரிந்து கொள்ள முடியுமா? உண்மையை அறிய, படிப்பதும் பிறர் உரையைக் கேட்பதும் உதவுமா?

பிரமிள் : கிருஷ்ணமூர்த்தியிடம், 'உங்கள் உடல் மறைந்த பிறகு உங்கள் பிரக்ஞை என்னவாகும்?' என்று கேட்டபோது, 'அது அப்படியே போய்விடும். ஆனால், நீங்கள் நான் சொன்னவற்றுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தால், ஒருவேளை நீங்கள் அந்தப் பிரக்ஞையுடன் தொடர்பு கொண்டிருக்கலாம்,' என்று சொன்னதாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இது மிகப் பிரச்சனைக்குரிய நுட்பமான விஷயம். வெறுமனே இன்டலக் சுவல் லெவலில் மட்டும் தீர்மானித்து முடிவு கட்ட முடியாது. Teaching என்று அவர் சொன்னபோது, தாம் சொன்ன வார்த்தைகளையும் பதிவு செய்யப்பட்ட பேச்சுகளையும் மட்டும் சொன்னதாக நான் கருதவில்லை. Teaching என்றது, ஒரு Level of Understanding என்று நினைக்கிறேன். நீங்கள், இந்தப் புரிதலுக்கு வரும்போது, அந்தப் பிரம்மாண்டமான பிரக்ஞையுடன் தொடர்பு கொள்ளலாம் என்றே சொல்கிறார். அந்தப் பிரக்ஞை, ஜே.கே. என்ற மனிதரினுள் இருந்த பர்ஸனலான பிரக்ஞையா என்பது அடுத்த கேள்வி. நிச்சயமாக, அப்படி யென்றால் அதற்கு அர்த்தமே கிடையாது. எனவே, அது எல்லாருக்குள்ளும் இருக்கிற ஒரு அகண்டமான பிரக்ஞையாக இருக்க வேண்டும். அப்படியானால், ஜே.கே.யின் Teachings மூலம் மட்டும்தான் அதனுடன் தொடர்பு கொள்ள முடியுமா என்பது அடுத்த கேள்வியாகிறது. அதன் மூலம் மட்டுமே முடியும் என்பது அர்த்தமற்ற ஒன்றாகும். ஆகவே, Teachings என்பதைவிட Understanding என்பதைத்தான் அவர் அர்த்தப்படுத்தியிருக்க வேண்டும். புரிதல் என்பது நமக்குள் ஏற்படவேண்டிய ஒரு பிரக்ஞைநிலை. இதுகூட இருக்கிற இன்னும் ஆழ்ந்த ஒரு பிரக்ஞை நிலைக்கும் இது நம்மை இழுத்துச் செல்லும். இம்மாதிரி விசாரணைகளில் ஈடுபட்டால்தான், இந்த மாதிரிப் பிரச்சனைகள் துலக்கம் பெறும். உங்கள் வார்த்தைகளை எடுத்துப் பதில் சொல்வதென்றால், 'படிப்பு' என்பது புத்தகப் படிப்பு மட்டுமா என்பதை அறிய வேண்டும். அநுபவமும் படிப்புத்தான். வாழ்க்கை என்பது எதிர்பாராத தன்மைகளைக் கொண்டது. எனவே, எதிர்பார்ப்புகள் அற்ற உள்ளமே வாழ்வுடன் தொடர்புகொள்ள லாயக்கானது எனலாமா? (பக். 108-109)

கா.சு. : ராதா ராஜகோபால் ஸ்லாஸ், ஜே.கே. பற்றி எழுதி சம்பீதத்தில் வெளிவந்த புத்தகம் சிறிது சலசலப்பை ஏற்படுத்தி உள்ளதாகத் தெரிகிறது. இந்தப் புத்தகம் பற்றிய உங்கள் கருத்தைக் கூறுங்கள்.

பிரமிள் : ராஜகோபால் ஸ்லாஸ் (Sloss), கிருஷ்ணமூர்த்தி பற்றி Life in the Shadows with J.Krishnamurthi என்ற புத்தகத்தை எழுதியிருக்கிறார். இவர் இளமையிலிருந்தே ஜே.கே.யிடம் ஒரு மகள்போல் வளர்ந்தவர். இந்த அநுபவங்களையும் நூலில் அவர் எழுதியுள்ளார். இந்த அநுபவங்களை வளர்ச்சியடையாத ஒரு குழந்தை தனக்கு எந்த விதத்திலுமே புரியாத ஒரு Phenomenon பற்றி கிரகித்துக் கொண்ட விஷயங்களையெல்லாம் எழுதுவதுபோல் எழுதியுள்ளார். முதிர்ந்த வயதில் எழுதும் போதும், முந்திய குழந்தை மனநிலையில் எதைக் கிரகித்தாரோ அதைத்தான் எழுதியுள்ளார். முந்திய மனநிலைதான் பின்னாடியும் அவரிடம் நீடித்திருக்கிறது என்பதைப் புத்தகம் காட்டுகிறது. அடுத்ததாக, ஜே.கே. செக்ஸ் சம்பந்தமான விஷயங்களில் மிகவும் தீவிரமாக ஈடுபட்டதாக, அதுவும் குற்றம் சாட்டும் தொனியில் எழுதியிருக்கிறார். ஜே.கே. மறைவதற்கு முன்பே பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டிய முக்கியமான விஷயம் இது. அவர் இருக்கிற காலத்திலேயே பகிரங்கப்படுத்தி, அவர் முன்பாகவே கொண்டு வந்து வைத்திருக்க வேண்டிய விஷயம். ஆனால், ஜே.கே. மறைந்த பிறகே புத்தகம் வெளியிடப்பட்டிருப்பது, இந்த புத்தகத்துக்கு ஒரு வகை நோக்கம் இருப்பதைக் காட்டுகிறது. இதன் அடிப்படை பொய்மையாக இருக்கலாம் என்ற எண்ணத்தை, இதுவே ஏற்படுத்துகிறது. ஏனெனில், இதை மிகச் சலபமாக ஜே.கே. உயிரோடு இருக்கிற காலத்திலேயே, நேர் கேள்விகளாகவோ அல்லது புத்தகத்தைப் பிரசுரித்து அதன் வழியாகவோ கேட்டிருக்கலாம். மிக எளிதாகச் செய்திருக்கக்கூடிய விஷயம் இது. இதை ஸ்லாஸ் செய்யாததால், புத்தகத்துக்கு உண்மையில் ஏதும் வலுவிருந்தால்கூட, அந்த வலிமை அப்படியே சூன்யமாகிவிடுகிறது. நிரூபணம் வேண்டுகிற கோர்ட் கேஸ் லெவலில்கூட, இதெல்லாம் ஸ்லாசுக்கு எதிராகத்தான் தீர்ப்பாகும். இப்புத்தகம் எந்தவிதமான சலசலப்பையும் ஏற்படுத்தியதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால், ஏற்கெனவே ஜே.கே. சொல்கிறவை தங்களுடைய பார்வைக்கோ கொள்கைக்கோ எதிராக உள்ளன என்று நினைப்பவர்களுக்கு, இம்மாதிரியான விஷயங்கள், காட்டாற்றில் இழுக்கப்பட்டுப் போகிறவனுக்குக் கிடைக்கிற துரும்பு போன்று ஒரு ஆதாரமாகலாம். இதற்கு மேல் இதற்கு வேலை இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. அடுத்ததாக, செக்ஸ் விஷயத்தில் ஒருவர் ஈடுபடும் விஷயம் அம்மனிதனை, அவனுடைய உன்னதத்தன்மையை, அல்லது அவனையே

இவ்வளவுதான் அவன் என்று அறுதியிடுகிற அளவை முறையாக, காலம் காலமாக உபயோகிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. இது மிகவும் விசித்திரமானது. இப்படி இதை ஒரு அளவுகோலாக உபயோகிப்பவர்கள், இந்த செக்ஸ் விஷயத்தில் மனப்பீடிப்பு - அதாவது Obsession - உள்ளவர்களாக இருப்பார்கள். செக்ஸ் என்றால் என்ன என்று அறியாத மனப்பீடிப்பு உள்ளவர்கள்தான் இதை ஒரு அளவுகோலாக்குகின்றனர். உண்மையில், செக்ஸ் ரொம்பவும் சாதாரணமான விஷயம். ஒரு ஆன்மீகவியலாளன் செக்ஸின் உண்மையான ரகசியத்தை அறிந்து கொள்கிறான். செக்ஸ் என்பதன் மெய்நிலையறிவு, ஆன்மீகத்துக்கு மிகவும் அசியமானது. செக்ஸை மனப் பீடிப்புடன் பார்க்காமல், திறந்த மனத்தோடு நேரே சந்திப்பதுதான் அதை என்னவென்று அறியும் ஒரே வழி. செக்ஸிலிருந்து விடுபடுவது என்பது இதற்கு முரணான போக்கு. விடுபடும் நோக்குடன் அணுகினால் அது மேலும் மேலும் மனப் பீடிப்பாகவே மாறும். ஒரு விஷயத்தைக் கெட்டது என்று நினைத்துக்கொண்டு அதை அணுகினால் அது ஒரு மனப் பீடிப்பாகவே மேலும் உறுதியடையும். இதனால்தான் யேசு கிறிஸ்து, Resist not evil என்ற சூத்திரத்தையே வழங்கியிருக்கிறார். இதைக் கிறிஸ்தவ மதச்சபை - சர்ச் - சரிவரப் புரிந்துகொண்டதே இல்லை. இக்கூற்று, புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள கிறித்துவின் போதனைகளிலிருந்து தனித்து உயர்ந்து, எவ்விதத்திலும் மதச்சபை சார்ந்த பார்வைகளோடு சேராமல் நிற்கிற, மிக ஆழமான பார்வைகளுள் ஒன்று. ஆனால், Resist not evil என்பதுகூட பரிபூரணமான கூற்று அல்ல. ஏனெனில், evil என்று எடுத்துக்கொண்டால், அதற்கு எதிர்ப்பு என்பது இயற்கையாகவே ஏற்பட்டுவிடும். ஆகவே, Resist not என்பதுடன் நிறுத்திக் கொள்வதுதான் சரி. ஜே.கே.யிடம்தான் இப்பார்வை, அபாரத் தெளிவுடன் மொழி வடிவம் பெற்றுள்ளது. எதிர்ப்பு என்பதே இல்லாமல் எல்லாவற்றையும் பார்த்தல் - இது ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் அணுகுமுறை. இது புத்தரிடம்கூட இருந்திருக்கிறது. ஆனால், இது மனோவியல் ரீதியான பரிபூரணத் தன்மையுடன் வெளிப்படுவது கிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய பேச்சுகளிலும் பிரவசனங்களிலும்தான். Non-Resistance உடன் ஒன்றை அணுகுகிறபோது, அதன் உண்மை நிலை தானாகவே அவிழ்ந்து வெளிப்படும். இப்படி வெளிப்படும்போது, அது தீயதாகவோ, தீயத்தன்மையைக் காட்டுகிற அளவுகோலாகவோ மாறாது. ஆகவே, இத்தகைய விடுபட்ட நிலையில் உள்ள ஒருவர் செக்ஸில் ஈடுபடுவதற்கும் மனப்பீடிப்பு உள்ள ஒருவன் ஈடுபடுவதற்கும் வேறுபாடு உண்டு. இந்த விஷயம் ஸ்லாஸின் புத்தகத்துக்கு அப்பாற்பட்டது.

இம்மாதிரி விஷயங்களைப் புரிந்துகொண்ட எழுத்தாளரல்ல ஸ்லாஸ். அவர் வெறும் விஷமத்தனமான, வக்ரமான மனோபாவத்துடன்தான் எழுதியுள்ளாரே தவிர, ஆத்மீகரீதியான பிரச்னைகளை - மனப்பீடிப்பு சம்பந்தப்பட்ட பிரச்னைகளை எடுத்து ஆராயக்கூடிய மனோநிலை பெற்றவராயில்லை. இப்படிப் பார்த்தால், அவர் சொல்பவை எந்தவிதத்திலும் நமக்கு உபயோகமில்லாத விஷயங்களாகவும், ஜே.கே. சொன்ன விஷயங்களுடன் சம்பந்த மில்லாதவைகளாகவும் போய்விடுகிறது. சரி, ஜே.கே. செக்ஸ் என்ற மனப்பீடிப்பிலிருந்து விடுபட்ட நிலையில் அதில் ஈடுபட்டிருப்பாரா என்றால், உணவு உண்பதிலிருந்து தெருவில் காற்றாட நடந்துபோவது வரையுள்ள சாதாரண விஷயங்களைப்போன்ற ஒன்றுதான் செக்ஸ் என்ற நிலை பிறக்கிறது. ஒரு மனிதனுக்கு உணவு மிக அவசியம்; ஆனால், செக்ஸ் என்பது ஒரு மனப்பீடிப்பு மட்டுமே என்ற நிலையில், அவசியமில்லாமல் போய்விடுகிறது. இந்த அவசியமில்லாத நிலையில், ஏதாவது ஒரு சூழ்நிலையில் அவன் அதில் ஈடுபடுவானா மாட்டானா என்றால், அவன் அப்படி ஈடுபட்டால்கூட அது அவனிடத்தில் எந்த மனப்பாதிப்பையும் - இது பெரிய இன்பம், இது மிக அவசியமானது என்ற பாதிப்பை - அவனுக்கு அது ஏற்படுத்தாது. விடுபட்ட நிலையில் உள்ள உந்ததனின் பரவசநிலை, இதைவிட பாரதூரமானது.

செக்ஸ் என்ற ஏணி வைத்து எட்டமுடியாத எவரெஸ்ட் பரவசம், அவனுக்கு இயற்கையாகவே வரக்கூடியது. எனவே, இது அவனுக்கு அவசியமேயில்லை. அப்படி ஒரு பரவசநிலை ஏற்படுமோ ஏற்படாதா என்பதை அளவிடக்கூடிய ஆன்மபக்குவமுள்ள எழுத்தாளர்கூட அல்ல, ராதா ராஜகோபால் ஸ்லாஸ். எந்த விதத்திலுமே மனப்பக்குவமுள்ள எழுத்தாளராக இப்புத்தகத்தில் இவர் வெளியிடப்படவில்லை. கிருஷ்ணமூர்த்தியை நான் நேரில் அறிந்தவகையில், அவர் ஒரு ஆழ்ந்த பரவசநிலையை அடையக்கூடிய பிரமாண்டமான மனிதர். அத்தகைய மனிதருக்கு செக்ஸ் என்பது சில்லரைப் பரவசம்; அவசியமே யில்லாதது. அதில் அவர் ஈடுபட்டிருந்தால்கூட, அது ஒரு முக்கிய விஷயமே அல்ல. அதை வைத்து அவரை அளவிடவும் முடியாது. செக்ஸில் ஈடுபட்ட ரிஷிகளும் உண்டு. குடும்பம் நடத்திய ரிஷிகளும் உண்டு. அவர்களுக்கு அது மிக முக்கியமும் அல்ல; அத்யாவசியமும் அல்ல. அதை வைத்து அவர்களை அளவிடுவது மிக மிக கீழ்த் தரமான, முட்டாள்தனமான, செக்ஸ் என்ற அப்செஸனில் மாட்டிக்கொண்ட ஒரு மனோநிலையின் வெளியீடு. மேலும் ஒன்று: In my Own Way என்ற தமது சுயசரிதை நூலில், கிருஷ்ணமூர்த்தியின் நண்பர்களுள் ஒருவரான ஆலன் வாட்ஸ், இந்தத் தகவலைத் தருகிறார்: "உங்களுடைய

செக்ஸ் அநுபவம் என்ன என்று கிருஷ்ணமூர்த்தியிடம் கேட்டபோது, அது தமக்கு சரீரத்தின் ஒவ்வொரு மயிர்க்கால்களின் வழியாகவும் ஏற்படுவது (Polymorphous) என்று கூறினார்." உண்மையில் இது, செக்ஸ் உறுப்பு, உறவு சார்ந்ததல்ல என்பது வெளிப்படை. (பக். 137-140)

பிரமின் : ஈ.வே. ராமசாமியின் உரைகள், எழுத்துக்கள் உள்ள நூல்களில், ஞானிக்கும் சித்தனுக்கும் கோவில் வழிபாடு வேண்டியிராததை அவர் குறிப்பிடுகிறார். ஈ.வே.ரா., இன்றைய நவீன சரித்திரக் கட்டத்தின் மகாஞானியான ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியைச் சந்தித்தவர். எவ்வித மதமரபையும் ஏற்காதவர். ஜே.கே., சங்கரரின் அத்வைதம், ஆத்மவாதம், பிரம்மவாதம் ஆகியவற்றையே நிராகரிப்பவர். புத்தர்பிரானின் அடிப்படைக் கொள்கையை மட்டும் ஏற்பவர். இதனால் அவரைத் தம்மவராகக் கொண்டு, ஈ.வே.ரா. போயிருக்கிறார். ஆனால், ஈ.வே.ரா.வின் வெறுப்புவாதமும் வன்முறையும் தம்மிடம் இல்லாததை ஜே.கே. கூட்டிக் காட்டி இவற்றின் மூலம் உண்மையான புரட்சியைச் சாதிக்க முடியாது என்றார். இது, ஜே.கே. சித்தரித்துப் பதிவு செய்த 'Hatred and Violence' கட்டுரை யில் உள்ளது. நூல்: ஜே.கே.யின் காமன்டரீஸ் ஆன் லிவிங் இந்தச் சந்திப்பு, ஈ.வே.ரா.வின் போராட்ட முறையில் வன்முறையைவிட விமர்சனத்துக்கு முக்கியத்துவம் தரும் திருப்பம் ஒன்றை ஏற்படுத்திற்று. (ப. 188)

மீறல்: பிரமின் சிறப்பிதழ், அக்டோபர் 1993.

6. மகாமனிதாயம்

இந்திய வரலாற்றில், நவீனத் திருப்புமுனையாகவே, நம்பிக்கைக்கு எதிராக இந்தப் பகுத்தறிவின் விழிப்புநிலை மீண்டும் எழுப்பப்பட்டது. அம்பேத்கர் கண்ட பௌத்தம், நம்பிக்கை என்ற குருட்டுத் தடவலை நிராகரித்த பகுத்தறிவின் விழிப்பு நிலைதான். ஈ.வே.ரா. சரியான ஒரு வாழ்க்கை நோக்காகக் கண்டது எதை? 'ஞானிக்கும் சித்தனுக்கும் கோவில் இல்லை,' என்ற அவரது கூற்று ஒன்று இதற்குப் பதிலிறுக்கிறது. இதுவே பௌத்தத்தின் அணுகுமுறையுமாகும். பார்க்கப்போனால், தென்னகத்தில் வெடித்துக் பரவிய பதினெண் சித்தர்கள், வள்ளலார் என்ற சிதம்பரம் ராமலிங்கம், மற்றும் அங்கங்கே தோன்றிச் சரித்திரப் பதிவுகளைத் தாண்டி மறைந்த ஞானிகள்வரை, உள்ளூர இந்த பௌத்த விழிப்புநிலையாளர்கள்தாம். இவர்களுள், நமது காலம் வரை வாழ்ந்து மறைந்த திருக்கோணமலை சாது அப்பாத்துரை தந்திருக்கும் தியானதாரா, திருமூலரின் திருமந்திரம் என்ற நூலுடன் ஒப்பிடத்தக்கது. அதே சமயத்தில், இவ்விரு நூல்களும் செயல்முறைத் தளத்தில் புத்தரின் விழிப்புநிலைக் கொள்கைகளான சதிபதனம், விபஸ்ஸனம் ஆகியவற்றைப் பிரதிபலிக்கின்றன. இவர்கள் தங்கள் அடிப்படைச் செய்தியாக, நம்பிக்கைகளை நிராகரித்து மனதின் எல்லாவகை இயக்கங்களையும் கேள்விகள் கொண்டு பார்க்கத் தூண்டுகிறவர்கள். இந்த அணுகுமுறையின் மிகப் பரந்து ஆழ்ந்த நவீன வடிவமே ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியுடையதும்.

ஈ.வே.ரா., ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தியைச் சந்தித்தவர். இதன் விபரத்தை, மீறல்: பிரமிள் சிறப்பிதழ் பேட்டியில் தந்திருக்கிறேன். இந்த விபரத்தின் தாற்பர்யத்தை, இந்திய அறிவு இயக்கம் கண்டுகொள்வது மிகமிக அவசியமாகும். ஈ.வே.ரா.வின் அணுகுமுறையில் இருந்த, வெறுப்பையும் வன்முறைத் தன்மையையும் ஜே.கே. நிராகரித்தார். பௌத்தம், சித்தர் இயக்கம், வள்ளலாரிலிருந்து அப்பாத்துரைவரை நான் மேலே குறிப்பிட்ட ஒரு தொடர்நிலையான விழிப்புநிலையாளர்கள் யாரிடமும் செயல்பட்டது, வெறுப்பு - வன்முறை இரண்டையும் நிராகரிக்கும் பார்வைதான். இவற்றை மனோநிலத்திலிருந்து அறுத்து எடுத்துவிட முடியாது. ஏனெனில், இவை ஒரே செடியின் கிளைகள். செடியின் வேர், அச்சம். தியான மார்க்கக்காரரின் முடிவான கடன், இந்த அச்சத்தைத் தனது மனசிலிருந்து கல்லி எறிவதுதான். அச்சத்தின் வேரிலிருந்து எழும் செடி நம்பிக்கை. அச்சமின்றேல் நம்பிக்கை யில்லை. கூடவே விருப்பு வெறுப்புமில்லை. வன்முறையுமில்லை.

சீர்த்திருத்த இயக்கம் எதுவும் இத்தகைய மனோவியல் மார்க்கமல்ல. அது அச்சம் என்கிற மூலக்கூறு பற்றி உணர்ந்து செயல்படுவதில்லை. மிகமிக அபூர்வமான தனி மனிதர்களைத் தவிர்த்த பெரும்பாலோர், எத்தகைய நிறுவினிகளாக இருந்தாலும், அச்சத்திலிருந்து விளையும் நம்பிக்கைகளைத்தான் கொண்டிருக்கின்றனர். இவைகள் ஒருபுறம் தெய்வ நம்பிக்கையாகலாம். மறுபுறம் ஏதாவது எதிர்கால பூலோக சொர்க்கமாகலாம். ஆக, அச்சம் என்ற வேரிலிருந்து எழும் நம்பிக்கையின் கிளைகளே, விருப்பு வெறுப்பும் வன்முறை யும். இதனால், சீர்த்திருத்தம் - அதாவது புரட்சி - என்பது உண்மையில், விருப்பு, வெறுப்பு, வன்முறை, நம்பிக்கை, அச்சம் என்ற ஒட்டுமொத்த விவகார தத்துவத்தை ஒரே வீச்சில் கலைவதாக இருக்க வேண்டும். ஈ.வே.ரா இதைப்பறிந்து கொள்ள, ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியுடனான அவரது சந்திப்பு உதவியிருக்கிறது. மிகச் சிறுபான்மையினரான தமிழகத்துப் பார்ப்பனர்களை ஒரு உள்நாட்டு போர் நிலையிலிருந்து காப்பாற்றியது, இந்த தத்துவார்த்த நுட்பத்தை ஈ.வே.ரா. புரிந்துகொண்டமையால்தான். இதை இவ்வளவு விவரமாக அல்லாமல் வெறும் தகவலாக மட்டுமே, மீறலில் தந்திருக்கிறேன். இங்கே என் போக்கில், இதன் நுண்ணிய அம்சங்களைத் தருவித்துள்ளேன். (பக். 3-5)

.... கிறிஸ்தவம் பிறப்பதற்கு முன்பே பொது வாழ்வுப் பொறுப்பைச் செயல்படுத்திய பௌத்தம் நிலவிய நாட்டினுள், கிறிஸ்துவம் அதுவும் பீரங்கி நெருப்புடன் புகுந்த பின்புதான், ஹிந்துத் தலைமைகள் சந்யாச கேந்திரங்கள் மூலம் பொதுப் பணிக்கு வருகின்றன. முதலில் த்யானந்த சரஸ்வதியின் ஆரிய சமாஜம், இரண்டாவதாக தியஸபிக்கல் சொசைட்டி, மூன்றாவதாக ராமகிருஷ்ண மிஷன், நான்காவதாக காந்திய ஆஸிரமங்கள். இவற்றை தொடர்கிறவை பல. இவற்றின் நிறைகுறைகள் ஒருபுறம் இருக்கட்டும். இவை எல்லாமே பொதுப் பணியின் எல்லாவகை அறைகூவல்களுக்கும் பதில் தந்தவை என்றும் கூறுவதற்கில்லை.

ஆர்ய சமாஜம், ஹிந்துத்துவத்தினுள்ளேயே இருந்த மனிதாயத்தை மீட்டுத்தரும் பணியையும், தியஸபிக்கல் சொசைட்டி (பிரம்ம ஞான சபை) சர்வ மதங்களிலும் உள்ள ஒரே உண்மையை, ஸத்யாந்நாஸ்தி பரோதர்ம - உண்மையை விட உயர்ந்த மார்க்கமில்லை - என்ற சுலோகத்தின் பிரகடனமாகப் பிரசாரம் செய்வதற்கேற்ற பரந்துபட்ட ஆய்விலும் ஈடுபட்டன. தியஸபிக்கல் சொசைட்டியின் தலைமையை அன்னிபெஸன்ட் ஏற்றபோது, அவர் மூலம் அது ஒரு தேசிய இயக்கப் பணியின் களமாகவே ஆயிற்று. காந்தி, லண்டனில் நாஸ்திகராக இருந்த ஆரம்பப் பருவத்தில் ஒரு சந்திப்பின்போது, இந்திய மூலகங்

களை நோக்கி அவரை அன்னிபெஸன்ட் திசை திருப்பி யிருக்கிறார். பின்னாடி, சொஸைட்டியின் அடையாறு (சென்னை) தலைமையகத்திலுள்ள பெரிய ஆலமரத்தின் அடியிலேயே, அன்னிபெஸன்டினால் இந்திய காங்கிரஸ் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

இத்தகைய பணிகள், ஹிந்துத்துவ சந்யாஸ மடங்களினது பெளராணிகக் கற்பனா மண்டலங்களில்கூட நடந்திராத திருப்புமுனைச் செயல்களாகும். அன்னிபெஸன்ட்தான் முழு தீவிரத்துடன், ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு ஒரு சர்வதேசியச் செயல்களத்தை உருவாக்கித் தந்தவர். உலக சரித்திரத்திலேயே உணரப்படாததெனினும், உணரப்படவெனப் பேருருக் கொண்டு நிற்கிற பணி இது. காரணம், ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் மூலம் அன்னிபெஸன்டே தீர்க்கநோக்கோடு உணர்ந்தபடி வெளியாக்கிய புரட்சி இது. இது, சத்யாந்நாஸ்தி பரோதர்ம என்ற செய்தியை ஊடறுத்து, Truth is a Pathless Land என்ற புரட்கிரமாகக் கிருஷ்ணமூர்த்தியிடமிருந்து பிறந்துள்ளது. 'மார்க்கங்கள் அற்ற பிரதேசமே உண்மை' என்ற இந்தக் கூற்றுத்தான், 'தமது பிரவசனங்களின் மையம் என்று கிருஷ்ணமூர்த்தியே கூறி இருக்கிறார். இந்தக் கூற்று, எல்லாவகை மார்க்கங்களையும், அவற்றின் உருக்காலகளில் வார்க்கப்பட்டு, மனிதனைப் பிணிக்கும் எல்லாவகைச் சங்கிலிகளையும் சிதறடித்து மனிதனை மனிதனாக விடுவிக்கும் செய்தி. சீர்திருத்த இயக்கங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட அகண்ட புரட்சி இது. (ப. 11)

.... சரித்திரம் அழிக்கப்பட்டால் நாகரீகம் அழியும் என்பது மேலைத்தேய அறிஞர்களின் கூற்று. இங்கேயோவெனில், சரித்திரம் என்ற பக்தியை இந்திய ஹிந்துத்துவ சாஸ்திர ஞானத்தில் இல்லாத போக்கு. சரித்திரம் என்ற அறிவே இந்த சாஸ்திர ஞானவான்களுக்கு மகா டேஞ்சர் என்பதுதான் இதற்குக் காரணம்.

இந்திய வக்ர மரபுகளைத் தங்கள் உள்ளங்களில் கண்டு, துறந்து, அதன் விளைவாக ஏற்பட்ட மனோ வெளியின் மூலம் ஞானிகள் ஆனவர்கள் செயலற்று இருந்திருக்க முடியாது. அவர்களது இயக்கங்களைப் பற்றிய சரித்திரங்கள்தான் இந்தத் தினுசான பத்தினிச் சரித்திரத்தினால் மறைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இந்நிலையில், இந்தியாவின் இருண்ட சரித்திர வேளைகளில் நடத்தி இருக்கக் கூடியவற்றை நாம் கணிக்க வேண்டுமானால், சரித்திர பதிவுகள் கிடைக்கிற காலங்களை வைத்தே அந்தக் கணிப்பைச் செய்யவேண்டும்.

சீர்த்திருத்தப் பெரும்போக்காக ஞானார்த்திகள், சமூக வக்ரங்களைத் திருத்த முன்வரவில்லை என்பதைத்தான் இவ்வகை அணுகுமுறை காட்டுகிறது. தங்கள் தனிப்பட்ட வாழ்வில் இவர்கள் வக்ரங்களுக்கு

இடம் விடவில்லை. (அப்படி இடம் விட்டவர்கள், சந்திரசேகரேந்திரரைப் போன்ற ஞானியாயினும் ஹிந்து மடாதிபதிகள் மட்டும்தான்.) தனிப்பட கபீர், இராமானுஜர் போன்றோர் சமூக புரட்சியாளர்களாகவும் இயங்கியுள்ளனர். பொதுவாகப் பார்த்தால், ஒரு கோணத்தில், சீர்த்திருத்தப் போக்கை அல்லாமல் தனிப்பட்ட ஒவ்வொரு மனித உள்ளத்துக்கும் ஏற்றவிதமான திருத்தங்களைத்தான் தமது சமகாலத்தில் அவர்கள் சிபார்சு செய்திருக்கின்றனர். பல்வேறு வகை ஞானார்த்திகளுடன் பழகி அவதானித்த என் அநுபவங்களின் அடிப்படையிலேயே இதனை நான் சொல்கிறேன். அதாவது தம்மிடம் வருகிறவருடைய பிரச்சனையைச் சார்ந்து, ஒரு வகற்றையோ குறைபாட்டையோ - அதுவும், 'செய், செய்யாதே' என்ற முரட்டுத்தனம் அற்ற வகையில் நீக்கும் வேலையைத்தான் - இவர்கள் செய்கின்றனர். 'செய், செய்யாதே' என்று கூறக்கூடிய முரட்டு வாத்தியார்கள், ஞானிகள் அல்லர். அத்தகைய எவரையும் நான் மதித்ததில்லை. எனவே, சீர்த்திருத்தப்படும் போக்கிற்கு அவசியமான ஒரு செயல் முறையையே துறந்த நிலையில்தான் இவர்கள் வாழ்ந்தனர். இருந்தும், இவர்களுடைய அன்றாட வாழ்க்கையில் இவர்கள் நடந்துகொண்ட முறையே போதனை ஆயிற்று. உலகெங்கும் இடைவிடாமல் பயணம் செய்து பிரவசனங்களை நிகழ்த்திய கிருஷ்ணமூர்த்தி, முதிர்ந்த காலத்தில்கூட தமது பாத்ருமை கிளின் பண்ணும் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார். இதனை கண்ட அவரது யோகாசன ஆசிரியரான தேசிகாச்சார் (உடலே உன்னை ஆராதிக்கிறேன் நூலாசிரியர்), "ஏன் பணிப்பெண் வரமாட்டாளா?" என்று கேட்டபோது ஜே.கே. சொன்ன பதில்: "வருவாள்; ஆனால், அவள் வந்து பார்க்கும்போது அசுத்தமாயிருக்கக்கூடாது அல்லவா?"

இத்தகைய செயல்முறையாகத்தான் சீர்த்திருத்தப் பிழம்பு பரவவேண்டும். பெளத்த கேந்திரங்களிலிருந்து அன்றைய இந்தியாவிலும், கிறிஸ்தவ கேந்திரங்களிலிருந்து ஐரோப்பாவிலும் இந்தப் பிழம்பு பரவியிருக்கிறது. இதை இந்தியாவின் வைதீக நச்சுக் காற்று, பெருநெருப்பாக விடாமல் அணைத்து விட்டிருக்கிறது. அது இந்திய உள்ளத்தில் ஏற்படுத்தியிருக்கும் விசித்திர மதிப்பீட்டின்படி, 'ஞானி எந்த வேலையையும் கூசாமல் செய்வான், நமக்கு ஆகுமா? கிருஷ்ணமூர்த்தி செய்தார்; ராமகிருஷ்ணர் செய்தார்; காந்தி செய்தார் - அவர்கள் ஞானிகள்!'

இந்த பித்தலாட்டம் என்பதுதான் இங்கே கவனிக்கப்பட வேண்டியது. அதாவது, 'சீர்த்திருந்திய நிலை ஒரு அபூர்வநிலை' என்பது பித்தலாட்டமாகும். கண்களைத் திறந்து பார்ப்பது ஒரு அபூர்வமான நிலை அல்ல. அதுதான் இயற்கையானது. கண்ணிருந்தும் மூடினபடி,

‘உங்களுக்கென்ன நீங்கள் ஞானி, கண்ணைத் திறந்து பார்க்கிறீர்கள்,’ என்று கூறுவது தற்கொலைக்குச் சமம். இங்கே நான் ஏதோ மர்மமான அகக்கண்ணைக் குறிப்பிடவில்லை. ஞானியோ ஞானி அல்லனோ, ஒருவன் தனது ரகசியப் பகுதிகளைத்தானே அலம்புகிறான் அல்லவா? இந்தத் தன்மையைத்தான் நான் குறிப்பிடுகிறேன். ஜே.கே. செய்த பாத்ரூம் கிளீனிங் இதன் நீட்சிதானே அன்றி, ஞானத்தில் நீட்சி அல்ல. இந்த சில்லரை விஷயத்தையே ஞானத்தின் நீட்சியாக்கியமை தான் இந்திய வக்ரம். அது சரி, ‘ஒருவன் தனது ரகசியப்பகுதிகளைத்தானே அலம்புகிறான்,’ என்று நான் எழுதியதுகூட, இந்திய வைதீக குரு-சிஷ்ய மரபில் செல்லுபடியாதது. குருவின் ரகசியப் பகுதிகளை அலம்புவதற்குக்கூட, ஸ்பெஷல் சிஷ்யர்கள் இருந்திருக்கின்றனர் என்று. இந்த மரபினரிடம் போய் கிருஷ்ணமூர்த்தி பற்றி பேசுவது மடமையின் சிகரம்.

‘செய், செய்யாதே’ என்பதாக அல்லாமல், தன் பாட்டுக்கு ஒரு வகையில் வாழ்வதையே ஒரு இயக்கமாக்கியவர்தாம் ஞானார்த்திகள். ராமகிருஷ்ண மிஷன், ராமகிருஷ்ணரின் நேரடி இயக்கமல்ல. அவரது அன்றாட வாழ்வின் எதிரொலி இயக்கம். இது இன்று என்ன நிலைக்கு வந்திருக்கிறது என்பது வேறு விஷயம். இங்கே நமது காலங்காலமான மலினத்தனங்கள் வேலை செய்யும் கதை பற்றி பேச வேண்டியவரும். இப்படி எத்தனையோ கேந்திரங்கள் உள்ளன. அதாவது, இத்தகைய ஞானார்த்திகளைச் சுற்றி மலரவேண்டிய பேரியக்கங்கள் வைதீகச் சாக்கடைப் பிரதேசங்களாக்கப்படுகின்றன - மீண்டும், மீண்டும்.

விருப்பு, வெறுப்பு, வன்முறை, இந்தக் கிளைகளைத் தாங்கும் நம்பிக்கை, நம்பிக்கையின் வேரான அச்சம் - இவ்வளவையும் களைந்தவன், அதுவும் ஞானார்த்தநிலையில், எவ்விதம் உலகின் வக்ரங்களைச் சந்திப்பான்? கருணையின் மூலம் அல்லவா? அவனை இந்திய வக்ரம் எப்படிச் சந்தித் திருக்கிறது? தனது வக்ரத்துக்கு அவனை ஆதாரமாக்குவதற்காக அல்லவா? இதன் விளைவு என்ன? இதன் விளைவு, மீண்டும் மீண்டும் புத்துயிர் பெறும் இந்திய வைதீகம்தான்.

எனக்கு ஒரு ஆர்.எஸ்.எஸ்.கார நண்பர் இருக்கிறார். அவர் ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியையும் படித்துக் கொள்கிறார். ஆர்.எஸ்.எஸ்ஸைப் பற்றியும், கிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பற்றியும் விபரம் அறிந்தவர்களினால் மேற்படி அன்பரின் மூளை அமைப்பைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது. ஆனால், கிருஷ்ணமூர்த்தி ஒரு பிராமணக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர் என்ற விபரத்தை முன்வைத்துப் பாருங்கள். புரிகிறதா?

நிச்சயமாக, கிருஷ்ணமூர்த்தி உயிருடன் இருந்தபோது அவர் முன்போய் நின்று, ‘நான் ஒரு ஆர்.எஸ்.எஸ்.காரன். உங்கள் பேச்சு

எனக்கு சம்மதம். ஏனென்றால், 'யூ ஆர் ஏ பிராமின், ஐ ஆம் ய பிராமின்' என்று என் நண்பர் சொல்லி இருக்கமாட்டார். இவரைப் போன்ற எவரும் திருஷ்ணமூர்த்தியிடம் இப்படிப் பேசியதுமில்லை. இதன் ஏதாவதொரு சாயலில் பேசியவர்கள், திருஷ்ணமூர்த்தியின் தீவிர சாடுதலுக்குத் தப்பித்ததும் இல்லை. இது எல்லாமே எனது ஆர்.எஸ்.எஸ். நண்பருக்கு நன்றாகத் தெரியும். தெரிந்தும் தமது ஸ்டைலை அவர் பேணிக் கொள்கிறார்.

கண்களை மூடியபடி, 'ஆகா, எல்லாமே நன்னா பளிச்னு தெரியறதே!' என்று கூறிக்கொண்டு, பாதாள விளிம்பை நோக்கி நடக்கிறவரை நாம் என்ன செய்ய முடியும்? 'கட'வுள்கூட அவ ருக்கு உதவ முடியாது. தமது நிலையை தாமாகவே கடப்பதுதான் உதவும்.

தங்களை பிறப்பு, பெயர், மதம், ஜாதி, இனம் முதலிய வற்றின் மூலம் அடையாளப்படுத்திவிடாமல் இருப்பதற்காக, இவற்றுள் எதையும் தெரிவிக்காத ஞானார்த்திகள்கூட உள்ளனர்...

இவ்வளவுக்கு எல்லாவித அடையாளங்களையும் உதறுவதுதான் ஒருவனை மானுடன் ஆக்கும். இதைச் சாதிப்பது மனிதாயத்தையும் தாண்டிய மகாமனிதாயமாகும். (பக்.13-15)

'மகாமனிதாயம்', லயம் : பிரமின் நினைவிதழ், ஜூலை 1998.

7. ஓராயிரம் பெளர்ணமிகளும் ஒரு நாளும் - அஸித் சந்த்மல்

சூரியோதயத்துடன் கிருஷ்ணமூர்த்தி விழிப்படைகிறார். ஒவ்வொரு புலனும் பரிபூரண விழிப்படைந்த நிலையில் படுக்கையிலேயே படுத்திருக்கிறார். அப்போது பிரம்மாண்டமான தூரத்து வெளிமண்டலங்களிலிருந்து ஒரு வருகை நிகழ்கிறது.

காலை வேளையை அவர் துவக்குவது, 45 நிமிஷ யோகாசனப் பயிற்சிகள் மற்றும் 35 நிமிஷ பிராணாயாம மூச்சுப் பயிற்சிகள் ஆகியவற்றுடன். பின்பு, உட்கார்ந்து எதையாவது எழுதுவதுண்டு.

சுமார் எட்டு மணியளவில் காலை உணவு. இதில் பழம், தானிய உணவு, தயிர், வேர்க்கடலை போன்ற பருப்புகள், ரொட்டி, வெண்ணெய் - ஆனால் டி, காபி கிடையாது. இந்தியாவில், தானிய உணவுக்குப் பதிலாக இட்லி தோசை போன்றவை. எப்போதும் காலையில் ஒரு தேக்கரண்டி அளவு பாகற்காய் சாறு.

மேற்கில், இவர் தனிமையாகவே காலை உணவு கொள்வார். இந்தியாவில் அவரது துணையாளர்கள் கூடுவர். கல்விமுறை, பள்ளிகள், பிரக்ஞை, மனிதனிடத்தில் ஏற்படும் நசிவுக்கான விபத்துக்கள், கம்ப்யூட்டர்கள், செயற்கையான யந்திர அறிவுக் கருவிமுறைகள், மனித மனதின் பிளவுபட்ட தன்மைகளிலே ஏற்படக்கூடிய ஒன்றிப்பு பற்றிய சாத்தியங்கள், மரணம், கடந்து நிற்கும் சக்தியின் இயற்கை முதலியவற்றைப் பற்றிய சர்ச்சைகள் அப்போது நிகழும்.

தொடர்ந்து சர்வதேச விஷயங்களைப் பற்றிப் பேச்சு திரும்பும். விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகள், யுத்தம், அணுஆயுதக் குறைப்பு - இத்தகையவற்றில் எல்லாம் கிருஷ்ணமூர்த்தி தீவிர அக்கறைகொண்டு ஆழமான பிரச்சனைகளை எழுப்புகிறார். விஞ்ஞானத்தின் புதிய கண்டுபிடிப்புக்கள் அவருக்கு வியப்புகளை ஏற்படுத்துகின்றன.

உலக நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி விசாரிக்கிறார். தேசத்தின் நிலை, சர்வசுதந்திரமாகச் சர்ச்சிக்கப்படுகிறது. வன்முறை, ஊழல், மதப்பீட்டுச் சீரழிவு ஆகிய ஒவ்வொன்றும் எழுப்பப்பட்டு ஆராயப்படுகின்றன. ஒவ்வொருவரும் பங்கேற்கின்றனர். குரு, மாணவர் என்ற பேதம் இல்லை.

அவர் அடிக்கடி கேட்கும் கேள்விகள்: நாட்டில் நடப்பவை என்ன? ஏன் இந்த தேசம் தனது சிருஷ்டி சக்தியை இழந்து விட்டது? ஏன்

இந்த நசிவு? எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட பதிலும் அவருக்குத் திருப்தி தருவதில்லை. கேள்வியை மனசினுள் குவித்து வைத்து மௌனமாயிருப்பதே இந்நிலையில் அவசியம் என்பது அவரது பார்வை. வெறும் சமாதானங்களற்ற ஒரு சிருஷ்டி நிலையை இதுதான் பிறப்பிக்கக் கூடியது. சில கேள்விகள் காலாதீதமாகக் கேள்வி நிலையிலேயே இருக்கப்பட வேண்டும் என்கிறார் அவர்.

சுமார் பதினொன்றரைக்குக் கிருஷ்ணமூர்த்தி தமது அறைக்குத் திரும்புகிறார். அங்கே செய்திப் பத்திரிகைகள் அல்லது இயற்கைப் படங்கள் உள்ள புத்தகங்களைப் பார்க்கிறார்; அல்லது துப்பறியும் கதை, மர்மக் கதை எதையேனும் படிக்கிறார். சீரியஸான புத்தகங்களை அவர் படிப்பதில்லை. ஆனால், அவர் விரும்பிப் படிப்பவற்றுள் உயரதரக் கவிதைகளும் அடங்குகின்றன. மத்தியானம் எண்ணெய் மஸாஜ். அதிக வெந்நீரில் குளிப்பு. மதிய உணவு ஒன்று பதினைந்துக்கு. மீண்டும் அவரது துணையாளர்கள் கூடுகின்றனர். பேச்சு தொடர்கிறது. கிருஷ்ணமூர்த்தி, மிக ருசித்து மெதுவாகவே சாப்பிடுவார். அவர் முடிக்குமுன் மற்றவர்கள் சாப்பிட்டு முடித்து விடுவார்கள். மதிய உணவு, பொதுவாக இரண்டு மணி நேரங்கள் நீடிக்கிறது. இந்தியாவில் அவர் இந்திய உணவினை உட்கொண்டாலும், பழங்கள் நிச்சயம் இருக்கும். அபூர்வமாகவே பொரியல், இனிப்பு ஆகியவற்றை உட்கொள்கிறார். மேற்கில், பழங்கள், சூப், சமைத்த உணவு. சிலவேளை காட்டு மிருகங்களைச் சந்தித்த கதைகளையோ, செயின்ட் பீட்டர், சோவியத் ரஷ்யா போன்ற விஷயங்கள் பற்றிய வேடிக்கைக் கதைகளையோ சொல்வார். தீவிர விஷயங்களுடன் இவை பின்னும்.

மேற்கில், அவரே மேஜையையும் அடுக்களையும் சுத்தமாக்குவதற்கு உதவுவார். பின்பு ரூமில் லேசான தூக்கம். சுமார் நான்கு மணிக்கு வந்திருப்பவர்கள் எவரையேனும் சந்திக்கிறார்.

சூரியாஸ்தமன சமயத்தில் அவர் ஒவ்வொரு நாளும் தனிமையான இடங்களில் நடக்கப் போய்விடுவார். இந்த விஷயம் அவருக்கு மிக முக்கியமானது. நண்பர்களும் அவருடன் கூட நடப்பது உண்டு. சுமார் ஐந்துகிலோ மீட்டர்கள் வேகமாக நடக்கிறார். கவனிப்புடன், சப்தங்களுக்கும் நுகர்வுக்கும் தீவிர அக்கறையுடன் நடக்கிறார். இந்த சமயத்தில் தமது உள்ளத்தில் ஒரு எண்ணமும் எழுவதில்லை என்கிறார் கிருஷ்ணமூர்த்தி. தமது உடல்நிலை, பருவநிலை பற்றிக் கவலையற்று, இந்த நடையை அவர் ஒவ்வொரு நாளும் மேற்கொள்வார். குறிப்பிட்ட சமயத்தில் அவர் ஏதும் விமானத்தில் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தால், விமானத்துக்குள்ளேயே ஸீட்களின் நடுவே அவர் மேலும் கீழும் நடப்பதைக் காணலாம்.

ருழுக்குத் திரும்பி, உடலைக் கழுவிவிட்டு மீண்டும் கொஞ்சம், சுவாசப் பயிற்சிகளைச் செய்தபின் லகுவான உணவாக உட்கொள்கிறார். பெரும்பாலும் மதிய உணவின் வகையாகவே இது இருக்கும். அப்போது யாரும் நண்பர்கள்கூட இருந்தால், மனசைத் தாண்டிய ஒரு காலாதீதத்தினைப் பற்றி ஜாடைப்பேச்சில் குறிப்பிடுகிறார். மேற்கில் பெரும்பாலும் டி.வி. பார்த்தபடி படுக்கையில் இருந்தே அவர் இரவு உணவு கொள்வதுண்டு; அல்லது ஏதேனும் புத்தகத்துடன்.

உடல்நிலை சரியாக இல்லாவிட்டாலோ, ஆரோக்கிய வளர்ச்சிக்காகவோ, அவர் விதவிதமான ஆயுர்வேத மருந்துகளை உட்கொள்வதுண்டு. காலையுணவுடன் அவர் விட்டமின் மாத்திரைகள் முதலியவற்றைக் கொள்வது வழக்கம். உணவு விஷயத்தில் நிறைய பரீட்சைகள் செய்வதும் உண்டு. மது முதலியவற்றையோ, புகைப்பழக்கத்தையோ, மாமிச உணவையோ அவர் கொண்டதில்லை.

ஆடை, தோற்றம் முதலியவற்றில் கிருஷ்ணமூர்த்தி மிகுந்த அக்கறை உள்ளவர். எந்தத் தேசத்துக்குப் போனாலும் அந்த தேசத்திய ஆடையைத்தான் அவர் அணிவார். தமது ஷூக்களை பாலிஷ் பண்ணுவது அவருக்கு ரொம்ப பிடித்த விஷயம். சிலவேளை, பிறரது ஷூக்களைக்கூட.

எப்போதாவது சினிமாவுக்கு அவர் போவதுண்டு. டி.வி. எப்போதும் பார்ப்பார். உயர்தர இசையைக் கேட்பார். மேனாட்டு இசை, இந்திய இசை இரண்டையுமே.

அறுபத்தைந்து வருஷங்களாக அவர், ஒரு இடத்தில் சில வாரங்களுக்குமேல் தங்கியதில்லை. தொடர்ந்து தமது பேச்சுக்களை நிகழ்த்துவதற்காக, உலகெங்கும் பயணம் செய்தபடியே இருந்தவர் அவர். அவர் சந்தித்த மனிதர்களின் தொகை அளவுக்கு வேறு யாரும் சந்தித்திருப்பார்களா என்பது சந்தேகம்.

தாம் அழைக்கப்படும் இடங்களுக்குத்தான் அவர் போவார். கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு முன்னுரைப் பேச்சு எதுவும் இருப்பதில்லை. அவர் மேடைக்கு வந்ததும் ஒரு அற்புத மௌனம் பரவும். காலத்தால் தீண்டப்படாத முகத்துடனும் நிமிர்ந்த தோற்றத்துடனும் வரும் அவர், படங்களில் ஒரு பிரம்மாண்டமான சொரூபமாகத் தோன்றினாலும் சுமாரான உயர்த்தினர்தான். முகத்தில் எவ்வித பாவமும் அற்று அவர் அமர்ந்திருக்கும்போது, வெற்று வெளியின் அசைவின்மை, சிரிக்கும்போது கொந் தளிக்கும் புது வயலின் பசுமை - இரண்டும் அவரது பேச்சினூடே பல்வேறு ஸ்தாயிகளில் அவரது முகபாவங் களைச் சமைக்கின்றன.

எழுத்து வடிவில் எடிட் பண்ணப்பட்டுவிட்ட குறும்புகள், அவரது நேர்ப்பேச்சுகளில்தான் சந்திக்கலாம். இவை இப்போது ஓரளவு வீடியோக்களாகப் பதிவு பெற்றுள்ளன.

தம்மை எவரும் வழிபட அவர் விடுவதில்லை. தமது பாதங்களை யாரும் தொட்டால், உடனே திரும்ப அவரது பாதங்களைத் தொட்டுப் பதில் வணக்கம் தந்து விடுவார். தம்மை வழிபட்டவர் காட்டிய பக்தியைக் காட்டிலும் முழுமையான பக்தியுடன், இந்தப் பதில் வணக்கத்தைத் தருபவர் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

0 0 0

அஸித் சந்மலின் புகைப்படத்தொகுப்பு, *One Tousand Moon* (1986) நூலில், முன்னுரையாக உள்ள கட்டுரையின் தமிழாக்கம்.

8. Three Voices

The Cow says, 'get'
In a most uncowly way
And turn to munch the hay.

'Get what?' the man said
From his sick bed.

A sharp little voice says,
'Well, well, well!'
From the window sill.

The man speak now
From a bottomless well.

Then walks into the room
A Chubby little girl
Dressed in a sunbeam.

'Kishnaji' says she
or rather shings:
'Please geth well!'

The light catches
A flutter of liquid wings.

(Get Well Card to J.K., 1986)

மூன்று குரல்கள்

மிகவும்

பசுத்தனமற்றவிதத்தில்

குரலெழுப்பியது பசு :

'பெறுக!'

மீண்டும் வைக்கோலைச்

சவைக்கத் திரும்பியது.

'எதைப் பெறுவது?' -

நோய்ப்படுக்கையிலிருந்த

மனிதர் கேட்டார்.

ஜன்னலின் சட்டத்திலிருந்து

சன்னமாய்

ஒரு கீச்சுக் குரல் சொன்னது:

'நலம், நலம், நலம்!'

சனஸ்வரத்தில்

அம்மனிதர் முனகினார்.

அப்போது,

அறைக்குள் நுழைந்தாள்

சூர்யகிரண உடையணிந்த,

செழிப்பான ஒரு குட்டிப்பெண்.

'கிஸ்ணாஜி!' என்று அவள் பேஸினாள்,

அல்ல, இடைத்தாள்:

'தயைசெய்து நலம் பெறுங்கள்!'

நீர்மைச் சிறகின் இறகடிப்பில்

வெளிச்சம் மினுங்கியது.

தமிழாக்கம் : காக

9. KRISHNAMURTI : AN ENCOUNTER

The talks of J. Krishnamurti were not new to me when I met him. He appealed to my non-religious approach to the inner problem. Also, there have been what must be called moments of a spontaneous meditation whenever I go for walks, and also, at certain other times. Of course, I never associated these moments with a religious life. Nevertheless, during a very confusing period in my life, I went regularly to inverse with Sadhu Appadurai of Trincomalee, a saint who lived as a householder. Perhaps it was his influence or it may have been due to the fact that my mind was fresh. I once had an overwhelming experience; a mind quiet distinct from mine, enormous in intelligence and power pressed upon my mind, which was wriggling like a worm under it. Sadhu Appadurai died in 1963.

It was in the winter of 1971-72 that I met Krishnaji and this happened in Madras where I had friends through my literary activity. There was a nagging question I wanted to put to him. When an interview was denied to me on the ground that he was too old for it, I wrote to Krishnaji outlining my problem. The letter had the effect of granting me the interview although I had just asked Krishnaji to give his response in the question answer session.

I took my host in Madras along with me to the interview, but he was not interested in the thing. When we entered Krishnaji's room, he, dressed in a light brown shervani was standing to greet us. Although princely in his bearing, he was humbly when he gestured with both his hands that we took seats first. He took his seat only after he was that we were comfortably seated. There was something uncanny about this very formal gesture because there was something more than formality in it.

Krishnaji took his seat close to mine and to my right. This made it look as though he was giving his attention only to me. All my emotionality was at a very high pitch as he looked into my eyes with an unfathomable concern. Then he asked me gently, "What do you want to ask, sir?"

In my letter, I had asked him why it was that I had two processes in me, on the sensuous and the other meditative. I was going to repeat this

question afresh and I wanted to speak about my meditation first. So I said, "Sometimes when I meditate, 'I' disappear...."

Before the question was completed, I paused to make sure that I had made myself clear. Krishnaji nodded to indicate that he took my meaning and stopped me from proceeding any further by asking me, "What is your father?" I answered that he was an independent cigar maker who marketed his own products. "What are you?" he asked. "I am an artist. I also write poetry and literary criticism. I have no routine work." Even as I said this, I realized that there was similarity between me and my father in the independent ways of our work. I was surprised by what Krishnaji did next. He, sort of, leaned back from me and at the same time, his face became blank. He ran his eyes from my head to toe moving his head in an up-down direction. Then he shook his head as though to clear his head and repeated the same up-down movement of his head, looking at me from head to toe. He did the same thing to my companion but with the very first look, he seemed to shrink back from what he seemed to have seen.

His former self again, Krishnaji leaned forward with his eyes full of infinite love – no lesser expression would suffice.

Then his words were, "There is nothing to be said". I was not surprised by this. It seemed correct, and I had already felt that it was to be myself alone, which would solve the problem.

(12&13th May 1966)

10. JIDDU KRISHNAMURTI

It was the latter half of the 1920's. One major was involving all the world powers had gone by. Beside national and racial conflicts, a new face for hatred was being cast in the mould of ideology. The economic depression was brewing to bring about another major war. In this global atmosphere of total unrest, a wireless message of an individual human nature was transmitted to a traveler aboard a ship bound for Bombay from Southampton. Its message was as tacit as it was of such significance that it transmuted the mind of its receiver, Jiddu Krishnamurti. It said that Nityanandan, the brother of the recipient died.

To Krishnamurti, who was in his late twenties at the time, the sorrow that came of this message was enormous. But, he did not want the flame of this sorrow turn to ashes through consolation. Neither did he seek escape from it through theories. Mostly lying in his bunk, he followed the movement of the sorrow in his mind. This was no inner lamentation. Krishnamurti was but passively attentive to every mental movement, or the whole psychic patterns that were thrown up in the flame of sorrow. A state of attention he has been transmitting to his listeners to this day, going into all possible verbal approaches to it.

This was the Odyssey of the Awakening of Jiddu Krishnamurti. No guru, no religious formula with an ideal and its pursuit through a system was involved – only the immediacy of the human challenge in all its actuality.

0 0 0

Krishnamurti was born on May 12, 1895 in Madanapalle, a small Andhra village near Madras. He was the eight of nearly a dozen children in a lower middle class family, which was economically at the end of its tether. Physically Krishnamurti was of a weak constitution. It was nothing strange that before he came of age several children of the Jiddu household were dead, among them his elder sister. Where his father Jiddu Narayaniah was of a brusque bearing, his mother Sanjivamma seems to have exhibited a visionary quality of mind. She foresaw spiritual greatness for the eighth child. And, she suggested to young Krishna that his dead elder sister's spirit was visible to her eyes and that Krishna could also see the spirit, not to mention the other verities of the fairy

world. This may point to a naturally pristine mind that could be suggestible to anything of a subtle nature. Apart from this, he had a passion to observe all living things and to tinker with mechanical objects. When Krishnamurti was twelve, Sanjivamma passed away.

With the death of the mother, the father, a Theosophist, moved over to the Theosophical Society grounds in madras with the children. At this time, the leading Theosophists, Dr. Annie Besant, Charles Webster Leadbeater and others were looking for the sign of a new pathfinder in the realm of religion. What with the imminence of the First World War, they resorted to was their constitutional faith that Matreya or The Supreme Essence of Compassion would descend into a human vehicle. It was Leadbeater who through he had found the vehicle in the thirteen-year old boy Krishnamurti. Perhaps it was to his credit that he was something of human potency by penetrating the appearance of the unhealthy and untidily maintained thin boy. Lead beater claimed to be the clairvoyant and further more the boy was obviously devoid of selfishness to anybody's eyes.

When Dr. Beasant adopted the boy along with his brother Nityanandan the event began one of the most flamboyant of personal lives ever known. Krishnamurti was soon declared the vehicle of the Lord Maitreya and a special Lodge organised around him. He was worshipped. The order of the Star in the East, the organisation through which he was to do his ministry, grew richer everyday. But, the boy remained in his unassuming innocence and selflessness as he had been at the moment of his adoption. He was totally out of the image built around him.

When Nityanandan died and the sorrow of his death awakened Krishnmurti, he was to stupefy his worshipful followers and stun the snickering observers by disbanding his Order and returning all money and property to the donors. As Aldous Huxley stated, this was, in terms of power alone, a renunciation that could be equaled to the renunciation of the Buddha.

At a gathering in Ommen, Holland, Krishanmurti, dissolving the Order of the Star in the East, and abdicating his role as messiah said that to give a new religion was to provide humanity, with a new prison. And, he proceeded to say that he would rather help man to be free of all prisons and chains. True to his words, Krishnamurti, in his subsequent

years during the thirties, succeeded in living down his image as messiah. Neither did he turn to the older religions and theories. He negates all theoretical religiosity, old and new. Now, still vigorous at ninety, he travels the world consistently, delivering public talks the year around. Whatever organization maintained around him is limited to the functional level of distributing his printed works and for arranging his talks. There is no inner circle of mystical initiation or secret teaching involved. Even the journals he kept for the personal interviews he gave are available to the general reader with, of course, the visitor remaining anonymous.

Krishnamurthi, at the very opening of his talks, invites the audience to listen without comparing what is said with the listener's past knowledge, personal or borrowed. He calls for the abeyance of intellection by further pointing out that to listen is neither to agree nor to disagree. The result is that we are left with only our power to perceive and understand. When understanding takes place, it applied itself without the operation of memory. On the other hand, to depend on memory is to call for repetition. Krishnamurti points out that the challenge of life is ever new and to meet it with memory or recorded knowledge is to respond inadequately. What he calls for is a totally passive attention to the challenge, whether it be hatred for another, or sorrow within oneself. No alternative to the challenge would meet it. Violence, which is born as hatred, is an actuality but an alternative such as non-violence is an idea. Where all idealists, religious and secular, have been suggesting that the pursuit of the ideal is the solution, Krishnamurti points out that to pursue the ideal is not to deal with the actual.

To pursue an ideal as a means of doing away with the actual is to breed conflict. The pursuit of non-violence is at issue here. To Krishnamurti, the resolution for the challenge lies within the challenge itself. When the ideal is seen as the non-fact and the challenge seen as the fact, the mind at once begins to give its attention without raising an opposition to the fact and without compromising with it.

Such an attention, Krishnamurti says, should be constantly renewed with no background of conclusion or assurance. For, such a background would only put the mind to sleep; learning should be from moment to moment and in such learning, he who learns is his own teacher.

(1985)

11. KRISHNAMURTI ON AUTHORITY

Speaking about the type of person who seeks mystical experiences and even has them occasionally, a Zen master said, "He is like a burglar who breaks into his own house." However, one should be at liberty in one's house, which calls for two things: Not to break into any house at all and to see one's house as one's own.

According to J. Krishnamurti, truth cannot be found through seeking. One could seek only after an object of known attributes. Truth, on the other hand, is not of the known. Once it enters the mind through an occasional order in the psyche, the urge to capture or have it continuously stirs up the mental activity that can deal only with the known; and once the mechanism of the known comes into being the Unknown is not.

Perhaps, it is at this point that complete reorientation of the psychic process is to great urgency. In addition, when J. Krishnamurti points out the whole deceptive pattern of seeking. With Truth as a definitive finale, it is possible to see that the mystical race is but in the same direction as the rat race of craving. At this point, the burglar is left with his own house, which is being in the present moment. There is no more 'experience', which is captured into the network of the known and there by lost. Only 'experiencing' from moment to moment where continuity or the craving for repetition is not active.

It is only of theoretical interest whether Krishnamurti's talks are only for the 'spiritually advanced', whatever that term may mean. For, according to him, sensitivity is not graded. Either one perceives a fact or one does not.

In an age when facts are worshipped, Krishnamurti calls upon the worshippers to simply wake up to those that are worshipped – to wake up to the facts all around and within. He does not provide us with any theoretical alternative to the factual world. For the modern thinker fact are but the basic substance out of which a scheme of action is formulated. But Krishnamurti is interested only in perceiving the fact for what it is. Nationalism, for instance, divides and brings on wars. Where others try to tame this fact, harness it and make it subservient to the creative urge Krishnamurti points out that the divisive factor has nothing to do with the creative factor. Division foments further division.

When it comes to religion, he thrusts aside all visionary achievements by individuals and confronts only its factual aspect as history and what it has done to humanity. For, every one of us is the sum total of the whole of mankind. And the divisive factor which is at the most ruthless between one religion and another, has bequeathed to us only a chaotic psychic pattern of opposites. This has been done in the name of Truth to attain which every religion has taught that the world with its mountains and rivers constitutes an opposite to truth.

J. Krishnamurti is the only religious man in recorded history to whom the so-called external world is of positive value in religious terms. He even loves machinery with same passion he has for nature. Just as he has no sympathy for the monk who turns away from the grandeur of nature in search of God, he does not seem to sympathise with the 'drop-out' culture of the West which assumes that shutting one's eyes to the factuality of mechanization would solve the Western problem. Krishnamurti is not an enemy of the machine. Rather he points out the mechanical nature of the human mind itself. It is this mechanization that brings about chaos in every walk of life.

While himself an accomplished mechanic, Krishnamurti is so well poised as to warn that to lose touch with nature is to lose touch with humanity. This poise emerges right out of his religiosity. The movement of the mind away from the work in hand and the natural environ is basically irreligious in being a movement of the past, while the challenge is the present actuality. Watchfulness is without opposites when we enjoy a work or while we are looking at the flow of a stream. We do not perceive a cloud through a religious formula. What comes into action then is passion without an opposite. It is with the same passion that the watchfulness at the deeper levels of our nature, or the mind, should be faced. But when it comes to the mind and its functions, watchfulness without opposites becomes difficult. Krishnamurti has dealt with this problem extensively.

To Krishnamurti, intelligence, the essence of awareness is it educates self-love. Could such intelligence be brought up in children through education? This depends on the educator himself and for the most part Krishnamurti leaves it an open question. But all the questions he raises are left open. For, to provide an answer is to be authoritative, in the process of his talks, Krishnamurti points out certain recurring facts and

invites the audience to go with him on an exploration. When he says no one has authority in matters of psychology, it is no mandatory humility on Krishnamurti's part. This does not mean he prescribes the authority that comes of one's own experience. Authority is the inner form is perhaps the most tyrannical in dictating one's obligations in this case the pattern of fulfillment one has set for oneself. So, when Krishnamurti speaks about the necessity of being free from authority he does not distinguish among its various sources, inner or outer. Authority in its essence is the past. Perhaps this very opening gambit discovers for the perceptive listener his natural freedom from obligatory religiosity. He is free not to be free. Paradoxical as it may sound, this is the beginning of freedom for those who can abandon themselves to the operative force of a perceived fact.

The inner authority is sustained by one's own experience of the past, captured in the network of memory. Once this fact is perceived, which is not merely to agree, there is no more craving for the continuity of an experience, but experiencing from moment to moment. This perception involves, along with intellectual alertness, the emotive factor. The issue raised by Krishnamurti is whether this factor can be the vehicle of education. Could one learn passionately?

Authority, on the other hand, stratifies. It poses an ideal to be pursued. The result is not a flow but the mental shuttling between what one is and what one should be and comparing oneself with another. This pattern inevitably has projected itself into the entire social fabric and at its worst into education. Progress in the classroom, it is assumed, is impossible without comparing A to B. It is at this point Krishnamurti is pertinent when he says that to do so is to destroy both.

What happens during such comparison is the destruction of the element of passion that is crucial for spontaneous learning. When there is no spontaneity, virtue and discipline amount to nothing more than regimentation with the repressed urges always on the outlook for fulfillment.

In education, as much as at the level religiosity, Krishnamurti's rejection of authority raises the age-long fear of permissiveness. Should not one be disapproved when one behaves badly? What would happen to discipline if there is no authority?

But there is also the inevitability of respite from authority. For the child, the absence of the teacher, and, for the mind, the absence of wakefulness as it dreams during sleep. Where order depends, only upon authority this respite brings about chaos. Krishnamurti, in effect, insists that discipline be brought about as something spontaneous, a challenge as urgent in the case of dealing with a child as with one's own mind.

The right question then may have to be whether the passion for learning could also be the same stream of discipline. Also whether there is an authority involved in the flow of a stream.

(1985)

12. Letters to Ms. Mary Lutyens

I

March 19, 1990.

To

Ms. Mary Lutyens,
Care/Mssrs. John Murray Ltd.,
Publishers, 50, Albemarle St.
London W1X 4 BD,
Great Britain

Dear Ms. Lutyens,

Allow me to bring to your notice a somewhat mild error appearing in your books on J. Krishnamurti.

While establishing the date of his birth you are stating that the Hindu day begins at 4 a.m. This is the error, mild in sense that it does not alter your conclusion about the two different dates, 11 May according to the Hindu Calendar and 12 May according to the Western one.

Actually the Hindu day is from sunrise to sunrise. The 4 a.m. in question is known as Brahma Muhurtam, an hour when inner silence is spontaneous. Perhaps you have been led to take this as the beginning of the Hindu day. Familiarity with Astrology makes me quite certain that the Hindu day begins at Sunrise and ends at the next Sunrise. And the Hindu temporal calculations are determined only by Astrology.

Let me bring two more points also to your notice:

The first point : Krishnamurti was born in the lineage (Gotra) of the rishi Harita. This name is distinct from his Telegu "House Name" Jiddu. You can find his gotra recorded in Balfour - Clarke's "Boy hood of Krishnamurti". And the Monier - Williams Sanskrit dictionary will give you the information that "Harita" is the name of Surya's chariot. Extraordinary that the name of the vehicle of the solar deity should have been the gotra of K, declared as the vehicle of whatever - it - was. Questions : Did A.B. and C.W.L. know of this detail? Did this detail play a part in A.B.'s early certainty about K's potentialities?....

II

April 25, 1990.

My dear Ms. Lutyens,

Your letter of the 16th instant has crossed a letter I mailed this 23rd, I am only challenging C.W.L.'s clairvoyance, nothing else. Let me put it bluntly, with an appeal to your patience.

Suppose K was not found, Mr. Van X would have been palmed off by C.W.L. as the 'Messiah' And everything would have happened according to C.W.L.'s 'plan' – the astral trips to Shambala or Shangrila, the Ordinances in the presence of the occult Hierarchy – down to the message that would come through Mr. Van Messiah. Only A.B. would have found it all rather suspicious. In this hypothetical sequence of events, we must give here a credit of uttering at some crucial point 'the coming has gone wrong'

The fact remains that C.W.L. 'discovered' K and so on, whatever your personal feelings towards your memory of C.W.L. your books but end up portraying him not as a person of integrity. By an irony of history, history is full of such ironies, he was the one to take the credit for discovering K.

My letter of April 7th has the missing sentence as the P.S. Although the letter of the 23rd contains two copies of it in the Xeroxes of a collage with one of K's last photo portraits.

Obviously Mr. Shiva has got the Hindu day wrong. I wonder what the source was! C.W.L.? May I point out that I have looked high and low for the 4 a.m. thing and only when I was certain of the error did I write to you. Even this, after years of hesitation.

If K is not a saint, he is not a philosopher either. 'Saint' is a X'ian term philosopher, intellectual. Why shouldn't we call him an Artist of Silence?

K's process could be understood only by those whom the Indians call 'Gnani' literally, 'men of Supreme Viswom' Saint implied cannonization. Still in India, 'saint' is used as a loose synonym for 'Gnani'. A 'Gnam' is defined by a Tamil 'Gnani' thus: "He washes when he weats, eats when hungry and to all appearances he is wordly"

Accept my love,

(Pramil)

P.S. : You attribute energy to my letter – writing. It is really a catharsis of my horrid laziness – P.

III

.....of your information.

I did not say A.B. was 'influenced' by K's Gotra (Lineage) – name. I used the term 'early certainty' Whatever their worth, my thoughts on the matter would be too lengthy for this letter. But let me make these points in brief:

1. K was noted for his strangeness even before C.W.L. 'read his aura' (?) and this detail is brought out in your latest – book.

2. This detail goes with what I have always thought about the matter:

a) C.W.L's clairveyant powers were a waste! Any sentient being could have noted K's strangeness, especially his selflessness.

b) A small fellow's selflessness uncultivated and non-behavioral is a shockingly genuine affair. Only an idiot would fail to notice it.

3. A.B. with here vast experience of human situations would certainly have been K for what he was right away. But it is quite another thing to declare this vacuous boy as the coming Messiah at the face of open and hidden ridicule. She was herself a selfless being from her earliest days, not unlike K. But she did not 'make it' spiritually. So, whatever here feelings for the boy she might have looked for some clue to his future.

4. It is a known hermetic did turn quite possibly familiar to A.B. that, "As Above So below" People such as A.B. with their penchant for occultism would certainly have seen 'something' in the name Harita. Here was a boy, selfless to the hilt and his hotra name is the 'Vehicle', which 'they' were looking for.

5. A.B. was reportedly going through the Tibetan prophecies to ascertain her declaration about K – (Ms Jayakar)

6. A.B. and CWL had K's (and Nitya's) chart cast by Alan Leo. (Charts available in T.S. Library)

May I point out that none of the biographers of K did justice to A.B.'s certainty about K., a certainty she held on to at the face of ridicule and scorn from her very intellectual peers. No public figure in history

has taken such a stance in a question such as this! You cannot simply say that took this stance on her first impression of K.

Since, I am in a daring mood, let me also come up with the following:

What K. went through in Ojai is, I am afraid over-rated as for its significance and grossly mistaken as his awakening. This is not just my opinion. K's entire work speaks against the Ojai business. ALSO, I remember clearly having listened in the mid-70s at Vasant Vihar an audio-tape of dialogue between K and Dr. Bohm, wherein K says the awakening took place at sea in a ship where K received the news of Nitya's death. K followed every movement of his sorrow and emerged with the insight that he sorrowed not for N's death but for his own loss. Dr. Bohm asks, "What about Ojai? What happened there? K's reply, although apparently enigmatic, should be considered as some thing pertinent, "OH! IT WAS SOME THING ELSE!"

Ms. Sunanda Patwardhan was present for the playing of the above tape. Still, she maintained in her conversation in my hearing that, 'although Krishanaji's views seem to be revolutionary, his awakening was of a traditional nature in Ojai' May I point out that I was courteously kept at arm's length when I mentioned to her about what she and I had listened to in the above tape. I am giving this personal detail to drive home the point that the importance which is being given to the Ojai business could go to the extent of creating a schism, the Teaching vs. Ojai.

(To give no bad impression of what is going on in Madras let me make haste to add that now I am sought by the Translation Cell to assist in rendering K's works into Tamil. Or may be calling upon me in bad from the 'Ojai's view)

What happened at Ojai should be at once put in proper analytical perspective. K was 'awake' long before Ojai - This is to say, he had had spells of super conscious states even earlier. But he had to yet 'crossed the styx' as it were. Not gone into the realm from where there is no return to the noisy state of the mind. He 'crossed over' only on board the ship to Bombay when he read the Telegramme about Nitya's death. Ojai certainly marked an important point. But then, his experiences were still under the sway of the Theosophical conditioning. The old brain, though suffused and energized by another state of being was still alive.

Since K. was of a gigantic psyche, his experience overflowed into the minds of his immediate neighbours.

Perhaps you will agree with me if you go a little into yourself and face the unbelievable spurts of inner flashes that weld reality to what is beyond, the elements of the known to the unknown.

To make this clear: I have never been traditional. But I go for science-fiction stuff. (Even now I feel it would be nice to own a small flying – saucer) During one of meditation sleep (ie. sleep with a thread of meditation running through it) I saw this – I was part of this – or this was me all through:

There was a space – vehicle. There was a being in luminous blue. There was a beautiful and unearthly mother –being. There was baby, which was also a ball and my heart. The Mother – being was scolding the baby who would not obey and was naughty, jumping up and down. Of course, once awake I saw through the cerebral stuff in this... The Ojai business was of a deeper, heavier matter but still related to the cerebral realm... Do consider this as a suggestion, please..

Cordially,
Pramil.

“Ecstatic sensitivity is the highest moral, the highest ethics.”
-J Krishnamurti 2, January 1983, Madras.

IV

(Pramil),
41, First Street,
Kamarajapuram,
Nungambakkam,
Madras 600 034.
October 20, 1994.

To
Ms. Mary Lutyens,
7. Elizabeth Close,
8, London, W9 1 BN

Dear Madam,

I hope to be recalled when I mention that I wrote to you in April 1990, concerning the correct birth – date of K, that it being past midnight

on 11th, it ought to be, by the international date – lining. the 12th. This was not exactly the point but what you said about the date – system in India, that a day begins at 4.00 a.m I mentioned that the Indian day is from sunrise to sunrise. You took pains to reply on April 16. Another letter from me concerning a sentence in a talk by K which escaped transcription drew another reply from you on March 30.

Overleaf you will find the first page of a biographical novel with the phenomenon of K as the theme. This, as you can see from the first page itself, will be interwoven with imagined patterns. Within this pattern HPB, CWL, AB and certain minor characters such as Dick Clarke, will behave in variance with but enhancing their biographical selves. Also there will be fictional characters. The novel will be in two books, the first the discovery of K and the second the mission. In the first book HP returns in the body of an 'untouchable' girl. She alerts AB through the help of a Brahmin to whom she had given signs of who she was, that there was to be another coming soon, this in spite of what she had said to the contrary while in her former body. In the second book AB returns in the body of a male Hindu and learns with a fresh mind what she failed to from K in her former body...

I seek your blessings...

With regards.

Sincerely yours,
(Pramil)

V

41, 1st Street,
Kamarajapuram,
Nungambakka,
Madras 600 034.

November 19, 1994 . To

Ms. Mary Lutyens,
8, Elizabeth Close,
London, W9 1 BN

Thank you very much for having graciously replied to my letter about the novelization of Krishnamurti's life. This is just to tell you that

lazy as I am your forbidding tone makes me more alive to my intention. What I might do may have to be judged only when it is done. I could not give you more than what I could at the present stage. I respect your attitude assuming that you do not want any distortion of Krisnamurti's life and personality.

(Pramil)

525081

பிரமிள் நூல் வரிசை
(தொகுப்பாசிரியர் : கால சுப்ரமணியம்)

1. பிரமிள் கவிதைகள் (லயம் வெளியீடு)
2. சாது அப்பாத்துரையின்
தீயானதாரா (ஆகாஷ் பதிப்பகம்)
3. மார்க்ஸும் மார்க்ஸீயமும்
-பீட்டர் வோர்ஸ்லி (லயம் வெளியீடு)
4. பிரமிள் படைப்புகள் (அடையாளம்)
5. வானமற்ற வெளி :
கவிதை பற்றிய கட்டுரைகள் (அடையாளம்)
6. வெயிலும் நிழலும் :
இலக்கிய விமர்சனக் கட்டுரைகள் (அச்சில்)